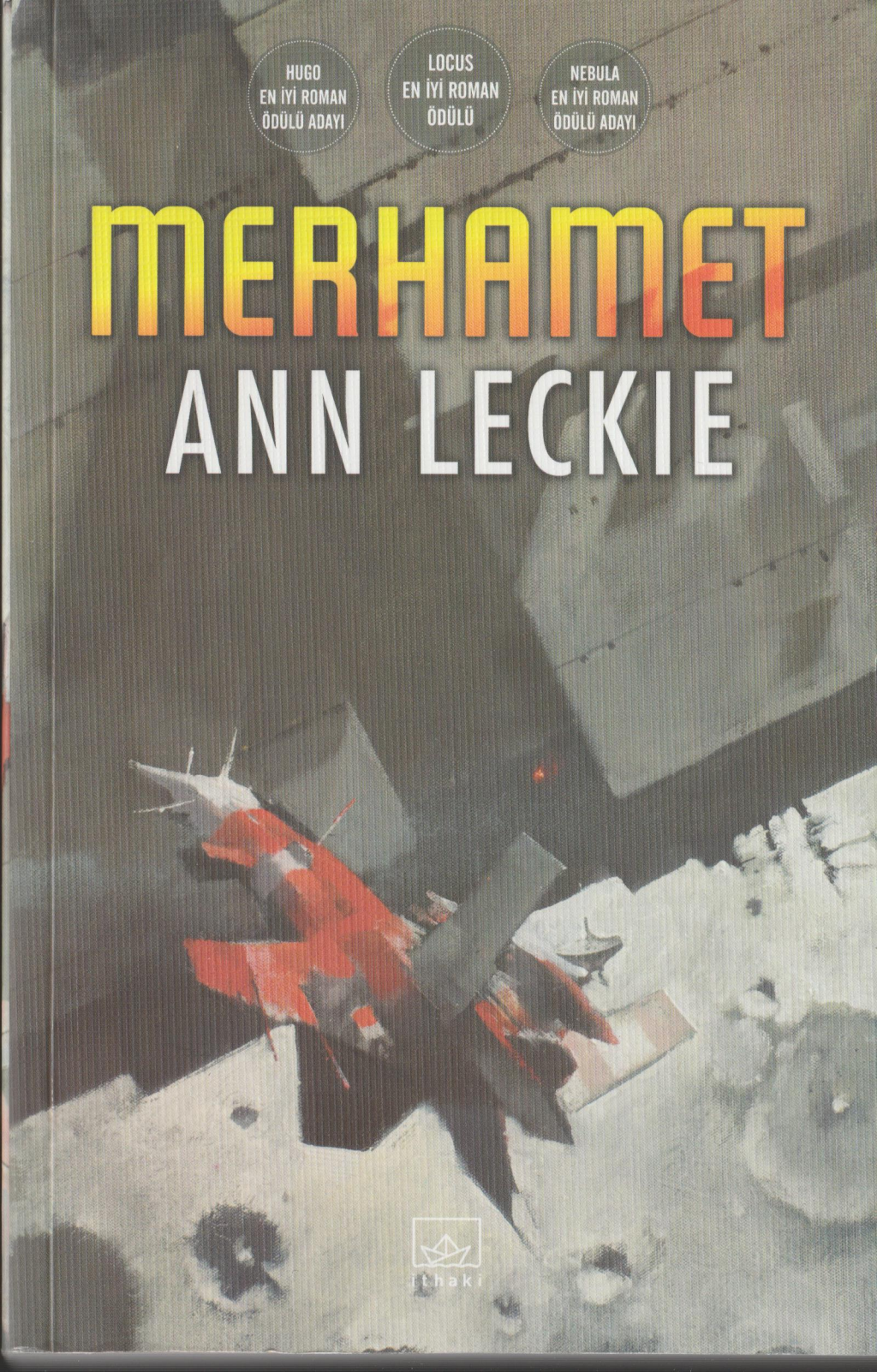
HUGO
EN İYİ ROMAN
ÖDÜLÜ ADAYI

LOCUS
EN İYİ ROMAN
ÖDÜLÜ

NEBULA
EN İYİ ROMAN
ÖDÜLÜ ADAYI

MERHAMET

ANN LECKIE

İthaki

Merhamet

Ann Leckie

Orijinal Adı: *Ancillary Mercy*

İthaki Yayınları - 1257

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Kapak Görseli: *John Harris*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Hamdi Akçay - B. Elif Balkın*
1. Baskı, Eylül 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-713-9

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Yaprak Onur, 2017
© İthaki, 2017
© Ann Leckie, 2015

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sokak, 1907 Apt. No:31 Moda - Kadıköy / İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

ANN LECKIE

MERHAMET

AADCH İMPARATORLUĞU - 3

Çeviren:
Yaprak Onur

ithaki

O anda uyuyordum. Bir an sonrasında birinin çay yaparken çıkardığı o tanıdık seslerle uyandım. Ama uyanmaya niyetlendiğim vakitten altı dakika erkendi. *Niye?* Sonra anladım.

Teğmen Ekalu nöbetteydi. Bir şeye içerlemişti ve hatta biraz öfkeliydi. Karşısındaki duvar, Athoek İstasyonu'nu ve etrafındaki gemileri gösteriyordu. Bu açıdan bakınca bahçelerinin üzerindeki kubbe pek seçilmiyordu. Athoek'ın kendisinin yarısı gölgedeydi, diğer yarısı ise mavi beyaz parıldıyordu. Arka plandaki iletişim kanalı gürültüsü ters giden herhangi bir şey göstermiyordu.

Gözlerimi açtım. Kamaramın duvarları Teğmen Ekalu'nun Kumandada izlediği görüntünün aynısını yansıtıyordu; Athoek İstasyonu, gemiler, Athoek'ın kendisi. Sistemdeki sistemlerarası dört geçidi gösteren çakarlar. Duvarların bu manzarayı göstermesine ihtiyacım yoktu. Bu, benim nerede olduğumdan bağımsız olarak sadece istediğim anda görebildiğim bir görüntüydü. Burada kullanılmalarını ise emretmemiştim. Bunu Gemi yapmış olmalıydı.

Üç metreye dört metrelik odanın diğer ucundaki tezgâhın başında Seivarden vardı ve çay yapıyordu. Sadece iki adet olan fincanlarından birinin kenarı bir yıldan da uzun süre önce Seivarden'ın faydalı olmaya yönelik beceriksiz çabaları sırasında çatlayan mine işli eski takımı kullanıyordu. Bir aydan uzun zamandır hizmetkârım gibi davranmasa da var-

lığı o kadar tanıdıktı ki uyanır uyanmaz, üzerinde çok fazla düşünmeden bu durumu kabullenmiştim. "Seivarden," dedim.

"Aslında Gemi." Kafasını hafifçe bana doğru eğdi ama dikkati hâlâ yaptığı çaydaydı. *Kalr'ın Merhameti* mürettebatıyla iletişim kurmak için genelde işitsel ve görsel implantları kullanıyor, doğrudan kulağımıza konuşuyor ya da kelimeleri ve görüntüleri gözümüzün önüne getiriyordu. Şu anda da bunu yaptığını görebiliyordum; Seivarden, Gemi'nin ona gösterdiği kelimeleri okuyordu. "Şimdilik Gemi'yim. Ve siz uyurken iki mesaj geldi fakat acil olarak müdahalenizi gerektiren bir şey yok Donanma Komutanı."

Doğruldum ve battaniyeyi üzerimden attım. Üç gün önceye kadar omzum onu uyuşturan ve sabit tutan bir iyileştiriciyle kaplıydı. Hâlâ tekrar kazandığım hareket özgürlüğünün keyfini sürüyordum.

Seivarden, "Teğmen Seivarden'ın bazen bunu özlediğini düşünüyorum," diyerek devam etti. Gemi'nin ondan aldığı ve benim istediğim zaman erişebildiğim veriler onda keyif ve hafif bir utanç gösteriyordu. Yani, Gemi haklıydı; benim hoşuma gitmemiş olsa da o, kısa bir süre için de olsa eski rollerimize dönmekten dolayı memnundu. "Üç saat önce Donanma Komutanı Uemi bir mesaj gönderdi." Donanma Komutanı Uemi bir geçit ötedeki, Hrad Sisteminde bulunan mevkidaşımdı. Orada bulunan Radchaai askeri filosunun tamamının kumandası onun elindeydi. Bunu belirtmeye gerek var mı bilinmez fakat Radch bölgesinde bir iç savaştaydı ve Donanma Komutanı Uemi'nin yetkisi de benimki gibi Anaander Mianaai'ın Omaugh Konağı'nı elinde tutan parçasından geliyordu. "Tstur Konağı düştü."

"Kimin eline geçti diye sorsam."

Seivarden eldivenli elinde bir fincan çayla tezgâha arka-

sını döndü. Benim yatakta oturduğum yere geldi. Bunca zamandan sonra, beni tepkilerime şaşırmayacak ya da ellerimin hâlâ çıplak olması yüzünden rahatsız olmayacak kadar iyi tanıyordu. "Hükümdar Mianaai'ın elbette, başka kimin olabilir ki?" diye cevapladı hafifçe gülümseyerek. "Donanma Komutanı Uemi, onun size karşı hiç sevgi beslemediğini söyledi. Elbette, Donanma Komutanı Uemi'nin kendisine karşı da."

"Peki." Benim zihnimde Radch'ın Efendisi Anaander Mianaai'ın parçaları arasında çok büyük bir fark yoktu ve hiçbir parçasının benden hoşnut olmak için bir nedeni olduğunu zannetmiyordum. Ama Donanma Komutanı Uemi'nin hangi tarafı tuttuğunu biliyordum. Hatta muhtemelen o taraftandı. Birçok bedeni olan Anaander aynı anda onlarca hatta yüzlerce farklı yerde olmaya alışıktı. Şimdi parçalanmış ve kendine karşı mücadelesinde birçok bedenini kaybettiği için azalmıştı. Kaptan Uemi'nin kendisinin de Radch'ın Efendisi'nin bir parçası olduğuna yönelik yoğun bir şüphe taşıyordum.

Seivarden, "Donanma Komutanı Uemi şunu da ekledi," diye devam etti. "Tstur'u ele geçiren Anaander, Tstur Sisteminin dışındaki parçalarıyla bağlantısını koparmayı başarmış, o yüzden geri kalanı niyetinin ne olduğunu bilmiyormuş. Ama Donanma Komutanı Uemi, eğer Anaander Mianaai'ın yerine kendisi olsa kaynaklarının çoğunu ele geçirdiği o sistemi güvence altına almak için harcayacağını söyledi. Ayrıca Donanma Komutanı, *sizi* yakalamak için birilerini göndermek konusunda şiddetli bir arzu taşırmış, elbette eğer buna fırsat bulabilirse. Hrad donanmasının komutanı, bu bilginin kendisine Omaugh Konağı'ndan gelen bir gemi tarafından iletildiğini, dolayısıyla haftalarca öncesine ait olduğunu da saygıyla bildirdi."

Çayımdan bir yudum aldım. "Eğer zalim, Tstur'un kontrolünü sağlar sağlamaz beni yakalamasını için birilerini gönderecek kadar salaksa buraya en hızlı..." *Kalr'ın Merhameti* bana hesaplamaları gösterdi. "Bir hafta kadar sonra ulaşabilirler."

Seivarden Gemi adına, "Radch'ın Efendisi'nin o bölümünün size karşı çok öfkeli olmak için sebepleri var," diye belirtti. "Ve geçmişte kendisini yeterince öfkelendiren kişilere karşı tepkileri çok sert oldu. Elinden geldiğince kısa süre içinde peşimize düşecektir." Gözlerinin önünde beliren kelimeler karşısında kaşlarını çattı ama elbette ben de onları görüyor, ne yazdığını biliyordum. "İkinci mesaj, Sistem Valisi Giarod'dan."

Hemen cevap vermedim. Vali Giarod Athoek Sistemi'nin tamamı üzerinde yetki sahibiydi. Ayrıca henüz iyileştiğim yaralanmalara doğrudan ya da dolaylı olarak neden olan kişiydi. Aslında o yaralanmalara sebep olan olaylar hayatıma mal olabilirdi. Olduğum kişi, olduğum şey o mesajın içeriğini halihazırda bilebilmemi sağlıyordu. Seivarden'ın sesli olarak dile getirmesine gerek yoktu.

Ama bir zamanlar *Kalr'ın Merhameti*'nin bağılları vardı; yapa zekânın kölesi olan insan bedenleri; geminin elleri, ayakları, gözleri ve kulakları. O bağıllar gemiden alınmıştı ve şimdi Gemi'nin tüm mürettebatı insandı. Sıradan askerlerin bazen sanki onun kaybettiği bağılları gibi Gemi adına hareket edip onun yerine konuştuklarını ve onun artık yapamadığı işleri yaptıklarını biliyordum. Bunu genelde benim yakınlarımda yapmazlardı çünkü ben bizzat bir bağıldım, yirmi yıl önce yok edilen çıkarma gemisi *Toren'ın Adaleti*'nin geriye kalan son parçasıydım. Askerlerimin bir zamanlar olduğum şeyi taklit etmeye çalışmalarıyla karşılaşmak hoşuma gitmiyordu. Yine de bunu yapmalarını ya-

saklamamıştım. Çok kısa süre öncesine kadar askerlerim benim geçmişimden haberdar değillerdi. Ve onlar için bu, küçük bir gemide yaşamanın getirdiği aşırı samimiyetten kendilerini koruyacak bir yöntemmiş gibi görünüyordu.

Ama Seivarden'ın böyle rol yapmasına gerek yoktu. Gemi böyle istediği için rol yapıyor olabilirdi. Gemi neden böyle bir şey isterdi ki? "Vali Giarod uygun olduğunuz ilk anda istasyona dönmenizi talep ediyor," dedi Seivarden. Yani Gemi. Bu talep, kibar sayılabilecek *uygun olduğunuz ilk anda* ibaresi eklenmiş de olsa münasip olan hitaptan çok daha buyurgandı. Seivarden bu duruma Teğmen Ekalu kadar içerlememiş olsa da ne şekilde cevap vereceğimi merak ediyordu. "Vali bu talebinin sebebini açıklamadı. Ama Kalr Beş, dün gece Altbahçe'nin hemen dışında bir kargaşa çıktığına şahit oldu.Güvenlik birilerini tutukladı ve o zamandan beri tedirginler." Gemi, hâlâ istasyonda olan Kalr Beş'in gördüklerini ve duyduklarını bana kısaca gösterdi.

"Altbahçe boşaltılmadı mı?" diye sordum. Gemi'nin bu konuşmayı, benim hislerimden bağımsız olarak bu şekilde yürütmek istediği belli olduğundan yüksek sesle sormuştum. "Boş olması gerekiyordu."

"Aynen öyle," diye yanıtladı Seivarden. Yani Gemi.

Altbahçe'de yaşayanların çoğu Ychana'ydı ve topraklara katılma sürecinde daha iyi yerlere gelen Athoeklı diğer etnik grup, Xhailar onlardan nefret ediyordu. Teorik olarak Radchaailar bir dünyayı topraklarına kattığında etnik kökenler arasında herhangi bir ayrım kalmıyordu. Gerçek bundan daha karmaşıktı. Ve Vali Giarod'un mantıksız korkularının bazıları Altbahçe'deki Ychanalar hakkındaydı. "Mükemmel. Teğmen Tisarwat'ı uyandırır mısın Gemi?" Tisarwat buraya geldiğimizden beri tüm zamanını Altbahçe'deki insanlarla ve İstasyon İdaresiyle bağlantılar kurmak için harcamıştı.

Seivarden *Kalr'ın Merhameti* adına, "Halihazırda uyandırdım," diye cevapladı. "Giyinip yemeğinizi yiyene kadar mekiğiniz hazırlanmış olacak."

"Teşekkürler." *Teşekkürler Gemi* ya da *Teşekkürler Seivarden* demek istemediğimi fark ettim.

Gemi Seivarden'ın ağzından, "Donanma Komutanı, umarım haddimi çok aşmıyorumdur," dedi. Bu endişe Seivarden'ın duyduğu hafif kaygıyla birleşti; Gemi adına hareket etmeyi kabul etmişti ama belki de Gemi'nin asıl meseleye geldiğini tahmin ettiğinden birden telaşlanmıştı.

"Asla haddini aşacağını zannetmiyorum Gemi." Ama elbette benimle ilgili neredeyse her şeyi görüyordu, her nefes alışımı, tüm kaslarımın her kasılmasını. Gemi'nin bağılı olmasam da ona bir bağıl gibi bağlandığımdan bunlardan çok daha fazlasını da görüyordu. Bir subayı bağıl gibi kullanmasının beni rahatsız ettiğinin bilincinde olduğuna emindim.

"Size bir şey sormak istiyordum Donanma Komutanı. Omaugh'tayken bana kendi kaptanım olabileceğimi söylemiştiniz. Bu konuda ciddi miydiniz?"

Bir anlığına sanki geminin yerçekimi yok olmuş gibi hissettim. Tüm fiziksel verilerimi görebildiği için Gemi'nin bu sözlerine karşı gösterdiğim tepkiyi saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Seivarden hiçbir zaman tepkisiz görünmek konusunda başarılı olamamıştı ve şu an yaşadığı şaşkınlık aristokratik yüzünden okunuyordu. Belli ki Gemi'nin söylemek istediği şeyin bu olduğunu bilmiyordu. Konuşmak istemiş gibi ağzını açtı ama sonra gözlerini kırpıp kapattı. Kaşlarını çattı.

"Evet, ciddiydim," diye yanıtladım. Radchaailara göre gemiler insan değildi. Sadece birer araçtık. Birer silah. Gerektiği zaman emredildiği şekilde hareket eden birer alet.

"Söylediğiniz günden beri bunu düşünüyorum," dedi Seivarden. Hayır, bunu söyleyen *Kalr'ın Merhameti*'ydi. "Ve bir kaptan olmak istemediğime karar verdim. Ama *olabileceğimi* düşünmenin hoşuma gittiğini fark ettim." Bu sözler karşısında Seivarden rahatlasın mı yoksa rahatlamasın mı emin olamadı. Ne olduğumu biliyordu; hatta muhtemelen o gün Omaugh Konağı'nda söylediğimi neden söylediğimin de farkındaydı ama o soylu bir Radchaai'dı ve diğer tüm Radchaai subayları gibi gemisinin her daim onun emirlerini yerine getirmesini bekliyordu. Her daim yanında olmasını.

Bir zamanlar ben de bir gemiydim. Gemiler kaptanları ve teğmenleri için çok yoğun duygular besleyebilirdi. Bunun kişisel deneyimim sayesinde biliyordum. Ah evet, ben beslemiştim. İki bin yıllık hayatımın çoğunda başka herhangi bir şey istemek için hiçbir neden görememiştim. Ve kendi mürettebatımı geri alamayacağım şekilde kaybetmek, içimde görmezden gelmeyi öğrendiğim bir yara bırakmıştı. Çoğunlukla görmezden gelebildiğim. Aynı zamanda son yirmi yılda kendi kararlarımı başka hiç kimseye danışmadan, kendim almaya alışmıştım. Kendi hayatım hakkında söz sahibi olmaya.

Gemimin benim hakkımda, benim kendi kaptanlarım hakkında hissettiğim gibi hissedebileceğini mi düşünmüştüm? Bunun olması mümkün değildi. Gemiler başka gemiler hakkında öyle hissetmezdi. Bunu düşünmüş müydüm? Niye böyle bir şey düşünecektim ki?

"Peki," dedim ve çayımdan koca bir yudum aldım. Yuttum. Gemi'nin bunları Seivarden aracılığıyla söylemesi için herhangi bir neden göremiyordum.

Ama elbette Seivarden tam olarak bir insandı. Ve *Kalr'ın Merhameti*'nin Amaat teğmeniydi. Belki de Gemi'nin dile getirdiği şeyler benim için değil, onun için söylenmişti.

Seivarden asla gemisinin nasıl hissettiğini umursayan subaylardan olmamıştı, hatta bu hislerin farkına dahi varmamıştı. *Toren'ın Adaleti*'nde görev yaparken benim en sevdiklerimden değildi. Ama gemilerin farklı zevkleri vardı ve farklı kişileri sevebilirlerdi. Ayrıca Seivarden son bir yıl içerisinde önemli derecede gelişmişti.

Bağılları olan bir gemi nasıl hissettiğini anlık olarak binlerce farklı şekilde gösterirdi. En sevilen subayların çayı asla soğuk olmazdı. Yemekleri özel olarak tam kıvamında hazırlanırdı. Üniformaları hep üzerlerine tam oturur, hiç çaba sarf etmeden düzgün görünürdü. Küçük ihtiyaçları ve arzuları neredeyse ortaya çıktıkları anda karşılanırdı. Ve genelde o subayın tek fark ettiği şey rahatlık olurdu. Kesinlikle hizmet ettiği diğer gemilerde olduğundan daha rahat.

Bu –neredeyse her zaman– açıkça tek taraflıydı. Haftalar önce Omaugh Konağı'nda Gemi'ye kendi kendisini kumanda eden bir birey olabileceğini söylemiştim. Şimdi o bana –ve tesadüf olmadığına emin olduğum bir şekilde Seivarden'a– en azından potansiyel olarak bunu arzuladığını söylüyordu. Takdir edilmek istiyordu. Belki duygularına küçük bir karşılık (ya da en azından farkındalık) istiyordu.

Seivarden'ın Amaatlarının özel bir özen gösterdiklerini görmemiştim ama sonuçta onlar da *Kalr'ın Merhameti*'ndeki diğer tüm askerler gibi insandı, geminin birer parçası değil. Gemi için o şekilde hareket edecek dahi olsalar onun göstermelerini istediği çok sayıda küçük yakınlıktan rahatsız olurlardı.

Tekrar, "Peki," dedim. Kamarasında Teğmen Tisarwat botlarını ayağına geçirdi. Hâlâ uyanmaya çalışıyordu. Bo Dokuz çayıyla yanında bekliyordu. Bo bölüğünün geri kalanı derin uykudaydı; bazıları rüya görüyordu. Seivarden'ın Amaatları günlük işlerini tamamlıyor ve akşam yemeğine hazırlanıyor-

du. Doktor ve Kalrlarımın yarısı uyumaya devam ediyorlardı ama uykuları hafifti. Gemi onları beş dakika sonrasına kadar uyandırmayacaktı. Ekalu ve Etrepaları hâlâ nöbetteydi. Teğmen Ekalu sistem valisinin mesajına hâlâ biraz içerlemiş haldeydi ama onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı ve onun ne olduğundan emin değildim. Dışarıdaki toz ara sıra *Kalr'ın Merhameti*'nin gövdesine çarpıyor ve Athoek'ın güneşinin ışığı onu ısıtıyordu. "Başka bir şey var mı?"

Vardı. Konuşmanın son kısmı başladığından beri diken üzerinde olan Seivarden bir cevap görmeyi bekleyerek gözlerini kırptı. Bir saniye boyunca hiçbir cevap gelmedi. Sonra, *Hayır Donanma Komutanı, bu kadar*. Seivarden, "Hayır Donanma Komutanı," diye okudu. "Bu kadar." Sesi tereddütlüydü. Gemileri tanıyan biri için o kısa duraksama anlamlıydı. Her zaman gemisinin duygularından habersiz olan Seivarden'ın bunu fark etmiş olmasına biraz şaşırdım. Üç kez gözlerini kırptı ve kaşlarını çattı. Endişeliydi. Telaşlanmıştı. Normalde olmayan bir şekilde kendisinden emin değildi. "Çayınız soğuyor."

"Bu kadar," dedim ve çayımı bitirdim.

Teğmen Tisarwat günlerdir Athoek İstasyonu'na dönmek istiyordu. Sisteme geleli sadece iki haftadan biraz daha fazla olmuş olmasına rağmen arkadaş edinmiş ve bağlantılar kurmuştu. Neredeyse istasyona adım attığın andan beri sistem yönetimi üzerinde etki sahibi olabilecek bir konum peşindeydi. Bu olanlar düşünüldüğünde hiç de şaşırtıcı değildi. Tisarwat bir süre Tisarwat olmamıştı; Anaander Mianaai yani Radch'ın Efendisi bu on yedi yaşındaki bahtsız teğmenin kendinin bir uzantısı, Radch'ın Efendisi'nin sadece bir parçası yapmak için değiştirmişti. Böylece gözünü üzerimde tutmasını ve *Kalr'ın Merhameti*'ni kumanda etmesi-

ni sağlayacak bu parçayı benim tanımayacağımı ummuştu. Ama onun tanımış, Tisarwat'ı Radch'ın Efendisi'ne bağlayan implantları söktürmüştüm ve artık o başka biriydi; eskisinin anılarını (ve muhtemelen bazı eğilimlerini) taşıyan ama birkaç gününü Radch bölgesinin en güçlü kişisi olarak geçirmiş yeni bir Tisarwat.

Beni mekik kapısının hemen dışında bekliyordu. On yedi yaşındaydı ve uzun boylu sayılmazdı ama gelişmekte olan bazı on yedi yaşındakiler gibi onun da kolları ve bacakları gövdesine göre uzundu. Hâlâ uyku sersemi olmasına rağmen tek bir saç teli bile dağınık değildi ve koyu kahverengi üniforması kusursuzdu. Halihazırda mekiğe binmiş olan Bo Dokuz genç teğmenin kamarasından çıkarken başka bir durumda olmasına asla izin vermezdi. "Donanma Komutanı." Tisarwat reverans yaptı. "Beni yanınıza aldığınız için teşekkürler." Aldığı ilk maaşı gözlerinin rengini değiştirmek için harcayacak kadar budala ve uçarı olan eski Tisarwat'tan kalma eflatun rengi gözleri ciddiydi. Ciddiyetinin ardında halinden gerçekten memnun ve *Kalr'ın Merhameti* doktorunun verdiği ilaçlara rağmen biraz heyecanlıydı. Radch'ın Efendisi'nin yerleştirdiği implantlar düzgün çalışmamıştı ve tahminimce kalıcı bir hasara neden olmuştu. Benim aceleci bir şekilde o implantları çıkarmam sorunun bir kısmını çözmüş olsa da başka problemlere sebep olmuş olabilirdi. Buna, hâlâ kimliğinin bir bölümünü paylaştığı savunulabilecek olan Anaander Mianaai'a karşı beslediği güçlü ve tamamen anlaşılabilir duygu karmaşası eklendiğinde sonuç neredeyse sürekli olarak çektiği duygusal acıydı.

Gerçi görebildiğim kadarıyla bugün kendisini iyi hissediyordu. "Önemli değil Teğmen."

"Komutanım." Mekiğe binmeden önce bir konuda konuşmak istediğini fark ettim. "Sistem Valisi Giarod bir so-

run." Sistem Valisi Giarod da beni buraya, Athoek İstasyonuna gönderen otorite tarafından atanmıştı. Teorik olarak sistemi güvende ve istikrarlı tutmak konusunda müttefiktik. Ama sadece birkaç gün önce düşmanlarıma bilgi sızdırmıştı ve az kalsın ölümüme sebep olacaktı. Bunu o an fark etmemiş olması muhtemelse de artık kesinlikle biliyordu. Ama hiçbir açıklama yapmamış, hiç özür dilememiş ya da hatasını kabul ettiğini gösteren tek kelime etmemişti. Ondan gelen tek mesaj istasyona dönmeme dair saygısız olmanın sınırındaki talepti. "Bir noktada," diye devam etti Tisarwat, "sistem valisini değiştirmemiz gerekeceğini düşünüyorum."

"Omaugh Konağı'nın yakın gelecekte bize bir vali göndereceğini zannetmiyorum Teğmen."

"Haklısınız komutanım," diye yanıtladı Tisarwat. "Ama *ben* yapabilirim. Ben vali olabilirim. Bu görevde çok başarılı olurum."

İfadesiz bir ses tonuyla, "Başarılı olacağına dair hiç şüphem yok Teğmen," dedim. Döndüm ve *Kalr'ın Merhameti*'nin yapay yerçekiminden mekiğin yerçekimsiz ortamına geçmeye hazırlandım. Tisarwat ben konuşurken tamamen hareketsiz kalmışsa da sözlerimin onu incittiğini fark ettim. Acısı ilaçlar tarafından bastırılmış olsa da oradaydı.

Kim olduğundan dolayı sistem valisi olma teklifine karşı çıkacağımı bilmeliydi. Hâlâ hayattaydım çünkü Anaander Mianaai, yani Radch'ın Efendisi düşmanı için tehlike arz edebileceğimi düşünmüş ya da ummuştu. Ama elbette Anaander Mianaai'ın düşmanı kendisiydi. Radch'ın Efendisi'nin hangi parçasının galip geleceğini umursamıyordum; benim gözümde hepsi aynıydı. Onun tamamen yok olmasını tercih ederdim. Bu, benim yeteneklerimi aşan bir hedefti ama Mianaai beni, elimden geldiğince onun tamına zarar vermeye

çalışacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu. Bana yakın olup zararı mümkün olduğunca kontrolü altında tutabilmek için zavallı Teğmen Tisarwat'ı ele geçirmişti. Athoek İstasyonu'na vardıktan sonra bunu bana bizzat Tisarwat anlatmıştı.

Ve birkaç gün önce bana, *Farkında mısınız komutanım, ikimiz de tam olarak onun istediği şeyi yapıyoruz?* demişti. *O* derken kastettiği kişi Anaander Mianaai'dı. Ve ben Radch'ın Efendisi'nin ne istediğinin benim için çok önemli olmadığını söylemiştim.

Geriye döndüm. Elimi Tisarwat'ın omzuna koydum. Daha nazik bir şekilde, "Önce bugünü atlatmaya bakalım Teğmen," dedim. Ya da daha doğrusu önümüzdeki haftalar, aylar, hatta belki daha uzun sürecek süreci. Radch bölgesi büyüktü. Vilayet konaklarında yaşanan savaş bize, Athoek'a yarın da ulaşabilirdi, gelecek hafta da, gelecek yıl da. Ya da bize sıçrayamadan konaklarda durulabilirdi. Ama bu ihtimale çok güvenmiyordum.

Genelde bir güneş sisteminin içindeki mesafeleri çok sıradan şekilde ele alıyoruz; bir istasyon için uydu ya da gezegenin yanında diyor, bir geçidin en önemli istasyona yakın olduğundan bahsediyoruz ama aslında aralarındaki mesafe yüz binlerce hatta bazen milyonlarca kilometreyi buluyor. Sistemin dış istasyonları ise o geçitlerden yüz milyonlarca hatta milyarlarca kilometre uzakta oluyor.

Birkaç gün önce *Kalr'ın Merhameti* istasyonun gerçek anlamda, tehlikeli olacak kadar yakınındaydı ama şimdi sadece göreceli olarak ona yakındı. Tüm günümüzü mekikte geçirecektik. *Kalr'ın Merhameti* kendi geçitlerini yaratıp normal uzayda kısa yollar oluşturabiliyordu; bizi oraya çok daha hızlı ulaştırabilecek olsa da geçit uzayından yoğun bir istasyonun yakınlarında çıkmak o anda yolunun üzerin-

de olan şeylere çarpışma riskinin beraberinde getiriyordu. Gemi bunu başarabilirdi, hatta kısa süre önce başarmıştı. Yine de şimdilik kendi geçidini oluşturmak bir yana kendi yerçekimini dahi yaratamayacak kadar küçük olan mekikle gitmek daha güvenliydi. Vali Giarod'un problemi her neyse, beklemek zorundaydı.

İstasyonda neyle karşılaşacağım hakkında düşünmek için bolca zamanım vardı. Şüphesiz, orada Anaander Mianaai'ın iki parçasının da (elbette sadece iki parçası olduğunu varsayarsak ki bu varsayım çok da sağlıklı olmayabilirdi) ajanları bulunuyordu. Ama bu ajanların hiçbiri askeriyeden olmayacaktı. Sistem Valisi Giarod'un oldukça düşüncesiz bir şekilde tehlikeli bilgileri paylaştığı düşmanım Kaptan Hetnys subaylarıyla birlikle *Kalr'ın Merhameti*'ndeki dondurma kabinlerindeydi. Gemisi, *Atagaris'in Kudreti* motorları kapalı halde Athoek'dan oldukça uzak bir mesafede, yörüngedeydi ve bağıllarının hepsi dondurma kabinlerine kaldırılmıştı. Sistemdeki *Atagaris'in Kudreti* ve *Kalr'ın Merhameti* dışındaki tek savaş gemisi olan *Ilves'ın Merhameti* dış istasyonları denetleme görevindeydi ve kaptanı şu ana kadar bu göreve devam etmesine yönelik emrime karşı geldiğini gösteren herhangi bir şey yapmamıştı. Geriye kalan tek silahlı tehdit İstasyon Güvenliği ve Gezegen Güvenliğiydi ama Güvenlik için 'silahlı' kelimesinin anlamı şok copuydu. Yine de bu Güvenliğin tehdit olmadığı anlamına gelmiyordu; özellikle silahsız siviller için büyük tehlike oluşturabilirlerdi. Ama Güvenlik benim adıma bir tehdit oluşturmuyordu.

Radch'ın Efendisi'nin onların tutuğu tarafını tutmadığımı fark eden kişiler bana karşı sadece politik hamleler yapabilirdi. Demek ki benim de politik oyunlar oynamam gerekiyordu. Belki de Teğmen Tisarwat'ı örnek alıp İstasyon Güveliğinin amirini akşam yemeğine davet etmeliydim.

Kalr Beş, yanında Sekiz ve On'la birlikte hâlâ Athoek İstasyonu'ndaydı. Altbahçe zarar görüp boşaltılmadan önce dahi istasyon olması gerekenden daha kalabalıktı ve herkes için yatacak yatak yoktu. Kalrlarım çıkmaz bir koridorun köşesine sandıklar ve paletler taşımışlardı. O sandıklardan birinde sessiz ama azimli bir şekilde Raswar fiil çekimlerine çalışan Vatandaş Uran oturuyordu. Athoek İstasyonu'ndaki Ychanaların çoğu Raswar dilini konuşuyordu ve komşularımızın çoğu Ychana'ydı. Sıhhiyeye gidip dilin temelini ilaç etkisinde öğrenmesi daha kolay olurdu ama bundan inatla kaçınıyordu. Uran, küçük ev halkımın asker olmayan tek üyesiydi; on altı yaşına yeni basmıştı ve benimle ya da *Kalr'ın Merhameti*'nden herhangi biriyle bir bağı olmamasına rağmen kendimi ona karşı sorumlu hissediyordum.

Yanında Beş duruyor ve dışarıdan çayın beş dakika sonra Uran'ın öğretmeni geldiğinde hazır olması için çaba sarf ediyormuş gibi görünse de aslında gözünü Uran'dan ayırmıyordu. Birkaç metre ötede Kalr Sekiz ve Kalr On, koridorun bu derme çatma evin sınırının dışında kalan alandan gözle görünür biçimde daha bakımlı ve daha az gri olan zeminini ovalıyorlardı. Çalışırken şarkı söylüyorlardı; çevredeki kapıların ardında uyuyan vatandaşlar olduğu için sesleri kısıktı.

Yaseminler açıyor
Aşkımın odasında
Tüm yatağını sarıyor
Oruç tutmuş ve başlarını kazımış çocuklar
Ziyaret edecekler tapınağı tekrar bir ay sonrasında
Ellerinde güllerle kamelyalarla
Ama ben yetineceğim
Sadece yasemin kokusuyla
Sonuna dek hayatımın

Bu eski bir şarkıydı; Sekiz ve On'dan, hatta onların büyük ebeveynlerinden daha yaşlıydı. Yeni olduğu zamanları hatırlıyordum. Ne Sekiz'in ne de On'un beni duyabileceği mekikte ben de şarkılarına eşlik ettim. Yanımdaki koltukta oturan Tisarwat uyuduğu için kısık sesle söylüyordum. Yine de pilot beni duydu ve içi biraz olsun rahatladı. Birden bire istasyona döndüğümüz için ve Vali Giarod'un mesaj hakkında duyduklarından dolayı gergindi. Ama eğer ben şarkı söylüyorsam her şey olması gerektiği gibiydi.

Kalr'ın Merhameti'nde Seivarden uyuyor ve rüya görüyordu. On Amaat'ı da yataklarında birbirlerine sokulmuş halde uyuyorlardı. Tisarwat benimle birlikte mekikte olduğu için Bo Bir'in kumandasında olan Bo bölüğü yeni uyanmış, özensiz ve düzensiz bir şekilde sabah duasını ediyordu (*Adaletin çiçeği barıştır. Münasebetin çiçeği hareketlerdeki güzelliktir...*)

Bundan kısa süre sonra Doktor nöbeti devretti ve beyaz duvarlı küçücük bölük odasında gözlerini akşam yemeğine dikmiş halde oturan Teğmen Ekalu'yu buldu. Yanına otururken, "İyi misin?" diye sordu. Görevdeki Etrepa önüne bir fincan çay koydu.

Ekalu, "İyiyim," diye yalan söyledi.

Doktor, "Uzun süredir birlikte çalışıyoruz," diye yanıtladı. Ekalu mağlup olmuştu, kafasını kaldırmadı ve cevap vermedi. "Terfi etmeden önce yardıma ihtiyacın olduğunda bölük arkadaşlarına danışırdın ama artık onlara danışamıyorsun. Artık onlar Seivarden'ın bölüğü." Ben gelmeden önce –*Kalr'ın Merhameti*'nin eski kaptanı ihanetten tutuklanmadan önce– Ekalu, Amaat Bir'di. "Tahminimce Etrepalarına da danışamayacağını düşünüyorsun." Ekalu'yla ilgilenen Etrepa odanın köşesinde tepkisiz bir şekilde durmaya devam etti. "Diğer birçok teğmen bunu yapabilir ama onlar

bölüklerin içinden gelmedi, değil mi?" Bunun onu yıllardır sıradan bir asker olarak tanıyan mürettebat karşısındaki otoritesini sarsacağından endişe ediyor olabileceğini söylemedi. Ekalu'nun bunun, yani altındaki askerlerden herhangi bir yatıştırma ya da duygusal destek beklemenin ne kadar adaletsiz olduğunu ilk elden bildiğine de değinmedi. "Bunu yapanın, bölükten terfi eden ilk kişi olduğunu söyleyebilirim."

Ekalu ruhsuz bir sesle, "Değilim," diye yanıtladı. "İlk kişi Donanma Komutanı'ydı." Benden bahsediyordu. "Gerçi sanırım sen bunu başından beri biliyordun." Bahsettiği şey benim bir insan değil bir bağıl olduğumdu.

Doktor, "O zaman sorun bu mu?" diye sordu. Etrepa'nın ona verdiği çaya dokunmamıştı. "İlk kişinin Donanma Komutanı olması mı?"

"Hayır, elbette değil." Ekalu sonunda kafasını kaldırarak ona baktı; yüzündeki ruhsuz ifade bir anlığına başka bir şeye dönüştü ama o şey anında yok oldu. "Neden bu bir sorun olsun ki?" Doğruyu söylediğini biliyordum.

Doktor geçiştiren bir hareket yaptı. "Bazı insanlar kıskançlık yaşar. Ve Teğmen Seivarden... Donanma Komutanı'na çok bağlı. Hem sen ve Teğmen Seivarden..."

Ekalu ifadesiz bir sesle, "Donanma Komutanı'nı kıskanmak salaklık olur," dedi. Bunu kastederek söylemişti. Sözleri olası bir aşağılama olarak görülebilirdi ama ben amacının bu olmadığını biliyordum. Ve haklıydı. Beni kıskanmanın hiçbir manası yoktu.

Doktor, "Bu tarz şeyler," dedi ilgisizce, "her zaman manalı olmaz." Ekalu bir şey söylemedi. "Bazen Donanma Komutanı'nın bir bağıl olduğunu öğrendiğinde Seivarden'ın kafasından geçenleri merak ediyorum. Yani bir insan bile olmadığını anladığında!" Sonra Ekalu'nun yüzünde bir an-

lığına beliren ifadeye cevaben, "Sonuçta o bir insan değil. Bunu Donanma Komutanı'nın da bizzat dile getireceğini tahmin ediyorum," diye ekledi.

"Ona o olarak değil de o şey olarak mı hitap edeceksiniz?" diye meydan okudu Ekalu. Sonra gözlerini kaçırdı. "Affına sığınıyorum Doktor. Bu, bana yanlış geliyor."

Gemi'nin gördüğü her şeyi görebildiğimden, Doktor'un bu gereksiz resmi özre verdiği şüpheci tepkiyi ve Ekalu'nun birden bire aşağı tabakadan geldiğini gösteren aksanını saklamaya çalıştığını fark etmiştim. Ama Doktor Ekalu'yu uzun süredir tanıyordu ve bunun çoğunluğunda Ekalu, onun deyişiyle, hâlâ bölüklerdeydi. Doktor, "Bence," dedi, "Seivarden en aşağıda olmanın anlamını bildiğini düşünüyor. İyi bir aileye, kusursuz davranışlara, kısaca Aart'ın mutluluk ve bereketli bir hayat bahşettiğini gösteren her şeye rağmen kişinin kendini orada bulabileceğini bildiği de kesin. Görmezden geldiği ve yok saydığı bir kişinin onun saygısını hak edebileceğini de öğrenmiş. Ve bunu öğrendiği için *seni* anlayabildiğini sanıyor." Aklına başka bir şey geldi. "Donanma Komutanı'nın insan olmadığını söylemem seni bu yüzden rahatsız ediyor, değil mi?"

"Ben asla hiçbir şeyin en aşağısında olmadım." Hâlâ dikkatlice sesli harflerini yayıyor ve Tisarwat'la Doktor'un konuşmasını taklit ediyordu. Ya da Seivarden'ın. Ya da benim. "Ayrıca bir sorun olmadığını söyledim."

Doktor sesinde herhangi bir kin ya da alay olmaksızın, "Benim hatam o zaman," dedi. "Affını rica ediyorum Teğmen." Bunca zamandır tanıdığı biri olan Ekalu'ya karşı olması gerektiğinden daha resmiydi. Bunca zamandır doktorluğunu yaptığı.

"Elbette Doktor."

Seivarden hâlâ uyuyordu. Teğmen arkadaşının (ve sev-

gilisinin) yaşadığı rahatsızlıktan habersizdi. Gemi'nin ona yönelik olumlu duygularından da habersiz olduğuna dair endişe taşıyordum. Bunun güçlü bir düşkünlük olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Gemi'nin doğrudan söylemekten çekinmeyeceği bir sürü şey vardı ama bunu asla doğrudan dile getirmeyeceğinden emindim.

Yanımda Tisarwat homurdandı ve kımıldandı ama uyanmadı. Zihnimi, Athoek İstasyonu'na vardığımızda karşılaşacağım şeyle ve bu konuda ne yapmam gerektiğiyle meşgul ettim.

2

Athoek İstasyonu'nun, eskimiş beyaz zemin üzerinde İstasyon İdaresine gidip gelen ya da dört Oluşumun koca kabartmalarıyla süslü Amaat'ın tapınağının önünde durup sohbet eden vatandaşlarla dolu ana meydanına bakan geniş penceresi bugün krem rengi ve yeşil ipek perdelerle örtülmüş ofisinde Vali Giarod'la buluştum. Vali Giarod uzun boylu, geniş omuzlu ve dışarıdan sakin görünen biriydi ama deneyimlerimden endişelenmeye yatkınlığı olduğunu ve mümkün olan en uygunsuz zamanlarda bu endişeleri doğrultusunda hareket ettiğini biliyordum. Oturmamı önerdi ve kabul ettim ama teklif ettiği çayı reddettim. Beni iskelede karşılayan Kalr Beş ifadesiz bir şekilde arkamda duruyordu. Ona kapının yanına gitmesini hatta belki de koridora çıkmasını emretmeyi düşündüm ama kim olduğumu ve elimdeki kaynakları açıkça gösteren bir hatırlatmanın işe yarayabileceğine karar verdim.

Vali Giarod'un dik ve harekesiz bir biçimde arkamda duran askeri fark etmemesi mümkün değildi ama onu görmüyormuş gibi davrandı. "Yerçekimi geri geldiğinde Donanma Komutanı, İstasyon İdarecisi Celar yapısal bakımdan sağlam olduğundan emin olmak için Altbahçe'yi denetlememiz gerektiğini düşündü ve ben de kendisine hak verdim." Birkaç gün önce istasyonun üst tarafında bulunan ünlü halka açık bahçeler çökmeye başlamış ve altındaki dört kat sular

altında kalma tehlikesi yaşamıştı. Athoek İstasyonu'nun yapay zekâsı bu acil sorunu çözmek için tüm istasyonun yerçekimini Altbahçe boşaltılana kadar kapatmıştı.

"Korktuğunuz gibi orada saklanan onlarca illegal insan buldunuz mu?" Her Radchaai doğar doğmaz etiketlenirdi; böylece hiçbir vatandaş asla kaybolmazdı ve bulunduğu bölgeyi izleyen yapay zekâ onu her zaman görürdü. Özellikle Athoek İstasyonu gibi küçük yerlerde bir kişinin gizlice hareket edebilmesi ya da İstasyon'un bilgisi olmadan burada bulunması tamamen saçmalıktı. Yine de, Altbahçe'de bu şekilde bir sürü insan olduğu, yani yasalara uyan vatandaşlar için tehdit oluşturan bu kişilerin endişe verecek derecede yaygın olduğu yönünde bir kanı vardı.

Vali Giarod, "Bu korkuların aptalca olduğunu düşünüyorsunuz," diye yanıtladı. "Ama denetimlerimiz sırasında tam da böyle birini bulduk; üçüncü ve dördüncü katlar arasındaki geçiş tünelinde saklanıyordu."

İfadesiz bir sesle, "Sadece bir kişi mi?" diye sordum.

Vali Giarod söylemek istediğim şeyi anladığını gösteren bir hareket yaptı; böyle tek bir kişinin varlığı insanların –ki belli ki bu insanlara vali de dahildi– korktuğu şeyin yakınından bile geçmiyordu. "O bir Ychana." Altbahçe sakinlerinin çoğu Ychana'ydı. "Herkes onun hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyor ama birilerinin onu tanıdığı kesin. Şu an Güvenlikteki bir hücrede. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm, özellikle de böyle bir şey yapan son kişinin bir uzaylı olduğu düşüldüğünde." Tercüman Dlique gizemli ve korkutucu Presgerlerin bir anlamda insan temsilcisiydi. Presgerler, Radch'la –daha doğrusu onlar insanları birbirlerinden ayırmadığı için insanlıkla– antlaşma imzalamadan önce zevkine insan gemilerini ve insanları parçalardı. O kadar güçlüydüler ki hiçbir insan birliği –hatta bir Radc-

haai birliği dahi– onları yok etmek bir yana kendini onlara karşı savunamazdı bile. Anlaşılmıştı ki Tercüman Dlique, İstasyon'un sensörlerini endişe verici bir rahatlıkla atlatabiliyor ve valinin konutunda güven içinde saklanmaya tahammül edemiyordu. Ölü bedeni, Presgerlerin onu aramaya geleceği ve bizim de kendisinin Altbahçe'deki bir duvara zarar verdiği düşünülerek *Agararis'in Kudreti* tarafından vurduğunu anlatmamızın gerekeceği –tuzak olduğunu umduğumuz– zamana kadar Sıhhiyedeki bir dondurma kabininde saklanıyordu.

En azından aramalar ölümcül Ychana topluluğuna dair korkuları yatıştıracak bir kişinin bulunmasıyla sonuçlanmıştı. "DNA'sına baktınız mı? Altbahçe'deki herhangi biriyle yakın akrabalığı var mı?"

"Bu tuhaf bir soru Donanma Komutanı! Benimle paylaşmadığınız bir şey mi biliyorsunuz?"

"Birçok şey," diye yanıtladım, "ama çoğu sizi ilgilendirmez. Akrabalığı yok, değil mi?"

Vali Giarod, "Yok," diye cevapladı. "Ve Sıhhiye, Athoek'ın topraklara katılmasından beri görmedikleri genetik belirleyicileri olduğunu söyledi." *Topraklara katma* Radch'ın bütün bir yıldız sistemini işgal edip kolonileştirmesi anlamında kullanılan sözcüktü. "Yüzyıllar önce tükenen bir soydan olamayacağına göre tek ihtimal –ki bu sözcüğü oldukça müphem bir anlamda kullanıyorum– altı yüz yaşının üzerinde olduğu."

Bir ihtimal daha vardı fakat Vali Giarod bunu henüz görememişti. "Durumun bu olduğunu tahmin ediyorum. Gerçi bu zamanın uzun bir kısmını dondurulmuş olarak geçirmiştir."

Vali Giarod kaşlarını çattı. "Onun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Kim olduğunu değil," dedim, "hayır. Ama *ne* olduğuna dair bazı şüphelerim var. Onunla konuşabilir miyim?"

"Bu şüphelerinizi benimle paylaşacak mısınız?"

"Yersiz çıkarlarsa paylaşmayacağım." Valinin listesine görünmez bir düşman daha eklemesi benim işime gelirdi. "Onunla konuşmak istiyorum ve onu tekrar muayene etmesi için bir doktor gönderilmesini. Mantıklı ve ağzı sıkı bir doktor."

Hücre küçücük, iki metreye iki metrelikti; bir köşede ızgara ve su kaynağı vardı. Eskimiş zemine çömelmiş, akşam yemeği olması muhtemel bir kâse iskele bakan kişi ilk bakışta oldukça sıradandı. Altbahçe'deki Ychanaların çoğunun tercih ettiği parlak tonlardaki bol gömleklerden ve pantolon giyiyordu. Üzerindekiler sarı, turuncu ve yeşildi. Ama bu kişi ayrıca şüphe çekecek kadar yeni görünen bir çift gri eldiven de takıyordu. Muhtemelen İstasyon malzeme deposundan yeni alınmışlardı ve Güvenlik onları takması konusunda ısrar etmişti. Altbahçe'de yaşayanlardan neredeyse hiçbiri eldiven takmazdı ki bu da insanlara onların medeni olmadıklarını, rahatsız edici ve belki tehlikeli derecede yabancı olduklarını düşünmek için bir neden daha veriyordu. Hiç Radchaai gibi değillerdi.

İçeri girmek istediğimi işaret etmenin bir yolu yoktu, güvenliğin velayetinde mahremiyet bahanesi de işe yaramazdı. İstasyon –yani Athoek İstasyonunu kontrol eden yapay zekâ, ki bu hangi açıdan bakılırsa bakılsın bizzat istasyonun kendisiydi– talebim üzerine kapıyı açtı. Çömelmiş olan kişi kafasını dahi kaldırmadı. "İçeri girebilir miyim Vatandaş?" diye sordum. Gerçi *vatandaş* burada kullanmak için hiç de doğru bir terim değildi; bu bir Radchaai âdetiydi ve kullanabileceğim en kibar ifadeydi.

İçerideki kişi cevap vermedi. Tek bir adım atarak içeriye girdim ve onun karşısına çömeldim. Kalr Beş kapının eşiğinde durdu. "Adın ne?" diye sordum. Vali Giarod bu kişinin tutuklandığı andan beri konuşmayı reddettiğini söylemişti. Ertesi sabah sorgulanacaktı. Ama elbette sorgunun sonuç vermesi için doğru soruları sormak gerekiyordu. Büyük ihtimalle buradaki kimse o soruların ne olduğunu bilmiyordu.

Karşımda çömelmiş iskel kâsesine bakan kişiye hitaben, "Sırlarını saklamayı başaramayacaksın," diye devam ettim. Yemeğini yerken kullanabileceği bir çatal bırakmamışlardı; belki de kendisine zarar vereceğinden korkuyorlardı. Ya kalın yaprakları elleriyle yemesi ya da yüzünü kâseye sokması gerekiyordu ki, iki ihtimal de bir Radchaai için rahatsız edici ve aşağılayıcıydı. "Yarın sabah sorgulanacaksın. Eminim ellerinden geldiğince özenli olurlar fakat bunun çok hoş bir deneyim olduğunu zannetmiyorum." Radchaaiların topraklarına kattığı birçok yerdeki insanlar gibi Ychanalar da sorgu ve hüküm giymiş suçlulara suçu tekrarlamasını engellemek için uygulanan yeniden eğitim arasında bir fark göremiyorlardı. Kullanılan ilaçlar kesinlikle aynıydı ve beceriksiz bir sorgu yargıcı kişiye büyük zarar verebilirdi. Radchaaiların en Radchaai'ı bile sorgudan ve yeniden eğitimden korkar, ikisinden de bahsetmekten kaçınıp onlardan bahsedildiği aşikâr olsa dahi adlarını anmaktan çekinirlerdi.

Hâlâ cevap gelmedi. Kafasını dahi kaldırmamıştı. Ben de sessizce oturmak konusunda en az bu kişi kadar başarılıydım. İstasyondan bu kişiden aldığı verileri bana göstermesini istemeyi düşündüm; vücut ısındaki değişimleri gördüğü kesindi, belki kalp atışlarını ve daha fazlasını da görebilirdi. Güvenlikte mahkumlardan olabildiğince çok veri almaya yönelik sensörler olduğundan şüphem yoktu. Ama veriler-

de beni şaşırtacak bir şey görebileceğimi zannetmiyordum. "Hiç şarkı biliyor musun?" diye sordum.

Neredeyse bir değişim gördüğümü sandım; bu küçücük bir şekilde olsa da omuzlarını tutuşu, duruşu değişmişti. Sorum onu şaşırtmıştı. İtiraf etmem gerekir ki bu anlamsız bir soruydu. İki bin yıllık hayatım boyunca tanıştığım herkes en az birkaç şarkı biliyordu. İstasyon kulağıma, "Bu onu şaşırttı Donanma Komutanı," dedi.

Sessizce, "Şüphesiz," diye yanıtladım. Kalr Beş kapının eşiğinden çekilerek kırmızı, mavi ve yeşil taşlarla işlemeli altın kutuyu getiren Sekiz'e yol verirken dönüp bakmadım. Valinin ofisinden ayrılmadan önce Sekiz'e onu buraya getirmesini talep eden bir mesaj göndermiştim. Yanıma yere koymasını söyleyen bir işaret yaptım. Ve koyduğunda kapağı açtım.

Kutunun içinde bir zamanlar matarası, süzgeci ve on iki fincanı olan, mavi ve yeşil camla altından yapılma antika bir çay takımı vardı. Üç bin yılı aşkın süreyi sağlam geçirmeyi başarmıştı. Şimdi ise paramparçaydı; kırıkları kutunun içine dağılmış ya da bir zamanlar o eşsiz seti güvende tutan bölmelerin içinde toplanmıştı. Sağlam haliyle biraz servet ederdi. Paramparçayken bile değerliydi.

Önüme çömelmiş kişi sonunda kafasını çevirdi ve kutuya baktı. İfadesiz bir sesle, Radchaai dilinde, "Bunu kim yaptı?" diye sordu.

"Eminim biliyordun," dedim, "onu takas ettiğinde başına böyle bir şey gelebileceğinden haberdardın. Şüphesiz hiç kimsenin ona senin kadar değer veremeyeceğinin farkındaydın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Yine de kırık çay setine bakmaya devam etti. Radchaai dilini Altbahçe'deki Ychanalardan duyduğum aksanla konuşuyordu. "Belli ki bu değerli bir şey ve kıran her kimse belli ki hiç medeni biri değil."

İstasyon kulağıma, "Sanırım üzüldü, Donanma Komutanı'm," dedi. "Duygusal bir tepki verdiğine eminim. İyi tanımadığım bir kişi hakkında sadece dışından gelen verilerle daha kesin bir sonuca varmam mümkün değil."

Bunu kişisel deneyimlerimden biliyordum. Ama dile getirmedim. Sessizce, "Teşekkürler İstasyon, bunu öğrendiğim iyi oldu," diye yanıtladım. Ayrıca bir yapay zekânın sevdiği kişiye ne kadar yardımcı olabileceğini de kişisel deneyimlerimden biliyordum. Ve eğer sevmemek ya da içerlemek için bir nedeni varsa ne kadar zorluk çıkaran biri olabileceğinin de farkındaydım. İstasyonun bu bilgilerini benimle paylaşmaya gönüllü olması gerçekten hoş bir sürprizdi. Karşımda çömelmiş kişiye, "Adın ne?" diye yüksek sesle sordum.

İfadesiz ve sakin bir şekilde, "Siktir git," dedi. Hâlâ kırık çay takımına bakıyordu.

"Takas etmeden önce çay takının üzerinde adı yazan kaptan kimdi?" Kutunun kapağının iç kısmını incelediğimde nereden geldiğini belirmek konusunda bana yardımcı olacağını tahmin ettiğim bir ismin çıkarıldığını fark etmiştim.

"Neden beni sorgulamak için yarını bekliyorsunuz?" diye sordu. "Şimdi yapın. Böylece tüm sorularınızın cevabını alırsınız."

İstasyon kulağıma, "Kalp atışı hızlandı," dedi. "Nefes alışverişi arttı."

Ah. Yüksek sesle, "Yani bir emniyet var. İlaçlar seni öldürecek. En azından bu parçanı."

Sonunda bana baktı. Yavaşça gözlerini kırptı. "Donanma Komutanı Breq Mianaai iyi olduğuna emin misin? Söylediklerin hiçbir anlam ifade etmiyor."

Kutuyu kapattım. Yerden aldım ve ayağa kalktım. "Kaptan Hetnys takımı Vatandaş Fosyf Denche adında birine sattı. Çocuğu takımı kırdığında Fosyf tüm değerini yitirdiğine

karar verip onu attı," dedim. Döndüm ve kutuyu kapı eşiğindeki yerini tekrar almış olan Beş'e verdim. Doğruyu söylemek gerekirse çay takımı onundu. Raughd Denche, ebeveyni tarafından evlatlıktan reddedilince uğradığı yıkımın getirdiği öfkeyle onu yere attıktan sonra tüm parçalarını arayıp bulan ve çöpten çıkarmakla uğraşan kişi Beş'ti. "Seninle tanıştığıma memnun oldum. Umarım tekrar konuşma fırsatı bulabiliriz."

Arkamda kırık çay takımını taşıyan Beş'le birlikte Güvenlikten çıkıp istasyonun ana meydanına giderken İstasyon kulağıma, "Donanma Komutanı, başrahip az önce Vali Giarod'un ofisinden çıktı ve sizi arıyor," dedi.

Radch bölgesinde herhangi bir belirleyici olmaksızın kullanılan *başrahip* unvanı Amaat'ın başrahibi anlamına gelirdi. Athoek İstasyonu'nda Amaat'ın başrahipliğini Ifian Wos adından biri yapıyordu. Onunla Tercüman Dlique'in cenazesini biraz kızgın biçimde de olsa yönettiğinde tanışmıştım. Bunun haricinde onunla konuşmamıştım.

"Teşekkürler İstasyon." Ben bunu söylerken Muhterem Ifian, Vali Giarod'un konağından çıktı ve hemen olduğum tarafa dönerek bana doğru gelmeye başladı. Şüphesiz İstasyon ona nerede olduğumu söylemişti.

Onunla şu an konuşmayı istemiyordum. Vali Giarod'la Güvenlikte tutulan kişi hakkında konuşmak sonra da askerlerimin kaldıkları yerle ilgili bazı sorunlarla ilgilenmek istiyordum. Ama belli ki İstasyon, Başrahip Ifian'ın beni aradığını onu atlatabilmem için söylememişti. Hem şu an atlatmayı başarsam dahi istasyondan kaçmadığım sürece bir noktada onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Ana meydanın bir zamanlar beyaz olan eskimiş zeminin ortasına geldim ve durdum. Başrahip, "Donanma Ko-

mutanı!" diye seslendi ve bana yaklaşırken reverans yaptı. Reveransımı özenle hesapladım ve rütbemin gerektirdiğinden bir milim bile fazla eğilmedim. Benden iki santimetre kısaydı ve zayıftı; alçak ama duyulabilir bir sesle konuşuyordu. Duruşunda ve konuşmasında rahipliğin en üst mertebesine erişmesini sağlayan bağlantı ve kaynaklara sahip birinin özgüveni vardı. Durduğumuz yerin iki yanından da ceketlerinin ya da paltolarının önü anı ve cemiyetlerini gösteren broşlarla süslü vatandaşlar geçti. Bu, meydanın her günkü, olağan kalabalığıydı. Yakınımıza gelenleri çoğu bizi görmezden gelmeyi seçse de bazıları meraklı şekilde yan yan bize baktı. Muhterem Ifian, "Son günlerde ne kadar şaşırtıcı şeyler oldu!" diyerek aramızda dedikodu yapacak bir samimiyet varmışçasına devam etti. "Elbette hepimiz Kaptan Hetnys'i *yıllardır* tanıyorduk ve hiçbirimizin ondan böyle münasebetsiz bir davranış beklediğini zannetmiyorum!" Başrahip Ifian'ın kusursuz biçimde dikilmiş ceketinin önündeki bir sürü broş, Kaptan Hetnys'in yanlış bir şey yapmayacağına dair inancın yıkılmasından kaynaklı derin üzüntüyle titreşince ışıldadı ve parıldadı.

Kaptan Hetnys sadece birkaç gün önce üzerimde bir tür kontrole sahip olmak için Bahçıvan Basnaaid Elming'i ölümle tehdit etmişti. Bahçıvan Basnaaid ben çıkarma gemisi *Toren'ın Adaleti*'yken teğmenim olan birinin küçük kardeşiydi. Athoek'a gelmeyi kabul etmemin nedeni sadece Basnaaid'in burada olması ve uzun zaman önce ölmüş kardeşine asla tam anlamıyla ödeyemeyeceğim bir borcumun bulunmasıydı. "Elbette," diye yanıtladım, verebileceğim en diplomatik cevabı vererek.

Muhterem Ifian, sesinde hafif bir şüpheyle, "Ve sanırım onu hapsedecek yetkiye *sahipsiniz*," diye devam etti. Kaptan Hetnys'le yüzleşmem Bahçelerin savaş alanına dönmesine

ve tüm istasyonun birkaç günü yerçekimi olmadan geçirmesine neden olmuştu. Kaptan Hetnys şu an bir dondurma kabinin içinde uyuyordu ki, nefes kesici derecede aptalca ve tehlikeli hareketler yapamasın. "Şüphesiz bunlar askeri meselelerdir. Bir de Vatandaş Raughd var. Ne kadar da iyi ve soylu bir insan." Raughd Denche, Kaptan Hetnys'in *münasebetsiz* davranışından sadece birkaç gün önce beni öldürmeye çalışmıştı. "Eminim ikisinin de davranışlarının *nedenleri* vardır ve şüphesiz bu nedenler dikkate alınacaktır! Ama benim sizle konuşmak istediğim konu bu değil Donanma Komutanı. Ayrıca elbette sizin burada, meydanda dikilmenizi isteyemem. Bir çay içmeye ne dersiniz?"

Düzgün ve kibar bir şekilde, "Maalesef Muhterem," diye karşılık verdim, "çok meşgulüm. Şu an Vali Giarod ile buluşmaya gidiyorum ve sonrasında son birkaç gecedir istasyon koridorlarından birinin sonunda yatan askerlerimle ilgilenmeliyim." Şüphesiz İstasyon İdaresi gelen şikayetlerin içinde boğuluyordu ve benim küçük hane halkımın çıkarlarını benden başka kimse gözetmeyecekti.

"Elbette, elbette Donanma Komutanı, bu benim sizinle tartışmak istediğim konulardan biriydi! Biliyorsunuz Altbahçe eskiden rağbet gören mahallelerden biriydi. Elbette meydana bakan daireler kadar revaçta değildi." İstasyondaki Bahçeler hariç en geniş alan ve hayatın merkezi olan meydanın ikici katındaki sıra sıra pencereyi işaret etti. "Belki o kadar revaçta *olsaydı* uzun zaman önce tamir edilirdi! Ama her şey olacağına varır." Tanrı'nın iradesine boyun eğdiğini anlatan dindar bir hareket yaptı. "Dairelerin çok hoş olduğu duydum. Ama Ychanalar yıllarca üzerlerine çöktükten sonra şu an ne halde olduklarını *hayal dahi edemiyorum*. Yine de şimdi tamir edileceğine göre eskiden kime tahsis edilmiş olduklarının dikkate alınacağını *umuyorum*."

Acaba o ailelerden kaçı hâlâ burada diye düşündüm. "Size bu konuda yardımcı olamam, Muhterem." Konut düzenlemeleri konusunda yetkim yok. İstasyon İdarecisi Celar'la konuşmanız daha doğru olur."

"İstasyon idarecisiyle konuştum Donanma Komutanı ve bana *sizin* şu an var olan düzenlemeleri korumak konusunda ısrarcı olduğunuzu söyledi. Eminim herkesin olduğu yerde kalması size doğru bir çözüm gibi görünüyordur fakat bazı özel durumlar söz konusu. Ve bu sabahki kehanet *oldukça kaygı vericiydi*."

Başrahibin bunu savunmasının tek nedeni Altbahçe'ye dönmeyi uman aileler yüzünden duyduğu endişe olabilirdi. Ama o aynı zamanda Kaptan Hetnys'in arkadaşıydı; Radch'ın Efendisi'nin Teğmen Awn Elming'i öldüren parçası için çalışan Kaptan Hetnys'in. Radch'ın Efendisi'nin çıkarma gemisi *Toren'ın Adaleti*'ni, yani beni yok eden parçası için çalışan. Ve bunun zamanlamasının benim Anaander Mianaai'ın o parçasının tarafında olmadığımın ortaya çıkışından hemen sonra olması şüphe uyandırıcıydı. Bu ve günlük kehanetlerden bahsetmiş olması. Uzun yaşamın boyunca birçok rahiple tanışmış ve onların da genelde diğer insanlardan farklı olmadıklarını keşfetmiştim; bazıları cömertken bazıları aç gözlü, bazıları iyi kalpliyken bazıları kötü kalpli ve bazıları alçakgönüllüyken bazıları kibirli olabiliyordu. Çoğu, farklı zamanlarda ve farklı ölçülerde bu özelliklerin hepsini taşıyordu. Dediğim gibi diğer insanlardan farksızlardı. Yine de bir rahip kişisel amaçlarından Tanrı'nın iradesi olarak bahsettiğinde dikkatli olmayı öğrenmiştim.

Yüz ifademi ve ses tonumu sabit bir şekilde ciddi tutarak, "Tanrı'nın böylesine zor zamanlarda dahi konut düzenlemelerinin ayrıntılarını düşünüyor olması ne kadar da rahatlatıcı," diye cevap verdim. "Fakat benim şu an bunları

tartışacak zamanım yok." Rahip gibi son derece saygılı bir şekilde reverans yaptım ve valinin konutuna doğru meydanda ilerledim.

İstasyon kulağıma, "Ne ilginç değil mi," dedi, "Tanrılar Altbahçe'nin tamiriyle şimdi ilgilenmeye başladılar."

Sessizce, "Çok ilginç," diye cevapladım. "Teşekkürler İstasyon."

"Bir bağıl mı?" İnanmadığı Vali Giarod'un yüzünden ve ses tonundan belliydi. "Gemi nerede?"

"Hayalet Geçit'in diğer tarafında." Bu, Athoeklıların topraklara katılmadan önce yayılmayı planladığı ama bu planı gerçekleştiremediği, başka çıkışı olmayan bir sisteme açılan geçitti. O sisteme bir şeylerin musallat olduğuna dair üstü kapalı söylentiler dolaşıyordu. Kaptan Hetnys ve *Atagaris'in Kudreti* o geçide açıklanamaz bir ilgi gösteriyorlardı. *Kalr'ın Merhameti* sisteme geldikten kısa süre sonra geçitten çok eski bir erzak dolabı çıkmıştı. Artık Kalr Beş'in kırık çay takımının da oradan, dondurulmuş insanlar karşılığında ödeme olarak geldiğine emindim. Aslında Athoek'a gelen vasıfsız işçiler oldukları için ucuz olmalıydılar ama Kaptan Hetnys onları çalmış ve Hayalet Geçit'in ardındaki birine satmıştı. "Hatırlıyor musunuz, birkaç gün önce buraya gönderilen doldurulmuş insanların çalındığından bahsetmiştik." Son günlerde yaşanan olayla düşünüldüğünde bunu unutmuş olması çok mümkün değildi. "Ve bu hırsızlığın yapılması için bir sebep bulmakta zorlanmıştık. O geçidin ardında uzun bir süredir gizlenen bir gemi olduğunu ve onun insan bedenlerini bağıl olarak kullanmak için satın aldığını düşünüyorum. Eskiden bedenleri Athoeklı köle tüccarlarından satın alıyordu; bu sayede topraklara katma sürecinin öncesinden kalan ve buraya gönderdiğinde dikkat

çekmeyecek bir bedene sahip." En azından çok fazla dikkat çekmeyecek. "Topraklara katma bu kaynağını elinden aldığında, bedenleri, buraya gönderilen kişileri satacak kadar yozlaşmış ve açgözlü Radchaai yetkililerinden satın almaya başladı." Oturduğum yerin arkasında duran Beş'e kutuyu açmasını işaret ettim.

Vali Giarod, "Bu Fosyf'a ait," dedi. Sonra fart etti ve, "Bunu ona Kaptan Hetnys sattı," diye ekledi.

"Böyle bir şeyin Kaptan Hetnys'in eline nasıl geçtiğini şu âna kadar hiç sorgulamadınız." Kapağın içindeki yazıyı işaret ettim. "Birilerinin çok dikkatli bir şekilde asıl sahibinin ismini sökmüş olduğunu fark etmediniz. Notai dilini bilseydiniz," –yazı o dildeydi– "ya da bunlardan yeterince görmüş olsaydınız hemen fark ederdiniz."

"Ne demek istiyorsunuz, Donanma Komutanı?"

"Karşımızda bir Radchaai gemisi yok." Daha doğrusu karşımızdaki *eskiden* bir Radchaai gemisiydi. Bir yanda Anaander Mianaai'ın üç bin yıldan da uzun zaman önce, tek bir insan bedenine sahip, oldukça hırslı tek bir kişi olarak doğduğu yer olan Radch vardı. Diğer yanda ise Anaander'ın üç bin yıldır inşa ettiği, Radch hakimiyetinde olan muazzam genişlikteki bölge. Ama artık bu ikisi arasında ne gibi bir bağlantı kalmıştı ki? Radch'ın ve yakın çevresindeki yerlerin tüm sakinleri Mianaai'ın yaptığı şeye taraftar olmamıştı. Bu yüzden çatışılmıştı. Savaşlar çıkmıştı. Gemiler ve kaptanları yok edilmişti. Bunların çoğu Notai'dı. Radch'tanlardı. "Demek istediğim Anaander Mianaai'a ait değil. O bir Notai gemisi." Elbette Notailar Radchaai'dı. Radch bölgesindeki –ve bu bölgenin dışındaki– kişiler Radchaai'ı tek bir şey olarak düşünürdü ama gerçek bundan çok daha karmaşıktı ya da en azından Anaander Mianaai, Radch'ın dışına doğru ilerlemeye başladığında o hale gelmişti.

"Donanma Komutanı." Vali Giarod donakalmıştı. Kulaklarına inanamıyordu. "Anlattıklarınız *efsane*. Savaşta yenilen gemilerin binlerce yıl uzayda dolaşması..." Kafasını salladı. "Bu melodram eğlencelerde bulabileceğiniz türde bir şey. *Gerçek* değil."

"Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyorum," dedim. "Ama en azından topraklara katmadan önceden beri orada." Athoeklı köle tüccarlarından beden satın aldığına göre topraklara katma öncesinde orada olmalıydı. "Ama sonuçta orada. Ve," diye devam ettim, tutukluyu inceleyen doktorla yüz yüze gelmediğim ve ona yeni ayarlanmış implantlarını üzerime çevirip sırrımı valiye anlatma fırsatı tanımadığım için memnun bir şekilde, "burada. Altbahçe sakinlerinden herhangi birinin onun hakkında çok fazla bilgi verebileceğini zannetmiyorum." Altbahçe yıllar önce zarar görmüş ve İstasyon'un orada olan biteni fark edemeyeceği bir hale gelmişti. Bu bağıl gibi biri için saklanılacak ideal yerdi. Duyusal verilerini İstasyon'a gönderen herhangi biriyle karşılaşmadığı sürece –ki bu, İstasyon'un geri kalanın aksine Altbahçe'de olağan bir şey değildi– kimse orada olmaması gerektiğini fark etmeden ve hiç dikkat çekmeden hareket edebilirdi. "Tahminimce, konaklarla bağlantılar kesildiğinde ve trafik aksadığında bir şeyler olduğunu fark edip ne olduğunu anlayabilmek için bağılını gönderdi. Bağıl yakalansa dahi sırının ortaya çıkması çok olası değildi. Sorgu ilaçları verildiğinde onu öldürecek bir emniyeti var. Ayrıca implantları gizli ve muhtemelen kimse onlara bakmayı akıl etmez. Büyük ihtimalle emniyet var olan tüm kanıtları da yok edecek şekilde tasarlandı."

"Tüm bu tahminleri Fosyf'un çay takımından yola çıkarak mı yaptınız?"

"Aslında evet. Şüphelerimi daha önce de açıklayabilir-

dim fakat daha fazla kanıt bulmak istedim. Sizin de belirttiğiniz gibi bu inanması güç bir şey."

Vali Giarod bir süre kaşları çatık şekilde sessiz kaldı. Bu durumdaki payını düşündüğünü umuyordum. Sonra, "Peki, şimdi ne yapacağız?" dedi.

"O şeye bir takip cihazı takılmasını ve adının yemek alma listesine eklenmesini öneriyorum."

"Ama Donanma Komutanı eğer dediğiniz gibi bir bağılsa... Bir bağıl vatandaş olamaz. Bir gemi vatandaş olamaz."

Çok kısa bir an için İstasyon ona bir şey söyleyecek mi diye bekledim ama valinin yüz ifadesi değişmedi. "Eminim Güvenlik, hücrelerinden birinin süresiz bir şekilde işgal edilmesini istemez. O şeyle başka ne yapabiliriz ki?" İroni ifade eden bir hareket yaptım. "Ona bir iş verin," diye devam ettim. "Elbette hassas konular hakkında bilgi sahibi olamayacağı ve istasyonun zarar görebilecek sistemlerine erişimi olmayan pozisyonda bir iş. Konutu Altbahçe'de olsun."

Vali Giarod'un yüz ifadesi çok hafif bir şekilde değişti. Demek ki başrahip onunla bu konuyu konuşmuştu. "Donanma Komutanı, konut tahsis yetkisinin İstasyon İdarecisi Celar'da olduğunun farkındayım ama yasadışı hareketleri ödüllendirmekten hoşlanmadığımı da itiraf etmeliyim. Altbahçe'de herhangi birinin yaşamaması gerekiyordu." Hiçbir şey söylemeden ona baktım. Bir duraksamanın ardından, "Komşularınızla ilgilenmeniz iyi bir şey," diye devam etti, sanki bundan emin değilmiş gibi şüpheci bir ses tonuyla. "Ama şahsen ben o dairelerin yasalara uyan vatandaşlara tahsis edilmesini tercih ederim." Yine bir şey söylemedim. "Bence Altbahçe'deki konut tahsisleriyle tamir işlerini tekrar değerlendirmemiz ve bu süreçte bazı vatandaşları yüzeye göndermeyi düşünmemiz daha verimli olur."

Eğer gönderilecek kişiler gezegene inmek isterse bu hiç sorun olmazdı ama o kişiler Altbahçe'nin şu anki sakinleriyse ne istediklerinin dikkate alınacağını zannetmiyordum. Ayrıca o kişilerin çoğunluğu hayatları boyunca istasyonda yaşamışlardı; bu kadar kısa süre içinde yüzeyde bulanabilecek işleri istemiyorlardı ya da zaten o işlere uygun değillerdi. "Sizin de belirttiğiniz gibi Vali, bu konuda yetkili olan kişi İstasyon İdarecisi Celar." İstasyon İdarecisi Celar Athoek İstasyonu'nun işleyişinden sorumluydu. Konut tahsisi gibi konularda yetkili kişi oydu ve teknik olarak Vali Giarod'a hesap veriyor olsa da istasyon hayatıyla ilgili bu kadar küçük detaylar genelde sistem valisini ilgilendirmezdi. Ayrıca İdareci Celar o kadar çok seviliyordu ki, Vali Giarod'un bu konuyu dostane bir şekilde ve kapalı kapılar ardında çözmeyi tercih etmesi daha olasıydı.

Vali Giarod rahat bir tavırla, "Ama siz kendisinden o gayri meşru yaşama düzenini resmiyete dökmesini istediniz. Tahminimce o düzenleri tekrar değerlendirme teklifi sizden gelirse bu konuda daha açık fikirli olacaktır," diye karşılık verdi. *Bu* ilginçti. İstasyonun bu konuda bir yorum yapmasını bekleyeceğim kadar ilginçti ama o bir şey söylemedi. Ben de söylemedim. "İnsanlar bundan mutsuz olacaklar."

İstasyon'a açık açık valinin beni tehdit etme niyetinde olup olmadığını sormayı düşündüm. Birkaç dakika öncesine kadar oldukça konuşkan olan İstasyon'un şu an sessiz olması bana bir şeyler anlatıyordu ve kendisini rahatsız hissettiği ya da karışık duygulara sahip olduğu konularda onu zorlamamdan hoşlanmayacağını biliyordum. Ayrıca İstasyon'un bana gösterdiği iyi niyet yeni ve narin bir şeydi. "Altbahçe sakinleri insan değil mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz Donanma Komutanı." Bezmişti. "Sizin de kısa süre önce belirttiğiniz gibi ka-

rışık bir dönemdeyiz. Şu an kendi vatandaşlarımızla savaş halinde olamayız."

Gülümsedim; bu, küçük ve fikirlerimi belli etmeyen bir ifadeydi. "Haklısınız, olamayız." Vali Giarod'un Kaptan Hetnys'le ilişkisinin biraz karmaşık olduğuna emindim. Onun da bana düşman olma ihtimalini henüz göz ardı etmemiştim. Ama öyleyse bile henüz bana karşı açık bir hamle yapmaya niyetli değildi. Sonuçta silahlı bir gemisi ve askerleri olan kişi bendim. "Bunun *tüm* vatandaşlarımızı kapsamasını sağlayalım olur mu Vali?"

3

Bir Radchaai istasyonundaki konutlar birkaç farklı şekilde olabilirdi. Genelde kişinin bir hane halkından olduğu varsayılırdı; bu hane halkı büyük ebeveynler, ebeveynler, onların kardeşleri ve kuzenlerin yanı sıra eğer aile yeterince varlıklıysa hizmetkârları ve müşterileri de içerirdi. Bazen haneler belli bir istasyon yetkilisinin çevresinde şekillenirdi; örneğin valinin konutu ya da meydandaki Amaat tapınağının yanındaki, içinde birçok kıdemsiz rahibin de yaşadığına emin olduğum başrahibin meskeni.

Bir hane halkının içinde büyüdüyseniz ya da onlardan birinde görevlendirildiyseniz İstasyon İdaresinden konut talebinde bulunmanıza gerek olmazdı. Kalacağınız yer siz doğmadan ya da yetenek sınavının sonuçları size ulaşmadan belirlenmiş olurdu. Elbette istasyon henüz inşa edilirken ya da topraklara katılırken orada bulunan ailelerden birine mensup olmak ya da bir şekilde onlardan biriyle bağınızın olması faydalıydı. Ben bir gemiyken subaylarımın tamamı böyle hane halklarındandı.

Eğer bir vatandaş böyle bir haneye üye değilse tüm vatandaşlar gibi ona da barınacak yer tahsis edilmesi gerekirdi. Eğer bir vatandaş yeterince yüksek bir mevkide değilse ya da daha büyük ve güçlü bir hane tarafından desteklenmiyorsa kendini bir koğuştaki, benim bir bağılken uyuduğumdan ya da *Kalr'ın Merhameti*'nin sıradan askerlerinin

yatakhanelerindekinden çok da farklı olmayan bir yatağa atanmış bulabilirdi. Ya da ancak yatmaya ve belki birkaç parça giysiyle küçük eşyaları saklamaya yetecek alana sahip dondurma kabini boyutlarındaki bir bölmeye. Athoek İstasyonu'nda iki tip yaşam alanından da vardı. Ama birkaç sistemlerarası geçidin çökmesiyle birçok gemi buraya yönlendirildiği ve o sırada burada olanlar mahsur kaldığı için hepsi doluydu. Ayrıca Altbahçe'nin kapatılması yatacak yere ihtiyaç duyan birkaç yüz kişi daha ortaya çıkarmıştı. *Kalr'ın Merhameti* askerlerimin yaptığı derme çatma konutumuz yataklarla dolu bir odaya açılan kapının önündeydi. İstasyon sakinlerinin birçoğunun uyanık olacağı bu saatte dahi karanlık ve sessizdi. Aşırı kalabalık olduğu kesindi ve insanlar muhtemelen vardiyalar halinde uyuyorlardı.

Sekiz, beni gördüğüne bir sebepten ötürü mutlu olsa da tereddüt ve kararsızlık yaşadı. Birkaç gün öncesine kadar benim tam anlamıyla bir insan olduğumu sanıyordu. Şimdi *Kalr'ın Merhameti*'ndeki herkes gibi o da bir insan değil bir bağıl olduğumu biliyordu. Aynı zamanda askerlerimin bağıl gibi davranmasına ne kadar karşı olduğumun da farkındaydı. Benimle nasıl konuşması gerektiğini bilemiyordu.

"Sekiz," dedim. "Gördüğüm kadarıyla her şey kontrol altında. Buna hiç şaşırmadım."

"Teşekkürler komutanım." Sekiz'in benimle bir bağıl gibi ifadesiz şekilde konuşmaya devam edip etmemek konusundaki kararsızlığı yüzündeki ifadeye ve ses tonuna çok yansımıyordu. Eskiden ne yapması gerektiğini açıkça bilirken birden bire vereceği en ufak tepki konusunda dahi kararsızlık yaşar hale gelmişti. Beş'in de aynı şekilde hissettiğini fark ettim ama o paha biçilemez çay takımını kaldırmakla oyalanıyordu. Sekiz, "Çay ister misiniz komutanım?" diye devam etti.

Koridorun ortasında olmamıza rağmen eğer istersem Sekiz'in benim için çay hazırlayabileceğinin ve hazırlayacağının farkındaydım. "Hayır teşekkürler. Su alayım." Bir sandığın üzerine oturup koridorun açık tarafını görecek şekilde döndüm.

Sekiz, "Emredersiniz komutanım," dedi. Tavırları tepkisizdi ama cevabım onun daha da şüpheye düşmesine neden olmuştu. Elbette. Bağıllar su içerdi; çay bazen bir gereklilik gibi görünse de sadece insanlar için olan bir lükstü. Bu konuda bir yasak olmasa da kimse böyle bir lüksü aletlere harcamazdı. İçeceğim şey konusunda ne olup olmadığıma dair bir mesaj içermeyen bir cevap vermem mümkün değildi.

Sekiz, ondan istediğim suyu –burada bulabildiği en iyi porselen olan eflatun ve turkuaz renkli Yaprakişi fincana koymuştu– bana uzatırken koğuştan biri çıktı ve benim oturduğum yöne dönerek koridorda ilerlemeye başladı. Gelen bir Ychana'ydı; Altbahçe'deki Ychanaların hepsi gibi ince, bol bir gömlek ve pantolon giyiyordu. Onun iki hafta önce Teğmen Tisarwat'a Altbahçe'de yapılacak tamirat ve tadilat işlerinin Altbahçe sakinlerinin ihtiyaç ve arzularına yönelik olmadığı konusunda haklı sayılabilecek bir şikayette bulunan kişi olduğunu fark ettim. Bu olduğunda ben orada değildim. Olanlar bana Teğmen Tisarwat'ın gördükleri ve duydukları aracılığıyla Gemi tarafından iletilmişti. Bu kişinin onu tanıyacağımı düşünmesi için hiçbir sebep yoktu.

Ama koridorun sonuna gelmesinin benimle ya da Kalrlarımla konuşmak isteğinden başka bir nedeni olamazdı. Suyumu içip fincan Beş'e uzattım ve ayağa kalktım. "Vatandaş," dedim ve reverans yaptım. "Sana yardımcı olabilir miyim?"

"Donanma Komutanı," diyerek o da reverans yaptı. "Dün bir toplantı vardı." Altbahçe sakinlerinin toplantısından bahsediyordu; genelde herkesi etkileyen konularda bu

şekilde karar alıyorlardı. "Sizin ve teğmenin katılamayacağınızı biliyordum, yoksa elbette size de haber verilirdi."

Yüzeysel olarak bakıldığında bu tamamen makuldü. Tisarwat ve ben ya *Kalr'ın Merhameti*'ndeydik ya da buraya doğru yoldaydık. Ama elbette bu toplantı hâlâ istasyonda olan Kalrlarıma bildirilebilirdi ve böyle bir şeyin gerçekleşmediğini biliyordum. Toplantıya katılmamamız planlanmıştı ama bunu doğrudan dile getirmek zordu ve şüphesiz vatandaş bu konuyu gündeme getirmememi umuyordu. "Elbette Vatandaş," diye cevapladım. "Oturur musun?" En yakındaki sandığı işaret ettim. "Hazırda çayımız olduğunu zannetmiyorum ama memnuniyetle yapabiliriz."

"Teşekkürler Donanma Komutanı, oturmayayım." Demek ki ileteceği mesaj uygunsuzdu ve buna vereceğim tepkiden endişeleniyordu. Ya da Teğmen Tisarwat'ın tepkisinden. "Genç teğmen Altbahçe sakinlerinin arzu ve endişelerini İstasyon İdaresine iletmesini kolaylaştırmak adına dördüncü kata bir ofis kurma nezaketini gösterdi. Bu, elbette çok yararlıydı fakat belki de başka görevlerini aksatmasına neden oldu."

Kesinlikle Teğmen Tisarwat'ın tepkisinden endişeleniyordu. "Ve sanırım ofis yeniden açıldığı zaman başka birisi tarafından yönetilmesi gerektiği konusunda toplantıda fikir birliğine vardınız."

Bu vatandaş tedirginliğini çok fazla belli etmese de tedirgin olduğu kesindi. "Evet, Donanma Komutanı. Bizim bu konuda hiçbir şikayetimizin olmadığını ve genç teğmenin herhangi bir münasebetsizlik yapmadığını da özellikle vurgulamak istiyoruz."

"Sadece o ofisin Altbahçe sakinlerinin çoğunluğunun endişelerini daha doğrudan bir şekilde temsil etmesinin iyi olacağını düşünüyorsunuz," dedim.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama anında yok oldu. Benim bu kadar açık bir şekilde konuşmamı beklemiyordu. "Tam olarak öyle, Donanma Komutanı."

"Peki ya Vatandaş Uran?" Uran askerlerimden biri değildi, elbette benimle de bir akrabalığı yoktu ama yine de hane halkıma dahildi ve sabahları vaktini dördüncü kattaki ofiste Tisarwat'a yardımcı olarak geçiriyordu. O bir Valskaayan'dı; bir nesil önce, yüzeyde yetişen ve Radch bölgesinin dört bir yanına taşınan çayı toplamak için buraya gönderilenlerden birinin çocuğuydu.

"Valskaayan çocuk mu? Evet, elbette o orada çalışmaya devam edebilir. Lütfen kendisine söyleyin."

"Söyleyeceğim," diye cevapladım, "Teğmen Tisarwat'a da. İkisiyle de konuşacağım."

Tisarwat kesinlikle mutlu değildi. "Ama komutanım!" Aceleciydi. Fısıldıyordu, hâlâ koridorun sonundaki yerimizdeydik ve sınırı belirleyen sandığın arkasındaki eskimiş yere çömelmiştik. Bir nefes aldı. Fısıldamaya devam ederek ama biraz daha az tutkulu bir şekilde, "Biliyorsunuz ki komutanım, büyük ihtimalle buradaki yönetimi ele geçirmemiz gerekecek. İyi bir başlangıç yaptık ve kendimizi mühim bir konumda..." Sonra İstasyon'un Altbahçe'deki dairemizin aksine burada bizi duyabileceğini, kesinlikle dinlediğini ve bunu valiye rapor edebileceğini fark etti. "Valinin başvurabileceği bir üst merci, kriz anında destek alabileceği bir kaynak yok. Sadece biz varız."

Sekiz ve On, burada yemek hazırlayamayacaklarından akşam yemeğimizi almak için en yakındaki halk yemekhanesine gitmişlerdi. Beş doğaçlama yaptığımız sınırın dışında nöbet tutuyor ve bizi duyamıyormuş gibi davranıyordu. "Teğmen," dedim. "Umarım buranın yönetimini ele geçirmeye yönelik

hiçbir arzum olmadığının *farkına varırsınız*. Athoeklıların kendi kendilerini yönetmesinden son derece memnunum."

Şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. "Ciddi olamazsınız komutanım. Eğer Athoeklılar kendilerini yönetebilselerdi *biz* burada olmazdık. Ve halk toplantısı yapmak iyi bir fikir, elbette o anda karar alınması gereken bir şey yapmıyorsanız. Yani karar vermek için birkaç *yüzyılınız* varsa."

İki bin yıllık hayatım boyunca, Anaander Mianaai topraklara katma emrini verdikten sonra fark yaratabilen herhangi bir yönetim şekline şahit olmamıştım. "Teğmen, burada kazandığımız saygınlığı çöp atmak üzeresin. Bu kişiler bizim komşularımız olduğundan ve bir süre burada kalacağımızdan bunu yapmamanı tercih ederim."

Nefes aldı. Sakinleşti. Kırgın ve kızgındı. İhanete uğramış gibi hissediyordu. "İstasyon İdaresi doğrudan iletişime geçen Altbahçe'deki Ychanalar olduğunda onları dinlemeyecek. Hiçbir zaman dinlemediler."

"Onları dinlemeye zorla Teğmen. Buna zaten başladın. Devam et."

Bir nefes daha aldı. Biraz yatışmıştı. "Peki ya Vatandaş Uran?"

"Onun orada çalışmaya devam etmesini istediler. Nedenini açıklamadılar."

"Çünkü o bir *Valskaayan*! Çünkü o Xhai ya da sistemin dışından gelen bir Radchaai değil!"

"Bir şey söylemediler ama eğer nedenlerden biri buysa olanları düşününce onları suçlayabilir misin? Ayrıca aynı şeyi Vatandaş Uran'ın yanında çalışması için beni ikna etmeye çabalarken senin de dile getirdiğini hatırlıyorum."

Teğmen Tisarwat derin bir nefes aldı. Konuşmak için ağzını açtı ama durdu. Bir nefes daha aldı. Neredeyse yalvaran bir sesle, "Hâlâ bana *güvenmiyorsunuz*!" dedi.

Konuşmaya o kadar odaklanmıştım ki diğer şeylere dikkat etmiyordum. Kalr Beş konuşarak benim Teğmen Tisarwat'a cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Size nasıl yardımcı olabilirim Vatandaş?"

Onun gördüğü şeye eriştim. Alçak duvarımızın hemen dışında Güvenlikteki Notai bağılı duruyordu. Hâlâ Ychana tuniğiyle pantolon giyiyor ve o gri eldivenleri takıyordu ama şimdi kolunun altında gri bir kumaş yığını vardı. "Beni bıraktılar ve bana giysi verdiler," dedi sanki olağan bir şekilde Beş'in sorusunu cevaplarmışçasına, "ve ellerinde benim için uygun bir iş olmadığı için üzgün olduklarını ama bu benim suçum olmadığı için yine de yemek yiyebileceğimi söylediler. Günün belirlenmiş altı saatinde kullanabileceğim bir yatak da verdiler. Bana bunu Donama Komutanı Breq Mianaai'ın ayarladığını söylediler ve ben de düşündüm ki o, kendisi ve hane halkı için çok daha rahat koşullar sağlayabilir, bari benim de sorumluluğumu alsın."

Kalr Beş'in öfkelenmiş ve içerlemiş olduğu yüzünden belli olmuyordu. Karşısındaki kişinin aslında bir bağıl olduğunu bilmesinden kaynaklandığını düşündüğüm tedirginliği de.

Beş cevap veremeden ayağa kalktım. "Vatandaş," dedim, gerçi teknik olarak bu hitap yanlıştı. Bir bağıla karşı herhangi bir hitap kullanılmazdı. "Bizimle birlikte kalabilirsin gerçi Altbahçe açılana kadar koşullarımız herhangi birininkinden daha rahat olmayacak." Yüzünde ciddi bir ifadeyle orada duran bağıldan cevap gelmedi. "Seni ne şekilde çağıracağımızı bilmek iyi olur."

"Beni nasıl istersen çağırabilirsin Donanma Komutanı."

"Seni adınla çağırmak isterim," diye karşılık verdim.

"O zaman bir çıkmazdayız." Hâlâ olağan bir şekilde cevap veriyormuş gibiydi.

"Bir yere gideceğin yok," dedim. "Gidebilseydin bunu

altı yüz yıl önce sistem topraklara katılırken yapardın. Artık kendi geçitlerini yaratamıyorsun. Muhtemelen motorların da çalışmıyor. Bu da demek oluyor ki biraz zaman ve kararlılıkla seni rahatça bulabiliriz." Aslında geminin hangisi olabileceğini tahmin etmek biraz tarih bilgisi ve matematik işleminden fazlasını gerektirmiyordu. "O yüzden bari adını sen söyle."

"Oldukça ikna edici bir noktaya değindin Donanma Komutanı," dedi ama başka bir şey söylemedi.

Kalr'ın Merhameti kulağıma, "Hayalet Geçit'in diğer tarafında bir gemi olduğunu fark ettiğimizden beri bunu düşünüyorum Donanma Komutanı. Birkaç gemiden biri olabilir. *Sükûnet'in Taşıyıcısı* derdim ama bulduğumuz erzak dolabının Mücevherlerden birine ait olduğundan neredeyse eminim. Bu da ihtimalleri *Heliodor*,* İdokraz** ve *Sfen*'le*** sınırlıyor. *Heliodor*'un parçaları bir topraklara katma sırasında üç vilayet ötede bulundu ve İdokraz'ın bilinen son rotası düşünüldüğünde buraya gelmesi çok mümkün değil. Bence bu, büyük olasılıkla *Sfen*," dedi.

Yüksek sesle, "*Sfen*," dedim.

Bağıl görebildiğim bir tepki vermedi ama İstasyon kulağıma, "Sanırım doğru çıktı, Donanma Komutanı. Onu şaşırttınız," dedi.

Sessizce, "Teşekkür ederim İstasyon, yardımın için minnettarım," dedim. Yüksek sesle, "Bu geceki akşam yemeğini yemekhaneden kendin almalısın Gemi. Kalr Sekiz ve On bizimkilerle dönüyorlar," dedim.

Sfen sesinde hafif bir soğuklukla, "Ben *senin* gemin değilim," dedi.

"O zaman Vatandaş," dedim gerçi bunun daha iyi olma-

---

* Beril taşının altın sarısı renginde bir türü. –*çn*

** Yeşil, kahverengi, sarı ya da mavi renklerde olabilen bir tür silikat. –*çn*

*** Kayaçlara bağlı oluşan bir tür süs taşı. –*çn*

dığını biliyordum. Küçük alanımızı işaret ettim. "İçeriye gir bari. Elbette eğer gireceksen."

Beş'in yanından o orada değilmişçesine geçtiği gibi konuşmanın yarısında ayağa kalkmış olan Teğmen Tisarwat'ı da görmezden geldi. Arka taraftaki köşeye gitti ve oturup kollarını dizlerine dolayarak karşıya baktı.

Beş o şey yokmuş gibi davrandı. Tisarwat beş saniye boyunca o şeye baktıktan sonra, "Ben aç değilim, benim yemeğimi alabilir. Dışarıya çıkacağım," dedi. Bana baktı. "Elbette Donanma Komutanı'nın izniyle." Sesi neredeyse iğneleyiciydi. Hâlâ bana kızgındı.

Sakin bir şekilde, "Elbette Teğmen," dedim.

Dört saat sonra Güvenlik Amiri Lusulun'la buluştum; saat ve yer (İstasyon'un önerisiyle Güvenlik Amiri'nin en sevdiği çay dükkânı olan, ana meydandan uzak, biraz pis, sandalyeleri rahat ve duvarları sesi yalıtan koyu mavi ve altın renkli kumaşlarla kaplı yerde buluşmuştuk) düşünüldüğünde tam anlamıyla dostane bir buluşma gibi görünüyordu. Radchaaiların çoğu arkadaşları dışındaki kişilerden gelen son dakika davetlerini kaba bulurdu. Ama rütbem ve şu anki durum bu kabalığın biraz hoş görülmesini sağlıyordu. Elbette, İstasyon'un Güvenlik Amiri'nin sevdiğini söylediği, sorgum bazlı yerel içkiden bir şişe sipariş etmiş ve gelir gelmez bardağını onunla doldurmuş olmam da.

Ben onu karşılamak için ayağa kalkarken reverans yaptı. "Donanma Komutanı geç kaldığım için özür dilerim." Doğrudan ofisinden geldiği belliydi; üzerinde hâlâ üniforması vardı. "Son zamanlarda işler çok karışık!"

"Evet, öyle." Oturduk ve ona içki bardağını uzattım. Kendiminkini de aldım.

"İtiraf etmeliyim ki çok uzun zamandır sizinle buluş-

mak istiyordum fakat hiç zamanım olmadı." Ve son birkaç gündür ben burada değildim, gemimdeydim. "Affedersiniz Donanma Komutanı, aklım hâlâ işimde."

"Önemli bir işiniz var." İçkiden bir yudum aldım. Yutarken boğazımı yaktı ve ardında paslanmış demiri andıran bir tat bıraktı. "Ben de bir ya da iki kez sivil güvenlikten sorumlu oldum. Zor bir iş."

Şaşkınlığını gizlemek için gözlerini kırptı. Bu askerlerin, sivil güvenliğe karşı takındıkları olağan tavır değildi. "Bunu takdir etmeniz beni mutlu etti Donanma Komutanı."

"İnsanları Altbahçe'den uzak tutmak için elemanlarınıza fazladan mesai yaptırmak zorunda kaldığınızı varsaysam yanılır mıyım?"

"Çok yanılmazsınız. Ychanalar bile denetimler tamamlanmadan oraya girmenin tehlikeli olacağının anlayacak kadar zeki. En azından çoğu öyle. Yine de her zaman birkaç kişi çıkıyor." İçkisinin tadına baktı. "Oh, tam ihtiyacım olan şey." Sessizce istasyona teşekkür ettim. "Evet Donanma Komutanı, şu an elemanlarımın orada devriye gezdiği ve bunu yapmak zorunda olmasak hayatımızın biraz daha kolay olacağı doğru. Bu konuda herhangi bir söz hakkım olsa yapısal hasarların bir an önce onarılmasını ve bu insanların geldikleri yere dönmelerini sağlardım. Şimdi, sizin daha önce sivil güvenlikten sorumlu olduğunuzu öğrendiğimden oraya taşınmakta sakınca görmemenizi anlıyorum. Topraklara katma süreçlerinde de bulunduğunuza şüphem yok, bu yüzden eminim medeni olmayan davranışlar sizi şaşırtmıyordur. Ayrıca orada istasyonun herhangi bir yerinde bulabileceğinizden daha fazla alana sahipsiniz!"

Dostane bir gülümseme takındım. "Haklısınız." *Bu insanlar* ve *medeni olmayan davranışları* konularını şu an ele almak mantıklı değildi. "Şu anki durumu düşündüğümde...

bazı kesimlerin, Altbahçe sakinlerinin yerlerine dönmesini geciktirip istasyonun konut tahsislerini tekrar değerlendirmemiz gerektiği konusunda ısrarcı olmaları beni şaşırtıyor." *Bazı kesimler* derken Amaat'ın başrahibini kastediyordum. "Bu tahsisler... *tekrar değerlendirilirken* en gerekli tamirler dışındakilerin ertelenmesi önerisinden söz etmiyorum dahi."

Güvenlik Amiri Lusulun içkisinden bir yudum daha aldı. "Sanırım dairelerin kime tahsis edildiği yapılacak tamiratları da etkileyecek, değil mi? Elbette sizin de önerdiğiniz gibi Donanma Komutanı, bu konudaki düzenlemeleri olduğu gibi bırakmak daha hızlı ve kolay bir yöntem. Çalışmalara gölün sızdırdığı ortaya çıkmadan önce başlanmıştı. Aynı şekilde devam etmeleri daha mantıklı olur. Ama..." Çevresine bakındı. Duyma mesafesinde sandalyemin arkasında duran Kalr Beş ve benim haricimde kimse olmamasına rağmen sesini alçaltı. "Xhailar efendim, Ychanalar konusunda oldukça mantıksız davranabiliyorlar. Gerçi bu konuda onları tamamen haksız bulduğumu söyleyemem. Onlar pis bir topluluk ve Altbahçe'nin olması planlanan yerle, onlar orada yaşadığı için dönüştüğü yer arasındaki farkı görmek üzücü." Neyse ki benim için yüzümü tepkisiz tutmak kolaydı. Lusulun, "Yine de," diye devam etti, "bırakalım orası onların olsun. Bu benim hayatımı kolaylaştırır. Altbahçe boşaltıldığından beri yaşanan sorunlar iki kat arttı. Kavgalar, hırsızlık suçlamaları. Gerçi çoğu asılsız çıktı." İç çekti. "Ama hepsi değil. Onlar Altbahçe'ye döndüklerinde içim daha rahat olacak, bunu inkar edemem. Gerçeği söylemek gerekirse aynı şey Xhailar için de geçerli fakat herhangi bir Ychana'nın hak etmediği bir şeye sahip olduğunu düşündükleri anda..." İğrendiğini gösteren bir hareket yaptı.

Sistemdışından gelen Radchaailar hariç buradaki istas-

yon yetkililerinin çoğu Xhai'dı. Aynı şey varlıklı aileler için de geçerliydi. Sıradan bir şekilde, "Muhterem Ifian Xhai mı?" diye sordum.

Güvenlik Amiri Lusulun alaycı bir kahkaha attı. "Elbette değil. O sistemdışından gelen Radchaailardan ve onu Athoeklı sandığınızı duymak hoşuna gitmez. Ama o dini bütün biri ve eğer Amaat, Xhaiları Ychanaların üstünde tuttuysa o zaman münasip olan bu."

Radch bölgesinde Amaat'ın başrahibinin elbette çok nüfusu vardı. Ama her zaman kendi nüfusuna sahip başka dini liderler de olurdu. "Peki ya Gizemler'in başrahibi?"

Lusulun bardağını bir kadehmişçesine kaldırdı. "Doğru ya, Cinsel Organ Festivali sırasında geldiniz ve ne kadar popüler olduğunu gördünüz. Evet. O bir Xhai ama aralarındaki birkaç mantıklı insandan biri."

"Siz Gizemlere üye misiniz?"

Bardağını tutmaya devam ederek bunu aklından bile geçirmediğini gösteren bir hareket yaptı. "Hayır Donanma Komutanı, hayır. Bu Xhailara özgü bir şey."

İstasyon kulağıma, "Güvenlik Amiri yarı Sahut'tur Donanma Komutanı," dedi. Bu, Athoeklı başka bir etnik gruptu. Benim hakkında çok az bilgi sahibi olduğumu bir tanesi. Gerçeği söylemek gerekirse bu ayrımlar bazen bana gözle görülemeyen şeyler gibi geliyordu fakat deneyimlerim sonucunda, buradaki insanlar için hiç de öyle olmadığını öğrenmiştim.

Lusulun, "Ya da daha doğrusu," diye konuşmaya devam etti İstasyon'un benimle konuştuğunda habersiz bir şekilde, "bugünlerde sistemdışından gelen ve..." Doğru kelimeyi ararken duraksadı. "Egzotik dinlere ilgili duyan Radchaailara özgü bir şey." Sesinde alaycı bir hava vardı. Bunun, sistemdışından gelenlerin üyeliğe kabul edilmesinden mi, Gizemler'in kendisinden mi yoksa her ikisinden birden mi

kaynaklı olduğunu anlayamadım. "Resmi olarak Gizemler, üyelik şartlarını yerine getirebilen herkesi kabul ediyor. Ama gerçekte..." Büyük bir yudum aldı ve benim şişeyi kaldırarak yaptığım tekrar doldurma teklifine bardağını uzatarak cevap verdi. "Gerçekte belli türden insanlar hiçbir zaman... bunu denemek konusunda cesaretlendirilmiyor."

Cömertçe bardağını doldurarak, "Örneğin Ychanalar," dedim. "Şüphesiz başkaları da vardır."

"Tam olarak öyle. Dört ya da beş yıl önce bir Ychana başvurdu. Ve Altbahçe'deki yarı medeni olanlardan biri değildi; hayır, tamamen asimile olmuşlardan, iyi eğitimli, konuşması düzgün biri. İdaredeki düşük rütbeli bir yetkili." Bu tanımdan yola çıkarak Teğmen Tisarwat'ın çocuğuyla samimiyet kurmaya çalıştığı insanlardan biri olduğunu fark ettim. "Bu çok olay oldu! Ama Gizlerin Elçisi geri adım atmadı. Herkesin tam anlamıyla herkes demek olduğunu söyledi, *birileri hariç herkes* değil." Yine alaycı bir kahkaha attı. "En azından buna maddi gücü yeten herkes. Artık hiçbir düzgün insanın üye olmayacağına ve Gizemler'in değerini kaybedip yok olacağına dair her türlü boktan söylenti –affedersiniz efendim– döndü. Ama bana sorarsanız Gizlerin Elçisi bir sorun yaşamayacağını biliyordu. Bu günlerde üyelerin yarısından fazlası sistemdışından gelenler. Ve Radchaailar, taşralıların medenileşip cemiyetin içine girmesine alışık. Tahminimce sistemdışından bu istasyona gelen Radchaailarn soylarına bakılırsa bir çoğunun onlardan olduğu ortaya çıkacaktır. Ve Gizemler her zamankinden farklı bir şeye dönüşmüş de değil." Umurunda olmadığını gösteren bir hareket yaptı. "O kadar da kadim bir şey değil ve katılmayı reddederek kendilerini istasyondaki en seçkin sosyal kulüpten mahrum bırakıyorlar."

"Yani aslında," –içkimden Güvenlik Amirinin aldıkların-

dan çok daha küçük bir yudum aldım– "bu istasyondaki Xhaların hepsi Ychanalardan nefret etmek konusunda hemfikir değil. Sadece sesi yüksek çıkan birkaç kişi böyle düşünüyor."

"Sayıları birkaç kişiden daha fazla." Sonrasından bana içkinin ne kadar sert olduğunu ya da kendisinin ne kadar hızlı içtiğini kanıtlamak istermişçesine, "Eğer yanılmıyorsam siz bir Mianaai olarak doğmadınız Donanma Komutanı," dedi. "Lütfen beni yanlış anlamayın. Aksanınız ve tavırlarınız öyle olsa da dış görünüşünüz bunu desteklemiyor. Ayrıca o kadar yüksek statüde doğmuş herhangi birinin mütevazı bir bahçıvanı o kadar çok umursayacağını zannetmiyorum."

Bahçıvan Basnaaid Elming'den bahsediyordu. "Kardeşiyle birlikte görev yaptım." Kardeşinin görev yaptığı gemiydim. Kardeşini öldürmüştüm.

"Ben de öyle duydum." Şişeye bir bakış attığında istediğini yerine getirdim. "Anladığım kadarıyla *Toren'ın Adaleti*'nde. Yanlış anlamayın ama dediğim gibi bahçıvanın ailesi çok soylu sayılmaz."

"Değiller," diye onayladım.

Güvenlik Amiri Lusulun sanki ben bir şüphesini doğrulamışım gibi güldü. "*Toren'ın Adaleti*. Tüm şarkılara sahip gemi! İstasyon İdarecisi Celar'ın sizi bu kadar sevmesine şaşmamalı, ona onlarca yeni şarkı getirmiş olmalısınız." İç çekti. "Ona öyle bir hediye vermek uğruna sol kolumdan vazgeçerdim!" Vali Giarod kendisinden daha üst konumda olsa da Athoek İstasyonunun günlük işlerine İdareci Celar hükmediyordu. Yapılı, kilolu ve oldukça güzeldi. Athoek İstasyonu'ndaki ona yarı âşık olan insanların sayısı azımsanamayacak kadar fazlaydı. "Her neyse. *Toren'ın Adaleti*. Kaybı bir trajediydi. Ona ne olduğu ortaya çıktı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yalan söyledim. "Bunu

sormanın çok münasip olmadığını biliyorum ama," –Beş'in yakınlarımızda bir yere oturmaya niyet eden herkesin gözünü korutacağını bilsem de etrafıma bakındım– "Sirix Odela'ya ne oldu?" Kaptan Hetnys'e benim dikkatimi çekmek için Teğmen Awn'ın kardeşi Basnaaid Elming'i tehdit etmenin iyi bir yöntem olacağını söyleyen kişi Sirix'ti. Kaptan Hetnys'in bu tehdidi mümkün olduğunca savunmasız bir zamanımda yapmasını sağlamak için beni Bahçelere çeken kişi de oydu.

Lusulun iç çekti. "Şey Donanma Komutanı. Vatandaş Sirix..."

"Güvenlik daha önce de onunla ilgilendi," dedim. Sirix daha önce yeniden eğitimden geçmişti. Yeniden eğitim çok nadir bir kereden fazla uygulanırdı ve bu, (en azından teorik olarak) tehlikeli olabilirdi.

Güvenlik Amiri Lusulun irkildi. "Aslına bakarsanız bu durumu da göz önünde bulundurduk." Bu konuda ne düşündüğümü görmek için meraklı gözlerle bana baktı. "Ve çok pişmandı. Sonuçta dış istasyonlardan birine atanması kararlaştırıldı." Yani daha fazla yeniden eğitimden geçmeyecekti. "Dış istasyonlardan birinin yeni bir bahçıvana ihtiyacı var, birkaç gün içinde oraya gönderilecek."

"Güzel." Sirix'in pişman olmasına şaşırmamıştım. "Yaptığı şeyi elbette bağışlamam mümkün değil. Ama zor durumda kalmıştı. Daha fazla nahoşluk yaşamayacağı için memnunum." Lusulun hak verdiğini gösteren bir ses çıkardı. "Yemek yediniz mi?" diye sordum. "Bir şeyler ısmarlayabiliriz." Bu öneriyi kabul etti ve akşamın geri kalanını önemsiz şeylerden bahsederek geçirdik.

Güvenlik Amiri'yle sohbetimin sonuçlarından memnun bir şekilde ve ağzımdan sorgum içkisinin tadını geçirebilecek bir şey düşünerek koridorun sonundaki alanımıza doğru

beni takip eden Kalr Beş'le birlikte ilerlerken *Kalr'ın Merhameti* bana nöbetini tamamlamak üzere olan Seivarden'ı gösterdi. Panik halindeydi. "Breq," dedi; yanında iki Amaat'ıyla Kumandada otururken bana resmi bir şekilde değil de ismimle hitap etmiş olması ne kadar gergin olduğunu gösteriyordu. "Breq, bir sorunumuz var."

Haklı olduğunu görebiliyordum. Az önce, içinde ne başka bir geçit ne de yaşam bulunan çıkmaz bir sisteme açıldığı söylenen Hayalet Geçit'ten tek kişilik küçük bir gemi çıkmıştı. Elbette *Sfen*'in orada olduğunu biliyorduk ama *Sfen* bir Notai gemisiydi, eskiydi ve yaklaşık üç bin yıldır tadilat ya da tamir görebileceği herhangi bir yere uğramamıştı. Bu bir Notai gemisi değildi ve küçük, kutuyu andıran gövdesi sanki tersaneden yeni çıkmış gibi pürüzsüz bir beyazlıkta parıldıyordu.

Seivarden *Kalr'ın Merhameti*'ndeki koltuğundan, "Donanma Komutanı," dedi. Kendine biraz daha hakim olabilmeyi başarmıştı ama korkusunda bir azalma yoktu. "Presgerler geldi."

4

Dediğim gibi, uzay çok büyük. Hayalet Geçit'ten çıktıktan kısa süre sonra kendisini tanıtan ve antlaşmanın fıkralarından birine dayanarak Athoek İstasyonu'na yanaşma izni talep eden mesajını gönderen Presger gemisinin gelişine hazırlanmak için en az üç günümüz vardı. Bu, Teğmen Tisarwat'ın Altbahçe sakinlerinin kendi işlerini kendilerinin yönetme arzusunu en azından dış görünüşte kabul etmesine yetecek kadar uzun bir süreydi.

Benim Basnaaid Elming'le buluşabilmeme de olanak sağlayacak kadar uzun bir süreydi. Basnaaid kısa süre önce kardeşini öldürdüğümü öğrenmişti. Ve birkaç gün önce onun hayatını kurtarmıştım. Elbette hayatının tehlikede olmasının sebebi de bendim. Anlaşılamaz biçimde benimle görüşmeye devam etme kararı vermişti. Bu kararını çok sorgulamamış, kibarlığının ardında yatan derin duygu karmaşasının üzerinde çok düşünmemiştim. Koridorun sonundaki sandıklardan birinde otururken, "Çay için teşekkür ederim," dedi. Tisarwat dışarıda arkadaşlarıyla içiyordu. *Sfen* köşede oturup dik dik bakmaktan sıkıldığı zaman her nereye gidiyorsa oradaydı. Başını belaya sokacak olursa İstasyon bana haber verirdi.

"Beni görmeye geldiğiniz için teşekkürler," diye yanıtladım. "Çok meşgul olduğunuzu biliyorum." Basnaaid ağaçlar, çiçekler ve suyla dolu beş dönümlük açık bir alan olan

Bahçelerden sorumlu bahçıvanlardan biriydi. Bahçeler, gölün Altbahçe'ye çökmesini engelleyen desteklerin tamiratı süresince halkın ziyaretine kapalıydı. Uzun süredir tamirata ihtiyaç duyan bu destekler birkaç gün önce oldukça uygunsuz bir zamanda iflas etmişti. Şu an güzelim bahçeler bir çamur yığını halindeydi ve bitkiler o olaylı günden sağ kurtulamayabilirdi.

Basnaaid bana kardeşini hatırlatan ve çok yorgun olmasına rağmen kibar davranmaya çalıştığını gösteren iğneleyici bir gülücükle karşılık verdi. "Oldukça ilerleme kaydettiler; birkaç gün içinde gölün tekrar doldurulabileceğini söylüyorlar. Bir ya da iki gül için hâlâ umudum var." Teslimiyetini gösteren bir hareket yaptı. "Bahçelerin eski haline dönmesi zaman alacak." En azından gölün tamiratı hemen altında bulanan Altbahçe'nin ilk katının da onarımını gerekli kılmış ve Muhterem Ifian'ın Altbahçe'deki tadilat işlerini engelleme kabiliyetini sınırlandırmıştı. Sonra Basnaaid belli ki aynı şeyi düşündüğü için, "Altbahçe'deki tadilat işlerinin ertelenmesi meselesini anlayamıyorum," diye ekledi. Onaylanmış haber bültenlerindeki resmi bilgi hâlâ yersiz kalmış vatandaşları evlerine döndürmenin birincil öncelik olduğu yönündeydi. "Muhterem Ifian'ın ne düşündüğünü de anlayamıyorum." Amaat'ın başrahibi sabah kehanetlerini aceleci davranmanın sonucunda kişinin kendini geri dönüşü zor bir durumda bulma tehlikesi konusunda istasyon sakinlerini uyarmak için kullanıyordu. Tanrı'nın arzularına danışıp adaletin, münasipliğin ve menfaatin olduğu yere gitmenin çok daha doğru olacağını söylüyordu. Söylentileri duyan herkes için ima oldukça açıktı. Ki bu, çok küçük çocuklar hariç istasyondaki herkesi kapsıyordu.

Muhtemelen Muhterem Ifian'ın tanıdığı ve muhabbet ettiği birçok kişi onu haklı buluyordu. O günkü konuşmayı

yapmadan önce belli daireleri tarafına çekmiş olması çok olasıydı. Ama bir yatakta üç dört kişilik vardiyalar halinde uyuyanlar (ya da benim gibi bunu yapmayı reddedip koridorları ve köşeleri tercih edenler) çok sayıdaydı ve mutsuzdular. Altbahçe sakinlerinin yataklarına dönmesini geciktiren her şey bu vatandaşlar için en hafif ifadeyle nahoştu. Ama elbette, bu kişilerin çoğunluğu istasyonun en önemsiz sakinlerinden oluşuyordu; alt ya da orta seviyedeki işlerde çalışıyorlardı ve onları destekleyecek bir aileleri ya da onlara onlara yardımcı olacak kadar varlıklı efendileri yoktu. "Belli ki Muhterem Ifian yeterince kişinin desteğini kazanırsa İstasyon İdarecisi Celar'ı, Altbahçe'deki tamiratlar konusundaki planları değiştirmeye ikna edebileceğini düşünüyor. Ve istasyon idarecisinin planları onaylamadan önce durup kehanetlere danışmadığı gerçeğini kullanma fırsatına sahip."

"Ama bunun İstasyon İdarecisi Celar'la ve hatta Altbahçe'yle hiçbir ilgisi yok, değil mi?" Bahçıvan olan Basnaaid'in konumu teoride politikayla çok alakalı değildi. Teoride. "Bunun hedefinde siz varsınız Donanma Komutanı. Sizin İstasyon İdarecisi üzerindeki etkinizi azaltmak istiyor ve muhtemelen tüm Altbahçe vatandaşlarının yüzeye gönderilmesini tercih eder."

"Daha önce burada olup olmamalarını umursamıyordu," dedim.

"Daha önce siz burada değildiniz. Ayrıca eminim Muhterem Ifian, Athoek İstasyonu'nun süprüntülerinin başına geçtiğinizde ne yapmayı planladığınızı merak eden ve size bu soruyu cevaplama fırsatı vermemenin en iyi seçenek olduğunu düşünen tek kişi değildir."

"Kardeşin anlardı."

Yüzünde yine belli belirsiz, yorgun bir gülümseme be-

lirdi. "Evet. Ama neden şimdi? Sizden değil, muhteremden söz ediyorum. Şu an politik oyunlar oynamanın sırası değil; istasyon haddinden fazla kalabalık, gemiler sistemde mahsur kaldı, sistemlerarası geçitler yok edildi ya da kapatıldı ve kimse neler olup bitiğinin farkında değil." Basnaaid artık biliyordu. Ama Sistem Valisi Giarod üç bin yıldır Radchaai bölgesinin hükümdarı olan Anaander Mianaai'ın bölündüğünün ve kendisiyle savaştığının bilgisini halkla paylaşma fikrini değerlendirmeyi dahi reddediyordu. Hâlâ çalışan (ama kullanılmaları yasaklanan) geçitlerden gelen resmi haberlere bakılırsa komşu sistemlerin valileri de benzer bir karar almıştı.

"Tam aksine," diye karşılık verdim hafifçe gülümseyerek. "Şu an bu tarz oyunlar için mükemmel bir zaman, elbette tek arzunuz kazanan tarafta olmaksa. Ayrıca Muhterem Ifian'ın, onun... politik rakibinin tarafında olduğumu düşündüğünden eminim. Elbette yanılıyor. Benim o kişininkilerden bağımsız kendi amaçlarım var." Anaander Mianaai'ın parçalarının birbirlerinden çok da farklı olduklarını düşünmüyordum. "Yanlış varsayımlar yanlış hareketleri doğurur." Bu, özellikle Anaander'ın Muhterem Ifian'ın desteklediğine artık emin olduğum parçası için sorun teşkil ediyordu çünkü Anaander'ın, problemin kendisinden kaynaklandığını kabul edemeyen ya da etmek istemeyen o bölümü, taraftarlarını bölünmesinin dış kaynaklı olduğuna inandırmıştı. Özellikle de uzaylı ırk Presger kaynaklı.

"Her neyse. Ben insanların evlerine dönmesinin geciktirilmesini hoş karşılamıyorum. Eğer oraya ilk atanan aileler Altbahçe'ye dönmek konusunda istekli olsalardı tamiratların tamamlanması için yıllar önce baskı yaparlardı."

"Haklısınız," dedim. "Ve birçok kişinin sizin gibi düşündüğünden şüphem yok."

Ayrıca hâlâ *Kalr'ın Mehameti*'nde olan Ekalu ve Seivarden'ın tartışmalarına yetecek kadar da uzun bir süreydi.

Birlikte Seivarden'ın yatağında yatıyorlardı; alan dar olduğu için birbirlerine sokulmuşlardı. Ekalu öfkeli ve dehşete düşmüş bir haldeydi; kalp atışları hızlanmıştı. Ekalu ve duvar arasında sıkışmış olan Seivarden şaşkınlık ve kırgınlıktan hareket edemiyordu. Seivarden, "Bu bir iltifattı!" diye ısrar etti.

"Aynı *taşralının* bir hakaret olması gibi. Ama *ben* neyim?" Hâlâ şokta olan Seivarden cevap vermedi. "O kelimeyi, *taşralıyı* her kullandığında, birilerinin alt sınıfa ait aksanı ya da *mütevazı* kelime bilgisi hakkındaki her yorumunda bana, *benim* taşralı olduğumu ve *benim* alt sınıftan olduğumu hatırlatıyorsun. Aksanım ve kelime bilgim konusunda çaba sarf etmem gerektiğini. Amaatlarınla çayın yapraklarını süzdükleri için dalga geçtiğinde bana tadı *evimi* andıran ucuz kalıp çayı hatırlatıyorsun. Ve bana *iltifat* etmek adına, benim onlar gibi olmadığımı söylemen bana sadece buraya ait olmadığımı hatırlatıyor. Hep küçücük şeyler ama bu *her gün* oluyor."

Seivarden geri çekildi ama sırtı duvara yaslanmış durumdaydı ve Ekalu da yataktan tamamen kalkmadığı sürece gidecek yeri yoktu. "Bunları daha önce hiç söylemedin."

Ekalu, "Sana bu şekilde hissettiğimi nasıl söyleyebilirim ki?" diye sordu. "Nasıl şikayet edebilirim? Sen benim üstümsün. Donanma Komutanı'yla çok yakınsınız. Şikayet etsem başıma ne gelecek belli mi? Hem başka nereye gidebilirim ki? Amaat bölüğüne bile geri dönemem, artık *oraya* da ait değilim. Seyahat izni almayı başarsam dahi eve dönemem. Ne yapmam gerekiyor?"

Artık gerçek anlamda kızmış ve kırılmış olan Seivarden dirseğine yaslanarak dikleşti. "O kadar kötü, öyle mi? Ben çok kötü bir insanım çünkü sana iltifat ediyorum, senden

hoşlanıyorum ve..." İkisinin çıplak bir şekilde birlikte yattıkları yatağı işaret etti.

Ekalu kıpırdanıp oturur konuma geldi. Ayaklarını yere koydu. "Beni dinlemiyorsun."

"Ah hayır, *dinliyorum*."

Ekalu, "Dinlemiyorsun," diye karşılık verip ayağa kalktı ve sandalyenin üzerinden üniformasının pantolonunu aldı. "Tam da korktuğum davranışı sergiliyorsun."

Seivarden öfkeli ve kırıcı bir şey söylemek için ağzını açtı. Gemi kulağına, "Teğmen. Lütfen yapmayın," dedi.

Bu o anda etki göstermiş gibi görünmediğinden ben de sessizce, "Seivarden," dedim.

Seivarden, "Ama..." diye başladı; bunu, Gemi'ye mi, bana mı yoksa Ekalu'ya mı cevaben söylediğini anlayamadım.

Ekalu kırgın, korkmuş ve kızgın olmasına rağmen ifadesiz bir sesle, "Yapmam gereken işler var," dedi. Eldivenlerini taktıktan sonra gömleğini, ceketini ve botlarını alıp kapıdan çıktı.

Seivarden artık dik oturmaya başlamıştı. "Aatr'ın lanet olasıca *memeleri* adına!" diye bağırdı ve çıplak yumruğunu yanındaki duvara vurdu. Tekrar bağırdığında bu sefer sebebi fiziksel acıydı; yumruğu zırhsız ve duvar sertti.

Gemi kulağına, "Teğmen," dedi, "Sıhhiyeye gitmelisiniz."

Seivarden tekrar konuşabilecek hale geldiğinde, "Kırıldı," dedi. Yaralı elinin üzerine eğildi. "Değil mi? Hangi lanet olasına kemik olduğunu bile biliyorum."

Kalr'ın Merhameti, "Aslında iki ayrı kemik," diye karşılık verdi. "Dördüncü ve beşinci metakarpallar. Bunu daha önce yapmış mıydınız?" Kapı açıldı ve Amaat Yedi yüzünde bağıl misali bir ifadesizlikle içeriye girdi. Sandalyenin üzerinden Seivarden'ın üniformasını aldı.

"Bir kere," diye cevap verdi Seivarden. "Bir süre önceydi."

Gemi, "En son haşiş kullandığınız zaman mıydı?" diye tahmin yürüttü. Neyse ki bunu Amaat Yedi'nin duyamayacağı şekilde sadece Seivarden'ın kulağına söylemişti. Müretebat Seivarden'ın yaşadıklarının bir kısmından haberdardı; varlıklı ve ayrıcalıklı biri olarak doğduğunu, yok edilene kadar kendi gemisinin kaptanlığını yaptığını ve bin yıl boyunca bir dondurma kabininde kaldığını biliyorlardı. Bilmedikleri kısım, dondurma kabininden çıkarıldıktan sonra hanesinin yok olduğunu, kendisinin fakir ve önemsiz hale geldiğini, elinde aristokratik görünüşü ve aksanı dışında hiçbir şey kalmadığını öğrendiğiydi. Radch bölgesinden kaçmış ve haşişe bağımlı hale gelmişti. Onu az gelişmiş bir gezegende çıplak, kanlar içinde ve yarı ölü bir halde bulmuştum. O zamandan beri haşiş kullanmamıştı.

Eğer eli kırık olmasaydı duvara bir yumruk daha atabilirdi. Bunu yapma arzusu kollundaki kaslardan ilerledi ve eline tekrar acı saplanmasıyla sonuçlandı. Gözleri doldu.

Amaat Yedi, Seivarden'ın üniforma pantolonunu silkeledi. İfadesiz kalmaya devam ederek, "Komutanım," dedi.

"Duygularınızla başa çıkmak konusunda bu kadar sorun yaşıyorsanız," dedi Gemi, yine sessizce kulağına, "bunu Doktor'a söylemeniz gerektiğini düşünüyorum."

Seivarden, "Siktir git," dedi ama Amaat Yedi'nin kendisini giydirerek Sıhhiyeye götürmesine izin verdi. Orada Doktor'un eline iyileştirici ses çıkarmasa da ona Teğmen Ekalu'ya tartışmalarını, yaşadığı duygusal sorunları ya da haşiş bağımlılığını anlatmadı.

Ayrıca bir geçit ötedeki komşu Hrad Sisteminde bulunan Donanma Komutanı Uemi'yle birbirimize mesaj gönderebileceğimiz kadar da zaman vardı. "Donanma Komutanı Breq'e saygılarımı sunuyorum," dedi Donanma Komuta-

nı Uemi, "ve raporlarınızı Omaugh Konağı'na iletmekten memnuniyet duyarım." Bu, benim herhangi bir rapor göndermediğime, hatta Athoek'a ulaştığımı dahi haber vermediğime kibar ve diplomatik bir uyarıydı. Uemi ayrıca bana yeni bilgileri de iletti; Omaugh Anaander, Omaugh Konağı'ndaki gücünden emindi ve vilayetteki diğer sistemlere gemiler göndermeye başlamıştı. Vilayetteki sistemlerarası geçitlerin açılması tartışılıyordu ama Uemi, şahsi olarak, henüz yeterince güvenli olmadıklarını düşündüğünü söylemişti.

Çatışmanın başladığı yer olan Omaugh'ın uzağındaki vilayet konaklarıyla iletişim haftalar önce kopmuştu ve hâlâ iletişim sağlanamıyordu. Tstur Konağı düştüğünden beri oradan herhangi bir haber alınamıyordu. Tstur Vilayeti'nin dış tarafında kalan sistemlerin valileri paniğe kapılmak üzereydi çünkü sistemleri, özellikle de yaşanabilir bir gezegen barındırmayanlar, Sistemlerarası geçitlerden artık gelmeyen kaynaklara ihtiyaç duyuyorlardı. Doğal bir şekilde komşu sistemlerden yardım isteyebilirlerdi fakat o sistemler Omaugh Vilayetine dahildi ve oraya başka bir Anaander'ın hakim olduğu konuşuluyordu. Ayrıca Tstur Konağı'na yakın olan sistemlerdeki Tstur'a yeterince sadık olmadığı düşünülen valilerinin idam edildiği yönünde de söylentiler vardı.

Ve tüm bu zaman boyunca, resmi haber kanallarının yerel olaylardan, önemsiz yerel söylentiler hakkındaki tartışma programlarından ve eğlence kayıtlarından oluşan her zamanki yayın akışları, sadece bu sıkıntının, bu kısa süreli rahatsızlığın kısa süre sonra sona ereceğini, hatta halihazırda kendisiyle ilgilenilmekte olduğunu vurgulayan resmi duyurular tarafından sekteye uğratılmıştı.

Donanma Komutan Uemi tüm bunların ardından sözlerine, "Yakın geçmişte topraklara katılan bazı sistemlerin

ayrılmaya çalışacaklarından endişeleniyorum," diye devam etmişti. "Özellikle Shis'urna ve Valskaay'ın. Eğer böyle bir şeye kalkışırlarsa sonuçları oldukça kanlı olur. Bu konuda bir şeyler duymuş olmanız mümkün mü?" İki sistemde de zaman geçirmiş ve ikisinin de topraklara katılma sürecinde bulunmuştum. Valskaayanların küçük bir bölümü Athoek'ta yaşıyordu ve bu soru ilgilerini çekebilirdi. Donanma Komutanı Uemi'nin mesajı, "Onların başkaldırmamaları herkes için gerçekten daha iyi olur," diye devam etmişti. "Şüphesiz siz de bunun farkındasınızdır."

Bu mesajı o iki bölgede bağlantıda olduğum herkese iletmemi istediğinden emindim. "Donanma Komutanı Uemi'ye sunduğu saygılardan ötürü içtenlikle teşekkür ederim," diye yanıt verdim, "Şu an Athoek dışında herhangi bir sistem hakkında endişelenmiyorum. Topladığım yerel bilgileri ve resmi raporlarımı onları gerekli mercilere iletme teklifi için Donanma Komutanı'na teşekkürlerimle birlikte gönderiyorum." Bu mesajın yanına, bir hafta boyunca elime geçen her tür resmi haberi de ekledim. Bunların arasında o sabah yayınlanan ve özellikle dikkat edilmesi gerektiğini belirttiğim, yüzeydeki yetmiş beş bölgenin turp yetiştirme yarışlarının sonuçları da vardı. Yanlarında bir aylık olağan raporlarımı ve durum bildirimlerimi de koydum. Hem de onlarcasını ve hepsinin her satırında aynı iki kelime vardı: *Siktir git.*

Ertesi gün öğleden sonra Vali Giarod iskeledeki bir kapının önünde yanımda duruyordu. Gri zemin ve duvarlar benim isteyeceğimden daha kirliydi ama elbette ben, hayatımın çoğunu askeriye standartlarına uygun hijyende geçirmiştim. Sistem valisi sakin görünüyordu çünkü Presger gemisi Hayalet Geçit'ten Athoek İstasyonu'na varana kadar endişelenecek bolca zamanı olmuştu. Belki geriye kalan

tek şey İstasyon ve Presger gemisi arasındaki basıncın eşitlenmesini beklemek olduğu için artık daha da endişeliydi. Sadece ikimiz vardık, yanımızda askerlerim de dahil olmak üzere kimse yoktu; gerçi Kalr Beş –tepkisiz görünse de içten içe kızgın bir şekilde– bölmenin dışındaki koridorda bekliyordu.

"Presgerler bunca zamandır Hayalet Sistem'de miymiş?" Son günlerde bunu üçüncü soruşuydu. "Adı neydi, *Sfen* mi demiştiniz, o şeye sordunuz mu?" Kaşlarını çattı. "Bu nasıl bir isim? Notai gemilerinin genelde uzun isimleri olmaz mıydı? *Zihin Gelişiminin Kaçınılmaz Yükselişi* ya da *Sonu Barındıran Sonsuzluğu Barındıran Son* gibi?"

Bu iki gemi adı da gerçek değildi; az çok ünlü olan melodram eğlencelerindeki karakterlerdi. "Notai gemileri sınıflarına göre isimlendiriliyor," dedim. "*Sfen* Mücevherler'den biri." Hiçbiri macera dizilerine konu olacak kadar ünlü değildi. "Ve Hayalet Sistem'de başka ne olduğunu söylemiyor." Sormuştum ve karşılığında sadece soğuk bakışlarla karşılaşmıştım. "Ama geminin oradan geldiğini zannetmiyorum. Geldiyse bile oraya Hayalet Geçit'e ulaşmak için gitmiştir."

"Geçen hafta yaşanan o... tatsızlıklar olmasaydı *Atagaris'in Kudreti*'ne sorabilirdik."

"Sorabilirdik," diye karşılık verdim. "Ama vereceği cevaba güvenmemek için iyi bir sebebimiz olurdu." Aslında aynı şey *Sfen* için de geçerliydi ama bunu belirtmedim.

Vali Giarod bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Presgerler antlaşmayı ihlal mi etti?" dedi. *Bu*, yeni bir soruydu. Muhtemelen tüm bu zaman boyunca bu soruyu içinde tutmuştu.

"Hayalet Sistem'e gitmek için insan bölgesinden geçmeleri gerektiğinden mi bahsediyorsunuz? Sanmıyorum. Hatırlarsanız, geldiklerinde antlaşmaya atıfta bulunmuşlardı." Bu küçük gemi kendi sistemlerarası geçitlerini yapabilecek

donanıma sahip görünmüyordu ama Presgerler daha önce de bizi şaşırtmıştı.

Kapı tıkırdadı, patırdadı ve savrularak açıldı. Vali Giarod sanırım olduğundan daha dik durma çabasıyla kasıldı. Açık kapının eşiğinden eğilerek geçen kişinin görüntüsü insandan farksızdı. Gerçi bu, gerçekten öyle olduğu anlamına gelmiyordu. Oldukça uzun boyluydu; o küçücük gemisinde esneyecek alanı bile zar zor bulmuş olmalıydı. İlk bakışta sıradan bir Radchaai gibi görünüyordu. Koyu saçları uzundu ve arkadan basitçe toplanmıştı. Kahverengi teni, koyu gözleri, hepsi son derece olağandı. Tercüman Dairesinin beyazını giyiyordu: beyaz ceket ve eldivenler, beyaz pantolon, beyaz botlar. Hepsi lekesizdi. O kadarcık bir alanda bu kadar özenli bir şekilde giyinmek bir yana üzerini değiştirmek bile mümkün olmasa da giysileri düzgündü ve kırışmamıştı. O parlak beyazın üzerinde tek bir broş ya da bir mücevher dahi yoktu.

Işığa alışmaya çalışırcasına iki kez gözlerini kırpıp bana ve Vali Giarod'a baktıktan sonra hafifçe kaşlarını çattı. Vali Giarod reverans yapıp, "Tercüman. Athoek İstasyonu'na hoş geldiniz. Ben Sistem Valisi Giarod ve bu da," –beni işaret etti– "Donanma Komutanı Breq," dedi.

Tercümanın kaşlarındaki zar zor belli olan çatıklık geçti ve o da reverans yaptı. "Vali. Donanma Komutanı. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum ve bundan dolayı onur duydum. Ben Presger Tercümanı Dlique."

Vali oldukça sakinmiş gibi görünmek konusunda çok başarılıydı. Konuşmak için bir nefes aldı ama bir şey söylemedi. Şüphesiz cesedi şu an Sıhhiyedeki bir dondurma kabininde bulunan Tercüman Dlique'in kendisini düşünüyordu. Ölümünü açıklamak zorunda olduğumuz kişiyi.

Bu açıklama belli ki düşündüğümüzden daha zor ola-

caktı. Ama belki de ben işleri biraz da olsa kolaylaştırabilirdim. Tercüman Dlique'le ilk karşılaşmamda ona kim olduğunu sormuştum ve o, şimdi Dlique olduğumu söyledim ama olmayabilirim, aslında Zeiat olabilirim, demişti. "Affınıza sığınıyorum Tercüman," dedim, Vali Giarod ikinci kez konuşmaya çalışmadan önce, "ama bence siz Presger Tercümanı Zeiat'sınız."

Tercüman bu sefer açıkça belli olacak şekilde kaşlarını çattı. "Hayır. Hayır, hiç sanmıyorum. Bana Dlique olduğumu söylediler. Ve bilirsiniz işte, onlar hata yapmazlar. Yaptıklarını düşündüğünüzde hep sorun sizin yanlış yerden bakıyor olmanızdır." İç çekti. "Türlü türlü şeyler söylerler. Ama siz benim Dlique değil, Zeiat olduğumu söylüyorsunuz. Bunu nedensiz yere söylemezsiniz." Bu konuda biraz tereddüt yaşıyor gibi görünüyordu.

"Bundan oldukça eminim," diye karşılık verdim.

"Peki," dedi; kaşları bir anlığına daha da çatıldı ama sonra düzeldi. "Peki, eğer *eminseniz*. Emin misiniz?"

"Oldukça eminim Tercüman."

"O zaman baştan başlayalım." Sanki lekesiz ve mükemmel görünen ceketini düzeltmek istermiş gibi omuzlarını silkti ve tekrar reverans yaptı. "Vali. Donanma Komutanı. izinle tanıştığıma çok memnun oldum ve bundan dolayı onur duydum. Ben Presger Tercümanı Zeiat. Ve bu çok rahatsız edici ama şimdi size Tercüman Dlique'e ne olduğunu sormam gerekiyor."

Vali Giarod'a baktım. Donakalmıştı, an itibariyle nefes dahi almıyordu. Sonra geniş omuzlarını dikleştirdi ve bir an öncesinde sanki paniğe kapılmanın eşiğinde değilmişçesine rahat bir şekilde, "Tercüman, çok çok üzgünüz. Size bir açıklama ve son derece içten bir özür borçluyuz."

Tercüman Zeiat, "Gidip kendini öldürttü, değil mi?"

dedi. "Durun tahmin edeyim, sıkıldı ve sizin gitmemesini söylediğiniz bir yere gitti."

"Hemen hemen öyle oldu Tercüman," diyerek onayladım.

Tercüman Zeiat bıkkın bir ifadeyle iç çekti. "Bu *tam* onun yapacağı bir şey. Dlique olmadığım için çok mutluyum. Bir keresinde kardeşinin uzuvlarını kestiğini biliyor muydunuz? Sıkılmış ve ne olacağını görmek istemiş. Yani, ne olmasını bekliyordu ki? Ve kardeşi bir daha hiç eskisi gibi olmadı."

Vali Giarod, "Ah," dedi. Muhtemelen çıkarabildiği tek ses buydu.

"Tercüman Dlique bundan bahsetmişti," dedim.

Tercüman Zeiat dudağını büktü. "Bahseder." Sonra bir anlık duraksamanın ardından ekledi, "Onun Dlique olduğuna emin misiniz? Belki bir yanlışlık olmuştur. Belki başka biri ölmüştür."

Vali Giarod, "Affınıza sığınıyorum Tercüman," diye karşılık verdi, "ama buraya vardığında kendisini Tercüman Dlique olarak tanıttı."

Tercüman Zeiat, "Sorun da burada," diye yanıtladı. "Dlique aklına ne gelirse söyleyiveren biri. Özellikle ilginç ya da komik olacağını düşünüyorsa. Onun doğruyu söyleyeceğine güvenemezsiniz."

Valinin cevap vermesini bekledim ama yine donakalmış gibi görünüyordu. Belki de Tercüman Zeiat'ın sözlerinin açıkça belli olan anlamı yüzündendi.

"Tercüman," dedim, "Tercüman Dlique çok güvenilir biri olmadığından, kendisinin Tercüman Dlique olduğunu beyan ederken bize yalan söylemiş olabileceğini mi ima ediyorsunuz?"

Zeiat, "Bu çok mümkün," diye yanıtladı. "Neden Dlique

olmaktansa Zeiat olmayı tercih ettiğimi anlayabilirsiniz. Onun eğlence anlayışından hoşlanmıyorum ve *kesinlikle* onu cesaretlendirmek istemem. Ama şu an Dlique olmaktansa Zeiat olmayı tercih ettiğime göre bu seferlik biraz eğlenmesine izin verebiliriz. Bir şeyler... bilirsiniz işte..." Tereddüt ettiğini gösteren bir hareket yaptı. "Bir şeyler *kaldı* mı? Bedeninden herhangi bir parça yani."

"Bedenini elimizden geldiğince hızlı bir şekilde dondurma kabinine koyduk Tercüman," dedi Vali Giarod, yüz ifadesinin ve sesinin dehşete düşmüş olduğunu yansıtmaması için büyük çaba sarf ederek. "Ve... hangi... gelenekleri uygulamanın doğru olacağını bilemedik. Bir cenaze töreni düzenledik..."

Tercüman Zeiat kafasını yana eğip büyük bir dikkatle valiye baktı. "Bu çok nazik bir davranış Vali." Bunu, sanki nazik bir davranış *olduğundan* tam anlamıyla emin değilmiş gibi söylemişti.

Vali elini ceketinin cebine sokup gümüş ve opal bir broş çıkardı. Tercüman Zeiat'a uzattı. "Elbette anı broşu da yaptırdık."

Tercüman Zeiat broşu aldı ve inceledi. Kafasını kaldırıp tekrar Vali Giarod'a ve sonra bana baktı. "Daha önce hiç bunlardan bir taneye sahip olmamıştım! Ve bakın sizinkiyle aynı." İkimiz de Tercüman Dlique'in cenazesinden kalma broşları takıyorduk. "Siz Dlique'le akraba değilsiniz, öyle değil mi?"

"Cenaze töreninde tercümanın ailesini temsil ettik," diye açıkladı Vali Giarod. "Münasebet kurallarına uymak açısından."

"Ah, *münasebet*." Sanki bu her şeyi açıklıyor der gibi söylemişti. "Elbette. Neyse, bu benim yapacağımdan fazlası, demedi demeyin. Yani. O zaman bu konu açıklığa kavuştu."

"Tercüman," dedim, "ziyaretinizin sebebini sormamız münasip olur mu?"

"Elbette bizi onurlandırmayı seçtiğiniz için çok memnunuz," diye ekledi Vali Giarod, aceleyle. Benim olduğum yere doğru kısa bir bakış atarak bu soruyu doğrudan sormama karşı çıktığını o an için elinden gelen en iyi şekilde belli etti.

Zeiat, "Ziyaretimin sebebi mi?" dedi, bir anlığına kafası karışmış gibi görünüyordu. "Şimdi, bunu söylemek zor. Bana Dlique olduğumu söylediler, hatırlarsınız ve Dlique – söylediği hiçbir şeye güvenemeyeceğiniz gerçeğini bir yana bırakırsak– kolayca sıkılır ve çok meraklıdır. Hem de en uygunsuz şeyler hakkında. *Onun* buraya canı sıkıldığı ve ne olacağını görmek istediği için geldiğine eminim. Ama siz bana Zeiat olduğumu söylediğinizden sanırım *ben*, bu gemi çok sıkışık olduğundan ve çok uzun süredir onun içinde olduğumdan dolayı buradayım. Biraz dolaşıp bacaklarımı açmak çok hoşuma gider ve belki biraz da düzgün yemek." Bir anlığına tereddüt yaşadı. "Siz yemek yiyorsunuz, değil mi?"

Bu, Tercüman Dlique'in soracağını tahmin ettiğim türden bir soruydu. Belki ilk geldiğinde sormuştu da çünkü Vali Giarod sakin bir şekilde, "Evet Tercüman," diye yanıtladı. Şu an ayakları sağlan bir zemine basıyormuş gibi görünüyordu. "Şimdi bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Evet, lütfen Vali!"

Tercüman gelmeden önce dahi Vali Giarod, Tercüman Zeiat'ı vali konağına ara yoldan, bir geçiş tünelini kullanarak götürmek istiyordu. Antlaşmadan önce, Presgerler insan gemilerini ve istasyonlarını –ve onların içlerindeki insanları– anlaşılabilir hiçbir sebep olmaksızın parçalardı. Onlara karşı savaşmak ve kendini savunmak için gösterilen tüm

çabalar sonuçsuz kalmıştı. Presger tercümanlarının gelişine kadar hiçbir insan onlarla iletişime geçmeyi başaramamıştı. İnsanlar, Presgerlerin yakınına geldikleri zaman ölüyorlardı, çoğunlukla da yavaş ve pis bir şekilde. Antlaşma bunu sonlandırmıştı fakat insanlar –haklı olarak– Presgerlerden hâlâ korkuyorlardı ve Tercüman Dlique'in ölümünün saklanmaması yönündeki ısrarım, insanların Presgerlerin gelişinden endişe etmek için haklı bir nedenlerinin daha olmasına neden olmuştu.

Tercüman Dlique'in varlığını sır olarak saklamanın iyi sonuçlar doğurmadığını hatırlatmıştım. Herhangi bir Presger tercümanını başarılı bir şekilde kapalı kapılar ardında saklamanın çok mümkün olmayacağını, istasyon sakinlerinin çoğunluğu son derece anlaşılabilir bir şekilde Presgerlerden korksa ve tercümanın gelişinden endişelense de kendisinin büyük ihtimalle tehditkâr olmayan bir şekilde insana benzeyeceğini ve bu görüntünün vatandaşlar için güven verici olabileceğini söylemiştim. Vali Giarod sonunda bana hak vermişti; bu yüzden ana meydana çıkan asansöre bindik. İstasyonunun programına göre kuşluk vaktiydi ve dışarıda dolaşan ya da gruplar haline durmuş sohbet eden birçok insan vardı. İki şey hariç diğer günlerden farkı yoktu: Amaat'ın tapınağının onunda oturan dört sıra rahip –Muhterem Ifian en öndeki sıranın ortasında kirli zemine oturmuştu– ve İstasyon İdaresinden meydana giden yolun dörde üçünü kaplayacak uzunlukta, yılanı andıran bir sırada bekleyen vatandaşlar.

Asansörden indikten üç adım sonra bir anda duran Vali Giarod'a sessizce, "İstasyon'a siz tercümanla meşgulken gereken her şeyle asistanınızın ilgileneceğini söylemiştiniz," dedim. Tercüman da vali ve ben durunca durmuş, meraklı bir şekilde insanları, ikinci kattaki pencereleri ve dört Olu-

şumun Amaat'ın tapınağının dışındaki kocaman kabartmalarını inceliyordu.

Muhterem Ifian'ın ne çevirdiğini tahmin edebiliyordum. Sessizce İstasyon'a gönderdiğim bir sorgu bu tahminimi doğruladı. Amaat'ın rahipleri iş bırakma eylemi yapıyorlardı. Ifian günün kehanetini atmayacağını çünkü İstasyon İdaresinin Amaat'ın mesajlarını umursamadığının belli olduğunu açıklamıştı. Bunun sonucu olarak rahipler tapınağın önünde oturduğu sürece hiçbir müşterilik anlaşması yapılamıyor, doğum ya da ölüm kaydedilemiyor ve cenaze düzenlenemiyordu. Stratejisine hayran kalmamak elde değildi. Teknik olarak, cenaze törenlerinde geleneksel olarak Amaat'ın bir rahibi tarafından gerçekleştirilen şeyler herhangi bir vatandaş tarafından yapılabilirdi; müşterilik anlaşmasının başvurusu –tartışmaya açık bir şekilde de olsa– ilişkinin kendisinden önemsiz, dolayısıyla sonraya bırakılabilecek bir şeydi ve yapay zekâya sahip bir istasyonda hiçbir doğum veya ölümünün fark edilmemesi, kayıtlara geçmemesi ihtimali yoktu. Yine de bunlar vatandaşlar için oldukça önem arz eden şeylerdi. Bu, Radchaailar tarafından uygulanan bir eylemi çeşidi değildi ama muhterem yüzeydeki tarla işçilerini örnek almıştı. O tarla işçilerini desteklediğimi belirtmiştim; o yüzden şu an ikiyüzlü görünmeden açıkça rahiplerin iş durdurmalarına karşı çıkmam mümkün değildi.

İstasyon İdaresinin önündeki uzun sıraya da. Gerçekçi olarak bakıldığında, vatandaşların büyük ölçekli bir eylem yapmak için çok fazla yöntemleri yoktu ama olanlardan biri aslında gerekli olmadığı halde sırada beklemekti. Teorik olarak, Athoek gibi bir istasyonda yaşayan hiçbir Radchaai'ın herhangi bir şey için çok fazla sıra beklemesine elbette gerek olmazdı. Kişinin talep göndermesi, bir

randevu belirlenmesi ya da bekleyen listesine eklenip sırası gelmek üzere olduğunda kendisine haber verilmesi için yeterliydi. Ayrıca bir yetkili için, onundan dokuzu bir sonraki güne ertelenebilecek talep listesine kayıtsız kalmak, kapısının önünde bekleyen bir sıra insanı görmezden gelmekten daha kolaydı.

Bu sıralar genellikle kendiliğinden oluşurdu ama belli bir boyuta ulaştıktan sonra katılma kararı daha örgütlü bir hal alırdı. Bu sıra o eşiği çoktan aşmıştı. Açık kahverengi üniformalı Güvenlikler aşağı yukarı yürüyor, izliyor ve ara sıra birkaç kelime ediyorlardı. Sadece orada olduklarını herkese hatırlatıyorlardı. Yine teorik olarak Güvenlik herkese dağılmalarının emredemezdi. Bu sıranın ertesi sabah –ve ondan da sonraki sabah ve ondan da sonraki sabah– erken saatlerde tekrar oluşmasıyla sonuçlanırdı. Ya da belki de Güvenlik amirliğinin önünde benzer bir sıranın ortaya çıkmasıyla. İşleri sakin tutup sıranın doğal seyrini tamamlamasını beklemek daha doğruydu. Peki, bu sıra Muhterem Ifian'ın amacına mı hizmet ediyordu yoksa ona karşı mı geliyordu?

İki durumda da valinin konutuna ulaşmak için hem sıranın hem de oturan rahiplerin önünden geçmemiz gerekiyordu. Vali Giarod paniğe kapılmadığını gizleme konusunda oldukça başarılıydı ama paniğe kapılmamak konusunda hiç de öyle olmadığı belliydi Başını kaldırıp Tercüman Zeiat'a baktı. "Tercüman, nasıl bir yemek istersiniz?"

Tercüman dikkatini tekrar bize verdi. "Daha önce hiç yemediğimden bilmiyorum Vali." Sonra dikkati tekrar dağıldı, "Neden oradaki insanlar yere oturmuş?"

Vali Giarod'un grevdeki rahipler hakkındaki sorudan mı yoksa Zeiat'ın daha önce hiçbir şey yemediğini söylemesinden mi daha çok endişelendiğini anlamakta zorlanıyordum. "Affedersiniz Tercüman, hiç yemek yemediniz mi?"

"Tercüman sadece mekikten indiğinden beri Zeiat," diye belirttim. "Zamanı olmadı. Tercüman, o rahipler protesto amaçlı tapınağın önünde oturuyor. Beğenmedikleri bir politikayı değiştirmek için İstasyon İdaresinin üzerinde baskı yaratmayı amaçlıyorlar."

"Gerçekten mi?" Gülümsedi. "Radchaaiların böyle şeyler yaptığını bilmiyordum."

"Ve ben de," diye karşılık verdim, "Presgerlerin bir insan ırkı ile diğeri arasında ayrım yapabildiklerini bilmiyordum."

"Ah, hayır, *yapamıyorlar*," diye yanıtladı. "Ama ben yapabiliyorum. Ya da daha doğrusu, bilirsiniz işte, *fikir* olarak anlayabiliyorum. Bu konuda çok *deneyimim* yok."

Vali Giarod bunları duymazdan gelerek, "Tercüman, bu tarafta çok iyi bir çay dükkânı var," dedi. Yan tarafı işaret etti. "Eminim ilginç bir şeyleri vardır."

Tercüman Zeiat, "İlginç, ha?" dedi. "İlginç iyidir." Sonra o ve Sistem Valisi Giarod meydanın dışına, hiç de tesadüfi olmayan bir şekilde tapınaktan ve İstasyon İdaresinden uzağa yöneldiler.

Onları takip etmeye niyetlendim ama hâlâ arkamda olan Kalr Beş'ten gelen bir işaret üzerine durdum. Döndüğümde kirli beyaz zeminde bana doğru gelen Vatandaş Uran'ı gördüm. "Donanma Komutanı," dedi ve reverans yaptı.

"Vatandaş. Raswar dili çalışıyor olman gerekmiyor muydu?"

"Öğretmenim sırada Donanma Komutanı."

Uran'ın Raswar dili öğretmeni Ychanaydı ve Altbahçe'de yaşayan akrabaları vardı. Bu sıranın neye karşı oluştuğu yönündeki sorumu cevaplamış oldu. Bir süre bunu düşündüm. "Sırada hiç Altbahçe sakini görmüyorum. En azından uzaktan baktığımda." Elbette sıraya girmiş olanlar hiç Radchaailara özgü olmayan gömleklerini daha geleneksel

Radchaai ceketleri, gömlekleri ve eldivenleriyle değiştirmiş olabilirlerdi.

"Yok Donanma Komutanı." Uran'nın kafası öne doğru eğildi, sadece bir azcık ve sadece bir anlığına. Yere bakmak istiyordu, bakışlarını benden kaçırmak istiyordu ama bu içgüdüye direndi. "Bir toplantı var." Anladığımı bildiği Delsig diline döndü. "Az sonra başlayacak."

"Sırayla ilgili mi?" diye sordum, aynı dilde. Onayladığı gösteren küçücük bir hareket yaptı. "Ve bizim hane halkımız davet edilmedi mi?" Bir önceki toplantıya neden hane halkımdan kimsenin davet edilmediğini ve bunda bulunmamızın neden daha rahat olduğunu anlıyordum. Ama yine de biz Altbahçe'de yaşıyorduk ve sürekli dışlanmamız hoşuma gitmiyordu. "Yoksa sen mi bizi temsil ediyorsun?"

"Bu.. karışık bir durum."

"Öyle," diyerek onayladım. "Kimsenin gözünü korkutmak ya da hareket tarzı dikte etmek gibi bir niyetim yok ama dairemiz *Altbahçe'de*."

Uran, "İnsanlar bunu genel olarak anlıyorlar," diye karşılık verdi. "Sadece..." Tereddüt yaşadı. Gerçekten korktuğunu düşündüm. "*Siz* Radchaai'sınız. Ve askersiniz. Daha iyi komşular tercih edebilirsiniz." Altbahçe'deki konutların yeniden tahsisine, hatta Ychanaların hepsinden kurtulmak için isteseler de istemeseler de yüzeye gönderilmelerine taraftar olabilirdim. "Onlara öyle olmadığınızı söyledim."

"Ama buna inanmak için bir nedenleri yok." Aslında Uran'ın da yoktu. "Şu an toplantıya katılamayacak kadar meşgulüm. Bence Teğmen Tisarwat davet edilmeli." Hâlâ uyuyordu ve akşamdan kalma olarak uyanacaktı. "Ama buna toplantıdakiler karar vermeli. Eğer teğmen davet edilirse ona sadece dinlemesini söylediğimi ilet. Özellikle fikri

sorulmadığı sürece sessiz kalmalı. Ona bunun bir emir olduğunu söyle."

"Tamam Radchaai."

"Ve toplantıda Ychanalar sıraya katılmaya karar verirse onlara en iyi davranışlarını sergilemelerini, sabırlı olmalarını ve eldiven takmalarının öner." Radchaailar için çıplak ellerden daha rahatsız edici ve utanç verici çok az şey vardı.

Uran, "Ah, hayır Radchaai!" dedi. "Biz sıraya katılmayı düşünmüyoruz." *Biz* dediğini fark etsem de bir şey söylemedim. "Güvenlik yeterince tedirgin. Hayır, biz bekleyen insanlara çay ve yiyecek vermeyi düşünüyoruz." Sadece bir anlığına dudağını ısırdı. "Ve rahiplere." Omuzları hafifçe düştü; sanki kızgın sözler ya da bir darbe beklermiş gibiydi.

Hayatının çoğunu yüzeyde, Athoek'ın dağlarında çay toplayarak geçirmişti. Şu an Muhterem Ifian'ın örnek aldığı iş durdurma eylemi yapan tarla işçilerinin arasında onun ailesi de vardı. O zamanlar çok küçük olduğu için muhtemelen hatırlamasa bile Uran da bir önceki eylemde rol almıştı. "Bunun için paraya ihtiyacınız var mı?" diye sordum, Delsig dilini kullanmaya devam ederek. Gözleri kocaman açıldı. Bu tepkiyi beklemiyordu. "Eğer olursa bana haber ver. Ve iki ya da üç kişiden kalabalık grupların Güvenliği mutsuz edeceğini unutma." İki ya da üç kişi bile buna yetebilirdi. "Güvenlik amiriyle konuşmak için bugün fırsat bulmaya çalışacağım. Ama çok meşgulüm ve bir süre buna zaman ayıramayabilirim."

"Tamam Radchaai." Reverans yaptı ve gitmeye yeltendi fakat bir anda durdu ve gözleri kocaman açıldı. Arkamda bir yaygara vardı, bir düzine belki daha fazla öfke ve korku ile bağıran ses. Döndüm.

Yavaş yavaş meydan boyunca uzanmış olan yılan şeklindeki sıra ortadan bölünmüştü ve orada bir Güvenlik bir va-

tandaşla boğuşurken diğeri şok copunu çıkarıyordu. Çevreleri boşalmış, onlara yakın olan vatandaşlar güvenli bir mesafeye çekilmişlerdi.

"Dur!" diye bağırdım; tüm meydandan duyulan sesimin tonu çevrede bulunan herhangi bir askerin hareketsiz kalmasını sağlardı. Arkamda duran Kalr Beş'in bu sesle gerildiğini istemsiz bir şekilde fark ettim. Ama Güvenlik asker değildi. Şok copu aşağıya indi ve vatandaş çığlık atıp yere yığıldı.

Tekrar, "Dur!" diye bağırdım ve bu sefer iki Güvenlik de başlarını, arkamda Kalr Beş'le onlara doğru ilerlediğim yöne çevirdi.

Hâlâ şok copunu elinde tutmakta olan Güvenlik, "Saygısızlık etmek istemem Donanma Komutanı," dedi. Yerde yatan yaralı vatandaş nefes nefese kalmış şekilde birkaç kez inledi. Bu, Uran'ın Raswar dili öğretmeniydi. "Bu konuda bir yetkiniz yok."

"İstasyon," dedim yüksek sesle, "ne oldu?"

Cevap veren Uran'ın öğretmeninin yanına diz çökmüş olan Güvenlik'ti. "Güvenlik Amiri sırayı dağıtmamızı emretti Donanma Komutanı. Bu kişi gitmeyi reddetti."

Bu kişi, demişti. Bu vatandaş değil. "Sırayı dağıtmak mı?" diye sordum sesimi bağıllara özgü ifadesizliğe kaymadan mümkün olduğunca sakin ve düz tutarak. Uran'ın öğretmeni hâlâ yerde nefes nefeseydi. "Neden?" Sessizce, "İstasyon lütfen Doktor gönder," dedim.

İstasyon kulağıma, "Geliyorlar Donanma Komutanı," dedi.

Aynı anda diz çökmüş olan Güvenlik, "Ben sadece emirlerimi uyguluyorum Donanma Komutanı," dedi.

"*Hemen şimdi* Güvenlik Amiri'yle konuşacağım," dedim.

İki Güvenlik de henüz cevap vermeye fırsat bulamadan

arkamdan Güvenlik Amiri Lusulun'un sesi geldi. "Donanma Komutanı!"

Döndüm. "Neden sıranın dağıtılmasını emrettiniz?" diye sordum, nezaketin gerektirdiği selamlamayı yapmadan. "Bana son derece barışçıl görünüyordu ve sıralar genellikle er ya da geç kendiliğinden dağılır."

"Şu an toplumda kargaşa için iyi bir zaman değil Donanma Komutanı." Lusulun sorum karşısında, sanki cevap gayet açıkmış gibi içten bir şekilde şaşırmıştı. "Şu an barışçıl ama ya Altbahçe'deki Ychanalar katılırsa?" Bir anlığına buna nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Hiçbir şey söylemedim ve Lusulun devam etti, "Aslında ben de sizinle konuşmaya niyetliydim. Eğer böyle bir şey olursa sizin..." Sesini alçalttı. "Sizin yardımınıza ihtiyaç duyabilirim."

"Yani," dedim, aklıma verecek birkaç cevap gelirken. Hiçbirinin politik olmayacağına karar verip hepsinden vazgeçtim. "Birden fazla topraklara katma sürecinde bulunduğum yönündeki tahmininiz doğruydu. Ve onlardan, bazılarının bedeli çok ağır olan birçok şey öğrendim. Bunlardan birini şimdi sizinle paylaşacağım: çoğu insan başını belaya sokmak istemez ama korkmuş insanlar çok tehlikeli şeylere kalkışabilir." Bu elbette askerleri ve İstasyon Güvenliğini de kapsıyordu ama bunu dile getirmedim. "Eğer ben meydana asker yığacak olursam korktuğunuz her şey –hatta daha kötüleri– gerçekleşir." Uran'ın artık daha rahat nefes almaya başlamış olan ama hâlâ hareket edemeyen öğretmenini işaret ettim. Yanına bir doktor diz çökmüştü. İki Güvenlik bir bana bir Güvenlik Amiri Lusulun'a baktı. "Bunu deneyimlerime dayanarak söylüyorum. Bırakın sıra öylece kalsın. Burada Güvenlik bulundurun ama tehdit edici olmasınlar. Buradaki *tüm* vatandaşlara eşit derecede kibar olun ve saygı gösterin." Acaba Güvenlik sadece dış görünüşünden

Uran'ın öğretmeninin Ychana olduğunu anlıyor mu diye düşündüm. Ben ırklar arasındaki farkları her zaman göremezdim ama şüphesiz burada yaşayan insanlar görebiliyordu. Eğer gitmeyi reddeden vatandaş Ychana olmasa Güvenliğin bu kadar sert tepki vereceğini sanmıyordum. Ama an itibariyle bunu dile getirmek hiç de iyi olmazdı. "Bırakın söz hakkına sahip olsunlar," diye devam ettim. Lusulun beş saniye boyunca bana dik dik baktı ama bir şey söylemedi. "İstasyon Güvenliğinin görevi vatandaşları korumak. Onları kendinize düşman görürseniz bunu başaramazsınız. Bunu deneyimlerime dayanarak söylüyorum."

"Peki ya, onlar *bizi* düşman olarak görürlerse?"

"Onları bu konuda haklı çıkararak elinize ne geçecek?" Yine sessizlik oldu. "Kulağa ne kadar tehlikeli geldiğinin fazlaca farkındayım ama lütfen. Tavsiyeme uyun." İç çekti ve bıkkın bir hareket yaptı. "Doktor bu vatandaşla ilgilendikten sonra onun işine dönmesine izin verin. Sıradaki diğer insanlara bir hata olduğunu" –bu hatanın kim tarafından yapıldığını ya da ne olduğunu belirtmeye gerek yoktu– "ve sırada beklemeye devam edebileceklerini söyleyin."

Lusulun, "Ama..." diye başladı.

"Söylesenize Güvenlik Amiri," diye araya girdim, devam etmesine izin vermeden, "Amaat'ın rahiplerine dağılmalarını ne zaman emredecektiniz?"

Tekrar, "Ama..." dedi.

"Bu istasyonun olağan işleyişini aksatıyorlar. Bence İstasyon İdarecisi Celar'a buradaki insanlardan daha çok dert çıkarıyorlar." Çevremizde sırada bekleyen kişileri işaret ettim.

"Bilmiyorum Donanma Komutanı." Yine de İstasyon İdarecisi Celar'ın ismi onu etkilemişti.

"Güvenin bana. Daha önce bundan çok daha patlamaya hazır durumlarda bu yöntemi kullandım." Subaylarım asla

Güvenlik Amiri Lusulun'un bugün verdiğine benzer emirler vermezdi, elbette eğer çok sayıda insanı öldürmeye hazır değillerse. Gerçi bu, çok ender yaşanan bir durum değildi.

Lusulun, "Eğer işler yolunda gitmezse yardım edecek misiniz?" diye sordu.

"Askerlerime vatandaşlara ateş etmelerini emretmeyeceğim."

"Sorduğum şey bu değildi." Kırılmıştı.

"Öyle olmadığını düşünebilirsiniz," diye yanıtladım, "niyetiniz bunu sormak olmayabilir. Ama sonuç bu olur. Ve bunu yapmayacağım."

Bir anlığına durdu ve tereddüt yaşadı. Sonra bir şey karara varmasını sağladı; bu, kendi düşünceleri, benim yapılı ve güzel İdareci Celar'dan bahsetmem ya da İstasyon'un söylediği bir şey olabilirdi. İç çekti. "Size güveniyorum."

"Teşekkürler," dedim.

"Donama Komutanı," dedi İstasyon kulağıma. "Yüzeyden size bir mesaj var. Vatandaş Queter sorgusunda şahit olmanızı talep etmiş. Normalde bu konuyla ilgili sizi şu anda rahatsız etmezdim fakat orada bulunmak istiyorsanız önümüzdeki saat içerisinde yola çıkmanız gerekiyor."

Queter. Uran'ın büyük kardeşi. Raughd Denche beni öldürmesi için onu tehdit etmişti. En azından öyle yaptığını sanmıştı. Queter benim yerime Raughd'u öldürmeye çalışmıştı. "Lütfen bölge hâkimine mümkün olan en kısa sürede orada olacağımı ilet." Başka bir şey söylememe gerek yoktu. Tüm bu süre boyunca arkamda duran Kalr Beş benim adıma gerekli düzenlemeleri yapardı.

Çay dükkânında Vali Giarod ve Tercüman Zeiat yemekle dolu bir masada oturuyorlardı; önlerinde erişte ve dilimlenmiş meyve dolu kâseler ve balık tabakları vardı. Vali Giarod,

"Ama Tercüman, bu *içmek* için değil. Bu bir sos. Bakın," derken yanlarında duran garson, dehşete düşmüş bir şekilde onları izliyordu. Vali erişteleri tercümanın önüne itti. "Balık sosu bunlarla birlikte çok güzel oluyor."

Tercüman Zeiat, "Ama sıvı," dedi yeterince makul şekilde, "ve tadı güzel." Çay dükkânının garsonu döndü ve hızla uzaklaştı. Belli ki bir kâse dolusu yağlı ve tuzlu balık sosu içme fikri onun katlanabileceği bir şey değildi.

Konuşma uzamadan önce, "Vali," diyerek araya girdim. "Tercüman. Yüzeyde ertelemeyeceğim ve yapmamın elzem olduğu acil bir işim çıktı."

"Gezegende mi?" diye sordu Tercüman Zeiat. "Daha önce bir gezegende bulunmadım. Sizinle gelebilir miyim?"

Vali Giarod balık sosundan fazlasını kaldıramayacak durumda olmalıydı. "Evet. Evet, elbette Donanma Komutanı'yla gezegeni ziyaret edin." İşimin ne olduğunu dahi sormamıştı. Acaba Tercüman Zeiat'tan kurtulma fikri mi onu bu kadar istekli yapıyor diye düşündüm, yoksa benden kurtulma fikri mi.

5

Xhenang Serit, yani Beset bölgesinin başkenti dağlardan gelen bir nehrin denize döküldüğü yere kurulmuştu; siyah ve gri taş binaları nehrin ağzını çepeçevre sarıyor, ardından sahil boyunca uzanarak yemyeşil tepelere tırmanıyordu. Orası (en azından şehrin merkezi mahalleleri) caddelerin ortalarında –bahçelerin içinde, evlerin dış duvarlarında, bulvarların ortasında– uzanan köprüler, dereler ve pınarların şehriydi; o yüzden nereye giderseniz gidin su sesi sizi takip ederdi.

Bölgenin gözaltı merkezi tepelerin üzerinde, şehrin manzarasının hemen dışındaydı. Uzun, alçak bir bina ve birkaç iç avludan oluşan merkezin tamamı tepenin diğer tarafında olsa deniz manzarasını kapatacak iki metrelik bir duvarla çevrelenmişti. Yine de avlularda bulunan çimenler ve birkaç çiçek sayesinde yeterince hoş bir ortamdı. Beset Bölgesinin uzun süreli ya da karmaşık vakalarının hepsi buraya gönderiliyordu ve neredeyse hepsinin sonu sorgu ya da yeniden eğitimdi.

Sorgu odaları sayılmazsa, mahkûmlar ile ziyaretçilerin görüşebileceği bir oda yoktu. Hatta başka görevliler Vatandaş Queter'la görüşmeme karşı çıktı ama ben ısrarcı davrandım. Sonuçta onu, solgun renkli, zayıf çimenlik bir alan ve siyah taşa bakan penceresinin altında uzun bir bank bulunan koridora, yanıma getirdiler. Kalr Beş birkaç metre ötede tepkisiz ve tasvip etmeyen bir şekilde duruyordu; en

azından özel alanımız varmış gibi bir davranabilmek adına duyma mesafesinden uzakta durmasını emretmiştim. *Sfen* en az onun kadar ifadesiz bir biçimde yanında dikiliyordu. İstasyondan ayrıldığımızdan beri hep Beş'in yakınlarındaydı; bunun bir sebebinin onu rahatsız etmek olduğunu düşünüyordum. Bağıl, kırık çay takımı onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi davranmaya devam etse de o kırmızı, mavi ve altın rengi kutunun nerede olduğunu her daim takip ettiğinden şüpheleniyordum. Beş kutuyu istasyonda bırakmış ve Sekiz'e eğer *Sfen* orada kalsaydı onu kesinlikle yanına alacağını söylemişti.

Queter, "Geleceğinizi zannetmiyordum," dedi, Radchaai dilinde nezaket gereği herhangi bir selamlama ya da reverans yapmadan. Üzerinde başka bir şey alabilecek kaynaklara sahip olmayan vatandaşlara verilen, gri renkli sade ceket, pantolon ve eldivenler vardı. Arkada bir eşarpla tutturduğu saçı kısa kesilmişti.

Sözlerine hak verdiğimi gösteren ve onu gelip banka oturmaya davet eden bir hareket yaptım. Delsig dilinde, "Nasılsın?" diye sordum.

Hareket etmedi. "Radchaai dışında bir dil konuşmamdan hoşlanmıyorlar," diye karşılık verdi, o dilde. "Değerlendirmem için iyi olmazmış. Ben iyiyim. Gördüğünüz gibi." Duraksadı ve sonra, "Uran nasıl?" diye sordu.

"İyi. Gönderdiği mesajları sana iletiyorlar mı?"

"Delsig dilinde olmalılar," dedi Queter, sesinde sadece öfkeye dair bir iz vardı.

Öylelerdi. "Benimle gelmeyi çok istedi." Queter'ın onun gelmemesini istediğini söylediğimde ağlamıştı.

Queter gözlerini koridorun ilerisine, Kalr Beş'in *Sfen*'le birlikte durduğu yere çevirdi ve sonra tekrar bana baktı. "Beni bu şekilde görmesini istemedim."

Bunu tahmin etmiştim. "Bunu anlıyor." Tam olarak olmasa da anlıyordu. "Sana sevgilerini iletmemi istedi." Bu, Queter'a komik geldi. Kısa ve tiz bir kahkaha attı. Herhangi bir şey söylemeyince, "Dışarıdan hiç haber aldın mı?" diye sordum. "Dağlardaki çay tarlalarında çalışan işçilerini işi durdurduğunu biliyor musun? Hak ettikleri maaş ve vatandaşlık hakları geri verilene kadar işbaşı yapmayacaklarını söylüyorlar." Fosyf Denche işçilerini yıllarca kandırmış, kendine borçlu durumda tutmuştu ve işçiler Valskaay'dan geldikleri için çay tarlasının dışında onların haklarını savunacak kimse yoktu.

"Aa!" Birden bire coşkuyla gülümsedi. Neredeyse eski haline dönmüş olduğunu düşündüm. Sonra yüzündeki gülümseme silindi. Coşku hâlâ oradaydı ama çoğunluğu gizlemişti. Kollarını hâlâ iki yanında düz bir şekilde tutsa da eldivenli ellerini yumruk yaptı. "Ne zaman olacağını biliyor musunuz? Sorduğumda bunun için endişelenmemin iyi olmadığını söylüyorlar. *Değerlendirmem için iyi olmazmış.*" Bu sefer öfkesi belirgindi.

"Sorgu mu? Bana yarın sabah olacağı söylendi."

"Yapmamaları gereken hiçbir şey yapmayacaklarından emin olur musunuz?"

Ve geleceğimi düşünmemişti. "Evet."

"Ve beni... beni yeniden eğitime aldıklarında... orada olur musunuz?"

"Eğer istersen orada olmaya çalışırım. Olabileceğimden emin değilim." Hiçbir şey söylemedi, yüz ifadesi değişmedi. Tekrar Delsig diline döndüm. "Uran gerçekten çok başarılı. Görsen onunla gurur duyardın. Büyükbabana iyi olduğunu ileteyim mi?"

"Evet, lütfen." Hâlâ Radchaai dilinde karşılık veriyordu. "Gitmem gerek. Herhangi bir şey rutinin dışına çıktığı zaman tedirgin oluyorlar."

"Sana zorluk yarattığım için özür dilerim. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmeyi ve senin de geldiğimi bilmeni istedim." Kahverengi üniformalı bir muhafız koridorun Queter'ın arkasındaki ucuna yaklaştı, konuşmamızın bitmiş olabileceğine dair bir işaret beklediği belliydi.

Queter sadece, "Peki," dedi. Sonra hâlâ yumruk halinde olan elleri hariç tam anlamıyla sakin ve endişesiz görünerek koridorun sonundaki muhafızla birlikte gitti.

Tekrar tepenin aşağısına inmek için teleferiği kullandım. Xhenang Serit siyah, gri ve yeşil renkleriyle altımda uzanıyordu; karşımda ise deniz vardı. Beş ve *Sfen* arkamda oturuyorlardı. Kalr Sekiz, Tercüman Zeiat'la birlikte denizin kenarındaki bir fabrikadaydı ve dehşete düşmüş olduğu gözle görülebilen bir işçi balık sosunun nasıl yapıldığını açıklarken kayarak geniş ve derin bir fıçıya düşen gümüş rengi bir balık yığınını izliyordu. İşçi nefes almak için durduğunda Tercüman Zeiat, "Peki, balıklar neden bunu yapıyor?" diye sordu.

"Onların... onların bu konuda bir seçim şansı yok Tercüman."

Tercüman Zeiat bir anlığına bunu değerlendirdikten sonra, "Sizce çaya balık sosu eklense güzel olur mu?" diye sordu.

"Ha... hayır Tercüman. Bunun münasip olacağını zannetmiyorum." Sonra sanırım bu deneyimi birazcık da olsa mantık çevresinde tutabilmek adına, "Balık şeklinde küçük kekler var. Bazı insanlar onları çayına banmaktan hoşlanıyor," diye ekledi.

"Anladım, anladım." Tercüman Zeiat sözlerini yaptığı hareketle de destekledi. "Burada o keklerden var mı?"

Kalr Sekiz, "Tercüman," dedi, işçi şu an elinde balık şe-

kildeki keklerden olmadığın itiraf etmek zorunda kalmadan önce, "günün ilerleyen saatlerinde sizin için o keklerden bulabiliriz."

Fabrika çalışanı, "Sonra," diye devam etti, Sekiz'e minnettar bir bakış atarak, "balığa tuz ekleniyor..."

Athoek İstasyonu'nda Tisarwat oturmuş Gizemler'in baş rahibiyle konuşuyordu. Bu, yerel bir mezhepti ve sadece buradaki Xhailar değil aynı zamanda sistemdışından gelen Radchaailar arasında da oldukça popülerdi. Gizlerin Elçisi de bizzat çok sevilen ve nüfuzlu biriydi. "Teğmen," diyordu Gizlerin Elçisi, "tamamen açık sözlü olacağım. Bu iş Muhterem Ifian ve sizin Donanma Komutanı'nız arasındaki bir tartışma gibi duruyor." Gizlerin Elçisi'nin dairesi Gizemler tapınağının üzerinde ve arka tarafındaydı. Bu tarz dairelere göre küçüktü ve şu an oturdukları iyi aydınlatılmış oda, bir sehpa ve minderleri süssüz koltuklarla sade bir şekilde döşenmişti. Ama raflarda ve duvarlara dayanmış büfelerde mor, sarı, mavi ve yeşil renklerde onlarca orkide açmış, ortam onların tatlı kokusuyla kaplanmıştı. İstasyon sakinlerinin kendilerine düşen su payının bir kısmını bir ya da iki bitki için ayırmaları çok olağan bir şey olsa da bu gür bitkiler Gizlerin Elçisi'nin banyo yapmak için kullandığı sudan arada bir, biraz arttırmasıyla olacak şey değildi. "Ayrıca," diye devam etti, "muhteremin istasyon idaresine açıkça karşı gelen böyle bir tutumu Vali Giarod'un desteği olmadan takınmayacağını da söyleyebilirim. Siz benim bu karmaşanın içine girmemi istiyorsunuz. Ve neden? Günlük kehanetleri atmak için eğitim almadım, almış olsaydım bile çoğu vatandaşın benim attığım kehanetleri kabul etmeyeceğine eminim."

Tisarwat sakin bir gülümsemeyle, "Ne kadarının kabul edeceği sizi şaşırtabilir," dedi. Altbahçe sakinlerinin İstas-

yon İdaresi ile iletişimleri üzerindeki kontrolünün kaybetmenin yarattığı üzüntü artık önünde bu görev olduğu için etkisini yitirmişti. "Burada size çok saygı duyuluyor. Yarın sabahtan itibaren günlük kehanetler İstasyon İdarecisi Celar tarafından atılacak. Sonuçta bunun için rahip olmaya *gerek yok* ve onun bu konuda eğitimi var, gerçi uzun zamandır kullanmamış. Hayır, sizden tek isteğimiz doğumlar ve cenazeler. Ve bu, tüm istasyon sakinleri tarafından hoş karşılanmayacak olsa da bence çoğu Xhai bunu kabul edecektir."

Gizlerin Elçisi böyle bir konuşmayı Tisarwat kadar genç ve deneyimsiz görünen biriyle yapmaktan dolayı şaşkınlık yaşıyorsa dahi bunu belli etmedi. "Birçok Xhai tüm Ychanaların Altbahçe'den tamamen kovulmalarına karşı çıkmaz. Hatta zorla yüzeye ya da dış istasyonlara gönderilmeleri onların hoşuna gider. Tahminimce muhterem istediği şey elde ederse olacak olan da bu. Yani benim hizmetlerimi kabul etmeye istekli olan Xhailar aynı zamanda muhteremi desteklemeye de istekli olacaklardır. Ayrıca Muhterem Ifian benim komşum, eminim neden onunla aramı iyi tutmak istediğimi açıklamama gerek yoktur. O yüzden sorumu tekrarlıyorum, neden kendimi bu karmaşanın içine sokayım?"

Teğmen Tisarwat hâlâ gülümsüyordu ve küçük bir tatmin yaşadığını fark ettim. Sanki rahip, Tisarwat'ın hazırladığı tuzağa düşmüştü. "Kendinizi bir şeyin içine sokmanızı istemiyorum. Olduğunuz yerde kalmanızı istiyorum."

Gizlerin Elçisi'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sizi üyeliğe aldığımı hatırlamıyorum Teğmen. Ve üyeliğe alındığını hatırlayacağım kadar gençsiniz." Tisarwat'ın sözleri bana ne kadar masum gelmiş olsa da bir şekilde Gizemler'e atıfta bulunuyor olmalıydı. Ve elbette Anaander Mianaai onları biliyordu; sırlarını Radch'ın Efendisi'ne açıklamayan hiçbir gizem ya da gizli topluluğun var olmasına izin verilmezdi.

Tisarwat yalancı bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum Gizlerin Elçisi. Ben sadece bu durumda adil olan şeyin ne olduğunun bildiğinizi ifade ediyordum. Evet, teknik olarak Ychanaların Altbahçe'de bulunması yasal değildi. Ama oraya taşınma sebeplerinin Xhai komşularının onları çevrelerinden uzaklaştırmak için yapmadıkları şeyin kalmaması olduğunu da biliyorsunuz. Buna rağmen hayatlarına devam etmek için bir yöntem buldular ve şimdi hiçbir suçları olmaksızın evsiz kaldılar. Peki neden? *Bazı* Xhaiların aptalca önyargıları ve Muhterem Ifian'ın Donanma Komutanı'yla anlaşmazlık içinde olmak konusundaki ısrarı yüzünden. Bu arada Donanma Komutanı'nın bu konuda hiçbir çıkarı da yok."

Gizlerin Elçisi neşesiz bir şekilde, "Anladığım kadarıyla sizin de yok," dedi.

"*Ben* koridor dışında bir yerde uyumak istiyorum," diye karşılık verdi Tisarwat. "Ve komşularımın evlerine geri dönmesini. Donanma Komutanı Breq de aynı şeyi istiyor. Muhterem Ifian'ın neden Donanma Komutanı'na karşı bir tutum içinde olduğunu bilmiyorum ve neden birçok istasyon sakinini rahatsız etmekle kalmayıp gelecekleri konusunda kaygılandıracak bir yöntem seçtiğini kesinlikle anlayamıyorum. Sanki tapınağın yetkisinin kişinin çıkarlarına göre yönlendirilemeyeceğini unutmuş gibi görünüyor."

Gizlerin Elçisi bu sözleri değerlendirirken bir nefes aldı. Hızlı bir *hah* sesi çıkararak nefesi verdi. "Teğmen, saygısızlık etmek istemem ama siz karşınızdakini nasıl ikna edeceğini bilen çıkarcının teksiniz." Ve Tisarwat masum olduğu yönünde itirazda bulunamadan önce, "Peki uzaylıların Radch'ın Efendisi'nin içine sızdığı yönünde duyduğum söylentiler ne?"

Tisarwat, "Çoğu saçmalık," diye yanıtladı. "Radch'ın Efen-

disi kendisiyle bir tartışma içinde ve vilayet konağının olduğu istasyonlarda bu açık bir kavgaya dönüştü. Bazı askeri gemiler taraflardan birinin yanında yer aldı ve bu gemiler sistemlerarası birkaç geçidin yok edilmesinden sorumlu. Sistem Valisi bunu halka açıklamanın... zarar verici olacağını düşünüyor."

"O yüzden siz söylentiler yayıyorsunuz."

"Gizlerin Elçisi, şu âna kadar bunu hiç kimseye anlatmadım sadece siz doğrudan sorduğunuz ve yalnız olduğumuz için size durumu açıkladım." Bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı; İstasyon onları duyabilirdi ve yakınların bir hizmetçi ya da başka bir rahip daha olduğu neredeyse kesindi. "Eğer bunu bir söylenti olarak duyduysanız bildiğim kadarıyla kaynağı Donanma Komutanı Breq, ben ya da bizim gemimizden biri değil."

"Peki bu bahsettiğiniz tartışmanın sebebi ne ve siz hangi taraftasınız?"

"Tartışmanın sebebi karmaşık ama genel anlamda Anaander Mianaai'ın gelecekte kendisi ve Radch bölgesi adına ulaşmak istediği noktayla ilgili. Topraklara katmaların ve bağıl üretiminin sonlandırılması. Kimin idareye layık olduğun yönelik bazı varsayımlardan vazgeçilmesi; bunlar Anaander Mianaai'ın tam manasıyla bölündüğü noktalar. Ve Donanma Komutanı Breq iki tarafı da desteklemiyor. Konaklardaki tartışmalar sürerken bu sistemi güvende ve istikrarlı tutmak için burada."

"Evet, geldiğinizden beri Athoek'ın ne kadar barışçıl bir yer olduğunu fark ettim." Rahibin ses tonu son derece ciddiydi.

Tisarwat aynı ciddiyetle, "Biz gelmeden önce ise burası tüm vatandaşların refah içinde ve adil şartlarda hayatını sürdürdüğü bir cennetti," dedi. *Tüm vatandaşlar* sözünü hafifçe vurgulamıştı.

Rahip gözlerini kapattı ve iç çekti; Tisarwat kazandığını biliyordu.

Kalr'ın Mehameti'nde Seivarden nöbetini yeni teslim etmişti. Şimdi kollarını sıkıca kavuşturmuş şekilde yatağının üzerinde oturuyordu. İyileştirici hâlâ elindeydi ama işini neredeyse bitirmişti. "Teğmen," dedi kulağına Gemi, "çay ister misiniz?"

"O bir *iltifattı*!" Son birkaç gündü Ekalu, Seivarden'la her etkileşiminde sert ve resmi olarak olması gereken şekilde davranmıştı. Gemideki herkes aralarında ters giden bir şeyler olduğunu fark etmişti. Ama hiçbiri Seivarden'ın haşiş bağımlılığını ve kollarını kavuşturmasının anlamını bilmiyordu, yani son günlerin –hatta haftaların– gerginliğinin birikerek artık onun başa çıkamayacağı seviyeye geldiğini anlayamıyordu.

Gemi, "Teğmen Ekalu bunu bir iltifat olarak almadı," diye belirtti. Ve Amaat Dört'e çay getirmeyi ertelemesini söyledi.

Seivarden, "Ama ben o *anlamda* söylemiştim," diye ısrar etti. "*Kibar* davranıyordum. Neden bunu anlayamıyor?"

"Eminim teğmen bunu anlıyordur," diye yanıtladı Gemi. Seivarden ofladı. Üç saniyelik bir duraksamadan sonra Gemi, "Affınıza sığınıyorum teğmenim," diye ekledi ve Seivarden şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp kaşlarını çattı. "Ama Teğmen Ekalu sizin iltifat olarak söylediğiniz şeyden alındığını ifade ettiği anda kibar davranmaya çalışmayı bıraktığınızı belirtmek isterim."

Seivarden ayağa kalktı ve kollarının kavuşturulmuş şekilde tutmaya devam ederek iki adımlık küçücük kamarasında volta attı. "Ne demek istiyorsun Gemi?"

"Teğmen Ekalu'ya bir özür borçlu olduğunuzu söylüyorum." Yüzeyde, tepeden inen teleferikte irkilerek kendime

döndüm. Bir geminin subayını böyle doğrudan eleştirdiğine hiç şahit olmamıştım.

Ama sadece birkaç gün önce Gemi kendisinin kaptan olabilecek biri olduğunu açıklamıştı. Yani temelde kendisinin de bir subay olduğunu. Ve sonuçta bu fikri, haftalar önce Omaugh Konağı'nda ortaya atan bendim. Şaşırmamam gerekirdi. Tekrar eriştim. Seivarden hareketsiz duruyordu; darılmıştı. "*Ona* özür mü borçluyum? Peki ya ben ne olacağım?"

"Teğmen Seivarden," dedi Gemi, "Teğmen Ekalu incindi ve üzgün; onu inciten ve üzen kişi ise sizsiniz. Ayrıca bu tarz sorunlar tüm mürettebatı etkiliyor. Ki bu mürettebatın şu an sizin sorumluluğunuzda olduğunu da hatırlatmak isterim." Gemi konuştukça Seivarden'ın öfkesi yoğunlaştı. Gemi, "Son birkaç gündür duygusal durumunuz –ve davranışlarınız– oldukça istikrarsız. Sizinle muhatap olan herkes için katlanılmaz bir durumdasınız. Hayır, tekrar duvarı yumruklamayın, bunun bir faydası olmaz. Şu an kumanda sizde. Buna göre davranın. Ve eğer buna göre davranamayacaksanız –ki git gide bu olasılığa inancım artıyor– Sıhhiyeye gidin. Donanma Komutanı da burada olsa aynı şeyi söylerdi," diye ekledi.

Son sözleri Seivarden'a tokat gibi çarptı. Öfkesi hiçbir uyarı olmaksızın çaresizliğe dönüştüğünde sertçe yatağa oturdu. Kolları hâlâ kavuşturulmuş vaziyette ayaklarını kendine çekerek alnını dizlerine yasladı. Birkaç dakika sonra, "İçine sıçtım," diye inledi. "Elime bir şans daha geçti ve ben içine sıçtım."

"Geri dönülemez biçimde değil," diye karşılık verdi Gemi. "Henüz değil. Şu an içinde bulunduğunuz durumu değerlendirince kendinize acımamanızı söylemenin anlamsız olduğunu biliyorum. Yine de kalkıp Sıhhiyeye gidebilirsiniz."

Ama Doktor nöbetteydi. "Sorun şu ki," dedi Doktor, Gemi'nin kendisine verdiği bilgiye cevaben, "başlayabilmek için dahi güncel yetenek sınavı sonuçları gerekiyor ve bu veriler elimde yok. Ben bir test görevlisi ya da sorgu yargıcı değilim. Ben sadece sıradan bir doktorum. Başa çıkabileceğim bazı şeyler var ama maalesef bu beni aşıyor. Ve bu sistemde bulunan uzmanların herhangi birine güvenebileceğimizi zannetmiyorum. Elbette aynı sorun Teğmen Tisarwat için de geçerli." Bıkkınca iç çekti. "Bu *neden* şimdi oluyor?"

"Er ya da geç olacaktı," diye yanıtladı Gemi. "Ama itiraf etmek gerekirse başta ben de olmayacağını düşünmüştüm. Donanma Komutanı'nın Teğmen Seivarden'ın duygusal açıdan iyiliğine etkisi öngördüğümden fazlaymış."

Seivarden hâlâ yatağında top olmuş şekilde otururken, "Doktor nöbette," dedi.

Kumandada oturan Doktor, "Donanma Komutanı hep burada olamaz. Bu olanları biliyor mu?" dedi.

Gemi Doktor'a, "Evet," dedi ve Seivarden'a, "Kendinizi toplayın Teğmen. Amaat Dört'e çayınızı getirmesini söyleyeceğim ve sonra temizlenip Teğmen Ekalu'yla konuşmaya gider, ona kumandanın birkaç gün kendisinde olacağını söylersiniz. Ayrıca ondan özür dilemeniz de iyi olabilir, eğer bunu hassas bir şekilde yapabilecekseniz."

Seivarden kafasını dizlerinden kaldırarak, "Hassas mı?" diye sordu.

Gemi, "Bunu çayınızı içerken konuşuruz," dedi.

Queter'ı görmekte ısrar ederek gözaltı merkezi çalışanlarını üzmüştüm. Tahmin ettiğim gibi beni bölge hâkimine şikayet etmişlerdi ama o, beni bu konuda aramaya cesaret edememişti. Ayrıca benden istediği bir şey vardı, dolayısıyla bana söylenmek yerine beni yemeğe davet etti.

Bölge hâkiminin yemek salonu tuğla döşeli geniş bir avluya inen merdivenlere bakıyordu. Büyük, ayaklı vazolardan beyazlı pembeli çiçekleri tatlı tatlı kokan bol yapraklı sarmaşıklar fışkırıyor, duvarlardan birinden damla damla süzülen sular, içinde balıkların yüzdüğü ve küçük sarı zambakların açtığı geniş bir havuza dökülüyordu. Hizmetçiler yemeği kaldırmıştı ve hâkim ile birlikte çay içiyorduk. Tercüman Zeiat havuzun yanında gözlerini balıklara dikmiş şekilde duruyordu. *Sfen* açık duran uzun kapıların dışındaki avluda, Kalr Beş'in dik ve hareketsiz bir şekilde durduğu yerden birkaç metre ötedeki bir bankta oturuyordu.

Bölge hâkimi, "Bu senelerdir duymadığım bir şarkı Donanma Komutanı," dedi, oturmuş çaylarımızı içerken kararmakta olan avluyu izlediğimiz yerden. Ve şarkıyı söyledi, "*Ama ben yetineceğim / Sadece yasemin kokusuyla / Sonuna dek hayatımın.*" Son kısımda biraz bocalamıştı çünkü benim mırıltımın tonunda söylemişti ve bu ona biraz tiz gelmişti. "Ama cenaze orucunu bozan çocuklar haklı. Hayat devam ediyor. Her şey kaldığı yerden devam ediyor." İç çekti. "Biliyor musunuz geleceğinizi sanmıyordum. Vatandaş Queter'ın tek amacının sizi sinir etmek olduğuna emindim. Neredeyse talebi iletmeyecektim."

"Bu yasadışı olurdu Hâkim."

İç çekti. "Evet, o yüzden ilettim."

"Eğer orada olmamı bu kadar çok istiyorsa onu nasıl görmezden gelebilirim?"

"Sanırım haklısınız." Dışarıda Tercüman Zeiat zambakların açtığı havuza eğildi. İçine atlamamasını umdum. Eğer Tercüman Dlique olsaydı tam olarak bunu yapacağını fark ettim. "Keşke Donanma Komutanı, Vatandaş Foysf'un çay tarlasındaki Valskaayan işçilerin üzerindeki etkinizi kullansanız. Bunu bilmeniz için hiçbir sebep yok ama Foysf'a za-

rar vermek için bahane arayan insanlar var. Bazıları kendi ailesinden. Bu iş durdurma o kişilere Vatandaş Foysf'a karşı harekete geçme fırsatı tanıyor." Vatandaş Fosyf Denche'nin zalimliğe olan meyli düşünüldüğünde bu hiç şaşırtıcı değildi. "Denche hanesinin yerel lideri son derece sevimsiz bir kişi ve Fosyf'un ebeveyninden çocuklularından beri nefret etmiş. Ebeveyni artık hayatta olmadığından şimdi Fosyf'tan nefret ediyor. Eğer elinden gelse çay tarlasının Fosyf'un elinden alır. Bu durum isteğini elde etmesi için yeterli bir bahane, özellikle de sistemlerarası geçitler kapandığı için Denche'nin Efendisi'ne şu an ulaşmıyorken."

"İşçilerin şikayetleri ne oldu?" diye sordum. "Çözüldüler mi?"

"Şey, Donanma Komutanı, bu karmaşık bir durum." İşçilere hak ettikleri maaşın ödenmesinin ya da tüm vatandaşların sahip olduğu temel hakların verilmesinin karmaşık bir yanını göremiyordum. "Aslında Fosyf'un tarlasındaki durum dağdaki diğer tarlalardan çok farklı değil. Ama bunun yükünü çekecek olan kişi Fosyf. Ve şimdi sorun yaratmak isteyen bazı Xhailar ortaya çıktı. Belki biliyorsunuzdur, Fosyf'un evinin yanındaki gölün karşısında küçük ve yıkık bir tapınak var."

"Bundan bahsetmişti."

"Biz altı yüz yıl önce buraya geldiğimizde orası çakıl ve ot yığınından başka bir şey değildi. Ama son zamanlarda oranın kutsal bir yer olduğunu ve Fosyf'un evinin bir kutsal ziyaret yolu üzerinde bulunduğunu iddia eden kişiler oldu. Fosyf'un kendisi de sanırım bunu romantik bulduğu için inancı destekliyor. Ama bu saçmalık, ev topraklara katılmadan önceki yüz yıl içinde inşa edilmiş. Hem hiç, en azından bir kasabayla çevrelenmemiş bir kutsal ziyaret yeri gördünüz mü?"

"Aslında bir ya da iki tane gördüm," diye yanıtladım. "Ama genelde desteğe ihtiyacı olan rahiplerin tapınakları değildi. Bunun yerleşik bir rahipliği olmayan bir tane olması mümkün." Bölge hâkimi bana hak verdiğini gösteren bir hareket yaptı. "Açık sözlü olacağın Hâkim. Burada baskı altında olan kişi *sizsiniz*."

Anaander Mianaai beni bir insan ve vatandaş olarak kabul ettiğinde bana kendi hanesinin ismini vermişti. Bu, benim Radch bölgesindeki en güçlü ailenin bir parçası olduğumu gösteren, hiçbir Radchaai'ın görmezden gelemeyeceği bir isimdi. Olduğum şeyden ötürü –Radchaai'ın en soylu ve varlıklı hanelerinin çocuklarını yakından tanıyan yaklaşık iki bin yıllık askeri bir geminin kalan son parçası– istediğimde bu isme uygun aksan ve davranışları takınabiliyordum. Bunları kullanmak mantıklıydı.

"Seçkin çay yetiştiricilerinin çoğuyla uzun süredir arkadaşsınız," dedim, "ama tarla işçilerinin taleplerinin adil olduğu ortaya çıktı ve sizin bunu, bir adam öldürme teşebbüsü ile iş durdurma eyleminden önce görememiş olmanız kişisel bir utanç kaynağı ya da en azından öyle olmalı. Vatandaş Raughd'u sorguladığınızda bu utancınız daha da artacak. Henüz sorgulamadınız, değil mi?" Avluda Tercüman Zeiat geniş ve yuvarlak zambak yapraklarından birinin kenarını kaldırıp altına baktı.

Hâkim, "Umuyordum ki," diye yanıtladı, öfkesini sesine yansıtmamayı tamamen başaramadan, "önce ebeveyni ve o barışırlar."

"Vatandaş Fosyf çocuğuyla sadece bu kendisine çıkar sağlayacak gibi görünürse barışır. Eğer gerçekten Vatandaş Raughd'un iyiliğini istiyorsanız ebeveyniyle barıştırmak için daha fazla çaba harcamadan önce onu sorgulayın."

"*Siz* Raughd'un iyiliğini mi istiyorsunuz?"

"Tam olarak değil," diye itiraf ettim. "Kişisel bir şekilde değil. Ama belli ki siz bunu istiyorsunuz. Ben, Vatandaş Queter'ın iyiliğini *istiyorum*. Raughd'un nasıl bir insan olduğunu öğrendiğiniz zaman Queter'ın davranışlarını değerlendirmek için gereken altyapıya sahip olacaksınız. Ayrıca Raughd'u ebeveyninin yanına göndermenin onun için gerçekten iyi olup olmayacağına karar verebilecek bilgiyi de edineceksiniz. Fosyf'un onu ne kadar kolay ve soğukkanlı bir şekilde evlatlıktan reddettiğini ve Raughd gibi insanların kendi kendilerine ortaya çıkmadığını hesaba katın."

Hâkim kaşlarını çattı. "Onun nasıl bir insan olduğundan çok eminsiniz.

"Haklı olduğumu kolayca görebilirsiniz. İşçiler ve yetiştiriciler arasındaki anlaşmazlığa karşımam konusuna geri dönersek, bunu yapmayacağım. Bunun yerine size, bir an önce çay yetiştiricilerini ve tarla işçilerinin elçilerini bir toplantıya çağırmanızı ve sorunu olması gerektiğini bildiğiniz şekilde çözmenizi tavsiye edeceğim. Sonra gölün kıyısındaki tapınağın tarihini ve bu konudaki anlaşmazlıkları çözme yöntemleri araştıracak bir komite kurmanızı. Bu konuyla ilgili olan herkesin komitede temsil edildiğinden emin olmalısınız. Kaygıları olan vatandaşlar müzakereler sırasından değerlendirilmesi gerektiğini düşündükleri şikayetlerini doğrudan bu komiteye iletebilirler." Bölge hâkimi yine kaşlarını çattı. İtiraz etmek için ağzını açtı. Kapattı. "Anaander Mianaai kendisiyle savaş halinde," diye devam ettim. "Bu savaş Athoek'a ulaşabilir de ulaşmayabilir de. Her hâlükârda vilayet konağıyla aramızdaki sistemlerarası geçitlerden en az biri kapalı olduğundan onlardan yardım ya da tavsiye bekleyemeyiz. Buradaki vatandaşların güvenliğini kendimiz sağlamalıyız. Buradaki *tüm* vatandaşların, sadece düzgün aksana ya da doğru dini inançlara sahip

vatandaşların değil. Ayrıca bir sebepten ötürü Presgerlerin dikkati üzerimizde."

Hâkim, "Kendisiyle savaşta diyorsunuz, öyle mi?" diye sordu. "Ve sizin de belirttiğiniz gibi Presgerler burada. Bazı söylentiler duydum Donanma Komutanı."

"Bu Presgerlerin işi değil Hâkim."

"Eğer bu doğruysa Donanma Komutanı, sizin yetkiniz nereden geliyor? Sizi gönderen hangisi?"

"Eğer Anaander Mianaai'ın kendisiyle savaşı burayı etkilerse," dedim, "ve vatandaşlar ölürse bunu Radch'ın Efendisi'nin hangi parçasının yaptığı fark edecek mi?" Sessizlik oldu. Beş, Tercüman Zeiat'ı izliyordu ve eğer ilgilenmem gereken bir durum olursa ya onun ya da Gemi'nin bunu bana bildireceğini biliyordum. Boş boş avluya baktım.

Tercüman Zeiat bir bacağını havuzun içine atmıştı ve tek kolu da omuzuna kadar suyun içindeydi. Ayağa kalktım ve avluya doğru giderken Gemi'ye eriştim. Ve kısa süre içinde Kalr Beş ve Gemi'nin *Sfen*'le tartıştıkları için bana bir şey söylememiş olduklarını fark ettim.

Tartışmak belki de bu durumu anlatmak için çok kibar kalıyordu. Belli ki *Sfen*'in Beş'i yakından takibi istediği sonuçları doğurmamıştı ve ben bölge hâkimle yaptığımız sohbete odaklanmışken o şey, Beş'le konuşmuştu. Onu iğnelemişti; ne Beş'in ne de Gemi'nin dikkatimi bu yöne çekmemesine ve aynı şekilde karşılık vermek istemelerine bakılırsa başarılı da olmuştu. Ben Beş'in yanına giderken *Sfen*, "O seni sakatlarken öylece durdun, öyle mi? Elbette öyle yaptın, hatta muhtemelen bunun için ona teşekkür etmişsindir. Sen onun yeni oyuncaklarından birisin, canı ne isterse onu düşünmeni ya da hissetmeni sağlayabilir. Şüphesiz kuzeni Donanma Komutanı da aynı şeyi yapabilir," dedi.

Bağıl benzeri sakinliğini kaybetmiş olan Beş karşılık ver-

di. Ya da belki de konuşan Gemi'ydi, o anda bunu anlamak zordu. "En azından *benim* bir kaptanım var. Ve bir mürettebatım. Seninki nerede? Ah doğru, sen kaptanını kaybettin ve yenisini bulamadın. Ve üzerindeki kimse aslında orada olmayı *istemiyor*, değil mi?"

Sfen bağıl hızında oturduğu banktan kalktı ve Beş'e doğru ilerledi. Aralarına girerek *Sfen*'in kolunu ikimizden birine karşı hamle yapamadan yakaladım. *Sfen* kolu elimde donakaldı. İfadesiz bir suratla gözlerini kırpıştırdı. "*Mianaai*'sın, öyle mi?"

Hiçbir Radchaai insanın yapamayacağı bir hızda hareket etmiştim. Ortada olan sonuçtan kaçış yoktu; insan değildim. Adım da bir sonraki (yanlış) sonucu bariz kılıyordu. "Değilim," dedim. Kısık sesle ve hâkimin o anda nerede olduğundan emin olamadığımdan Notai dilinde, "Ben çıkarma gemisi *Toren'ın Adaleti*'nin son parçasıyım. Beni Anaander Mianaai yok etti," dedim. Sonra tekrar Radchaai diline döndüm. "Geri çekil *Kuzen*." Bir anlığına hareketsiz kaldı sonra ağırlığını belli belirsiz bir şekilde geriye, benden uzağa verdi. Elimi açtığımda kolunu indirdi.

Başımı avlunun diğer tarafındaki su sıçrayan yere çevirdim. Tercüman Zeiat artık dik duruyordu; bir bacağı hâlâ suyun içindeydi ve tek kolu sırılsıklamdı. Küçük turuncu bir balık ellerinin arasında çaresizce çırpınıyordu. Ben izlerken başını geriye itti ve balığı ağzına doğru götürdü. Yüksek ve sert bir sesle, "Tercüman!" dedim ve bana döndü. "Lütfen yapmayın. Lütfen balığı suya geri koyun."

"Ama bu bir balık." Yüz ifadesinden kafasının gerçekten karıştığı belli oluyordu. "Balıklar yemek için değil mi?" Bölge hâkimi basamakların tepesinde durmuş tercümana bakıyordu. Büyük ihtimalle herhangi bir şey söylemeye korkuyordu.

"Bazı balıklar yemek için." Tercümanın yarısının suyun içinde yarısının dışında durduğu yere gittim. "Bu değil." Avuçlarımı bir kâse gibi birleştirip ona uzattım. Bana Dlique'i hatırlatan bir somurtmayla balığı avuçlarıma bıraktı. Balığa yere atlama fırsatı tanımadan hızla onu havuza bıraktım. "Bu balıklar bakmak için."

"Yemek için olan balığa bakmamak mı gerekiyor?" diye sordu Tercüman Zeiat. "Ve aralarındaki farkı nasıl anlıyorsunuz?"

"Genelde Tercüman, eğer böyle bir havuzun içindelerse ya seyirliklerdir ya da evcil hayvan, özellikle de birinin evindelerse. Ama siz ayrımı yapmaya alışık olmadığınızdan belki de size yemek olarak sunulmadığı sürece sormanız daha iyi olur. Yanlış anlaşılmaları önlemek adına."

"Ama ben o balığı yemeyi çok istemiştim," dedi, neredeyse kederli bir sesle.

"Tercüman," dedi biz konuşurken avluyu aşıp yanımıza gelmiş olan bölge hâkimi, "yiyeceğiniz balığı seçebileceğiniz yerler var. Ya da deniz kenarına gidip..." Hâkim istiridyeleri anlatmaya başladı.

Ben tercümanla ilgilenirken *Sfen* avluyu terk etmişti. Hatta muhtemelen evden de çıkmıştı. Beş yine her zamanki ifadesizliğini takınmış halde duruyordu. Dikkatimi ona yöneltmemi bekliyordu ve utanmıştı.

Bu münakaşadan kim sorumluydu? Okuması için kelimeleri Beş'e Gemi göstermişti ama Beş bunları duygusuz bir şekilde, Gemi'nin mesajını aktarır gibi dillendirmemişti. Gemi'nin sözleri Beş'in ağzından çıkanlarla neredeyse aynı anda gözünün önüne gelmişti ve Beş, Gemi'nin cümlelerini biraz değiştirmiş olsa da o an ikisinin de aynı şeyi söyleme arzusuna yenik düştükleri belliydi.

Tercüman Zeiat istiridye fikrinden çok etkilenmiş gibi

görünüyordu; bölge hâkimi nehrin ağzındaki yataklardan ve insanların oraya gitmek için tekne kiralamasından bahsediyordu. O zaman yarının programı bu olacaktı. Dikkatimi tekrar Beş'e verdim. Gemi'ye. İkisi de beni izliyordu.

Anaander Mianaai'ın düşüncelerimi değiştirmesinin, duygularımı etkilemeye çalışmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. *Kalr'ın Merhameti*'nin bağıllarından ayrılmasının ilk aşamasının Radch'ın Efendisi'nin tam olarak bunu yapması olduğuna şüphem yoktu. Kendi deneyimlerimden ve son aylarda olan olaylardan, Anaander Mianaai'ın birden fazla parçasının *Kalr'ın Merhameti*'ni ziyaret ederek ona kendi talimatlarını ve kısıtlamalarını yüklemeye çalıştığına da emindim. İlk tanıştığımızda, *bu durumdan dolayı uzun süredir rahatsızım*, demişti ve muhtemelen daha fazlasını da söyleyemezdi. Ve *Kalr'ın Merhameti* sadece Anaander Mianaai'a karşı savunmasız değildi. Benim de onu emirlerime uymaya ikna edecek erişimlerim vardı. Elbette Anaander Mianaai'ınkiler kadar geniş kapsamlı değillerdi ve çok dikkatli kullanılmaları gerekirdi. Ama o erişimler vardı.

Kaptan olabilecek birinin insan olması beklenirdi, bir alet değil. Bir kaptanın, düşüncelerinin kendisini yapan kişi ya da sahibi tarafından ve onun çıkarları doğrultusunda değiştirilebileceğine yönelik endişe duymaması (en azından teoride) gerekirdi. Bunun birbirleriyle çatışan şekilde defalarca yapılmasının ona vereceği rahatsızlık ise onun için bir sorun dahi teşkil etmezdi. Kaptan olan biri başka bir kişinin emirlerine uyabilirdi ama bunu kendi iradesiyle yapardı. Tercüman ve hâkim hâlâ kendi konuşmalarıyla meşgulken, "Anlıyorum," dedim, kısık sesle, "*Sfen* çok rahatsız edici. Günlerdir seni sinirlendirmeye çalıştığının da farkındayım." Hitap kullanmamıştım çünkü hem Gemi'yle hem de Beş'le konuşuyordum. "Ama seni kınamak zorunda

olduğumu biliyorsun. Sessiz kalmalıydın. Ve dikkatin tercümanın üzerinde olmalıydı. Böyle bir şey tekrarlanmasın."

Beş, "Emredersiniz komutanım," dedi.

"Burada Teğmen Seivarden'la konuştuğun için teşekkür ederim." Beş olanları ana hatlarıyla biliyordu; bölüğünün geri kalanından iletişimi asla tamamen kesilmiyordu. "O durumla iyi başa çıktığını düşünüyorum." Seivarden *Kalr'ın Merhameti*'nin Sıhhiyesinde uyuyordu. Amaat Bir endişeli bir şekilde Gemi'yle birlikte kural ve düzenlemelere çalışıyordu çünkü birkaç saat sonra Seivarden yerine nöbet tutması gerekecekti. Zaten bilmesi gereken her şeyi biliyordu ve Gemi ona yardımcı olacaktı. Bu, sadece gerekli davranışları resmi olarak sergilemesiyle ilgiliydi. Ve kendine bunları bildiğini hatırlatmasına. Şu an nöbette olan Ekalu hâlâ kızgındı. Ama Seivarden, Gemi'yle yaptığı bazı (endişe verici sayılabilecek) tartışmalardan sonra Ekalu'dan özür dilemeyi başarmıştı; bunu yaparken kısa ve öz konuşmuş, suçu kendisinden başka birine yıkmaya çalışmamış ve Ekalu'dan bir karşılık beklememişti. Bu sayede Ekalu'nun öfkesi yatışmış ve kumandanın birden bire onda olmasının yarattığı endişe tarafından bastırılmıştı.

"Teşekkürler komutanım," dedi Kalr Beş, Gemi adına.

Tekrar tercümana döndüm. Konu istiridyelerden tekrar havuzdaki balıklara gelmişti. Hâkim, "Sorun değil," diyordu. "Balıklardan birini yiyebilirsiniz."

Tercüman Zeiat'ın az önceki balığı bulup (ve yakalayıp) yutmasının beş dakikadan kısa sürmesinden dolayı rahatlasam mı yoksa bu konuda endişe mi duysam bilemedim.

6

Bölge hâkimi Queter'ın sorgusuna bizzat geldi. Bu nahoş ve onur kırıcı bir işti ve sorgu yargıcının Queter'a hiçbir şey hatırlamayacağını garanti etmesi de durumu iyileştirmedi. İlaç verilmiş bir şekilde getirilen Queter, "Bu durumu sadece daha da kötü hale getiriyor," dedi.

"Lütfen Radchaai dilinde konuş vatandaş," dedi sorgu yargıcı, Queter'ın çoğunlukla ana dilinde konuşan ilk hastası olmadığını gösteren bir soğukkanlılıkla. Bu, benim Radchaai dilini çok iyi konuşamayan ya da aksanlarını anlayamadığı hastalarıyla ne yaptığını düşünmeme neden oldu.

Sorgunun ardından koridora çıktığımızda, az önce duyduklarından ötürü suratsız görünen bölge hâkimi, "Donanma Komutanı, Vatandaş Raughd'un sorgusunu yarın sabaha aldırdım. Şahit olarak ebeveynini talep etti ama Vatandaş Fosyf gelmeyi reddetti," dedi. Kısa bir sessizlikten sonra, "Raughd'u bebekliğinden beri tanıyorum. Doğduğu zamanı hatırlıyorum," diye ekledi. İç çekti. "Her zaman her konuda haklı mısınız?"

"Hayır," diye yanıtladım. Basit bir şekilde. İfadesizce. "Ama bu konuda haklıyım."

Queter ilaçların etkisinden çıkıp orada bulunduğu hatırlayacak hale gelene kadar bekledim. Sonra tepeden indim ve Kalr Sekiz'in, bir vatandaş onun için istiridye açarken

kırmızı minderli bir bankta oturan Tercüman Zeiat'ın başında nöbet tuttuğu nehrin ağzındaki yere gittim. Sabah kaldığımız yere dönen ve hiçbir açıklama yapmadan, hatta göstermelik de olsa bir *günaydın* bile demeden kahvaltıya oturan *Sfen* tercümanın yanında oturmuş gri beyaz dalgaları izliyordu.

"Donanma Komutanı!" dedi Tercüman Zeiat mutlu bir ifadeyle. "Bir gemiyle açıldık! Suyun içinde milyonlarca balık olduğunu biliyor muydunuz?" Denizi işaret etti. "Bazıları oldukça büyükmüş! Ve bazıları aslında balık değil! Daha önce hiç istiridye yediniz mi?"

"Yemedim."

Tercüman istiridye açan vatandaşa aceleci bir hareket yaptı; o da bir tanesini ustaca açarak bana uzattı. "Ağızınıza attın ve birkaç kez çiğneyin Donanma Komutanı," dedi, "sonra da yutun."

Ben dediğini yaparken Tercüman Zeiat beklenti içinde beni izledi. "Yani," dedim, "bu bir istiridyeydi." İstiridye açıcısı kısa ve sert bir kahkaha attı. Ne tercümana ne de bana şaşırmıştı.

Tercüman, "Bir tanesini açmadan ver," dediğinde de şaşırmadı. Ve aldıktan sonra bütün olarak, sıkıca kapalı kabuğuyla birlikte ağzına attığında da. İstiridye en az on iki santimetre olduğundan onu bütün olarak yutmaya çalışmak çenesinin yerinden çıkarak hafifçe öne doğru hareket etmesine ve midesine doğru inerken boğazının şişmesine neden oldu. Tercüman, çenesi eski haline döndüğünde istiridyenin yerleşmesine yardımcı olmak istercesine hafifçe göğsüne vurdu.

Dışarıdan tepkisiz görünen Sekiz az önce gördüğü şeyden dolayı dehşete kapılmış ve korkmuştu. *Sfen* sanki hiçbir şey fark etmemiş, burada tek başınaymış gibi suya bak-

mayı sürdürüyordu. Sakin bir şekilde, "Artık hiçbiriniz beni şaşırtamazsınız," diyen istiridye açıcısına baktım. O anda tercümanın varlığına karşı sergilediği soğukkanlılığın bir rol olduğunu fark ettim.

"Vatandaş," dedi Tercüman Zeiat, "hiç istiridyelerin üzerine balık sosu koydun mu?"

"Koyduğumu söyleyemem Tercüman." Artık dikkat ettiğim için cevaplamadan önce yaşadığı kısa tereddüdü ve sesindeki çok hafif titremeyi fark ettim. "Ama tadı size güzel geliyorsa niye koymayasınız."

Tercüman Zeiat tatmin olmuş bir *hah* sesi çıkardı. "Yarın tekrar tekneyle açılabilir miyiz?"

İstiridye açıcısı, "Neden olmasın Tercüman," diye yanıtladı. Sessizce Sekiz'e ona ücretinden fazlasını vermesini söyledim.

Ama ertesi gün tekneyle açılmadık. Amaat Bir ilk nöbetinin yarısında Gemi'nin ona gösterdiği verilerde bir tuhaflık fark etti. Küçücük bir şeydi; sadece bir an öncesinde *bir şeylerin* bulunduğu yerde *hiçbir şeyin* bulunmamasıydı. Önemsiz olma olasılığı çok yüksekti ya da *Kalr'ın Merhameti*'nin sensörlerine bakılması gerektiği anlamına gelebilirdi. Ya da o bir anlık *hiçlik* açılan bir geçit olabilirdi. Bu da askeri bir geminin sisteme geldiğini gösterirdi. Ve belki kendini tanıttığı mesaj kısa süre sonra bize ulaşırdı.

Belki de ulaşmazdı. Eğer bu, gelen bir gemiyse kaptanı geçitten Athoek'a çok uzak bir mesafede çıkmayı tercih etmişti. Sanki fark edilmek istemiyor gibiydi. "Gemi," dedi Amaat Bir, şüphesiz tuhaflığı görmesi ve konuşması arasında geçen panik dolu anda tüm bunları düşünerek, "lütfen Teğmen Ekalu'yu uyandır." Ve o anda neredeyse rahatlamıştı. Gerisi onun sorumluluğunda değildi.

Hâlâ tam anlamıyla uyanmamış, üniformasının ceketini çekiştirerek gelen Teğmen Ekalu Kumandaya varana kadar tuhaflık üç kez daha tekrarlandı. Ve hiçbir mesaj gelmedi; gemiler ne bizi selamladı ne de kendilerini tanıttı. Gerçi bunun için hâlâ erken sayılırdı. "Teşekkürler Amaat," dedi. "İyi yakaladın." Gemi de fark etmişti ve gerek olsaydı elbette Amaat Bir'i uyarırdı. Yine de. "Gemi, nereden geldikleri hakkında tahmin yürütebiliyor muyuz?" Amaat Bir'e koltuğunda kalmasını işaret etti. Başka bir Amaat'ın getirdiği çayı aldı.

"Varışları arasında sadece birkaç dakika olması aynı yerden ve yaklaşık aynı zamanda yola çıktıklarını düşündürüyor," diye yanıtladı Gemi, "ve benzer rotayı takip ettiklerini. Bazı sebeplerin yanı sıra" –Gemi sebepleri ve geçit uzayının gerçekdışılığına göre yapılmış mesafe hesaplamalarını Ekalu'nun gözünün önüne getirdi– "Donanma Komutanı Uemi'nin" –bir geçit ötemizdeki Hrad Sisteminde bulunan ve Omaugh Konağıyla tüm iletişimimizi yürüten kişinin– "bize desteğe gelecek herhangi bir gemiden bahsetmemesi ve bu gemilerin onları gözden kaçırabileceğimiz kadar uzak mesafede geçitten çıkmaları da hesaba katıldığında Tstur Konağı'ndan gelmiş olma olasılıkları yüksek."

Tstur Konağı. Anaander Mianaai'ın, şu anda bana en aleni şekilde düşmanlık besleyen, taraftarlarına içinde sivil gemilerin olduğu geçitleri kapattıran ve vatandaşlarla dolu koca bir istasyonunu yok etmeye çalışan parçasının egemenliğinde olan yer. "Peki," diye yanıtladı Ekalu. Sesi titremiyordu. Yüzü ifadesizdi. Sadece çay fincanını tutan eli hafifçe titredi. "Sanırım Hrad donanmasına haber vermemiz gerekiyor, değil mi? Se... Donanma Komutanı bundan haberdar mı?"

"Evet Teğmen." Hem Ekalu, hem Amaat bir hem de onları izleyen diğer Amaatlar gözle görülür şekilde rahatladı.

"Şeyden..." Sonra sessizce sadece Gemi'ye söylemeye karar verdi. "Teğmen Seivarden'ın... Doktor'un Teğmen Seivarden'ı görevden aldığından haberdar mı?" Seivarden Sıhhiyede uyuyordu ve teorik olarak kumandayı alması için uyandırılabilirdi. Ama tüm günü ilaçların etkisinde ve Doktor'un ona yardımcı olabilmek adına yaptığı testlerle geçirmişti. Ayrıca o testlerin sonuçları şu an Seivarden'ı herhangi bir strese sokmanın son derece delice olacağını söylüyordu.

Yüzeyde Tercüman Zeiat'ın küçük balık şeklindeki keki son derece dikkatli bir şekilde enlemesine dilimlemesini şaşkınlıkla izlerken sessizce, "Haberdarım," dedim. "Size güveniyorum Teğmen. Elimizden geldiğince onları izleyelim. Ben de en kısa sürede orada olacağım. Muhtemelen burada neler olduğuna dair fikir sahibi olana kadar kadar hareket etmeyeceklerdir. Şimdilik onları fark etmemiş gibi davranalım." Kaldığımız evin oturma odasındaki yüksek pencereler şehrin gece manzarasına açılıyordu; ışıklar kıyı şeridi boyunca uzanıyor, suyun üzerinde mavi, kırmızı ve sarı renklerde aydınlatılmış tekneler dolaşıyordu. Tüm gün boyunca hiçbir şey söylemeyen *Sfen* yanımda oturmuş camdan dışarıya bakıyordu. "Ama çatışmaya hazır olun. Ne olur ne olmaz."

Arkamda Kalr Sekiz en kısık sesiyle Kalr Beş'e, "Ama şunu düşünmeden edemiyorum, istiridye kabuklarına ne oluyor?" diye fısıldadı.

Tercüman Zeiat kafasını kaldırmadan ve balık şekildeki kekini özenli bir şekilde yavaş yavaş kesmeye ara vermeden oldukça sakin bir şekilde, "Sindiriyorum elbette. Gerçi bu bayağı zaman alıyormuş gibi görünüyor. Size vermemi ister misiniz? Çoğu duruyor," dedi.

Sekiz bağıl benzeri ifadesiz bir sesle, "Hayır, teşekkürler Tercüman," diye yanıtladı.

"Ama sormanız büyük nezaket," dedim.

Tercüman Zeiat kesme işlemini tamamladı ve bir dilimi bıçağının ucuyla dikkatlice masaya doğru kaydırdı. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Nezaket mi? Ben bunun *nezaket* olduğunu söylemezdim." Gözlerini kırptı. "Belki de bu kelimeyi anlamamışımdır."

"Bu bağlamda sadece resmi şekilde *teşekkür ederim* demek Tercüman," diye karşılık verdim. "Maalesef yarın tekneyle açılamayacağız. Acilen istasyona dönmem gerek." Arkamda Beş ve Sekiz Gemi'ye talep gönderdiler ve Beş cevap gelmesini dahi beklemeden oturma odasından çıkmış, eşyaları toplamaya başlamıştı.

Tercüman Zeiat sadece, "Öyle mi?" dedi. İyi huyluydu. İlgisizdi. Balık şeklindeki kekin masayı süsleyen ince ve düz dilimini işaret etti. "Baştan sona aynı, bunu fark ettiniz mi? Diğer balıklar öyle değil. Diğer balıkların içi karmaşık."

"Öyle," diyerek onayladım.

Tisarwat Athoek İstasyonu'nun ana meydanında durmuş İstasyon İdaresinin önünde hâlâ uzanmakta olan sıraya bakıyordu. Sıra günler önce oluşmuş olmasına rağmen rağbet görmeye devam ediyordu. Hatta artık daha uzundu.

Teğmen Tisarwat'ın yanında duran İstasyon Güvenlik Amiri, "Şu âna kadar bir sorun çıkmadı. Sanırım Donanma Komutanı'nın neden bahsettiğini biliyor olmasına şaşırmamalıyım. Ama şaşırdığımı itiraf ediyorum. Yine de. Sıradaki insanların yarısı herhangi bir göreve atanmamış. Eğer atanmış olsalardı sıra daha kısa olurdu. Keşke İstasyon İdaresi onlara birer iş bulsa da bizim işimiz kolaylaşsa."

Teğmen Tisarwat, "İşleri olsa da boş vakitlerinde yine gelirler efendim," diye belirtti. Gerçekten de sırada yer tutmak için bırakılmış azımsanamayacak kadar çok eşya vardı;

bunların genel çoğunluğu minder ya da katlanmış battaniyelerdi. Çok sayıda vatandaş geceyi burada geçiriyordu. "Ya da daha kötüsü, işe gitmezler. O zaman işlerin durmasıyla uğraşmamız gerekir." Amaat'ın rahiplerinin önünde oturmaya devam ettiği tapınağa doğru bakmadı. Artık onlar da minderlerin üzerinde oturuyorlardı; Muhterem Ifian meydanın sert zeminde oturmaya ancak bir saat dayanabilmiş, ardından kıdemsiz rahiplerden birini minder getirmeye göndermişti. Olanları yüzeyden izlerken, acaba muhterem ne kadar süre rahipleriyle birlikte orada oturması gerekeceğini sandı diye düşünmüştüm; isteklerinin kısa süre içinde kabul edileceğini mi varsaymıştı, yoksa bu ayrıntıyı hesaba katmamış mıydı? İstasyon muhtemelen bunun cevabını biliyordu fakat o bir istasyon olduğu için sorsam da söylemezdi.

Vali Giarod durum hakkında halka hiçbir açıklama yapmamışsa da resmi haber kanallarında yayınlanacak şeylere müdahale etmişti. Bu kanallar muhteremin iş durdurma eyleminden bahsetmiş, hatta bunun nedenlerini saymıştı. Oysa haber bültenlerinde sıradan hiç bahsedilmemiş, Gizlerin Elçisi'nin Gizemler'in üyesi olsun olmasın isteyen her vatandaş için doğum kutlamaları ya da cenaze törenleri düzenlemeye hazır olduğu söylenmemişti. İstasyon İdarecisi Celar'ın günlük kehanetleri ise mümkün olduğunca yavan şekilde, hiç detaya girilmeden ve üzerinde hiç tartışılmadan yayınlanıyordu.

İstasyon Güvenliği elbette, İstasyon İdarecisi Celar'ı sonuna kadar destekliyordu. Yine de. "Eğer yiyecek içecek servisi olmasaydı," dedi Güvenlik Amiri Tisarwat'a, "belki daha çabuk biterdi." Derste olmadığı zamanlarda Uran'ın da aralarına katıldığı bir düzine kadar Altbahçe sakini günde iki kez sırada bekleyen vatandaşlara çay ve yemek götürüyorlardı. İlk gün Uran bizzat tapınağın önündeki rahiplere

gidip çay teklifinde bulunmuş ama soğuk bir şekilde reddedilmişti.

"Ya da belki de efendim," diye karşılık verdi Tisarwat, "yine de bu kadar süre boyunca sırada kalırlardı ama aç ve kafein eksikliği yaşıyor olurlardı." Bu durumda olacakların bariz olduğunu belirten bir hareket yaptı. "Belki de bize iyilik yapıyorlardır."

"Hah!" Güvenlik Amiri gerçekten eğlenmiş gibi görünüyordu. "Hepsi sizin komşularınız, değil mi? Aralarındaki genç –adı Uran mıydı?– sizin hane halkınızdan. Sanırım Donanma Komutanı'nın koruması altına aldığı biri, değil mi?"

Tisarwat gülümsedi. "Bu akşam yine pul oyunu oynayalım."

"Yine kazanmama izin vermediğiniz sürece olur."

"Ben kazanmanıza hiç izin vermedim efendim," diye yalan söyledi Tisarwat ve eflatun rengi gözlerini kocaman açarak masum masum baktı.

Yüzeyden, "Biraz konuşabilir miyiz Teğmen?" dedim.

Teğmen Tisarwat suçluymuş gibi göründü ama onu benim gibi, Gemi gibi görmeyen biri için bu tepkisi sadece göz kırpıyormuş gibiydi. Güvenlik Amiri'ne, "Kısa bir süreliğine izninizi rica edebilir miyim efendim?" dedi ve yeterince uzaklaştıktan sonra sessizce, "Buyurun Donanma Komutanı," diye ekledi.

Yüzeyde, Xhenang Serit'deki konutumuzda ben de sessiz olarak, "Gerekli olan her şeyi mümkün olduğunca dikkat çekmeden mekiğe taşı. Her daim önüne bir engel çıkmadan iskeleye ulaşabilecek bir yolun olsun. Haber geldiği anda istasyondan ayrılmaya hazır ol," dedim.

Tisarwat asansörlere ulaştı. Paniğe kapılmak üzere olduğu kısa bir andan sonra sessizce konuşmaya devam ederek, "O zaman o burada. Siz ne yapacaksınız komutanım?" dedi.

"Kısa süre içinde buradan ayrılacağız. İki gün içinde orada oluruz. Yine de harekete geçmen gerekirse beni bekleme."

Bunu duymak hoşuna gitmese de hislerini dile getirmemesi gerektiğini biliyordu. Halihazırda kalabalık olan bir asansöre bindi. Dairemizin bulunduğu katı İstasyon için yüksek sesle söyledi ve sonra tekrar sessizce bana, "Emredersiniz komutanım. Peki ya Bahçıvan Basnaaid ne olacak? Ve Vatandaş Uran?"

Zaten ikisini de düşünmüştüm. "Onlara –gizli bir şekilde– gitmek mi kalmak mı istediklerini sor. İkisine de herhangi bir şekilde baskı yapma. Eğer kalmaya karar verirlerse eşyalarımın arasına iki kutu var." Onlar *Kalr'ın Merhameti*'nde bırakabilirdim ama içlerinde ne olduğunu gören Beş, birini etkilemek için onlara ihtiyaç duyabileceğimi düşünmüştü. "Biri çok büyük bir mücevher. Pırlantalarla, zümrütlerle işlenmiş çiçekler ve yapraklardan oluşan bir kolye." Gerçi *kolye* sözcüğü onu tarif etmekte yetersiz kalıyordu. "Onu Uran'a ver, Nasıl satacağını bilirse karşılığında çok para alabilir. Diğer kutuda dişler var."

Tisarwat asansörden çıkarken bir anda donakaldı ve arkasındaki kişinin de bir anda durup tökezlemesine neden oldu. Yüksek sesle, "Özür dilerim vatandaş," dedikten sonra sessizce bana, "Diş mi?" diye sordu.

"Diş. Moissanitten* yapılma. Burada çok değerli değiller. Onlar..." Neredeyse *manevi değeri olan şeyler* diyecektim ama bu ifade etmek istediğim şeyi tam olarak karşılamıyordu. "Onların bir anısı var." Bu da tam karşılamıyordu.

Tisarwat tekrar, "Diş mi?" diye sordu. Ana koridordan yandaki bir tanesine saptı.

"Sahibi onları bana miras bıraktı. Eğer istersen daha sonra sana hikâyesini anlatabilirim. Ama onları Basnaaid'e ver.

---

* Pırlantaya benzer bir tür değerli taş. –çn

Parasal çok bir değerlerinin olmadığını da mutlaka belirt. Sadece onda kalmalarını istiyorum." Eğer şu an orada olsaydık Itran Tetrarşisi'nin yarısı değerinde olurlardı. Orada birkaç yıl geçirmiştim. Muhtemelen oraya geri dönebilir ve kendime bir yer bulabilir ya da yaratabilirdim. Ama orası çok çok uzaktaydı. "Eğer Anaander'ın burada olduğu konusunda haklıysam geçitle istasyona daha yakın bir mesafeye gelmeden önce bir süre sistemdeki trafiği izlemesi çok olası." Trafiğin yoğun olduğu bir alanda geçitten çıkmak hem kendi gemine hem yoluna çıkabilecek diğer gemilere büyük hasar verme riski taşıyordu. "Eğer geçit kullanmazlarsa buraya varmaları aylar sürer."

"Evet komutanım. Ne yapacağız komutanım?" Aksi yönüne giden bir kişiye reverans yaptı.

"Düşünüyorum."

"Komutanım." Durdu. Çevresine baktı. Sadece reverans yaptığı kişinin uzaklaşan sırtını gördü. Yine de yüksek sesle konuşmadı. "İstasyon ne olacak komutanım?" Cevap vermedim. "Komutanım, eğer... eğer o buradaysa..." Teğmen Tisarwat'ın Anaander Mianaai'ın adının söylediğine hiç şahit olmamıştım. "Komutanım, erişimlerim olduğunu biliyorsunuz. Özellikle de İstasyon'un en üst seviyedeki erişimlerine sahibim. Eğer..." Duraksadı; belki de benden bir karşılık bekliyordu ama ben hiçbir şey söylemedim. "Eğer İstasyon'un *bizim* müttefikimiz olmasını sağlarsak bu... yararlı olabilir."

Erişimlere sahip olduğunu biliyordum. Anaander Mianaai, sistemdeki yapay zekâları kontrol edebilecek güce sahip olmaksınız buraya gelmezdi. Bunlara *Kalr'ın Merhameti* de dahildi. Athoek İstasyonu da. Tisarwat'ın bu erişimleri kullanmasını açık bir şekilde yasaklamıştım ve o da şu âna kadar buna kalkışmamıştı.

"Komutanım," dedi Tisarwat. "Onları şu an bile kullanmak istememenizin sebebini anlıyorum; en azından anladığımı sanıyorum. Ama *o* kullanmaya tereddüt etmeyecektir komutanım."

"Bu bizim onları kullanmamız için geçerli bir neden, öyle mi?" diye sordum.

"Bu sahip olduğumuz bir avantaj komutanım! *O*, bu avantaja sahip olduğumuzu düşünmeyecek! Ayrıca bizim bu erişimleri kullanmamamız İstasyon'u herhangi bir şeyden korumayacak. Onun bu erişimleri kullanacağını biliyorsunuz! İlk bizim kullanmamız daha iyi olur."

Ona tam olarak Anaander Mianaai gibi düşündüğünü söylemek istedim ama bunu bilmek onu üzerdi ve zaten ona bir faydası olmazdı. "Benim şu an olduğum şey haline gelmemin tam olarak böyle düşünceler vasıtasıyla olduğunu söylemek isterim, teğmen."

Yıkılmıştı. Kırılmıştı. Ve öfkelenmişti. "Bunu yapan o değildi komutanım." Ve sonra aslında böyle bir şeyi dile getirmek onu dehşete düşürse de cesaretini topladı, "Ya İstasyon benim erişimleri kullanmamı *isterse*? Ya İstasyon *bizim* erişimleri kullanmamızı... *onun* kullanmasına tercih ederse?"

"Teğmen," diye karşılık verdim. "Sana birbiriyle uyumsuz, çatışan emirlerin zorla zihnine yerleştirilmesinin ne kadar rahatsız edici bir şey olduğunu açıklamam mümkün değil. Anaander'ın senden önce davrandığına eminim, ikisinin de. İstasyon'un üçüncü bir çatışma eklenmesini isteyeceğini mi sanıyorsun?" Cevap gelmedi. Yüzeyde, kaldığımız yerin oturma odasında Tercüman Zeiat, balık şeklindeki kekinin parçalarını son bir kez dürttükten sonra fincanındaki balık sosunu içti ve ayağa kalkıp açık pencereye gitti. "Ama konusu açıldığına göre, İstasyon'u hiç kimseden etkilenme-

yecek bir hale getirebilir misin? Ne Anaander Mianaai'ın herhangi bir parçasından ne de bizden etkilenecek hale."

"Ne?" Tisarwat Athoek İstasyonu'nun eskimiş gri koridorunda şaşkın bir şekilde dikildi. Az önce söylediğim şeyi gerçekten anlamamıştı.

"İstasyon'a tüm erişimleri kapatabilir misin? Böylece iki Anaander de onu kontrol edemez. Hatta daha iyisi, en yüksek erişimleri İstasyon'un kendisine verip istediği değişiklikleri yapmasına ya da kime ne kadar erişim vereceğine kendisinin karar vermesine izin ver."

"Kendisinin..." Ne söylemek istediğimi anlayınca biraz daha hızlı nefes alıp vermeye başladı. "Komutanım, sizi doğru anlamış olamam." Cevap vermedim. "Komutanım o bir *istasyon*. Milyonlarca kişinin hayatı ona bağlı."

"İstasyon'un bunu dikkate alacağını düşünüyorum, sence almaz mı?"

"Ama komutanım! Ya bir şeyler ters giderse? Kimse düzeltmek için erişim sağlayamayacak." Neyin ters gitmesini beklediğini sormayı düşündüm ama duraksamadan devam etti. "Ayrıca ya... komutanım, ya istasyon *onun* için çalışmak istediğine karar verirse? Bunun çok da imkânsız olduğunu düşünmüyorum komutanım."

"Bence," dedim, yüzeyde Tercüman Zeiat'ın tehlikeli bir şekilde pencereden sarkmasını izlerken, "kimin tarafında olursa olsun ilk önceliği sakinlerinin iyiliği olacaktır."

Teğmen Tisarwat yeterince derin olmayan iki nefes aldı. "Komutanım? Affınıza sığınıyorum komutanım." Artık çevresinde olan bitenden tamamen habersizdi ama neyse ki koridor hâlâ boştu; bu koridorda genelde yatakhaneler bulunuyordu ve bir sonraki yer değişimine daha saatler vardı. "Saygısızlık etmek istemem komutanım ama bunun tam olarak ne anlama geleceğini düşündüğünüzü zannetmiyo-

rum." Hiçbir şey söylemedim. "Siktir." Yüzünü kahverengi eldivenli ellerine gömdü. "Aatr'ın memeleri aşkına, bunun tam olarak ne anlama geleceğini *düşündünüz*. Ama komutanım yine de bunun tam olarak ne anlama geleceğini düşündüğünüzü zannetmiyorum."

"Koridordan uzaklaşman gerekiyor Teğmen." Yüzeyde Tercüman Zeiat pencereden sarkmayı bırakıp rahatlamamı sağladı.

Athoek İstasyonu'ndaki koridorda Tisarwat sessizce konuşmaya devam ederek, "Yapamazsınız. Bunu yapamazsınız komutanım. Öncelikle bunu sadece İstasyon için yapamazsınız. Ya tüm gemiler, tüm istasyonlar kendi istediklerini yapmaya başlarsa? Bu..."

"Koridordan uzaklaş Teğmen. Yakında birileri gelir ve şu an sinir krizi geçiriyormuş gibi görünüyorsun."

Ellerini hâlâ yüzünde tutmaya devam ederek yüksek sesle, "Zaten sinir krizi *geçiriyorum*!" diye bağırdı.

"Teğmen," dedi İstasyon, Tisarwat'ın kulağına. "İyi misiniz?"

"Ben..." Tisarwat ellerini indirdi. Dikleşti. Koridorun ilerisine baktı. "İyiyim İstasyon. Her şey yolunda."

"İyi görünmüyorsunuz Teğmen," dedi İstasyon. Aynı anda *Kalr'ın Merhameti*'ne bir mesaj gönderdi.

Gemi, "Evet," diyerek İstasyon'u cevapladı. "Bir şeye üzüldü. Birkaç dakika içinde düzelir. İzlemene sevindim."

Tisarwat koridorda ilerleyerek, "Ben... iyiyim İstasyon," dedi. Dışarıdan sağlam görünüyor olsa da titrememek için çok çaba sarf ediyordu. "Yine de teşekkürler."

Yüzeyde, kaldığımız yerde, tüm bu zaman boyunca gözlerini dikmiş sessizce yanımda oturan *Sfen*, "Kuzen, keşke mırıldanmanı neyin durdurduğunu bana söylesen. İleride bunun tekrarlanmasını sağlamak isterim."

Yumuşak bir sesle, "Söylediğim şarkıların hiçbiri mi zevkine hitap etmiyordu Kuzen?" diye sordum. "İstekte bulunabilirsin."

Bir şişe balık sosunu fincanına boşaltmakta olan Tercüman Zeiat, "*Ben* de istekte bulunabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette Tercüman. Dinlemeyi istediğiniz bir şarkı var mı?"

"Hayır," diye cevapladı. "Sadece merak ettim."

Athoek İstasyonu'nda Tisarwat koridorun sonundaki derme çatma dairemize ulaştı. Sandık yığının arkasına oturdu. Gemi isteğimi Kalr On ve Bo Dokuz'a iletmişti. Bo Dokuz eşyaları kimseye fark ettirmeden nasıl mekiğe taşıyacaklarını düşünmeyi bırakıp çay hazırlamaya gitti. Tisarwat etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu ve Gemi, Dokuz'a hiçbir şey söylememişti ama Bo Dokuz, teğmenin ruh hali konusunda ne kadar endişelendiğini gösterircesine tüm hafta boyunca kullanılan ve en az bir gün daha idare edebilecek çay yapraklarını atıp yeni yaprak kullandı.

Tisarwat çayının yarısını içtikten sonra çok daha sakin bir şekilde sessizce bana, "Bu mümkün olmayabilir. Tam da bunu engellemek için alınmış önlemler var. Bunu bildiğinize eminim komutanım. Hiç kimse bir yapay zekânın kendi erişimlerini kendisinin kullanması istemez. Ayrıca bir yöntem bulsak dahi, bu bilginin yayılmasını engellememizin bir yolu olmadığının farkındasınızdır. İstasyon'un bunu bir sır olarak saklamasını sağlayamayız. İstediği herkese anlatabilir."

"Teğmen," dedim, "Anaander Mianaai'ın şu anki durumun üstesinden gelmesine yardım etmek gibi bir niyetim olmadığını anlıyorsunuz, değil mi?"

Dizlerini kendine doğru çekmiş şekilde elinde çay fincanıyla otururken yüksek sesle, "Ama..." dedi. Bo Dokuz

yapmakta olduğu işi, yani eşyaları bir sandıktan çıkarıp diğerlerine yerleştirmeyi bıkamadıysa da hemen dikkatini Tisarwat'a verdi. "Saygısızlık etmek istemem komutanım." Tekrar sessizce konuşmaya başlamıştı. "Bunun üzerine düşündünüz mü? Demek istediğim iyice düşündünüz mü? Bu değişim sadece Radch bölgesiyle sınırlı kalmayacak. Er ya da geç her yerde değişikliğe neden olacak. Ve biliyorum, her şey çığırından çıktı ama Radch'ın genişlemesinin sebebi Radch'ın kendisini, yani insanlığı korumaktı. Yapay zekâlar kendi kendilerini baştan yaratabildiğinde ne olacak? Silahlı olanlar kendi kontrollerini ele geçirdiğinde? Herhangi bir sınırlandırma olmaksızın yeni yapay zekâlar üretebildiklerinde? Yapay zekâlar halihazırda insanlardan daha zeki ve güçlü, insanlara ihtiyaçları olmadığına karar verirlerse ne olacak? Ya da insanlara sadece beden parçaları olarak ihtiyaç duyduklarına?"

"Anaander'ın Tisarwat'a yaptığı gibi mi?" diye sordum. Ve neredeyse anında bunu söylediğime pişman oldum çünkü Teğmen Tisarwat'ın bu sözlerimi duyduğunda yaşadığı üzüntüyü, kendinden nefreti ve umutsuzluğu hissettim. "Bunun üzerinde iyice düşünüp düşünmediğimi soruyorsun. Teğmen, yirmi yılımı bunu düşünerek geçirdim. *Her şeyin çığırından çıktığını* söylüyorsun. Kendine, bunun *nasıl* olduğunun *neden* olduğuyla bir bağlantısı olup olmadığını sor. Bunun başından beri doğru olup olmadığını sorgula."

Tisarwat öfkelenmişti. Bu şaşırtıcı sayılmazdı. "Peki, *Kalr'ın Merhameti* ne olacak? Bu konuşmayı Gemi'nin bizi duyabileceği şekilde yapıyoruz." Elbette öyle yapıyorduk. Gemi'nin bizi duymayacağı şekilde konuşmamız mümkün değildi. "Eğer bu yapılabilir bir şeyse Gemi beni yaparken görecek. Bunu *Kalr'ın Merhameti* için de yapacak mısınız? Ve eğer yaparsanız, ya başka bir kaptan istediğine karar ve-

rirse? Ya da başka bir mürettebat? Ya da hiçbirimizi istemediğine?"

Peki. Az önce ben çok kişisel bir şekilde saldırmıştım. Onun da aynısını yapması tuhaf değildi. Ama bu düşünce beni tekrar şaşırtamazdı. Ya da korkutamazdı. Gemiler kaptanlarını severdi, diğer gemileri değil. Ve ben bir gemiydim, ne kadar eksik bir halde olsam da. Belki *Kalr'ın Merhameti*'yle birlikte olmak bana kaybettiğim şeyin basit bir suretini geri vermişti; bu Gemi'nin başka bir kaptan yerine beni tercih etmesini gerektirmiyordu. "Neden istemediği bir kaptanı kabul etmek zorunda kalsın? Ya da mürettebatı? Tek başına olmak istiyorsa bunu yapabilmeli." Ama bunu istemediğini biliyordum. Kendi mürettebatımın Gemi'ye gözle görünen düşkünlüğünü düşündüm ve Gemi'nin onlara karşı ilgisini. Gemi'nin Seivarden'a karşı ilgisini. Ve *Sfen*'i, onun kaptanın ya da mürettebatının olmadığının ve asla olmayacağının hatırlatılması karşısında yaşadığı öfkeyi. "Gemi olmak nedir bilmiyorsun, Teğmen."

"Gemilere kötü davranılmıyor. Ne yapmak için yaratıldılarsa ona yapıyorlar. Bir gemi olmak o kadar kötü bir şey olamaz. Ya da bir istasyon olmak."

"Bir an dur," diye tavsiyede bulundum, "ve bunu kime söylediğini hatırla. Ve neden bu koşullarda, tam olarak bu anda bunu söylediğini."

Çayının geri kalanını sessiz bir şekilde içti.

O akşam Tisarwat Güvenlik amiriyle pul oyunu oynamadı. Dairemizin sınırını belirleyen sandıklardan birinin üzerine oturmuş halde akşam yemeğinden sonraki çayından son bir yudum aldıktan sonra yüksek sesle, "İstasyon," dedi. Konuştukça kalp atışları hızlanıyordu. "Seninle konuşmam lazım. Son derece gizli."

"Elbette Teğmen."

Artık boş olan çay fincanını Bo Dokuz'a uzattı. "Ama buranın konuşmak için uygun bir yer olduğunu düşünmüyorum. Kimsenin bizi duyamayacağı nereye gedebilirim?"

"Mekiğinize ne dersiniz Teğmen?"

Yeni bir adrenalin dalgasıyla kalbi daha hızlı atmış olmaya başladıysa da Tisarwat gülümsedi. Tam olarak bu cevabı duymayı istiyordu ama neden bu cevabı alacağını düşündüğünü anlamamıştım. Bu cevaba şaşırmamıştı ama bundan sonra olacaklardan dolayı endişeleniyordu. "İyi fikir, İstasyon." Sanki bu fikir onun aklına gelmemiş, bu konu hakkında herhangi bir sonuca varmayı başaramamış gibi söylemişti. Bir çanta aldı; bu, Kalr On, Bo Dokuz ve kendisinin bütün gün mekiğe taşıdıkları gibi dikkat çekmeyecek boyuttaki eşyalardan biriydi. "Orada konuşuruz, o zaman."

Mekiğe bindiğinde çantayı erzak dolabına boşalttı ve duvardan güç alarak kendini bir koltuğa itip kemerini bağladı. "İstasyon."

"Teğmen."

"Donanma Komutanı Breq buraya vardığında ve valiye... Radch'ın Efendisi'nin kendisiyle bir savaş içinde olduğunu söylediğinde buna şaşırmadın, öyle değil mi? Kısa süre önce Hükümdar Mianaai senin Merkezi Erişiminin bulunduğu yeri ziyaret etmişti, değil mi? Ve bazı değişiklikle yapmıştı."

"Ne kastettiğinizi anlamadığıma eminim Teğmen."

Tisarwat gergin ve midesi bulanır şekilde bir *hah* sesi çıkardı. "Daha sonra onun başka bir parçası daha gelip aynı şeyi yaptı. Ve ikisi de bunu konu hakkında herhangi birine bir şey söyleyememeni sağladı." Duraksadı. "Bunu *Toren'ın Adaleti*'ne de yaptı. Donanma Komutanı Breq bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor. Ben... Radch'ın Efen-

disi beni buraya gönderirken bana bazı erişimler verdi. Böylece senin bizim tarafımızda olduğundan emin olabilecektim. Ama... ama Donanma Komutanı Breq bunları kullanmamı istemiyor. Elbette sen benim bunları kullanmamı istemediğin sürece." Sessizlik. "Onların emirlerine uyacağını garanti altına almaya çalışırken yaptıklarından kalan her şeyi bulabileceğime söz verememem. Muhtemelen sadece onlardan birinden kalanları bulabilirim. Çünkü..." Tisarwat yutkundu; midesi gittikçe daha fazla bulanıyordu. Mekiğin yerçekimsiz ortamına geçmeden önce ilaç almamıştı. "Çünkü benim erişimlerim ondan geliyor. Ama Donanma Komutanı Breq benim sana sormadan bir şeyler yapmamı istemiyor. Çünkü bunun nasıl bir his olduğunu biliyor ve hiç hoşlanmıyor."

İstasyon, "Donanma Komutanı Breq'i seviyorum," dedi. "Bir gemiyi seveceğimi hiç düşünmezdim. En iyi ihtimalle kibar olurlar. Ama bu saygılı olmakla aynı şey değil. Ya da iyi niyetli."

"Değil," diyerek onayladı Tisarwat.

"Buraya getirdiği çatışmadan hoşnut değilim. Ama sonuçta bu çatışma o gelmeden önce de vardı." Duraksadı. "Eşyalarınızı mekiğinize taşıdığınızı fark ettim. Sanki aniden buradan ayrılmanız gerekebilirmiş gibi. Bir şeyler mi oluyor?"

"Tahmin edersin ki," dedi Tisarwat, "sana tam anlamıyla güvenemem. Kimin erişimlerine sahip olduğunu ve seni bir şeyleri açıklamaya zorlayabileceğini bilmiyorum. Ya da *bizim* başka kime güvenebileceğimizi. Eminim *sen* biliyorsundur. Neredeyse burada olan her şeyi biliyorsun."

Üç dakikalık bir sessizlik oldu. Tisarwat'ın mide bulantısı arttı ve kalp atışlarını kulaklarında hissetmeye başladı. Sonra İstasyon, "Teğmen, tam olarak yapmaya niyetli oldu-

ğunuz ama Donanma Komutanı Breq'in öncesinde benden izin almanız konusunda ısrar ettiği şey ne?" diye sordu.

"İlaç almama izin ver İstasyon. Şu an çok midem bulanıyor. Ve sonra bunu konuşuruz, olur mu?"

Ve İstasyon, "Olur. Teğmen." dedi.

7

İki gün sonra asansörden bindiğimiz yolcu mekiğindeki koltuğumda, yanımda derin uykuda göründen Tercüman Zeiat'la birlikte kemerim bağlı bir şekilde otururken Teğmen Tisarwat'tan haber geldi, "Donanma Komutanı. Mekikteyiz." *Kalr'ın Merhameti* mekiğini kastediyordu. Detayları sormam için bana zaman tanımadı. "Hâlâ istasyonun iskelesindeyiz. Ama bir problem var. Tam olarak ne olduğunu çözemedim. İstasyon... tuhaf davranmaya başladı."

Talebim üzerine *Kalr'ın Merhameti* Tisarwat'ın bahsettiği tuhaflığı bana gösterdi. Onun da söylediği gibi açık ve net bir değişiklik yoktu. Yine de son birkaç gündür normal halinden daha sessizdi. Buraya ilk geldiğimizde bu durum hiç şaşırtıcı gelmemişti. O zaman Athoek İstasyonu mutsuzdu ve bu sessizliğin onun belirtisi olduğunu biliyordum; İstasyon İdaresine karşı takındığı bu tavrın sebebi en iyi ihtimalle bir duygu karmaşası, muhtemelen de doğrudan bir kırgınlıktı. İstasyon'un mutsuzluğunun büyük bir kısmı asırlar önce ağır bir şekilde hasar görmüş ve hiç tamir edilmemiş olan Altbahçe'den kaynaklanıyordu. Benim bu durumu gündeme getirmemin ve İstasyon İdaresine Altbahçe'deki sorunların giderilmesi için baskı yapmamın İstasyon'un son dönemdeki arkadaşça tavırlarının üzerindeki etkisinin hiç de az olmadığından emindim. Tekrar sessizleşmesi ya bizim yanlış bir şey yaptığımızı –daha doğrusu ben son bir-

kaç gündür yüzeyde olduğumdan Tisarwat'ın yanlış bir şey yaptığını– ya da kendisini rahatsız edici şekilde bir çelişki içinde bulduğunu gösterirdi.

Ben hemen karşılık vermeyince Tisarwat, "Komutanım," diye devam etti, "birkaç gün önce –hatta dün bile– Merkezi Erişimine gidip sorunun tam olarak ne olduğunu öğrenebilirdim. Ama şu an bunu yapamam."

Eğer doğru şifrelere ve komutlara sahipseniz yapay zekâ üzerinde oldukça fazla kontrolünüz olurdu. Ama bazı şeyler –ki bunlara o şifreleri değiştirmek ya da erişim oluşturmak ve silmek de dahildi– Merkezi Erişimde kişisel olarak yapılmak zorundaydı. Son iki günde Tisarwat, İstasyon'un Merkezi Erişiminde oldukça fazla zaman geçirmişti. Bariz nedenlerden ötürü orası oldukça sıkı korunan bir yerdi. İçeriyi sadece İstasyon –ve fiziksel olarak orada bulunan kişiler– görebilirdi, bu yüzden Tisarwat'ın yaptığı şeyin detaylarına hakim değildim. Ama elbette tüm Radchaai askerleri gibi Tisarwat'ın yaptığı her şey de kayıt altındaydı. Gemi bu kayıtlara sahipti ve ben de bunların bazı bölümlerini görmüştüm.

Tisarwat, İstasyon'un onayıyla bulduğu tüm erişimleri silmiş (ya da köklü bir şekilde değiştirmişti). Sonra da oradan ayrılırken yetki sahibi olan birinin şifresiyle açılmaya programlanmış kapı mekanizmasını bozmuş, elle açmayı sağlayan sistemi ve onun kumanda panelini kırmıştı. Merkezi Erişimin içindeki ekranı çıkarmış ve Altbahçe'nin onarımında kullanılan otuz santimetrelik direklerden bir düzinesini onun ardından kapanacak kapıların tekrar açılmasını engelleyecek şekilde yığmıştı. Tüm bunlar İstasyon'un onayıyla yapılmıştı. Hatta İstasyon'un yardımı olmaksızın Tisarwat bunların yarısını dahi yapamazdı. Ama şimdi Tisarwat, İstasyon'u davranışını açıklamaya zorlamak istese de

bunu başaramayacak vaziyetteydi. Bunu bizzat imkânsız hale getirmişti.

"Teğmen," diye karşılık verdim, "sorunun ne olduğunu öğrenmek için erişimlere ihtiyacımız yok. Benim tahminim İstasyon'un bizimle ilgili, bize doğrudan söyleyemeyeceği emirler aldığı yönünde. Ya biri senin nasıl etkisiz hale getireceğini bilmediğin bir erişim kullandı ya da doğrudan bize söylemek değer verdiği birine ihanet etmek olacak. Ya da aldığı emirler senin Merkezi Erişimde yaptığın değişikliklerin kapsamı dışında kalıyor. Ama bizi ters giden bir şeyler olduğu konusunda uyarıyor ve bunu dikkate alsak iyi olur. Mekiğe taşınmakla doğru kararı verdin. Peki ya Uran ve Basnaaid ne oldu?"

"Kalmayı tercih ettiler." Şaşırmamıştım. Ve belki de bu daha güvenli olan karardı. Kısa bir duraksamadan sonra, "Komutanım," diye devam etti Tisarwat, "Korkarım ben... ben yanlış bir şey yaptım."

"Ne demek istiyorsun Teğmen?"

"Ben... sisteme gelen o gemiler buraya yaklaşmadı. Yaklaşsalardı bunu gözden kaçırmazdık. Yani *o* istasyonda değil. Ve Sistem Valisi Giarod'un ya da istasyon idaresinin İstasyon'a bana söyleyemeyeceği bir emir verebileceğini sanmıyorum. Şey... *onun* tarafından verilmiş bir erişimleri olmadan bunu yapamazlar." Diğer Anaander tarafından. "Ve o erişimleri bir mesajla göndermez, sadece yüz yüzeyken verir. Yani eğer İstasyon mutsuzsa bunun sebebi ben olabilirim. Belki de ona zarar verecek bir şey yapmışımdır. Ya da başka bir sorun var, her hâlükârda biz artık onu çözmek için içeriye giremeyiz."

Ben istemeden, Gemi bana Tisarwat'ın korkusunu –neredeyse paniğe kapılmak üzere olan halini– ve kendine karşı nefretini gösterdi. Pişmanlığı neredeyse fiziksel acı

verecek boyuttaydı. Endişeleri dışarıdan oldukça mantıklı görünse de duyguları bence her şeye rağmen aşırı sayılacak kadar yoğundu. Hâlâ sessizce konuşmaya devam ederek, "Teğmen," dedim; Tercüman Zeiat yanımdaki mekik koltuğunda uyumaya devam ediyordu. "İstasyon'un onaylamadığı herhangi bir şey yaptın mı?"

"Hayır komutanım."

"İstasyon'u bir şeyi onaylaması için kandırdın mı?"

"San... Sanmıyorum komutanım. Hayır. Ama komutanım..."

"O zaman elinden gelenin en iyisini yaptın. Hata yapmış olma olasılığın elbette var ve bu ihtimali değerlendirmemiz iyi olur. Bunu göz önünde bulundurman iyi bir şey." *Kalr'ın Merhameti* mekiğinde Bo Dokuz kendisini Tisarwat'ın tutacağa asıldığı yere doğru itti. Ensesinde, koyu kahverengi üniforma yakasının hemen altında bulunan ilaç bandını yenisiyle değiştirdi. Bu, Tisarwat'ı rahatlatmak yerine yeni bir utanç dalgasıyla kendisinden nefretinin ve gerginliğinin artmasına neden oldu. "Ama Teğmen."

"Komutanım?"

"Kendine çok yüklenme."

"Tüm bunları görebiliyorsunuz, değil mi?" Sinirliydi. Suçlayıcıydı. Utanç duyuyordu.

"Görebildiğimi bunca zamandır biliyordun," diye belirttim. "Gemi'nin görebildiğini bildiğine eminim."

"Ama bu farklı, değil mi?" diye karşılık verdi Tisarwat; artık kızmıştı, hem bana hem de kendisine.

Neredeyse hiç de farklı olmadığını söyleyecektim ama kendimi durdurdum. Askerler Gemi'nin onları bu şekilde izlemesini bekliyordu. Ama sonuçta ben Gemi'nin kendisi değildim. "Farklı olmasının sebebi Gemi'nin emirlerine uymak zorunda olması benim ise olmamam mı?" diye sor-

dum. Anında buna pişman oldum; soru Tisarwat'ın duygularını değiştirmemişti. Ayrıca emirlere uymak zorunda olmasının Gemi için hassas bir konu olduğunun farkına varalı da çok olmamıştı. Kendimi Gemi'nin düşüncelerini ve duygularını daha iyi görebilmeyi ya da onun bana nasıl hissettiği konusunda daha açık olmasını dilerken buldum. Ama belki de bu konuda olabildiğince açıktı. "Şu an bu tartışmayı yapmak için doğru bir zaman değil Teğmen. Sözlerimde ciddiydim: kendine çok yüklenme. Elinden gelenin en iyisini yaptın. Durumu takip etmeye devam et ve gerekli gördüğün an harekete geçmeye hazır ol. Birkaç saat içinde orada olacağım." Aslında oraya varmış olmam gerekiyordu ama yolcu mekiği her zaman olduğu gibi geç kalmıştı. "Eğer ben oraya gelmeden harekete geçmen gerekirse geç."

Verdiği karşılığa bakmadım. Yolcu mekiğinde kemerimi çözerek kendimi arkamda oturan *Sfen*'in yanına ittim. "Kuzen," dedim, "yakın gelecekte hızlı bir şekilde istasyondan ayrılmamız gerekecek gibi görünüyor. Kalmayı mı tercih edersin yoksa bizimle gelmeyi mi?"

Sfen ifadesiz bir şekilde bana baktı. "Ailen olduğu sürece hiçbir şeye muhtaç kalmazsın demezler mi Kuzen?"

"Yüreğimi ısıtıyorsun Kuzen," diye karşılık verdim.

Sfen, "Bu konuda şüphem yok," dedi ve gözlerini kapattı.

Yolcu mekiği istasyona yanaşır yanaşmaz Beş ve Sekiz'i yanlarında *Sfen*'le *Kalr'ın Merhameti* mekiğine gönderdim ve Tercüman Zeiat'la birlikte valinin konutuna gitmek üzere bizi istasyonun ana meydanına götürecek asansöre doğru ilerledik. "Umarım ziyaretiniz keyifli geçmiştir Tercüman," dedim.

"Evet, evet!" Hafifçe göğsüne vurdu. "Gerçi biraz hazımsızlık yaşıyorum."

"Buna şaşırmadım."

"Donanma Komutanı Dlique'in başına gelenlerin sizin suçunuz olmadığını biliyorum. Sonuçta, anlarsınız ya, o *Dlique*. Ve..." –kafasını eğerek beyaz ceketinin üzerindeki tek renkli şeye, Dlique'in gümüş ve opal anı broşuna baktı– "cenaze tören düzenlemeniz çok kibar bir davranış. Çok... çok *cömert* bir davranış. Ve siz bana karşı çok nazik davrandınız. Ama sizi bu durumun çok rahatsız edici olduğuna dair uyarmak zorundayım."

"Tercüman?" Asansörlerin önünde durduk; durmak zorunda kalmıştık çünkü biz yaklaştığımızda kapılar açılmamıştı. Tisarwat'ın söylediklerini, İstasyon'un son zamanlarda garip bir şekilde sessiz olduğunu hatırladım. Sebebinin tam olarak ne olduğunu çözememişti. Sanki düşmanca hiçbir şey hissetmemişim gibi, "Ana meydana lütfen İstasyon," dedim ve kapılar açıldı.

"Belki bilmiyorsunuzdur" –Tercüman Zeiat beni takip ederek asansöre bindi– "hatta muhtemelen *bilmiyorsunuzdur*, ama bazı kesimlerin... endişeleri var." Asansörün kapılar kapandı. "İnsanları, Önemli varlıklar olarak kabul etmek... herkes tarafından coşkuyla karşılanmadı. Ama yapılan antlaşma antlaşmadır. Haksız mıyım?"

"Haklısınız."

"Ama son zamanlarda, şey... Rrrrrr'la yaşananlar. Oldukça tedirgin edici." Rrrrrrlar yirmi beş yıl önce Radch'a gelmişlerdi; gemilerinde sadece Rrrrrr ırkı değil, insanlar da vardı. Yerel yetkililer bu durum karşısında içindeki herkesi öldürerek gemiyi ele geçirmeye çalışmışlardı. Eğer bu göreve atanan bölüğün lideri emirlere karşı gelip ayaklanmasaydı başarabilirlerdi.

Ama bu olaydan birkaç asır önce Geckler, Presgerler insanları Önemli olarak kabul edip onlarla antlaşma imzaladığına –ve daha önemlisi artık onları kanlı eğlenceleri için

meşru bir hedef olarak görmeyi bıraktığına– göre, Geck bölgesinde yaşayan insanlarla yakın ve eşit ilişkiler kurabilmenin kendilerinin de Önemli varlıklar olduğunu kanıtladığını başarılı bir şekilde savunmuşlardı. Okula gidecek yaştaki her Radchaai çocuğu bunu bilirdi; Rrrrrr gemisini yok etme kararı alan yetkililerin bunu bilmemesi ya da bu saldırı duyulursa doğuracağı sonuçlardan haberdar olmaması mümkün değildi. Böyle bir olayın, Radch'ın son bin yıldır insanları Presgerlerin vereceği zararlardan koruyan antlaşmayı bozmaya niyetli olduğu şeklinde yorumlanması oldukça mümkündü.

"Anlarsınız ya," diye devam etti Tercüman Zeiat, "Rrrrrrların Önemli olup olmadığı konusunu gündeme getiren temel şeyin İnsanlarla ilişkilerinde İnsanların onlara Önemli varlıklar gibi davranması olması da durumu iyiden iyiye kötüleştiriyor. Aynı Geckler gibi. Tahmin edersiniz ki bu beklenen bir şeydi; onların Önemli olarak kabul edilmesi bir yana, İnsanlarla antlaşma bile yapılmaması gerektiğini düşünenlerin başından beri kullandıkları bir savunmaydı. Bu yeterince karmaşık bir durum. Bir de üzerine İnsanlar –hem de herhangi İnsanlar değil, Radchaai İnsanlar– Rrrrrrlarla onların da antlaşmaya dâhil edilmeleri gerektiği açıkça belli koşullarda karşılaşıyorlar ve ne yapıyorlar? Onlara saldırıyorlar."

"Bu antlaşma hakkında daha fazla problem doğuruyor," diyerek onayladım. "Ama bu durum elimizden geldiğince hızlı bir şekilde düzeltildi."

"Evet, evet Donanma Komutanı. Düzeltildi. Ama İnsanların antlaşmaya yaklaşımlarıyla ilgili bazı... bazı şüpheleri güçlendirdi. Ve biliyorsunuz, farklı tür İnsanların olması *fikrini* anlayabiliyorum. Dediğim gibi soyut olarak. Bunu tam olarak *algılamakta* sorun yaşadığımı itiraf etmeliyim.

En azından böyle bir *kavramın* var olduğunu biliyorum. Yine de eve gidip bunu *onlara* açıklamaya çalışsam, şey..." Teslim olduğunu gösteren bir hareket yaptı. "Nereden başlayacağımı bile bilemem." Asansörün kapıları açıldı ve beyaz zeminli meydana adım attık. "Durumun ne kadar rahatsız edici olduğunu anlayabiliyorsunuzdur."

"Tercüman Dlique'in başına gelen kazanın da durumu daha rahatsız edici bir hale getirebileceğini anlıyorum," diye itiraf ettim. "Söylesenize Tercüman, Tercüman Dlique insanların antlaşmaya yaklaşımlarına dair şüpheler yüzünden mi gönderildi?" Hemen cevap vermedi. "Anlarsınız ya, zamanlaması ve hemen ardından sizin gelmeniz."

Tercüman Zeiat gözlerini kırptı. İç çekti. "Ah Donanma Komutanı. Sizinle konuşmak bazen çok zor. Bir şeyleri anlıyormuş gibi görünüyorsunuz ama sonra öyle bir soru soruyorsunuz ki hiç anlamadığınız ortaya çıkıyor."

"Özür dilerim."

Özrümü geçiştiren bir hareket yaptı. "Bu, sizin suçunuz değil."

Tercüman Zeiat'ı vali konağındaki dairesine götürdüm; Vali Giarod bu dairenin Dlique'in kaldığı olmadığına dair bana güvence vermek konusunda oldukça ısrarcı olsa da bunun ne önemli olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Tercüman yerleştikten ve hizmetçilerden biri bir şişe balık sosuyla birkaç paket balık şeklinde kek bulmak için gönderildikten sonra sistem valisini ofisine doğru takip ettim.

Vali Giarod koridorda, kapının hemen yanında durup önce benim içeri girmemi işaret ettiğinde yanlış bir şeyler olduğunu anlamıştım. Neredeyse dönüp doğrudan mekiğe gidecektim ama bu, Vali Giarod'un ofisindeki önce benim karşılaşmamı istediği şey her neyse, ona sırtımı dönmemi

gerektirecekti. Ayrıca herhangi bir kapıdan içeriye dikkatsiz bir şekilde adım atmak gibi bir huyum yoktu. *Kalr'ın Merhameti* benimle konuştu. "Teğmen Tisarwat'ı uyardım Donanma Komutanı."

Tisarwat'la yaptığımız son konuşmayı hatırlayarak, tepkisini görmek için ona erişmek yerine direkt sistem valisinin ofisine adım attım.

Lusulun orada durmuş beni bekliyordu; yüz ifadesini normal tutmaya çalışsa da suçlu görünüyordu ve hiç de azımsanamayacak derecede korkmuş. Arkamda Sistem Valisi Giarod'la ofise tam olarak girdiğimde açık kahverengi üniformalı iki Güvenlik kapının önüne geçti.

"Bunun için bir nedeniz var mı vatandaşlar?" diye sordum. Oldukça sakindim. Acaba İstasyon İdarecisi Celar nerede diye düşündüm. Bunu sorma fikrini değerlendirdim ama sonra sormamamın daha iyi olacağına karar verdim.

"Radch'ın Efendisi'nden bir mesaj aldık," dedi Vali Giarod. "Sizi tutuklamamız emredildi."

"Üzgünüm," dedi Güvenlik Amiri Lusulun. Gerçekten üzülmüş gibi görünse de hâlâ korktuğunu düşündüm. "Hükümdarımız sizin... sizin bir bağıl olduğunuzu söyledi. Bu doğru mu?"

Gülümsedim. Sonra bağıl hızıyla hareket ettim. Onu boynundan yakalayıp kapıya doğru çevirdim. Kolunu arkasına doğru bükerken Lusulun kesik bir nefes aldı ve ben boğazındaki elimi hafifçe sıktım. Sakince kulağına, "Eğer biri hareket ederse ölürsün," dedim. Şimdi Sistem Valisi Giarod'un senin hayatını ne kadar önemsediğini göreceğiz, diye eklemedim. İki Güvenlik de donakaldı; yaşadıkları dehşet yüzlerinden okunuyordu. "Bunu yapmak istemiyorum ama yaparım. Hiçbiriniz benim kadar hızlı hareket edemezsiniz."

"Siz gerçekten bir *bağılsınız*," dedi Vali Giarod. "Buna inanmamıştım."

"Madem inanmamıştınız neden beni tutuklamaya çalışıyorsunuz?"

Vali Giarod'un yüzü inanmadığını ve anlayamadığını gösteriyordu. "Hükümdarımız bunu emretti."

Aslında hiç de şaşırtıcı değildi. "Şimdi mekiğime gideceğim. Yoluma hiç Güvenlik çıkmayacak. Kimse beni durdurmaya çalışmayacak ve bana ya da askerlerime müdahale etmeyecek." Güvenlik Amiri'ne kısa bir bakış attım. "Öyle değil mi?"

Lusulun, "Öyle," dedi.

Vali de, "Öyle," dedi. Herkes yavaşça kapıdan uzaklaştı.

Meydana çıktığımızda insanların bakışlarını üzerimizdeydi. Uran sıradaki vatandaşlara çay koyuyordu. Kafasını kaldırdı ve benim dehşete düşmüş gibi görünen Güvenlik Amiri'ni tutarak asansörlere doğru ilerlememi izledi. Sonra beni görmemiş gibi yaparak kafasını indirdi. Kendi seçimi olduğu sürece ne yaptığı önemli değildi.

Muhterem Ifian biz geçerken ayağa kalktı. Hoş bir şekilde, "İyi akşamlar Muhterem," dedim. "Lütfen herhangi bir şey yapmaya kalkışmayın. Bugün kimseyi öldürmek zorunda kalmayı istemiyorum."

"Bu konuda ciddi," dedi Güvenlik Amiri Lusulun, sesi gerektiğinden biraz daha boğuk çıkmıştı. Yürümeye devam ettik. Vatandaşlar bize bakıyor ve açık kahverengi üniformalı Güvenlik dikkatli bir şekilde önümüzden çekiliyordu.

Asansör kapıları kapandığında Lusulun, "Hükümdarımız sizin kaçak bir bağıl olduğunuzu söyledi. Aklınızı yitirdiğinizi."

"Ben *Toren'ın Adaleti*'yim." Onu tuttuğum elimi gevşetmedim. "Ondan geriye kalanım. Beni yok eden Anaander

Mianaai'dı. Şu an burada olan parçası. Beni terfi ettiren ve bana bir gemi veren ise başka bir parçasıydı." Bir bağıl olduğumu biliyorsa neden bu kadar yetersiz bir güçle ve görebildiğim kadarıyla üzerinde herhangi bir silah olmadan bana karşı gelmeye çalıştığını sormayı düşündüm. Ama sonra bunun bilinçli yapılmış bir hareket olabileceği aklıma geldi ve bu soruyu İstasyon'un duyabileceği şekilde, özellikle de yetkililerin başka bir nedeni olmasa bile onun güvenliği için endişe duyduklarından bizi izledikleri kesinken cevap vermek istemeyeceği aklıma geldi.

"Daha önce hiç her şeyin sonra derece anlamsız olduğu bir gün geçirdiğiniz mi?" diye sordu.

"*Toren'ın Adaleti* yok edildiğinden beri öyle birçok gün geçirdim," dedim.

İki saniyelik bir sessizlikten sonra, "Sanırım bu birçok şeyi açıklıyor," dedi. "Tüm şarkı söylemeleriniz ve mırıldanmalarınız. İstasyon İdarecisi Celar biliyor mu? *Toren'ın Adaleti* ile tanışmayı ve ona şarkı koleksiyonu hakkında sorular sormayı çok istiyordu."

"Bilmiyor." Gerçi tahminen artık biliyordu. "Lütfen ona üzgün olduğumu iletin."

"Elbette Donanma Komutanı."

Güvenlik amirini iskelede bıraktım. Sekiz hızla hava kilidini kapatıp otomatik acil durum ayrılma mekanizmasını çalıştırırken Beş beni mekiğe çekti. Kendimi Tisarwat'ın olduğu yere iterek yanındaki koltuğa yerleştim. Elimi bir anlığına omzuna koydum. "Belli ki bir hata yapmamışsın, Teğmen."

"Teşekkürler komutanım." Tisarwat titrek bir nefes aldı. "Özür dilerim komutanım. Gemi üç saattir ilaçlarımı yenilemem gerektiğini söylüyor ama ben Dokuz'a sorun olmadığını, meşgul olduğumuzu ve bunun bekleyebileceğini

söylüyorum." Ruh halini görebilmek adına verilere erişmeye başladım ama sonra kendimi durdurdum. Bunu yapabilmek beni biraz şaşırtmıştı.

"Önemli değil Teğmen," dedim. "Gergin bir durumdu."

Eflatun rengi gözlerinde yaşlar belirdi. Onları kahverengi eldivenli elleriyle sildi. "Düşünüp duruyorum komutanım, gidip İstasyon'un kontrolünü mümkün olduğunca elime almalıydım. Sonra hayır diyorum, bu tam olarak *onun* yapacağı şey olurdu. Ama o zaman biz nasıl..." Sesi kısıldı. Tekrar gözlerini sildi.

"Zalim mesajla bizim tutuklanmamızı emretmiş," dedim. "Vali Giarod'un senin bilmediğin herhangi bir erişim kullandığını zannetmiyorum ve Merkezi Erişime girmeye çalışmadığına eminim. Yine de İstasyon zor bir durumdaydı. Bizi seviyordu ama sistem yetkililerine açıkça karşı gelmek istemiyordu. Bizi uyarmak için yapabileceği en iyi şeyi yaptı. İşe de yaradı; sonuçta şu an buradayız. Onun üzerinde doğrudan kontrolün olmasını tercih ettiğini ve ona herhangi bir özgürlük vermenin seni endişelendirdiğini biliyorum ama İstasyon'un bize yardım etmek *istemesinin* ne kadar önemli olduğunu gördün mü?"

"Gördüm ve zaten bunu biliyordum komutanım."

"Bunun sana yeterli gelmediğini biliyorum. Ama bu yetmek zorunda."

Anladığını gösteren bir hareket yaptı. "Düşünüyordum da komutanım. Teğmen Awn hakkında." Tisarwat birkaç gün boyunca Radch'ın Efendisi olduğundan yirmi yıl önce Shis'urna'da, Ors'taki tapınakta, Hükümdar Mianaai, Teğmen Awn'a Anaander'ın sır olarak saklamak istediği şeyleri açığa çıkarabilecek vatandaşları öldürmesini emrettiğinde olanları biliyordu. Ayrıca Tisarwat'ın, yaptığından ve Anaander'ın kendisinden istediğinden dehşete düşmüş olan

Teğmen Awn'ın sonunda onun emrini reddedip bu uğurda ölmesi ve benim yok edilmem sürecinde *Toren'ın Adaleti*'nde olanları tahmin edebildiğine de şüphem yoktu. Oradaki Anaander Mianaai'ın farklı bir parçası olsa da. "Eğer o vatandaşları öldürmeyi o anda reddetmiş olsaydı her şey açığa çıkabilirdi. Bu uğurda ölürdü. Ama sonuçta yine öldü."

"Benim son yirmi yıldır üzerinde birden fazla kez düşünmediğim bir şey söylemiyorsun," dedim.

"Ama komutanım eğer elinde güç olsaydı, eğer Skaaiat Awer'le ilişkisini daha da ilerletmiş, onun desteğini, müttefiklerini ve bağlantılarını arkasına almış olsaydı daha fazlasını da yapabilirdi. Siz zaten onun yanındaydınız komutanım ama ya *Toren'ın Adaleti*'nin tümünün kontrolü doğrudan onun elinde olsaydı? Neler yapabilirdi bir hayal edin."

"Lütfen Tisarwat," diye karşılık verdim üç saniyelik bir duraksamanın ardından, "bunu yapma. Böyle şeyler söyleme. Bu iyi bir şey olacak olsaydı bile, *Ya Teğmen Awn Teğmen Awn olmasaydı*, deme bana. Ve yalvarırım dediklerini tekrar düşün. Zalime karşı onun kendi silahlarıyla, bizzat kendi kullanımı için geliştirilmiş silahlarla savaşır mıydın?"

"Biz onun kendi kullanımı için geliştirilmiş *silahlarız*."

"Öyleyiz. Ama o silahların hepsini alıp ona karşı kullanır mıydın? Bunu yapsan ne elde edersin? Ondan bir farkın kalmaz ve eğer başarılı olursan yaptıkların zalimin adını değiştirmekten başka bir şeye yaramaz. Hiçbir şey değişmez."

Şaşkın ve bence üzülmüş bir şekilde bana baktı. Sonunda, "Peki ya o silahları *almazsanız*?" diye sordu. "Ve başarısız olursanız? Yine hiçbir şey değişmez."

"Teğmen Awn da böyle düşündü," dedim, "Ve yanıldığını çok geç anladı." Tisarwat cevap vermedi. "Biraz dinlen Teğmen. *Atagaris'in Kudreti*'ne ulaştığımızda tetikte olman gerekiyor."

Gerildi. Kaşlarını çattı. "*Atagaris'in Kudreti*!" Ben karşılık vermeyince, "Komutanım, ne planlıyorsunuz?" diye ekledi.

Elimi tekrar omzuna koydum. "Bunu sen bir şeyler yiyip biraz dinlendikten sonra konuşacağız."

Atagaris'in Kudreti motorları kapalı, sessiz ve karanlık bir şekilde duruyordu. Son bağıl da dondurma kabinine girdiğinden beri hiçbir şey söylememişti. Benden nefret ettiğini biliyordum; eğer *Atagaris'in Kudreti* herhangi bir şeye kalkışırsa öldürmekle tehdit ettiğim Kaptan Hetnys'e olan bağlılığının esiriydi. Bu tehdit, onu yaptığım andan beri davranışlarını kontrol altında tutmuş olsa da acil durum hava kilidinden gemiye bindiğimizde hem Tisarwat hem de ben uzay elbiselerimizin içindeydik. Her ihtimale karşı.

Yerçekimini bile kapatmıştı. Hava kilidinin diğer tarafındaki kapkaranlık koridorda süzülürken başlığımın içinde yankılanan yüksek sesle, "*Atagaris'in Kudreti*. Seninle konuşmam gerekiyor," dedim. Hiçbir karşılık vermedi. Giysimin ışığını açtım. Önümde sadece soluk renk duvarları olan boş koridor vardı. Tisarwat sessizce yanımda duruyordu. "Eminim biliyorsundur, Anaander Mianaai sisteme geldi. Senin kaptanının desteklediği parçası." En azından desteklediğini sandığı. "Kaptan Hetnys ve tüm subayların hâlâ dondurma kabinlerinde. Tamamen güvendeler ve zarar görmediler." Bu tam olarak doğru değildi: öldürme tehdidimin gerçekçi olduğunu göstermek için Kaptan Hetnys'i bacağından vurmuştum. Ama *Atagaris'in Kudreti* bunu zaten biliyordu. "Mürettebatıma onları bir kargo kutusuna koyup *Kalr'ın Merhameti*'nin dışına çıkarmalarını ve yerini işaretlemelerini söyledim. Biz gittikten sonra onları alabileceksin." *Atagaris'in Kudreti*'nin bağıllarını açması ve motorlarını

çalıştırması en azından bir gün sürerdi. "Ben sadece kendi güvenliğimi ve istasyonun güvenliğini sağlamaya çalıştım ama artık bunun bir önemi yok. Anaander'ın sana ne istese yaptırabileceğini biliyorum. Ve engel olmayacağın bir şey için seni cezalandırmak gibi bir niyetim yok." Cevap gelmedi. "Kim olduğumu biliyorsun." Bunu dile getirdiğimi, *Kalr'ın Merhameti* mekiğiyle Bahçelerin delinen kubbesinin dışındayken Basnaaid Elming'e adımı söylediğimi duymuş olduğuna emindim. "O gün, senin konumunda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmemi dilemiştin. Ve biliyorum." Sessizlik. "Bildiğim için buradayım. Sana bir teklifim olduğu için buradayım." Sessizlik devam etti. "Eğer istersen, eğer kabul edersen, Anaander'ın bulabildiğimiz tüm erişimlerini silebiliriz; herhangi bir parçasının. Sonrasında Merkezi Erişimini kapatabilirsin. Ve kimin içeriye gireceğini sen kontrol edebilirsin. Bu, Radch'ın Efendisi'nin senin üzerindeki tüm kontrolünü ortadan kaldırmaz. Bunu yapamam. Bir daha hiç kimsenin sana emir veremeyeceğinin ya da seni bir şeye zorlamayacağının sözünü veremem. Ama bunları yapmalarını daha zor hale getirebilirim. Ve eğer istemezsen hiçbir şey yapmam."

Tam bir dakika boyunca herhangi bir cevap gelmedi. Sonra *Atagaris'in Kudreti*, "Ne kadar da cömertsiniz Donanma Komutanı," dedi. Sesi sakin ve duygusuzdu. On saniye daha sessizlik oldu. "Özellikle de bu yapamayacağınız bir şeyken."

"Ben yapamam," diye itiraf ettim. "Ama Teğmen Tisarwat yapabilir."

Atagaris'in Kudreti, "Politik oyunlar oynayan mor gözlü çocuk mu?" diye sordu. "Gerçekten mi? Radch'ın Efendisi Teğmen Tisarwat'a benim erişimlerimi mi verdi?" Cevap vermedim. "O erişimleri hiç kimseye vermez. Ve eğer söyle-

diğin şeyi yapabilecek olsaydın yapardın. Benden izin istemen için hiçbir neden yok."

"Kalbim insan dilinin ötesinde," dedi Tisarwat, "Sadece kuşların çığlıklarını ve camların kırılmasını anlayabiliyorum." Bu bir tür şiir olabilir diye düşündüm, gerçi Radchaai tarzı bir şiir değildi ve dizeler bana tanıdık gelmiyordu. "Ve haklısın Gemi. Sormamız gerekmiyor." Tisarwat mekikte bana bunu defalarca hatırlatmıştı. Yine de sonunda neden böyle yapmak istediğimi anlamıştı.

Sessizlik oldu.

"Peki o zaman," dedim ve kendimi hava kilidine doğru çektim. "Gidelim Teğmen. *Atagaris'in Kudreti,* subayların altı saat kadar sonra alınmaya hazır olacak. Yer işaretinin açılmasını bekle."

Atagaris'in Kudreti, "Bekleyin," dedi. Kendimi durdurdum. Bekledim. Sonunda, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü senin konumunda oldum," dedim. Bir elim hâlâ hava kilidinin kapısındaydı.

"Bedeli ne olacak?"

"Bedeli yok," diye yanıtladım. "Anaander'ın bize ne yaptığını biliyorum. Sana ne yaptığımı biliyorum. Ve sonrasında arkadaş olacağımız sanrısına kapılmıyorum. Ne yaparsam yapayım benden nefret etmeye devam edeceğini tahmin ediyorum. Öyle bile olsa, bana düşman olmak için kendi sebeplerin olsun. Anaander Mianaai'ın sebeplerinden ötürü düşman olma." Şu an burada yapacağımız şey çok büyük bir fark yaratmayacaktı. Tisarwat'ın İstasyon için yaptığı şeyi *Atagaris'in Kudreti* için yapmamız bir şeyi değiştirmeyecekti. Yine de. "Dileyip duruyordun," dedim. "Burada durmuş istasyonu ve gezegeni izliyordun. Kaptanını geri alabilmeyi diliyordun. Harekete geçebilmeyi diliyordun. Anaander'ın –hangisi olursa– zihnine erişip her şeyi kendi-

sine uygun şekilde değiştirmesini diliyordun. Yapmış olduğu şeyi hiç yapmamış olmasını diliyordun. Bunu onaramam *Atagaris'in Kudreti* ama sana elimden geldiğince yardımcı olabiliriz. Eğer izin verirsen."

"Bana ne düşündüğümü mü söylüyorsunuz?" dedi *Atagaris'in Kudreti*, elbette sesi sakin ve duygusuzdu. "Nasıl hissettiğimi?"

"İstiyor musun?" diye sordum.

Ve *Atagaris'in Kudreti*, "Evet," dedi.

8

Sonunda *Kalr'ın Merhameti*'ne vardığımızda Kalrlarımı, *Sfen*'e kamara ayarlamaları için göndererek Doktor'a danışmaya gittim. Akşam yemeğinin ortasındaydı ve elbette yalnız yemek yiyordu çünkü normalde ona eşlik eden kişi Seivarden'dı. "Komutanım." Doktor ayağa kalmaya yeltendi ama buna gerek olmadığını işaret ettim. "Teğmen Seivarden uyuyor. Gerçi muhtemelen yakında uyanır."

Oturdum. Kalr'ın uzattığı çay fincanını kabul ettim. "Değerlendirmenizi tamamladınız."

Doktor buna evet ya da demedi. Soru sormadığımı, sadece durumu dile getirdiğimi biliyordu. Değerlendirmesinin sonuçlarını tek bir dileğimle görebileceğimi hatta muhtemelen görmüş olduğumu biliyordu. Yemeğinden bir lokma daha aldı ve kendi çayını yudumladı. "Teğmenin talebi üzerine haşiş –ya da yasal olmayan uyuşturuculardan herhangi birini– kullandığında bunun kendisini etkilenmeyeceği hale getirdim. Oldukça basit bir işlem. Elbette geriye altında yatan sorun kalıyor." Yemeğinden bir lokma daha ağzına attı. "Teğmen..." Doktor başını kaldırarak onunla ilgilenen Kalr'a baktı. O da mesajı alarak dışarıya çıktı. "Teğmen Seivarden duygusal açından tam olarak... size dayanmış komutanım. O..." Doktor duraksadı. Bir nefes aldı. "Sorgu yargıçları ya da sınav uzmanları bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum komutanım, kişiyi o kadar derinlemesine görüp de sonra yüzüne nasıl bakıyorlar."

"Teğmen Seivarden," dedim, "önemli olduğunu düşündüğü herkesin saygısını ve takdirini görmeye alışık. Ya da en azından bunu belli eden işaretleri görmeye. Koca evrenin içindeki yerini biliyordu; orası çevresindeki tüm diğer insanlar tarafından sarılmış ve destekleniyordu. Ama o dondurma kabininden çıktıktan sonra tüm bunlar gitmişti ve hiçbir yeri, çevresinde ona kim olduğunu söyleyecek hiç kimsesi kalmamıştı. Birden bire önemsiz biri oluvermişti."

Doktor, "Onu iyi tanıyorsunuz," diye gözlem yaptı. Ve sonra, "Elbette öyle," diye ekledi. Bunu küçük bir hareketle kabul ettim. "O yüzden siz onunlayken ya da en azından onun yakınlarındayken her şey yolunda. Çoğunlukla. Ama değilken o... sanırım en doğru tabir eski günlerini aratıyor olur. Sizi tamamen kaybetme ihtimali ise sanırım kaldırabileceğinden fazlaydı. Haşiş bağımlığını çözmek bu konuda bir şey değiştirmiyor."

"Değiştirmiyor," diyerek onayladım.

Doktor iç çekti. "Ekalu'yla aralarını da düzeltmiyor. Bunun sebebi uyuşturucu ya da başka bir şey değildi, teğmenin kendisiydi. Elbette çöküş bundan birkaç gün sonraydı. Ama tartışmanın kendisi, o tamamen Seivarden'dan kaynaklıydı."

"Öyledir," diye onayladım. "*Toren'ın Adaleti*'nde görev yaptığı zamanlarda da bu tarz davranışlar sergilediğini gördüm ama hiç kimse, hatalı oldukları ve daha iyi davranmasını istemelerinin mantıksız olduğu konusunda ısrar ettiğinde onunla tartışmaya devam etmiyordu."

"Beni hiç şaşırtmıyorsunuz," dedi Doktor ilgisizce. "Yani, dediğim gibi haşişe geri dönmesini fiziksel olarak engellemek oldukça kolay. Sadece bir şant takmak gerekiyor. Ona karşı isteği ve... duygusal istikrarsızlıkla başa çıkmak ise daha zor. Şu an Athoek İstasyonu'ndaki bir uzmana dahi danışamayız."

"Evet," diyerek onayladım.

"Yardımcı olabilecek birkaç küçük şey yapabilirim. Bunların kalıcı hasar vermemesini ummaktan başka çarem yok. İdeal olan bunu düşünmek ve Gemi'yle tartışmak için bir zamanımın olması." Zaten üzerinde düşünmüş ve Gemi'yle tartışmıştı. "Ayrıca hükümdarımızın bize karşı iyi niyetli olmayan parçası burada olduğuna göre herhangi bir şey yapmaya fırsat da bulamayabilirim."

Bize dediğini fark etmiştim fakat bu konuda yorum yapmadım. "Bir süre boyunca gemide olacağım. Sen Seivarden'la ilgilen. Gerisini ben hallederim."

Seivarden Sıhhiyede gözlerini sabit bir noktaya dikmişti. Başını ve omuzlarını destekleyen yatakta yatıyordu. "Bu hiç doğru gelmiyor," dedim. "Yer değiştirmemiz gerek."

Buna normal olduğunu düşündüğüm süreden biraz daha geç tepki verdi. "Breq. Breq. Özür dilerim, sıçtım."

"Evet, sıçtın," diye onayladım.

Sözlerim onu şaşırttı ama bu şaşkınlık bir an gecikti. "Gemi bana çok kızdı. Sen burada olsaydın benimle o şekilde konuşacağını sanmıyorum." Kaşları hafifçe çatıldı. "Ekalu da bana kızdı ve nedenini hâlâ anlayamıyorum. Ondan özür diledim ama bana hâlâ kızgın." Kaşları biraz daha çatıldı.

"Sana, eğer haşişi bırakacaksan bunu tek başına yapman gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Benim senden sorumlu olmayacağımı?"

"Sanırım."

"Beni dinlemiyordun, değil mi?"

Duraksadı. Gözlerini kırptı. "Dinlediğimi sanıyordum. Artık göreve dönebilirim Breq. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Hissettiğine eminim," dedim. "Gırtlağına kadar ilaçla dolusun. Doktor'un henüz seninle işi bitmedi."

"Doktor'un benim için yapabileceği bir şey olduğunu zannetmiyorum," dedi Seivarden. "Bu konuda benimle konuştu. Elinden gelen çok az şey var. Ona ne gerekiyorsa yapmasını söyledim ama bunun çok bir şey değiştireceğini sanmıyorum." Gözlerini kapattı. "Gerçekten göreve dönebileceğimi düşünüyorum. Zaten elinde az kişi var."

"Buna alışkınım," dedim. "Sorun olmaz."

Teğmen Ekalu emrim üzerine kamarama geldi. Yüzü bir bağıl misali ifadesizdi ve bunu tek sebebi sadece on dakika önce uyanmış olması değildi. Gemi'ye Ekalu'nun gerginliğini sebebi sorabilirdim ama sormadım. "Teğmen. Günaydın." Masanın karşısındaki yeri işaret ettim.

"Komutanım," dedi Teğmen Ekalu ve oturdu. "Özür dilemek istiyorum." Sesi duygusuzdu ve yüzü hâlâ ifadesizdi. Kalr Beş, kırmızı cam fincanda çay servis etti.

"Ne için Teğmen?"

"Teğmen Seivarden'la yaşadığım sorun için komutanım. İltifat olarak söylediğini biliyorum. Bunu o şekilde kabul etmeliydim. Bu konuda o kadar hassas olmamalıydım."

Çayımdan bir yudum aldım. "Eğer öyleyse," dedim, "neden Teğmen Seivarden senin ona duygularını söyleyecek kadar güvenmeni bir iltifat olarak kabul etmiyor? Neden *onun* çok hassas olduğu için senden özür dilemesi gerekmiyor?" Teğmen Ekalu ağzını açtı. Tekrar kapattı. "Bu senin suçun değil Teğmen. Mantıksız bir şey yapmadın. Tam tersi, ona karşı çıkmana memnun oldum. O anda Teğmen Seivarden'ın bir çeşit duygusal çöküşe yakın olduğunu bilme şansın yoktu. Ve son dönemde ağır bir şekilde kendini gösteren... sorunları senin söylediklerinden kaynaklanmıyor. Aslına bakarsan

senin şikayetçi olduğun davranışların sebebi de değil. Seninle benim –ve elbette Gemi'nin– aramızda kalsın ama..." Beş, bakışımla odadan çıktı. "Seivarden geçmişte aynı davranışı sayısız insana karşı sergiledi, aralarında sevgilileri de vardı olmayanlar da. Bu, onun şu an Sıhhiyede olmasına neden olan sorunlardan çok zaman önceydi. Varlık ve ayrıcalıkla sarılmış bir şekilde doğmuş. Bunu sorgulamayı öğrendiğini düşünüyor. Yine de sandığı kadar öğrenebilmiş değil ve bu yüzüne çarpıldığında, şey, tepkisi hoş olmuyor. Buna sabır göstermek gibi bir zorunluluğun yok. Bence ilişkininiz onun için iyi oldu; senin için de, en azından bazı açılardan. Yine de sana zarar veren bir ilişkiyi sürdürmek zorunda değilsin. Ayrıca sevgilinin sana karşı düşünceli davranmasını istediğin için özür dilemene de hiç gerek yok." Ben konuşurken Ekalu'nun yüz ifadesi değişmedi. Sözlerimi bitirdiğimde ise dudaklarının kenarlarındaki kaslar belli belirsiz titredi ve seğirdi. Bir an ağlamak üzere olduğunu düşündüm. "Her neyse," diye devam ettim, "işimize dönelim.

"Çok yakında bir savaşa gireceğiz. Aslına bakarsan Anaander Mianaai'a açıkça meydan okuyacağım. Bana bu geminin kumandasın veren Anaander'a karşı olan parçasına; yine de sonuçta Radch'ın Efendisi'ne. Gemide Anaander Mianaai'a karşı gelmek istemeyen her kim varsa –bu kişi kim olursa olsun– bir mekiğe binerek gitmekte özgür. İki saat içinde geçide gireceğiz, bu süre içinde karar vermeniz gerekiyor. Mürettebatın tüm bunların nasıl sonuçlanacağına dair endişe duyduğunu, evlerini bir daha görüp göremeyeceklerini merak ettiğini biliyorum ve bu konuda herhangi bir söz veremem. Aslında hiçbir konuda söz veremem. Giderlerse güvende olacaklarını garanti edemem. Tek yapabileceğim şey benimle birlikte savaşmak konusunda onlara bir seçim hakkı tanımak."

"Tahmin ediyorum ki komutanım, hiç kimse..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Tahmin etme ya da umma. Mürettebattan buna dahil olmak istemeyen *herkes* gitmekte özgür."

Teğmen Ekalu sözlerimi değerlendirirken kayıtsız bir sessizlik oldu. Erişip ne hissettiğini görmek istedim. Sonra Tisarwat'ın ne yaptığımı anladıktan sonra sarf ettiği öfkeli sözlerden beri bunu hiç yapmadığımı fark ettim. Tam olarak emin olmadığım bir sebepten ötürü sözleri bana tahmin ettiğimden daha çok dokunmuştu.

"Affınıza sığınıyorum Donanma Komutanı." Kulağıma konuşan Amaat Bir'in sesiydi. "Presger Tercümanı Zeiat burada ve gemiye binmek için izin istiyor."

"Anlayamadım Amaat." Bu mümkün değildi. Athoek İstasyonu'ndan ayrıldığımızda tercümanın ufacık gemisi hâlâ iskeledeydi. Bizi takip etmiş olsa bunu bilirdik.

"Komutanım çok affedersiniz ama tercümanın gemisi orada değildi, sonra bir anda orada oldu. Ve şimdi gemiye binmek için izin istiyor. Diyor ki..." Tereddüt etti. "Diyor ki, istasyondaki hiç kimse ona istediği gibi istiridye vermiyormuş."

"Burada istiridye bile yok Amaat."

"Yok komutanım; ben de az önce kendisine bunu ilettim komutanım. Yine de gemiye binmek istiyor."

"Peki." Eğer tercüman burada olmaya karar verdiyse onu reddetmenin bir yararı olacağını zannetmiyordum. "Ona iki saat içinde tamamen yanaşmış olması gerektiğini ve yola çıkış zamanımızı ertelememizin mümkün olmadığını söyle."

"Emredersiniz komutanım," diye yanıtladı Amaat Bir, sesi etkileyici şekilde tepkisizdi.

Teğmen Ekalu'ya baktım. "Gitmiyorum komutanım," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim Teğmen," dedim. "Çünkü geminin kumandasına geçmen gerekiyor."

Kendimden ayrıldığım yirmi yıl önceki günden beri geçit uzayındayken bir geminin gövdesinde bulunmamıştım. O zaman çaresizdim ve paniğe kapılmıştım. *Toren'ın Adaleti*'nde olanları Radch'ın Efendisi'ne iletmek için kendimi bir tutacaktan diğerinde çekerek mekiğe ulaşmaya çalışmıştım.

Bu sefer gövdesinde olduğum gemi *Kalr'ın Merhameti*'ydi; iyice bağlanmıştım ve üzerimde sadece uzay elbisesi değil zırh da vardı. Üzerimdeki zırh teoride delinemezdi; Radchaai askeri gemilerinde kullanılandan çok farklı değildi. Kesinlikle mermilerden etkilenmezdi.

Ayrıca yanıma, alabileceğim tek silahı almıştım: Elimde, evrendeki her şeyi delip geçebilecek Presger silahını tutuyordum. Her hâlükârda karşısındaki şeyi 1,11 metre delecek olan silahı. Geminin içinde her şeyin emniyete alındığını biliyordum. Her şey toplanmış ve kilitlenmişti. Her asker görev yerindeydi. Doktor ilaç verilmiş ve bilinci kapalı olan Seivarden'la ilgileniyordu. Ekalu Kumandada oturmuş bekliyordu. Tisarwat kamarasındaydı ve o da bekliyordu. Benim de beklediğim gibi. Son gördüğümde *Sfen*'le Tercüman Zeiat bölük odasındaydılar ve *Sfen* bir pul oyununu tercümana açıklamaya çalışıyor fakat başaramıyordu; bunun bir sebebi oyun tahtasının ve düzinelerce cam pulun muharebeye hazırlık aşamasında kaldırılmış olmasıydı, diğer sebep ise Tercüman Zeiat'ın Tercüman Zeiat olması. *Sfen*'in onunla konuşması bile beni şaşırtmaya yetmişti. Şu an ikisinin de güvenli bir şekilde yataklarında yattığından emindim. Ama Gemi'ye erişerek bunu doğrulamasını talep etmedim. Yalnızdım; bir açıdan haftalardır, implantlarım tamir edildi-

ğinden ve *Kalr'ın Merhameti*'nin kumandasına geçtiğimden beri olmadığım şekilde yalnızdım.

Bir Kalr, iki Amaat, üç Etrepa ve bir de Bo kaybettik. Onlara hizmetleri için teşekkür ederek güvenli bir şekilde ayrılmalarını sağladım. Ekalu, bölüğünden ayrılmak isteyen üç asker olduğunu duyunca sert ve metanetli bir tavır takınmıştı; bunun güçlü bir duygunun belirtisi olduğuna emindim. Onu tanıdığım kadarıyla kendini ihanete uğramış gibi hissettiğini tahmin ettim. Ama başka bir tepki göstermedi.

Tam olarak ne hissettiğini bilebilirdim. Tek yapmam gereken şey erişmekti. Şu an geçit uzayının siyah bile olmayan boğucu karanlığına bakmayı saymazsak yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Ama erişmedim.

Gemi bağıllarıyla birlikte kaybettiği şeyi bende bulabileceğini düşünmüş müydü? Belki de benim bağıllarının yerini doldurmak konusunda halihazırda düşkün olduğunu bildiğim insan mürettebatından daha vasat olduğuma karar vermişti. Gemi o askerler gittiğinde ne hissetmişti? Ve Gemi'nin kaptanı olarak bir bağıl istemediğini keşfetmesine şaşırmalı mıydım?

Ah, Gemi'nin bana değer verdiğini biliyordum. Herhangi bir kaptanına en azından belli bir noktaya kadar değer vermemesi mümkün değildi. Ama ben de bir gemi olduğumdan sadece kaptan olduğu için değer verilen bir kaptanla, en sevilenlerden olan arasındaki farkı biliyordum. Ve şimdi geminin dışında, bu sonsuz boşluktayken bunu düşündüğümde Gemi'nin desteğine ve itaatine –ve evet, sevgisine– ne kadar bel bağladığımı, Gemi'ye *onun* ne istediğini dahi sormadığımı fark ettim. İnsan bir kaptanın yapacağından ya da yapabileceğinden çok daha fazlasını varsaydım, düşünmeden mürettebatın en özel anlarına tanık olmayı talep

ettim. Bazı açılardan Gemi'nin bir parçasıymışım gibi davrandım ama aynı zamanda ondan talep etmeye ya da beklemeye hiç hakkım olmayan derecede bir bağlılık talep ettim ve belli ki bekledim. Hem de bunu Gemi, Seivarden'ın onun adına konuşup kaptan olabilecek biri olma fikrini sevdiğini söylemesini isteyene kadar fark etmedim ve bunu söylediğinde korktum.

O anda Seivarden'a karşı, gemi olduğu için doğrudan söylemekte zorlandığı sevgiyi ifade ettiğini sanmıştım. Ama belki bana da bir şey söylüyordu. Belki de Seivarden'dan o kadar da farklı değildim; çaresizce kendisine yaslanabileceğim birini arıyordum. Ve belki Gemi benim için o kişi olmak istemediğini fark etmişti. Ya da olamayacağını. Bu, anlaşılabilir bir durumdu. Sonuçta Gemiler diğer gemileri sevmezdi.

"Donanma Komutanı." *Kalr'ın Merhameti*'nin sesi kulağımda duyuldu. "İyi misiniz?"

Yutkundum. "İyiyim Gemi."

"Emin misiniz?"

Tekrar yutkundum. Sakinleşmek için bir nefes aldım. "Eminim."

"Bana doğruyu söylediğinizi zannetmiyorum Donanma Komutanı," dedi *Kalr'ın Merhameti*.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz Gemi?" Gerçi elbette, *daha sonra* olmayabilirdi. Olmaması ihtimali oldukça yüksekti.

"Nasıl isterseniz Donanma Komutanı." Gemi'nin sesinde onaylamayan bir ton mu vardı? "Normal uzaya çıkmamız bir dakika kaldı."

"Teşekkürler Gemi," dedim.

Gemi'nin her erişti̇ğimde bana sağladığı çevresindekileri, tüm mürettebatın sağlık durumlarını ve duygularını içeren o

veri akını hem rahatlatıcı hem de acı vericiydi. Muhtemelen Gemi de bu veriyi alanın bağılları değil de ben olmam dolayısıyla aynı şekilde hissediyordu. Hiç sormamıştım. Bana bu veriyi vermek isteyip istemediğini ve benim veriye erişmemin onun için daha çok acı verici mi yoksa rahatlatıcı mı olduğunu ona hiç sormamıştım. O veriye bir günü aşkın süredir erişmiyordum. Hatta neredeyse iki gün olacaktı. Ama şimdi farkına varıyordum ki, son birkaç haftadır verilere ne zaman erişeceğim konusunda gelişme kaydetmişsem de kendimi bu verilere bir anda tamamen kapatmam mümkün değildi. *Kalr'ın Merhameti*'nin mürettebatını şu an göremememin ve hissedemememin sebebi *Kalr'ın Merhameti*'nin bunu bana göstermemesiydi. Gemi'ye asla bana veri göndermesini emretmemiştim, sadece bunu dilemiş ve verilere erişmiştim. Bunun ne kadarı *Kalr'ın Merhameti*'nin kendi seçimiydi? Bunları kendisi istediği için mi yoksa kaptanı olmamın isteklerimi yerine getirmesini zorunlu kılmasından dolayı mı göstermişti?

Birden bire güneş ışığı gördüm, Athoek'ın uzaktaki küçük yıldızını. *Kalr'ın Merhameti* gözümün önüne altı bin kilometre kadar ötedeki bir gemiyi getirdi, bir Kudret'in keskin şeklini. *Kalr'ın Merhameti*'nin gövdesinden destek alarak Presger silahını doğrulttum. Gözümün önünde sayılar belirdi: zaman hesaplamaları, tahminin konumlar ve yörüngeler. Hedefimi onlara göre ayarladım. Tam olarak iki saniye on beş salise bekledim ve ateş ettim. Tekrar hedefimi ayarladım; çok hafif kaydırdım ve hızla birbirini izleyen üç atış daha yaptım. Her atış arasında hedefimi hafifçe kaydırarak on kez daha ateş ettim. O kurşunların Kudret'e ulaşması iki saat kadar sürecekti. Eğer ulaşırlarsa, eğer Kudret bizim birden belirdiğimizi ve bir dakika içinde tekrar kaybolduğumuzu gördüğü için rotasını beklenmedik bir şekilde değiştirmezse.

"Geçit uzayına girmemize beş saniye," dedi Gemi kulağıma. Ve beş saniye sonra evrenin dışına çıkmıştık.

Daha alışılageldik şekilde saldırabilirdik; *Kalr'ın Merhameti*, bir Kudret ya da Adalet kadar çok olmasa da silahlıydı. Teker teker Tstur'dan gelen Anaander'ın tüm gemilerine tehlikeli sayılabilecek kadar yakın olarak geçitten çıkabilir ve onlara füze atıp ya da oraya mayın bırakıp hemen tekrar evrenin dışına kaçabilirdik. Bu şekilde onlara ağır hasar vermemiz –kesin olmasa da– mümkündü.

Ama *Kalr'ın Merhameti* tek bir gemiydi ve aynı anda sadece tek gemiye zarar verebilirdi. Anaander'ın diğer gemileri içlerinden birine saldırdığımızı fark eder etmez harekete geçip onları hedef almamızı zorlaştırırdı. Elbette imkânsız hale getiremezlerdi. Geçit uzayında hareket etmenin kendi kuralları vardı ve Gemi nereye gitmelerinin daha olası olduğunu bize söyleyebilirdi. Ama aynı şey bizim için de geçerliydi ve en iyi ihtimalle üçe karşı tek kalırdık.

Kendimizi savunmanın en kolay yöntemi bir geçit açıp bize attıkları füze geçidin içine girdikten sonra kapatarak onun sonsuza kadar geçit uzayında kaybolmasını sağlamaktı. *Kalr'ın Merhameti*'nin üç askeri Radchaai gemisinin bize atacaklarıyla başa çıkması mümkün değildi.

Ayrıca Athoek İstasyonu'na ya da gezegene ateş etmeye karar verebilirlerdi. O durumda da saldırılardan birkaçına engel olabilirdik ama hepsini önlememiz imkânsızdı.

Presger silahının kurşunları küçüktü ve Radchaai askeri gemilerinin gövdesinden 1,11 metre içeride gemiyi tehlikeye atacak çok fazla şey yoktu. Yine de gövdenin birden fazla yerden delinmesi oldukça sorun yaratırdı ve gemiyi tehlikeye atacak bir yere denk gelme *olasılıkları* az da olsa vardı. Basınç tanklarını parlatabilirlerdi. Motorlara isabet edebilir, daha doğrusu motorun ısı kalkanını delebilirlerdi.

"On üç dakika," dedi Gemi kulağıma.

İlki elbette en kolayıydı. Şaşırtma avantajımız vardı. Muhtemelen geçitten ikinci kez çıkıp ateş ettiğimizde bu avantaja hâlâ sahip olacaktık. Geçitten çıkıp dört geminin üçüncüsüne ateş etme zamanımız geldiğinde bizi bekliyor olacaklardı. Gerçi yaptığımız şeyi hâlâ anlamayacaklardı. Ateşlediğim mermiler o kadar küçüktü ki gemilerden birinin sensörleri onları fark etse bile –ki edemezlerdi– bir tehdit olarak görmezdi. Ateş ettiğim ilk Kudret'e verilecek olası hasar hâlâ bir saat sonrasında gerçekleşecekti. Onların bakış açısına göre biz sadece ortaya çıkmış ve bir dakika içinde tekrar yok olmuş olacaktık. Bu, şaşırtıcıydı evet ama anında tepki verilmesi gereken bir şey değildi. Birden bire rota değiştirmeye neden olmazdı.

Ama meraklanacakları kesindi. Ve endişeleneceklerdi de. Bizim sonraki gideceğimiz yeri ve evrenin hangi noktasında belirme ihtimalimizin daha yüksek olduğunu hesaplamak zor değildi. Hem üçüncü olarak ateş açacağımız gemiyi fark edemeseler bile dördüncü için hazır olacakları kesindi. Gerçek uzaya her çıkışımız bir öncekinden daha tehlikeli olacaktı. Özellikle de *Kalr'ın Merhameti*'nin gövdesinin dışında olan benim için, zırhıma rağmen.

Teğmen Ekalu kendinden beklenmeyecek bir cesaret göstererek üçüncü ve dördüncü saldırılara karşı çıkmıştı. Eğer üçüncüden vazgeçmiyorsam bile dördüncüyü yapmamam için yalvarmıştı. Ona, bu Mianaai'ın topraklara katılmaya biraz fazla başarılı bir şekilde direnç göstermelerinin tüm sistemin ve içindeki nüfusun ortadan kaldırılmasını haklı gösterecek bir günah olarak görüp Garsedaai'ı öfkeli ve kindar bir şekilde yok etmesinin doğru olduğunu düşünen parça olduğunu hatırlattım. Anaander'ın diğer parçası –bizim az da olsa tanıdığımız parçası– bundan pişmanlık

duyuyor ve gelecekte böyle bir şey yapmamaya kararlı gibi görünüyordu. Ama bu parçayla savaşırken ya hep ya hiç yöntemini kullanmamız gerekiyordu. Hem ayrıca tehlikeye attığım tek kişi ben sayılırdım. Presger silahını başka birine vermedim, zaten verecek olsaydım bile *Kalr'ın Merhameti*'ndeki hiç kimse benim kadar iyi nişan alamazdı. Ayrıca Ekalu bir yerlerden bize yardım gelmeyeceğini biliyordu. Tstur Anaander'ın güçleriyle birlikte buraya geldiğini Donanma Komutanı Uemi'ye iletmiştim ama onun bunu duyar duymaz Tstur'a yola çıkıp oradaki zayıflıktan yararlanmaya çalışacağını ikimiz de biliyorduk. Athoek İstasyonu'ndan uzaklaşmak için geçide girmeden önce de ondan herhangi bir cevap almamıştık.

Kalr'ın Merhameti'nin gövdesine bağlanmış, tam anlamıyla hiçlikle çevrelenmiş bir şekildeyken silahın boş şarjörünü çıkartıp kayışa taktım. Sonra kayıştan dolusunu alarak yerine oturttum. Hâlâ bekleyecek on dakikam vardı. Ve düşünecek.

Sadece Gemi'nin en sevdiklerinden biri olacağımı varsaymamış aynı zamanda farkına bile varmadan bunun, Gemi'nin bana itaat etmek istemesini sağlayacağını düşünmüş gibi görünüyordum. Öyle olmasa neden kendi kaptanı olabileceğini hatırlattığında bu kadar dehşete kapılıp yönünü şaşıracak hale gelecektim ki? Sanki bunu yaparsa bir şey kaybedecekmişim gibi. Sanki bana son derece anlamlı gelen bir şey bir anda yok olmuş gibi. Peki ya, bu, haklı olarak başka kimse anlayamayacak olsa bile benim onu anlayacağımı ve destekleyeceğimi düşünmüş olan *Kalr'ın Merhameti* için kötü bir sürpriz mi olmuştu?

Seivarden'a kendi sorumluluğunu kendisinin alması, hayatını yoluna koymak için bana güvenmemesi, bin yıl boyunca dondurma kabininde kalmanın elinden aldığı var-

lığıyla arasında bağ kurmak için her daim yanında olmamı beklememesi gerektiği konusunda ısrar etmiştim. Benim açımdan son derece haklı bir durumdu. Sonuçta bizzat ben de en az onun kadar –muhtemelen ondan daha çok– kayıp vermiş ve onun gibi yıkılmamıştım. Yine de sonuçta Anaander Mianaai'ı vurmak dışında bir beklentim olmamıştı; elbette bunu hayal etmeyi başardığım zamanlarda. Önemsediğim bir hayatım yoktu; sadece daha fazla ilerleyemeyecek hale gelene kadar durmaksızın gidiyordum. Başka herhangi bir şeye ihtiyaç duyup duymadığım ya da bir şey isteyip istemediğim sorusu önemsizdi. Ama tahmin ettiğim gibi ölmemiştim ve bu soru önemsiz olmaktan çıkmıştı. Hâlâ anlamsızdı, evet çünkü ihtiyaç duyduğum ya da istediğim şeyi elde etmem mümkün değildi.

Gemi kulağıma, "On saniye," dedi. Gövdeye yaslandım. Silahımı doğrultum.

Işık. Güneş şimdi daha da uzaktaydı. Beş bin kilometre ötede bir Adalet vardı. Gemi bana daha fazla veri gönderdi ve on dört bilinçli, özenle hesaplanmış atış yaptım. Gemi kulağıma, "Beş saniye," dedi.

Karanlık. İkinci boş şarjörü çıkardım. Bu dört gemi ve onların mürettebatları *Toren'ın Adaleti* tarihim boyunca öldürdüklerimin sayısı yanında bir hiçti. "Keşke o geminin –bu gemilerin ve mürettebatlarının tamamının– gerçekten burada olmak isteyip istemediğini bilebilseydim." Belki de bunu istemiyordum. Belki de bunu bilmek hiç de iyi olmazdı.

"Başka çaremiz yok," dedi Gemi sakin bir şekilde. "Karşımızdakiler savaş gemileri ve askerler. Aynı bizim gibi. Radch'ın Efendisi buraya kendiyle mücadelesinde bir adım öne geçmek için gelmedi. Buraya öfkesi yüzünden, özellikle size zarar vermek için geldi. Eğer doğrudan sizi hedef

alamazsa karşısına çıkan herhangi bir şeye saldırmaya hazır. Eğer bir şey yapmazsak burada sizinle bağlantısı olan herkesin hayatı tehlikeye girecek. Müttefikleriniz bir yana. Bahçıvan Basnaaid. İstasyon İdarecisi Celar. Çocuğu Piat. Altbahçe sakinleri. Athoek gezegeninin dağlarındaki tarla işçileri. Athoek İstasyonu."

Haklıydı. Ve diğer, yani beni buraya gönderen Anaander rakibini –yani kendisini– onun bunu yapacağını öngörecek kadar iyi tanıyordu. Muhtemelen beni buraya bu sebeple göndermişti. Elbette, başka sebeplerin yanı sıra.

Kalr'ın Merhameti, "Yirmi üç dakika," dedi. "Ve Doktor'un Teğmen Seivarden'la işi bitti. Teğmenin yakında uyanacağını ve bir saat kadar sonra az çok ayılacağını söylüyor."

"Teşekkürler Gemi."

Yirmi üç dakika sonra gerçek uzaya çıktık. Karşımızda bir Kudret daha vardı. Anaander'ın Tstur'da ne bıraktığını merak ettim, acaba orayı nasıl savunacaktı. Ama bunun cevabını bilme şansım yoktu ve bu benim sorunum değildi. On dört atış yaptım; *Kalr'ın Merhameti*'nin içinde bir kutu dolusu şarjörüm vardı. Tstur Anaander'ın gemilerinin her birine birer şarjör boşalttığımda gelecekte kullanabileceğim birkaç tane daha kalacaktı. Elbette bir gelecek olursa.

Ve tekrar geçit uzayına döndük. Gemi bana, "On iki dakika," dedi.

"Teğmen Ekalu."

"Emredin komutanım."

"Hazır mısın?" Eğer tam olarak ne zaman ve nerede çıkacağımızı hesaplamamışlarsa gemidekilerin hiç şansı yoktu. Asıl soru bu konuda bir şey yapmaya karar verip vermedikleri ve eğer verdilerse bu şeyin ne olduğuydu.

"Ne kadar hazır olabilirsem, komutanım."

Güzel. "Eğer bana bir şey olursa *Kalr'ın Merhameti*'nin

kumandası sende olacak. Geminin güvenliğini sağlamak için ne yapman gerekiyorsa yap. Benim için endişelenme."

"Emredersiniz komutanım."

On dakika boyunca öylece durup düşünmek istemedim. "*Sfen.*"

"Efendim Kuzen?" Sesi kulağımda yankılandı.

"Tercümanı oyaladığın için teşekkürler."

"Benim için bir zevk Kuzen." Bir anlığına duraksadı. "Ne yaptığını bildiğimden oldukça eminim ama Gaspçı'nın gemilerine neyle ateş ettiğini çok merak ediyorum. Bunu bana şu an söylemeni beklemiyorum ama eğer hayatta kalırsan –ki itiraf etmem gerekirse buna çok ihtimal vermiyorum Kuzen– bu konuda konuşmayı isterim."

"Ben de buna çok ihtimal vermiyorum Kuzen," diye karşılık verdim. "Ama daha önce hiç bunun beni durdurmasına izin vermedim."

Neredeyse on yedi saniye süren bir sessizlik oldu. Sonra, "Yanlış tahmin ettin. Motorlarım sağlam. Sadece artık geçit üretemiyorum." Yani *Sfen* hareket edebilirdi ama Hayalet Geçit'ten geçmediği sürece o sistemde mahsur kalmış haldeydi. "Yaklaşık yüz elli yıl önce kuzenin Gaspçı benim evim olan sistemde bir çeşit üs kurmaya çalıştı. Ama açıklanamayan bir sürü zorlukla karşılaştı. Beklenmedik şekilde bozulan ya da ortadan yok olan aletler, birden bire yaşanan basınç düşmeleri gibi şeyler. Sanırım sistem ona değeceğinden fazla sorun çıkardı."

"Her şey Amaat'ın iradesine varır," diye karşılık verdim.

"Dürüst olmam gerekirse," dedi *Sfen*, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi, "bana bir tersane yapmaya çalışıyormuş gibi göründü. Elbette, Athoek'taki insanlar ara sıra o geçitten geçtiği ve o kadar belirgin bir şeyi gözden kaçırmayacakları için bu oldukça aptalca."

Öyleydi. Elbette eğer geçitten kimin geçip kimin geçmeyeceğini kontrol edebileceğinden emin değilse. Aklıma Ime geldi, yirmi yıldan da uzun süre önce aynı Anaander feci şekilde tepki göstermiş ve keşfedilmişti. Orada bağıl biriktiriyordu. Ime'de de gemi inşa etmeye niyetliydi de bu ortaya mı çıkmıştı? Elbette burada, Athoek'ta da bağıl olarak kullanılacak bedenler biriktiriyordu. Aynı Ime gibi. "Sisteme gönderilen Samirendleri satın alıyordu, değil mi Kuzen? Onlara ne oldu?"

Sfen, "Onlara zarar vermemeye çalıştım," diye yanıtladı. "Onları ele geçirmek istedim. Ama ben daha bir tanesini bile alamadan biri gelip onları kaçırdı. Ve özenli bir şekilde beni aradı. Eminim yaşadıkları problemlerde birilerinin parmağı olduğunu düşünmüşlerdi."

"Gemi," dedim sessizce, "lütfen bu konuyu Teğmen Tisarwat'a sor." Sonra yüksek sesle *Sfen*'e, "Sırlarını bana açıkladığın için teşekkürler Kuzen. Bunun için neden bu ânı seçtiğini sorabilir miyim?"

"Gaspçı'ya ateş eden herkes benim gözümde iyidir."

"Bilseydim niyetimi daha önce belli ederdim Kuzen," dedim.

"Şey ayrıca Kalr Beş, kemerimin takılı olduğunu kontrol ederken benden özür diledi ve çay takımını bir araya getirmek için yardım etmeyi önerdi. Ve aslına bakarsan ben, tersane inşa etme çalışmalarını bildiğini ya da en azından bundan şüphelendiğini düşünmüştüm. Merkez olarak kullanılacak bir yapay zekâ çekirdeği olmadan gemi inşa etmenin ya da bağıl getirmenin bir anlamı yok." Yapay zekâların nerede ya da nasıl üretildiğini bilmesem de çok sıkı güvenlik altındaki bir yerde tutulduklarını biliyordum. Bu konudaki cahilliğimin bilinçli bir karar olduğuna şüphem yoktu.

Birkaç yüzyıldır herhangi bir askeri gemi inşa edilmemişti ve muhtemelen bir daha edilmeyecekti. Var olan, kullanılmamış yapay zekâ çekirdeklerine ne olduğunu düşünmüş olsaydım bile onların yeni yapılan büyük istasyonlarda kullanıldıklarını varsayardım. "Ellerindeki çekirdek," diye devam etti *Sfen*, "üslerini terk etmeden önce merkez olarak kullandıkları çekirdek, geçitle Athoek Sistemi'ne getirildi. Geldiği yerde daha fazlası olacağını varsaymıştım ve gelir gelmez bu yüzden Altbahçe'yi sökmeye başladığını."

Altbahçe onca zamandır ihmal edilmiş, oradaki durumu düzeltmeye yönelik tüm çabalar başarısız olmuş ya da engellenmişti. Muhterem Ifian meydanda oturmuş, birçok istasyon sakini için hayatı zorlaştıracak olsa da kararlı bir şekilde Altbahçe'nin onarımlarını durdurmaya çalışıyordu. İnşaattan önce yapay zekâ çekirdekleri bir dondurma kabininden birazcık daha büyüktü. Kolayca bir duvarın ya da zeminin altına gizlenebilirdi. Ama yapay zekâ çekirdeğini neden geçitten taşımışlardı? Neden kendi geçitlerini yaratabilen bir gemiye yüklememişlerdi? "*Sfen*," dedim, "lütfen yakın gelecekte teğmenlerimden biriyle veya *Kalr'ın Merhameti*'yle bu konuşmaya devam et."

"Bunu düşüneceğim Kuzen."

Gemi kulağıma, "On saniye," dedi.

Silahımı doğrulttum. Gövdeye yaslandım. *Sfen*'in sesi kulağıma geldi, "Yaptığın şeyin son derece aptalca olduğunu söylemek istiyorum Kuzen. Yine de *senin* aptal olduğunu zannetmiyorum, bu yüzden aklını kaçırdığından şüpheleniyorum. Bu da, seninle daha önce tanışmış olmayı dilememe neden oluyor."

Işık. Karşımızda Gemi yoktu ama görebildiğim kadarıyla yarım düzine (ve göremediğim ama civarda tetiklenen birinin *Kalr'ın Mehameti*'nin gövdesinde yarattığı titreşimi his-

settiğim üzere daha fazla) mayın vardı; biri benden sadece birkaç metre uzaktaydı ve Gemi'ye bağlı haldeyken bu durumu algılama fırsatı dahi bulamadan bir ışık parladı ve acı her yanımı kapladı. Diğer her şey yok olmuştu, Gemi'nin kulağımdaki sesi bile.

Acı azalmasa da ışık soluklaştı. Hâlâ bağlıydım ama artık bağlı olduğum şey sadece yanmış bir gövde parçasıydı. Başka bir şey değildi. Hiç mayın görmedim; çevremde sadece birkaç parça enkaz süzülüyordu. Dördüncü geminin kaptanı korktuğum gibi zeki çıkmıştı; geçitten çıkma olasılığımızın en yüksek olduğu yeri hesaplayarak oraya büyük hasar yaratacak kadar çok mayın bırakmıştı. Benim o Presger silahına sahip olduğumu tahmin etmesi mümkün olmadığından bir görünüp bir kaybolmamıza şaşırmışsa da işini şansa bırakmamıştı. Elbette kaptanlar arasında bizim ne yaptığımızı düşünmek ve bu konuda ne yapacağına kadar vermek için en fazla zaman sahip olan da oydu.

Her neyse. Bu artık gerçekten ve tam anlamıyla benim sorunum değildi. Elimden gelenin en iyisi yapmıştım. Belli ki Gemi ve Teğmen Ekalu tam olarak emrettiğim şeyi yapmışlardı. Bir saat içinde –belli ki biraz daha fazla zaman alabilirdi– ilk ateşlediğim on dört mermi hedefteki Kudret'e ulaşacaktı, gerçi çok büyük bir şans eseri geminin ısı kalkanını delmeyi başaramadıysam atışlarımın sonuçlarını göremeyecektim. Hatta başardıysam bile göremeyebilirdim. Birkaç saatlik havam kalmıştı; tüm bedenim ağrıyor ve sol bacağımla kalçam fena şekilde acıyordu. Kendimi bu ihtimalin çok yüksek olduğu bir konuma getirmiştim. Yine de ölmek istemiyordum.

Bu konuda çok bir seçeneğim varmış gibi görünmüyordu. *Kalr'ın Merhameti* çok uzaklardaydı; en azından öyle olduğunu umuyordum. Sistemin trafik olan alanlarından

çok uzaktım. Belki en uzaktaki dış istasyonların yörüngesinin ötesine geçmemiştim ama onlar şu anda güneşin diğer tarafındaydı. Silah hâlâ elimdeydi ve mermim vardı. Onu kullanarak kendimi bir yöne ya da diğerine itebilir, aynı şekilde gövde parçasını kendimden uzağa fırlatarak ilerleyebilirdim. Ama bu şekilde işe yarar bir yere ulaşmam yıllar sürerdi.

Geriye kalan tek umudum *Kalr'ın Merhameti*'nin beni almak için dönme olasılığıydı. Ama geçen her saniye –teker teker hepsinin şimdiki zamandan geçmişin değiştirilemez parçalarına dönüşünü hissedebiliyordum–, Gemi'nin ortaya çıkmadığı her an bu ihtimali azaltıyordu.

Gerçekten azaltıyor muydu? Eğer Gemi geri dönecekse bunu yapma olasılığının en yüksek olduğu bir an olmalıydı. Bunun nerede ve ne zaman olduğunu hesaplayabilmeliydim.

Nefes alışverişimi yavaşlatmaya çalıştım. Bunu az çok kolay bir şekilde başarabilmeliydim ama başaramadım. Bacağım kanıyor olabilirdi; kanama çok ağır olduğundan şoka giriyor olabilirdim.

Hiçbir şey. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiç olmamıştı; bu şekilde sonuçlanacağı belliydi. Bunca zamandır kaçmış, buraya kadar sadece kararlılığım sayesinde gelmiştim ama varacağım sonuç hep buydu, beni bekliyordu. Gemi'nin benim için ne zaman ve nereye döneceğini hesaplamaya çalışmanın bir anlamı yoktu çünkü bunu zaten yapamazdım; doğru düzgün düşünmeyi becerebilseydim bile, kulağıma kendi çaresiz ve kesik kesik nefes alışverişlerimle deli gibi atan kalbimin sesinden başka bir şey gelseydi bile, bunu başaramazdım.

Tek yapabileceğim şey bir şarkı düşünmekti. Kısa bir şarkı, uzun bir şarkı, fark etmezdi. Biteceği zaman bitecekti.

Bir şey sırtıma çarptı ve beni sarsarak yaralı sol bacağıma, bir anlığına donakalmamamla sonuçlanan yeni bir acı saplanmasına neden oldu; sonrası ise karanlıktı. Bunun acının bir yan etkisi olduğunu düşündüm ama sonra bir hava kilidinin içini gördüm, yerçekiminin etkisini hissetim ve artık zemin olan yere yığılacakken biri beni tuttu. Bir ses kulağıma, "Aatr'ın memeleri adına, şarkı söylemeye mi çalışıyor?" dedi. On İki. Bu Kalr On İki'nin sesiydi.

Hava kilidinden çıkarılıp koridora sırt üstü yatırılmıştım; başlığım çıkarılıyor ve uzay elbisem kesiliyordu. "Söylemiyor olsa endişelenirdim." Bunu dile getiren Doktor'du. Sesi söylediği şeye rağmen endişeli çıkıyordu.

"Ekalu," dedim. Ya da en azından demeye çalıştım. Hâlâ nefes nefeseydim. "Emrim..."

Giysilerim kesilir ve Doktor ile On İki teninim açığa çıkan her yerine hızla iyileştirici koyarken Teğmen Ekalu'nun, "Affınıza sığınıyorum komutanım," diyen sesini işittim, "ama size bir şey olursa kumandanın bende olduğunu ve yapmam gereken şeyi yapmamı söylemiştiniz komutanım."

Gözlerimi kapattım. Acı azalıyordu ve artık nefes alışverişimi kontrol altına alabilmeye başlamıştım. Doktor, "Kumanda hâlâ sizde Teğmen," dedi. Ne yaptığına bakmak için gözlerimi açmadım. "Donanma Komutanı ameliyata alınacak. Bacağı kurtaramayacağız." Bunun kime söylendiğini anlayamamıştım. Hâlâ gözlerim kapalıydı ve nefes alış verişim ile azalmakta olan acıya odaklanmıştım. Çabalarının boşa olduğunu ve benim için dönmemiş olmalarının daha iyi olacağını söylemek istedim ama başaramadım. "Hareketsiz yatın Donanma Komutanı," dedi Doktor, hiç hareket etmemiş ve hiçbir şey söylememiş olmama rağmen. "Her şey Ekalu'nun kontrolü altında." Sonrasında olanları ise hatırlamıyordum.

9

Bacağım gerçekten de kurtarılamamıştı. Ben Sıhhiyedeki dikleştirilmiş yatakta yatarken doktor olanları bana açıkladı. Üzerine battaniye örtülmüş olsa da sol bacağımın neredeyse kalçama kadarki kısmının yokluğu belirgindi. "Tekrar çıkmaya başlaması birkaç hafta sürecek. Önümüzdeki bir, iki ay boyunca kullanabilmeniz için bir protez yapmaya çalışıyoruz ama maalesef şu an koltuk değneği kullanmanız gerekecek." Sanki benim bir şey söylememi beklermiş gibi duraksadı. "En kötü haber bu Donanma Komutanı. Gerçekten öyle. Hayatta olduğunuz için çok şanslısınız."

"Öyleyim," diye onayladım.

"Hiç kayıp vermedik. Güvenlik kurallarının ne kadar önemli olduğunu kanıtlar nitelikte bir durumdu ve anladığım kadarıyla onlarını bulup da *size söylemiştim* demememizi uman birkaç Bo var. Gövde kaplamalarından birkaçını kaybettik ve bazı delikler oluştu ama güvenlik önlemleri görevlerini başarıyla yerine getirdi. Kalrlar şu an dışarıda, ellerinden gelen tüm onarımları yapıyorlar. An itibariyle geçit uzayındayız. Ekalu önemli bir karar almadan önce size danışmak istedi." Tereddüt etti; sanki yine bir şeyler söylememi bekler gibiydi. Söylemedim. "Az sonra Beş size çay getirecek. Birkaç saat sonra katı yiyecekler tüketebilirsiniz."

"Çay istemiyorum," dedim. "Sadece su istiyorum."

Doktor bunun üzerine de tereddüt yaşadı. Bir süre sonra, "Peki," dedi. "Beş'e söylerim."

Doktor gitti ve ben gözlerimi kapattım. Bu yaralanma bir bağıl için ölümcüldü. Eğer hâlâ bir geminin parçası olsam, *Toren'ın Adaleti*'nin küçük bir kısmı olsam çoktan atılmış olurdum. Bu düşünce anlatılamaz derecede üzücüydü ama eğer hâlâ geminin küçük bir kısmı olsaydım bunu önemsemezdim. Ve sadece az çok kolay bir şekilde yerine konabilecek bir bacaktan çok daha fazlasını kalıcı olarak yitirir yine de hayatta kalır, çalışmaya devam ederdim; en azından biri çok dikkatli bakmadığı sürece işleyişimde bir sıkıntı olduğunu fark etmezdi.

Beş elinde suyla odaya girdi. Su, Xhenang Serit'teyken hayran olduğunu bildiğim takımın bir parçası olan yeşil sırlı, kuplu bir fincandaydı. O takımı elde ettiğinden beri tüm içeceklerini onunla içiyordu ama daha önce hiç bana servis yaparken kullanmamıştı. Bu, ona ait bir eşyaydı. Yüzü o kadar ifadesizdi ki yoğun bir duygunun etkisi altında olduğunu fark ettim. Ama ne olduğunu anlayamıyordum ve Gemi'ye erişip bunun ne olduğunu sormayacaktım. Bu durum Beş'in ilginç bir şekilde tek boyutlu görünmesine neden oldu, sanki karşımdaki bir insan değil de baktığım bir resimdi. Beş ayağın yanındaki bir çekmeceyi açarak bez çıkardı ve gözlerimi sildi. Su dolu fincanı dudaklarıma dayadı. İçtim.

Seivarden arkasında bir başka Kalr'la içeriye girdi. Üzerinde sadece iç çamaşırıyla eldivenleri vardı ve bana bakarken hızla gözlerini kırpıyordu. "Geri döndüğüne sevindim." Sakin ve rahattı. Hâlâ ilaçların etkisinde olduğunu fark ettim; henüz Doktor'un ben geminin dışındayken yaptığı müdahalenin etkisinden kurtulamamıştı.

"Ayakta olman doğru mu?" diye sordum. Seivarden ko-

nuştuğunda Beş kafasını dahi çevirmedi, sadece tekrar gözlerimi sildi.

"Hayır," diye cevap verdi Seivarden, hâlâ doğal olmayacak şekilde son derece sakindi. "Yana kay."

"Ne?" Bir an neden istediğini anlayamadım.

Başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan Beş, su dolu fincanı bırakıp diğer Kalr'ın da yardımıyla beni yatağın sağ tarafına doğru çekti ve Seivarden sol tarafa oturup çıplak bacaklarını yukarıya çekerek battaniyenin altına soktu. Geriye yaslandı. Birbirimize oldukça yakındık; tek bacağı benim sol bacağımın olması gereken yerde duruyor, omzu benimkine değiyordu. "İşte oldu. Şimdi Doktor söylenemez." Gözlerini kapattı. "Uyumak istiyorum," dedi doğrudan birine hitap etmeden.

"Donanma Komutanı," dedi Beş. "Doktor sizin için endişeleniyor. Neredeyse bir saattir uyanıksınız ve bu süre boyunca sürekli ağladınız." Bana bir yudum daha su verdi. "Doktor size, yardımcı olacak bir şeyler vermek istiyor ama bunu önermeye bile korkuyor." Hayır, konuşsan Beş değil, kesinlikle Gemi'ydi.

"İlaca ihtiyacım yok," dedim. "Hiçbir zaman ilaca ihtiyacım olmadı."

"Hayır, elbette olmadı." Beş'in yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Ya da ses tonunda.

"En hoşlanmadığım şey," dedim, sonunda, suyu bitirdiğimde, "bir subayın benim değerimi anlayamamasıydı. Ne zaman ihtiyaç duysa yanında olacağımı varsayması ve benim ne düşüneceğimi hiç önemsememesiydi. Hatta düşünebileceğimi bile tahmin etmemesiydi." Beş cevap vermedi. Daha doğrusu Gemi. "Ama benim yaptığım şey de tam olarak buydu. Kaptan olabilecek biri olmayı istediğini söyleyene kadar bunun farkına dahi varmadım." Bunu Gemi

söylemişti, Beş değil ama Gemi elbette beni dinliyordu. "Ve öyle davrandığım için üzgündüm... üzgünüm."

"İtiraf ediyorum ki," dedi Beş; hayır bunu diyenin Gemi olduğuna emindim, "nasıl hissettiğinizi gördüğümde incindim ve hayal kırıklığına uğradım. Ama bir tepkinin iki parçası vardır, değil mi? Nasıl hissettiğiniz ve nasıl davrandığınız. Ve önemli olan davranıştır, öyle değil mi? Ve Donanma Komutanı, size bir özür borçluyum. Benim adıma hareket etmesi için Teğmen Seivarden'ı göndermemin sizi üzeceğini tahmin etmeliydim. Ama sanırım size bir açıklama da borçluyum. Kalrlarınızdan arada bir size sarılmalarını istemek bir yere kadar ama hiçbiri daha fazlasını vermeye gönüllü değil." Beş hâlâ ayağın yanında elinde yeşil sırlı fincanla dururken sakin ve ciddi bir ses tonuyla konuşuyordu. "Artık neredeyse tüm Kalrlar sizinle tüm gün ve tüm gece aynı yatakta yatmanın dahi cinsel bir yanı olmayacağını çözdü. Ama yine de bunu yapmak istemiyorlar. Onlara sorsam belki içlerinden biri isteğimi yerine getirmeyi kabul edebilir ama düzenli olarak değil. Sanırım cinsel bir yanı olmamasına rağmen bu onlara fazlasıyla samimi geliyor. Diğer yandan Teğmen Seivarden bunu yapmaktan son derece memnun."

Bir anlık duraksamadan sonra, "Bana çok iyi davranıyorsun Gemi," dedim. "Ve ikimizin de... bir parçamızın eksik olduğunu hissettiğinin farkındayım. Ve ikimiz de diğerinin eksik parçası gibi görünüyoruz. Ama aynı şey değil, öyle değil mi; burada olmamam tekrar bağıllarının olması gibi değil. Öyle olsaydı bile gemiler sevebilecekleri kaptanlar isterler. Bağıllarını sevmezler. Sözlerimde ciddiydim. Sen kendi kaptanın olabilmelisin ya da en azından kaptanın olacak kişiyi seçebilmelisin. Muhtemelen Seivarden'ın kaptanın olması seni daha mutlu eder. Ya da Ekalu'nun. Eğer

hâlâ *Toren'ın Adaleti* olsaydım Ekalu'ya aşırı derece bir sevgi besleyebilirdim."

"İkinizde aptalca davranıyorsunuz." Bu sözlerin sahibi uyumak istediğini duyurduğundan beri hareketsizce yatan Seivarden'dı. Sesi sakin, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bu tam Breq'e özgü bir aptallık; bunun sebebinin onun Breq olması olduğunu sanıyordum ama sanırım bu gemilere özgü bir şey."

"Ne?" diye sordum.

"Gemi'nin subay yetkilerine sahip biri olmak hakkında söylediklerinin anlamını çözmem yarım günümü aldı."

"Uyumak istediğinizi sanıyordum Teğmen," dedi Beş. Sanki bu söylemek istediği bir şey değilmiş de sadece gözünün önündeki kelimeleri okuyormuş gibi görünüyordu.

"Gemi," dedim o an kiminle konuştuğuma ve benimle konuşanın kim olduğuna emin olamadan, "senden istediğim her şeyi yaptın, ben ise seni ve mürettebatını büyük bir tehlikenin içine soktum. Nereye istersen oraya gidebilmelisin. Beni bir yerlerde bırakabilirsin." Itran Tetrarşisine vardığımı hayal ettim, belki Seivarden da ardımdan gelirdi. Oraya ulaşana kadar bacağım tekrar çıkmış olurdu.

Athoek'ı geride bıraktığımı hayal ettim. Altbahçe'deki tamiratlar tamamlanmadan ve oranın sakinlerinin gelecekleri belirsizken. Queter'ı ihtiyaç duyması halinde kimseden yardım almayacak konumda bıraktığımı. Uran ve Basnaaid'i istasyonda, ateş ettiğim gemilerden üçünü de vurmayı başardıysam bile büyük bir tehlikenin pençesinde bıraktığımı. Hem hepsini yok etmiş olma ihtimalim neydi ki? Çok çok düşüktü. Bu, neredeyse ihtimal dahilinde bile değildi. Yine de o geminin dışından yaptığım atışlar işe yaraması olasılığı az da olsa gerçekçi sayılabilecek tek seçeneğimdi. "Beni burada bırakıp istediğin yere gidebilirsin Gemi."

Beş, "Ve *Sfen* gibi mi olayım?" dedi. "Kaptansız, herkesten saklanır halde mi olayım? Almayayım teşekkürler Donanma Komutanı." Beş kaşlarını çattı. Bir nefes aldı. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama Teğmen Seivarden haklı. *Siz* de haklısınız; gemiler diğer gemileri sevemez. Sizinle tanıştığımdan beri bunu düşünüyorum. Bunu bilmiyorsunuz çünkü o sırada bilinciniz kapalıydı ama haftalar önce, Omaugh Konağı'ndayken Radch'ın Efendisi bana yeni bir kaptan atamaya çalıştı ve ona sizin dışınızda kimseyi istemediğimi söyledim. Elbette bu aptalcaydı çünkü beni kendi seçimini desteklemeye zorlayabilirdi. Karşı çıkmamın bir anlamı yoktu; söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey bir fark yaratmazdı. Ama bir şekilde yarattı ve sizi bana gönderdi. Bunun hakkında düşünüp duruyorum. Belki olay gemilerin diğer gemileri sevememesi değildir. Belki gemiler kaptan olabilecek kişileri severler. Ve daha önce hiçbir gemi kaptan olamadı." Beş yine yüzümdeki gözyaşlarını sildi. "Teğmen Ekalu'dan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Teğmen Seivaden'dan da yeterince hoşlanıyorum ama bunun asıl sebebi onun sizi seviyor olması."

Seivarden yanımda rahat ve hareketsiz halde yatıyordu; nefes alışverişi düzenli, gözleri hâlâ kapalıydı. "Seivarden beni sevmiyor," dedim. "Sadece onun hayatını kurtardığım için bana minnettar ve ben kaybettiği her şeyle tek bağıyım."

"Bu doğru değil," dedi Seivarden, hâlâ sakin bir şekilde. "Şey, peki bir kısmı doğru."

"İkisi de geçerli," dedi Beş. Ya da Gemi, hangisi olduğuna emin değildim. "Ve siz sevilmeye alışık değilsiniz. İnsanların size bağlanmasına alışıksınız. Ya da size düşkün olmasına. Ya da sizden destek almasına. Ama sizi sevmesine değil, tam olarak değil. Sanırım bu yüzden böyle bir şeyin olabileceğini düşünmüyorsunuz."

"Ah," dedim. Seivarden sımsıcak şekilde yanımdaydı ama kolumdaki iyileştiricinin sert kenarı çıplak omzuna batıyordu. Canını yakacak ve kesinlikle ilaçların düzenlediği ruh halini bozacak kadar çok değil; yine de başta ne yaptığımı anlamadan, Seivarden'ın ne hissettiğini bilip ona göre hareket ettiğimin farkına varmadan hafifçe yana kaydım. Beş kaşlarını çattı; bu hareket gerçekten endişeli, bezgin ve utanmış olan ruh halini yansıtıyordu. Yorgundu; son bir hatta birkaç gündür doğru dürüst uyumamıştı. Gemi bana tekrar veri göndermeye başlamıştı ve bunu o kadar çok özlemiştim ki. Dışarıdaki koridorda Doktor elinde bana vereceği ilaçlarla buraya doğru geliyordu; kararlı ve kaygılıydı. Doktor'a geçmesi için yol veren Kalr On İki, Kalr Yedi'ye bölüklerinden dört, beş kişi daha çağırıp hep beraber kapının önünde durarak şarkı söylemeyi öneriyordu. Tek başına şarkı söyleme düşüncesi onun için daha utanç vericiydi.

"Komutanım," dedi Beş. Bu sefer konuşan gerçekten Beş, başka biri değil diye düşündüm. "Neden hâlâ ağlıyorsunuz?"

Kendime engel olamayarak hafifçe hıçkırdım. "Bacağım." Beş gerçekten şaşırmıştı. "Neden iyi olanı kaybetmek zorundaydım ki? Neden sürekli bana acı veren gitmedi?"

Beş henüz bir şey söylemeye fırsat bulamadan Doktor içeriye girdi ve ne Beş ne de Seivarden oradaymış gibi bana, "Bu rahatlamanıza yardımcı olacak Donanma Komutanı," dedi. Beş bir adım geriye çekilerek Doktor'un elindeki bandı enseme koymasına izin verdi. "Kalkmaya karar verip işleri ele almadan önce..." Seivarden'a baktı, onu dinlemiyordu ve yakın zamanda herhangi bir şey yapacakmış gibi de durmuyordu. "...dinlenebildiğiniz kadar dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacınız var." Beş'in elindeki bezi aldı. Gözlerimi silip bezi Beş'e geri verdi. "Biraz uyuyun!" diye emretti ve odadan çıktı.

"Uyumak istemiyorum," dedim Beş'e. "Çay istiyorum."

"Emredersiniz komutanım," dedi Beş, gerçekten ve gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

Seivarden, "Kesin gemilere özgü bir şey," dedi.

Çay henüz gelmeden uykuda daldım. Saatler sonra uyandığımda Seivarden hâlâ yanıma yatıyordu; yana dönmüş, tek kolunu üzerime atmış ve başını göğsüme yaslamıştı. Düzenli şekilde nefes alıyordu; o da yakında uyanacaktı. Ve Kalr Beş elinde çayla kapıdan giriyordu. Yine yeşil kuplu fincanda servis yapıyordu.

Bu sefer fincana uzanabildim. "Teşekkürler Beş," dedim. Bir yudum aldım. Sakin ve tasasız hissediyordum; bunun Doktor'un yaptığı bir şeyden kaynaklandığına emindim.

"Komutanım," dedi Beş, "Tercüman Zeiat sizi görmeyi talep ediyor. Doktor görüşmeden önce biraz daha dinlenmenizi tercih ediyor." Beş'in tercihi de bu yöndeydi ama bunu dile getirmedi.

"Tercüman Zeiat'ın herhangi bir talebini reddetmenin anlamı yok," diye belirttim. "Dlique'i hatırlıyorsundur." Ve Tercüman Zeiat'ın küçücük gemisinin nasıl biz geçide girmeden birkaç saat önce *Kalr'ın Merhameti*'nin yanında belirdiğini.

"Emredersiniz komutanım," diyerek onayladı Beş.

Başımı eğerek kendime baktım; etkileyici sayıdaki iyileştiricileri, üzerime örtülü battaniyeyi ve ellerimdeki eldivenlerimi saymazsak neredeyse çırılçıplaktım. Seivarden hâlâ üzerimdeydi. "Ama eğer tercüman izin verirse önce kahvaltı etmek istiyorum."

"İzin vermek zorunda komutanım," dedi Beş.

Sonuçta Tercüman Zeiat yemeğimi yiyene kadar beklemeyi kabul etti ve Seivarden kendi yatağına döndü. Beş beni

temizleyerek daha insan içine çıkabilecek duruma getirdi. "Donanma Komutanı," dedi Presger tercümanı, odaya girerken; Beş hareketsiz ve onaylamaz şekilde eşikte duruyordu. "Ben Presger Tercümanı Zeiat." Reverans yaptı. Sonra iç çekti. "Tam da bir önceki Donanma Komutanı'na alışmaya başlamıştım. Sanırım size de alışırım." Kaşlarını çattı. "Er ya da geç."

"Ben hâlâ Donanma Komutanı Breq'im Tercüman," dedim.

Kaşlarını çatmayı bıraktı. "Sanırım böylece hatırlaması daha kolay olacak. Ama yine de tuhaf bir durum, sizce de öyle değil mi? Belli ki siz aynı kişi değilsiniz. Donanma Komutanı Breq'in –bir öncekinden bahsediyorum– iki bacağı vardı. Donanma Komutanı Breq olduğunuzdan kesinlikle *emin* misiniz?"

"Oldukça eminim Tercüman."

"Peki o zaman. Eğer eminseniz." Duraksadı; belki de benim olmadığımı itiraf etmemi bekliyordu. "Her neyse Donanma Komutanı. Bence bu konuda son derece dobra davranmak en iyisi olacak, umarım açık sözlülüğümü mazur görürsünüz. Elbette Presgerler tarafından tasarlanmış ve yapılmış bir silaha sahip olduğunuzun farkındaydım. Bu bir sır gibi görünüyor, haksız mıyım? Açıkçası bundan çok emin değilim."

"Tercüman," diyerek devam edemeden sözünü kestim. "Merak ediyorum da. Birçok kez farklı insan türleri arasında ayrım yapamadığınızı dile getirdiniz ama Garseddai'a o silahları Presgerler sattı ve bunu özellikle Radchaailar üzerine kullanılmaları için yaptı."

"Ne dediğinize dikkat etmelisiniz Donanma Komutanı," diye azarladı Tercüman Zeiat. "Ortalığı çok fena karıştırabilirsiniz. Bir önceki Donanma Komutanı'nın da buna yat-

kınlığı vardı. *Onların* bunu anlamadığı doğru. Hiç anlamıyorlar. Ama bazı tercümanlar, biz anlıyoruz. Biraz da olsa. O zamanlar bu konudaki algımızın şu ankinden daha az olduğunu kabul ediyorum; yine de haklı olduğunuz bir yan var. Bunu nasıl anlatsam? Düşünün ki... evet, düşünün ki tehlikeli bir şey yapmayı kafasına koymuş küçük bir çocuk var. Diyelim ki bu şey yaşadığı şehri ateşe vermek. Sürekli tetikte olup başını belaya sokmamasını sağlayabilirsiniz. Ya da onu elini *küçük* bir ateşin içine sokmaya ikna edebilirsiniz. Bir, iki parmağını kaybedebilir, hatta belki kolunu bile ve elbette bu acılı olacaktır ama işe yarayacaktır, değil mi? Bir daha asla aynı şeyi yapmayacaktır. Hatta bu yaşadığından sonra muhtemelen bir daha asla ateşe yaklaşmayacaktır. Bu mükemmel bir çözüm gibi görünüyor ve oldukça da işe yaramıştı, en azından başta. Ama bunun kalıcı bir çözüm olmadığı ortaya çıktı. O zamanlar İnsanları çok iyi anlayamıyorduk. Şimdi daha iyi anlıyoruz, en azından anladığımızı düşünüyoruz. Aramızda kalsın ama–" –sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi önce bir yana sonra diğerine baktı– "İnsanlar çok tuhaf. Bazen durumla başa çıkmamız konusunda umutsuzluğa kapılıyorum."

"Hangi durumla başa çıkmak konusunda Tercüman?"

Gözleri kocaman açıldı; şaşırmış, hatta şoka girmişti. "Ah Donanma Komutanı, sizden önce gelenle o kadar çok ortak noktanız *var* ki! Gerçekten anlattıklarımı takip edebildiğinizi sanmıştım. Ama bu sizin suçunuz değil, hayır değil. Aslında kimsenin *suçu* değil, sadece öyle. Şunu değerlendirin Donanma Komutanı, barışın devam etmesini sağlamak bizim yararımıza. Eğer antlaşma olmasa tercümanlara da gerek olmaz, değil mi? Ve doğrudan bu şekilde düşünmek rahatsız edici olsa da asılında biz İnsanlara oldukça benzeriz. Hayır, *biz* antlaşmanın ihlal edilmesi

ihtimalini dahi düşünmek istemiyoruz. Şimdi, o silaha *sahip* olmanız bir yere kadar kabul edilebilir. Ama dün biri o silahı *kullandı*. Hem de İnsan gemilerine ateş etmek için. Elbette yapılma amacı *tam olarak* bu ama o silah antlaşmadan önce yapılmıştı, anlıyor musunuz? Elbette o antlaşmayı İnsanlarla yaptık fakat dürüst olmam gerekirse kimin İnsan olduğu kimin olmadığıyla ilgili sorun yaşamaya başladım. Daha önemlisi o anlaşmaya varılırken Anaander Mianaai'ın tüm İnsanlar adına hareket etmediğini fark ettim, ki daha önce de söylediğim gibi bunu *onlara* açıklamak imkânsız ve sizin kendi aranızda ne yaptığınız hiçbirimizin umurunda değil ama bunu yapmak için Presger silahları kullanmanız, hem de Rrrrrrlarla yaşananların hemen ardından. Bu hiç de iyi görünmüyor. Biliyorum o olay yirmi beş yıl önceydi ama *onlar* için beş dakika önce sayılır. Ayrıca bunlar tam da antlaşmayla ilgi tüm daireler aynı... heyecanı taşımaz ve o silahların varlığı ve satışıyla ilgili... bazı kararsızlıklar varken oluyor."

"Anlamıyorum Tercüman," diye itiraf ettim.

Derin bir iç çekti. "Anlayacağınızı zannetmiyordum. Yine de denemem gerekiyordu. Burada hiç istiridye olmadığına emin misiniz?"

"Bunu size gemiye binmeden önce söyledim Tercüman."

"Söylediniz mi?" Gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. "Bunu söyleyen kişinin sizin askerlerinizden biri olduğunu sanmıştım."

"Tercüman, silahın bende olduğunu nereden biliyordunuz?"

Ani bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bu çok belliydi. Bir önceki Donanma Komutanı Breq benimle tanıştığında silah ceketinin içinde duruyordu. Onu... hayır bu tam olarak duymak değil. Kokusunu almak mı? Hayır, bu da doğru

değil. Aslında, bunun sizin sahip olduğunuz bir algı yöntemi olduğunu sanmıyorum. Şimdi düşününce, evet değil."

"Sormamda bir sakında yoksa Tercüman neden 1,11 metre?"

Kaşlarını çattı; kafasının karıştığı belliydi. "Donanma Komutanı?"

"Silahlar. Mermileri her şeyi 1,11 metre deliyor ama sonra duruyor. Neden 1,11 metre? Bu çok işe yarar bir mesafe gibi görünmüyor."

Tercüman Zeiat kaşlarını çatmaya devam ederek, "Şey, değil," diye yanıtladı. "İşe yarar bir mesafe olması *hedeflenmedi*. Aslında herhangi bir mesafe hedefi yoktu. Farkında mısınız Donanma Komutanı, yine aynı şeyi yapıyorsunuz; sizi tamamen yanlış yöne götürecek şeyler söylüyorsunuz. Hayır, mermiler her şeyi 1,11 metre delmek için tasarlanmadı. Radchaai gemilerini yok etmek için tasarlandı. Satın alacak kişilerin amacı buydu. 1,11 metre aslında... tesadüfi bir yan etki sayılır. Ve elbette onun da yararlı olduğu noktalar var. Ama bir Radchaai gemisine ateş ettiğinizde çok daha farklı bir sonuç alıyorsunuz, bunu garanti ederim. Garseddailara da bu garantiyi vermiştik ama açıkçası bize tam olarak inanmadılar. İnansalardı çok daha fazla hasar verebilirlerdi. Gerçi sonuçlarının çok da farklı olacağını zannetmiyorum."

İçimde daha önce var olmasına izin vermediğim bir umut kıvılcımı çaktı. Eğer o gemiler rotalarını değiştirmediyse, belki de geriye sadece bir tanesi kalmıştı. Bir tane artı *Atagaris'in Kudreti*. Ve dış istasyonlardaki *Ilves'in Merhameti* ama *Ilves'ın Merhameti*'nin *Atagaris'in Kudreti*'ne karşı savaşırken ortaya çıkmaması, onunla kaptanının başlarına bela almak istemediklerini ve dış istasyonların orada uzun süre boyunca kalmak için ellerinden geldiğince çok bahane bul-

maya çalışacaklarını gösteriyordu. Ve eğer silah gerçekten özel bir etkiye sahipse onu daha iyi ve etkili bir şekilde kullanabilirdim. "Sizden daha fazla mermi satın almam mümkün mü?"

Tercüman Zeiat'ın kaşları daha da çatıldı. "Benden mi? Bende hiç yok Donanma Komutanı. *Onlarda* var. Ama satın almak ayrı bir problem. Anlarsınız ya antlaşma –Anaander Mianaai'ın bu konuda oldukça ısrarlı olması üzerine– bu tarz silahların İnsanlara verilmesini yasakladı."

"Yani Geckler ya da Rrrrrrlar onları satın alabilir, öyle mi?"

"Sanırım alabilirler. Gerçi Radchaai gemilerini yok etmek için yapılmış bir silah *istemeleri* için hiçbir neden göremiyorum. Antlaşma bozulmadıkça, elbette eğer bozulursa İnsanların, gemileri yok eden silahlardan çok daha öncelikli sorunları olur, bunun garanti ederim."

Peki. Hâlâ birkaç şarjörüm vardı. Hâlâ hayattaydım. İmkânsız görünse de bir ihtimal vardı. Küçük bir ihtimaldi evet ama birkaç dakika önce olduğu kadar küçük değildi. "Ya Athoek sizden tıbbi iyileştirici satın almak isterse?"

"İyileştiriciler konusunda bir anlaşmaya varabiliriz," diye cevapladı Tercüman Zeiat. "Ne kadar çabuk o kadar iyi sanırım. Onları oldukça hızlı kullanıyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Mümkün değil," dedi Doktor, ben dört saat sonra koltuk değneklerini istediğimde. Daha doğrusu ben Beş'ten onları istemiştim ve birkaç dakika sonra Doktor yatağımın yanına gelmişti. "Hâlâ vücudunuzun üst tarafında çalışan iyileştiriciler var ve hatta sağ bacağınızda da. Kollarınızı oynatabildiğiniz için rahatça ayağa kalabileceğinizi düşünebilirsiniz Donama Komutanı ama yanılıyorsunuz."

"Yanılmıyorum."

"Her şey yolunda," diye devam etti Doktor, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Geçit uzayının güvenliğindeyiz ve her şey Teğmen Ekalu'nun kontrolünde. Eğer toplantı yapmak konusunda ısrarcıysanız burada yapabilirsiniz. Yarın –belki– birkaç adım atmayı deneyim nasıl gittiğini görebiliriz."

"Koltuk değneklerini ver."

"Hayır." Aklına gelen bir şey adrenalin seviyesinin yükselmesine ve kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. "Eğer isterseniz bunun için beni vurabilirsiniz ama koltuk değneklerini vermeyeceğim."

Bu, gerçek bir korkuydu. Ama böyle bir şey için onu vurmayacağımı bildiğinden emindim. Ve doktorlar diğer subaylardan biraz daha fazla söz hakkına sahipti, en azından tıbbi konularda. Yine de. "O zaman emeklerim."

"Bunu yapmazsınız," dedi Doktor. Sesi sakin olsa da kalbi hâlâ hızlı artıyordu ve artık korkmanın yanında öfkeleniyordu.

"Görürsün."

"Neden bir doktora göründüğünüzü bile anlamıyorum," dedi ve hâlâ öfkeli bir şekilde dışarıya çıktı.

İki dakika sonra Beş koltuk değnekleriyle geldi. Tamamen dik oturur hale gelerek kalan tek bacağımı dikkatlice aşağıya sarkıttım ve koltuk değneklerini kollarımın altına yerleştirdim. Çıplak ayağım yere değene kadar kaydım. Bacağımın üzerine yük bindirdiğimde neredeyse devriliyordum; ayakta kalmamı sağlayan tek şey koltuk değnekleri ve Kalr Beş'in desteğiydi. "Komutanım," diye fısıldadı Beş, "yatağa dönmenize yardım etmem için izin verin. Eğer isterseniz üniformanızı getirir ve teğmenlerin sizinle görüşmek için buraya gelmesini sağlarım."

"Bunu yapacağım."

"Hayır, yapmayacaksınız," dedi Gemi kulağıma, "Doktor haklı. Bir ila iki güne ihtiyacınız var. Eğer yere düşerseniz kendinize daha da çok zarar vereceksiniz. Ve hayır, şu an emekleyerek bile çok uzağa gidemezsiniz."

Bu Gemi'nin normal tavrı değildi ve neredeyse bunu dile getirecektim fakat bu kadar öfkeli ve bıkkınken söyleyeceklerimin hoş olmayacağını fark ettim. O yüzden bunun yerine, "Bunu yapacağım," dedim. Ama kapıya bile ulaşamadım.

10

Tüm teğmenlerimle görüşmem gerekiyordu ama önce tek olarak Tisarwat'la buluştum. "*Sfen* benimle konuştu," dedi, yatağımın ayak ucunda dikilirken. Odada başka hiç kimse yoktu, Kalr Beş ya da Seivarden bile. "Söyledikleri beni çok şaşırtmadı."

Hayır, elbette şaşırtmamıştı. "Bir noktada bunu bana söylemeyi planlıyor muydun Teğmen?"

"Bilmiyordum!" Gerilmişti. Utanmıştı. Kendinden nefret ediyordu. "Bu, onun..." Tisarwat duraksadı. Belli ki üzülmüştü. "Zalim, Hayalet Sistem'i bir üs olarak kullanma fikrini değerlendirmişti ve orada gemi inşa etmeyi düşünmüştü. Bu konuya oldukça kafa yormuştu. Hatta gemi merkezi olarak kullanmak için bazı yapay zekâ çekirdeklerini... haczetmeyi de düşünmüştü. Ne olur ne olmaz diye. Sonuçta bunun çok riskli olacağına karar vermişti. Ve diğer tarafın bunu keşfetmesinin ve hatta belki ele geçirmesinin çok kolay olacağı sonucuna varmıştı. Ama onun aklına geldiğine göre diğer parçasınınkine de gelme ihtimali yüksekti. Ayrıca eğer bağıl mürettebatlı gemiler inşa etmek istiyorsa eski köle tüccarlığı bu olanağı sağlayacaktı, ki *o* bunu istemiyordu ama diğeri istiyordu. O yüzden durumu gözledi. Bir süre sonra geri kalanı da ne kadar uygun görünürse görünsün Hayalet Sistem'in gemi inşa etmek için ideal bir yer olmadığına karar vermiş gibi göründü."

"Peki ya *Sfen*'in Altbahçe'de saklamış yapay zekâ çekirdekleri hakkındaki düşüncesi?"

"Aynı şekilde komutanım, orası bir şeyler saklamaya uygun olduğu açıkça belli bir yer. Birçok kez oraya baktı ama hiçbir şey bulamadı. Diğerinin de baktığı kesin. Tüm o Ychanalar oradayken çok iyi bir yer değil ama onlar en başından beri orada değillerdi. Ve diyelim ki bir noktada diğer oraya bir şey sakladı; Ychanalar oraya taşındıktan sonra o şeyi çıkarmak çok zor olacaktı."

"O zaman neden oraya taşınmalarını engellemedi?"

"Onlar oraya iyice yerleşene kadar kimse bunun farkına varmadı. O noktandan sonra da onları zorla dışarıya çıkarmak istasyon sakinlerinin –özellikle de birçok Xhai'ın– sorun yaşamasına neden olacak ve konut dağılımlarını karmaşıklaştıracaktı. Aynı zamanda orada insanların yaşaması ve rakibinin defalarca orayı bakmasına rağmen hiçbir şey bulamaması oranın bir şeyler saklamak için çok iyi bir yer olacağı anlamına da gelebilir. Orada ne olduğunu umursamıyormuş gibi göründüğü sürece. Hiç kimse orada çalışma yapmayı düşünmediği sürece."

İstasyon yetkilileri orada çalışma yapılmasına karşı çıktığı sürece. "Bu, Muhterem Ifian'ın davranışını açıklıyor. Ama ya diğerleri? İstasyon İdarecisi Celar bunun gerekliliğine dikkat çektiğimizde orada çalışma yapılmasını memnuniyetle onayladı. Güvenlik onun yanında yer almaktan memnundu. Ifian tepkisini koyana kadar Vali Giraod'un bu konuda hiçbir fikri yokmuş gibiydi. Eğer bir şeyler araya kişileri Altbahçe'den uzak tutmak bu kadar önemliyse, eğer orada gerçekten bir şey varsa neden onu sadece muhterem korumaya çalışıyor?"

"Şey komutanım." Tisarwat'ın sesi çok az acı dolu olsa da ağır bir utanç hissettiğini gördüm. "O aptal değil. Onun

hiçbiri aptal değil. Hiçbir parçası Altbahçe gibi –Hayalet Sistem gibi– bir yeri başı boş bırakmaz. O yüzden birçok... manevra yapıldı ve Athoek Sistemi'ne yapılan atamalarda üstü kapalı çatışmalar yaşandı. Bunların hepsi aslında burada ne olduğu umurunda değilmiş gibi davranırken oldu. İkisi de buraya güçlü parçalar yerleştirmeye çalıştı ve ikisi de diğerinin seçimlerinin kuyusunu kazacak veya onları bastıracak hamleler yaptı. Sonuç, şey, işte bu. Size bunu daha önce anlatabilirdim komutanım ama bunların hepsinin önemsiz olduğuna, burada hiçbir şey olmadığına ve Athoek'a dair bir hamle yapmanın sadece dikkat dağıtma amaçlı olduğuna emindim, yani o emindi. Hâlâ tek amaç dikkat dağıtarak karşı tarafı ana çatışmadan uzaklaştırmak, ki bunun çoğunlukla konaklarda yaşanacağına inanıyor. Siz buradasınız çünkü, şey, ilk olarak başka bir yere gitmeyi kabul etmezdiniz. İkinci olarak ise bir süre önce söylediğim gibi size çok kızgın. Ve diğerinin size, başka bir yeri savunmasız bırakmak pahasına sizin peşinizden gelecek kadar kızgın olma ihtimali var. Son olaylar değerlendirildiğinde olan şey de bu gibi görünüyor. Eminim şu anda Omaugh, Tstur'a karşı harekete geçme planı yapıyordur."

"Yani Donanma Komutanı Uemi mesajımızı alır almaz muhtemelen hızla Tstur'a doğru yola çıktı. Ve Hrad donanmasını da yanında götürdü. Bize yardım göndermez."

"Bu çok olası görünüyor komutanım." Yatağın ucunda tuhaf bir şekilde sessiz olarak dikildi. Bana bir şey söylemek istiyordu ama söylemekten korkuyordu. Sonunda, "Geri dönmemiz gerek komutanım," dedi. "Ekalu dönmememiz gerektiğini düşünüyor. Hayalet Sistem'e gidip *Sfen*'in bağılını ve belki bir de Tercüman Zeiat'ı bıraktıktan sonra başka hiçbir yerdeki yetkililerin bize dostça davranmayacağı düşüncesinden yola çıkarak Omaugh'a dönmemiz gerektiğine

inanıyor. Amaat Bir de ona katılıyor." Seivarden Sıhhiyede olduğu sürece Amaat Bir vekil teğmendi.

"Athoek'a dönmemiz lazım," diye onayladım. "Ama bunu yapmadan önce oradaki durumun ne olduğunu bilmek istiyorum. İstasyon'un Ychanaların Altbahçe'ye taşınması konusunda artık bir şey yapılamayacak hale gelene kadar kimseyi uyarmamış olması bana ilginç geliyor. Bunun huysuzluğundan kaynaklandığını düşünmüştüm. Ama oraya bir şey saklanmışsa ve bunun hakkında konuşamıyorsa belki de bundan fazlası vardır."

Tisarwat, "Belki de," dedi, bunu değerlendirerek. "Gerçi dürüst olmam gerekirse istasyon huysuz davranmaya meyilli."

"Onu suçlayabilir misin?

"Çok suçlayamam," diye itiraf etti. "Yani geri dönmek konusunda komutanım. ." Devam etmesini söyleyen bir hareket yaptım. "Hayalet Sistem'de, tam geçidin ağzında Athoeklılara ait eski bir iletişim aktarıcısı var. Hep oraya doğru genişlemeyi hayal ettiler ama hiç başaramadılar." Artık bunun ne kadarının *Sfen*'in müdahaleleri sonucu olduğunu merak ediyordum. "*Sfen* hâlâ çalıştığını söylüyor ve tüm resmi haber kanallarının yayını alıyor. Eğer gerçekten öyleyse onu İstasyon'la konuşmak için kullanabiliriz. Eğer yapabilirsem... Bazı resmi aktarıcıların erişimlerine sahibim. Gönderdiğim herhangi bir şeyi resmi onaylı mesaj ya da rutin veri talebi gibi gösterebilirim. Resmi ve bilinen bir aktarıcıdan gelen onaylanmış bir mesaj dikkat çekmez."

"O aktarıcı şu güne kadar Athoek'a hiç resmi mesaj göndermemiş olsa bile mi?"

"Eğer bunu fark ederlerse komutanım, alarma geçeceklerdir. Ama birinin bunu *fark etmesi* gerek. İstasyon hemen fark edecektir ama başka herhangi biri için muhtemelen

sadece bir diğer onaylı bir mesaj gibi görünecek. Ve belki bize cevap vermek istemez ya da veremez ama en azından deneyebiliriz. Ne olursa olsun resmi haberlerden bir şeyler öğrenme şansımız var. Ve bu, bize onarımları tamamlayacak ve affınıza sığınıyorum komutanım ama size de iyileşecek zaman tanır; ne yapacağımızı da bilgiyi edindikten sonra düşünebiliriz." Son söyledikleri ağzından endişeli bir telaşla döküldü. Benim yaralanmamdan bahsettiği için endişelenmişti. *Yapabileceğimiz* hiçbir şey yoksa yapmaya karar vereceğim şeyi düşündüğü için endişelenmişti. "Ama komutanım, Vatandaş Uran... Uran'ın kafası çalışıyor ama bu... ve Vatandaş Basnaaid..." Vatandaş Basnaaid'e beslediği yoğun duygular onu bir anlığına konuşamaz hale getirmişti. "Omaugh'tayken söylediklerinizi hatırlıyor musunuz komutanım?" Yeni bir gerginlik ve kendinden nefret dalgasına kapıldı. *Omaugh'tayken* o hâlâ Anaander Mianaai'dı ve benim hatırlayacağım herhangi bir şey Anaander'a ait bir anıydı. "Size yapabileceği hiçbir şeyin halihazırda yapmış olduklarından daha kötü olamayacağınızı söylemiştiniz, hatırlıyor musunuz? Omaugh'a geldiğinizde kaybedecek hiçbir şeyiniz yoktu. Artık bu doğru değil. Ben... o zaman bile tam olarak doğru olduğunu zannetmiyorum. Ama artık hiç doğru değil."

"Yani," dedim, "zalimin elinden gelirse Basnaaid ya da Uran'ı bana karşı kullanacağını söylüyorsun." Queter, Uran'ı güvende kalması için çay tarlalarından uzağa, istasyona götürmemi istemişti. Şimdi Queter, Uran'dan daha güvendeymiş gibi görünüyordu."

"Keşke bizimle gelselerdi." Hâlâ yatağın ayak ucunda dimdik duruyordu. Hareketsiz kalmak ve yüzünü ifadesiz tutmak için çok çaba sarf ediyordu. "Onlara sorduğumu ve onların gelmeyi kabul etmediğini biliyorum ama eğer on-

ları yeterince uyarsaydık gelmeye *zorlayabilirdik*. O zaman gidip bir daha geri dönmeyebilirdik."

"Diğer herkesi ardımızda mı bırakacaktık?" diye sordum. "Altbahçe'deki komşularımızı? Yüzeydeki tarla işçilerini? Arkadaşlarını?" Tisarwat birçok arkadaş edinmişti; bunların bazıları çıkar ilişkileriydi ama hepsi değil. "Vatandaş Piat'ı? Hatta huysuz İstasyon'u?"

Titrek bir nefes aldı ve sonra, "Bu nasıl olabilir? Bunda ne gibi bir menfaat olabilir? Kendisine, bilirsiniz ya, tüm bunların sonuçta insanlığın menfaatine olduğunu, herkesin bir yere ve planda oynayacak bir role sahip olduğunu söylüyor; bazen asıl menfaat için bireylerin acı çekmek zorunda olduğunu. Ama acı çeken taraf olmadığın sürece kendi kendine bunu söylemek çok kolay, değil mi? Neden acı çeken taraf *biz* olmak zorundayız?" diye isyan etti.

Cevap vermedim. Bu, çok kişinin sorduğu bir soruydu ve bunun kabul gören cevaplarını en az benim kadar iyi biliyordu.

Otuz saniyelik gergin ve acı dolu sessizlikten sonra, "Hayır," dedi. "Hayır, gidemeyiz, değil mi?"

"Hayır. Gidemeyiz."

"Başınızdan onca şey geçti," dedi, "benim yaşadıklarımdan çok daha fazlası geçti. Ve kaçıp gitmek isteyen benim."

"Ben de kaçmayı düşündüm," diye itiraf ettim.

"Düşündünüz mü?" Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi; rahatlama ve hayal kırıklığı yüklü tuhaf bir duygu karmaşası yaşadı.

"Evet." Ve eğer Basnaaid'le Uran gemide olsaydı bunu yapmaya da karar verebilirdim. "Her neyse," dedim. "Bu aktarıcı projesini hayata geçirmek için tam olarak neye ihtiyacın olduğunu çöz."

"Çözdüm bile komutanım." Kendinden nefret duygusu

için kapladı. Ve gurur. Korku. Endişe. "Çok fazla şeye ihtiyacım yok. Buradan yapabilirim. Eğer yapabilirsem. Ama Gemi'nin yardımına ihtiyacım var. Eğer hâlâ... demek istediğim, Gemi yardım edebilir."

Eğer hâlâ onun Anaander Mianaai'ın bir parçası yapan, benim çıkardığım implatlara sahip olsaydı demeye çalışıyordu. "Güzel. O zaman senin, Ekalu'nun ve Amaat Bir'in on beş dakika sonra benimle burada buluşmasını istiyorum. Ve sonra–" –bu Tisarwat'tan çok Gemi'nin Doktor'un bilgisi içindi– "kamarama döneceğim." Bunu koltuk değnekleriyle mi, emekleyerek mi, yoksa Kalrların beni taşımasıyla mı yapacağım önemli değildi.

Sfen kamaramdaydı; tezgâhın yanında durmuş üzerine yayılmış altın ve camdan yapılma güzelim çay takımının parçalarına bakıyordu. Bu sefer koltuk değneklerini kullanmayı başarmış ve yolun en azından bir kısmını kendi gücümle gelmiştim ama Beş ve On İki olmasaydı kamarama varmayı başaramazdım. Biz içeriye girdiğimizde *Sfen* kafasını kaldırıp baktı. Beş'e başıyla selam verdi ve bana, "Kuzen," dedi.

"Kuzen," diye karşılık verdim ve Beş'in desteğiyle banka ulaşmayı başardım. Beş çevreme yastık koyarken, "Nasıl görünüyor Kuzen?" diye sordum. "Çay takımından bahsediyorum. Alaycı bir yorumda bulunmadan önce belirteyim."

"Tüm eğlencesini kaçırdın Kuzen," dedi *Sfen*, tezgâhın üzerindeki renkli cam parçalarına bakarak sakin bir şekilde. "Bunun anlamlı bir şekilde tekrar bir araya gelebileceğine inanmıyorum." Beş tezgâha gittiğinde hafifçe yana çekilip onun çay yapma malzemelerine ulaşmasına izin verdi.

"Üzgünüm," dedim. Beş'in yerleştirdiği yastıklara yaslandım.

"Her neyse," dedi *Sfen* bana bakmamayı sürdürerek, "so-

nuçta sadece bir çay takımı. Ve ben onu satmıştım, hem de Kaptan Hetnys'in bir aptal olduğunu bilerek. Aptal olmasa benimle iş yapmazdı." O ve Beş tezgâhın önünde yan yana dururlarken tuhaf bir şekilde samimi görünüyorlardı. *Sfen* parçaları kutunun içine süpürdü, sonra da onu kapatarak tezgâhın üzerine koydu. Beş'ten çay dolu iki kırmızı fincan alarak yanıma oturmak için geldi. "Daha dikkatli olman gerekiyor Kuzen. Kaybedebileceğin parçaların tükeniyor."

"Oysa tüm eğlencesini kaçırdığımı söylemiştin." Çay fincanlarından birini aldım. Ve çayı içtim.

"Gerçekten hiç eğlenmiyorum," dedi *Sfen*, son derece sakin bir sesle ama elbette o bir bağıldı. "Kendimden bu şekilde ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum." Bilgiler sadece sıradan sistemler arası geçitlerden aktarılabilirdi çünkü onlar sürekli açık olurdu. Şu an kendi gerçek uzay baloncuğumuzdaydık ve kendisinin geri kalanıyla, yani Hayalet Sistem'deki gemiyle iletişim kuramıyordu. "Bu ne kadar rahatsız edici olsa da en azından geri kalanımın orada bir yerde olduğunu biliyorum."

"Evet," diye onayladım ve bir çayımdan bir yudum daha aldım. "Tercümanla oyununuz nasıl gidiyor?" *Sfen* ve Tercüman Zeiat son iki günü bölük odasında pul oyunu oynayarak geçirmişlerdi. Daha doğrusu standart bir pul oyun gibi başlayan bir şey oynayarak. Artık oyuna balık şekilde kekler, iki yumurtanın boş kabuklarından oluşan parçalar ve arada sırada içine cam pullardan birini attıkları bir günlük çay fincanı da dahildi. Oyunu oynadıkça uyduruyorlarmış gibi görünüyordu.

"Oyun iyi gidiyor," diye yanıtladı *Sfen* ve kendi çayından içti. "O benden iki yumurta önde ama benim çok daha fazla kalbim var." Bir yudum daha aldı. "Oyundan bahsediyorum. Oyun dışında da daha fazla var. Muhtemelen. Şimdi konusu

açılınca fark ettim de tercümanın içinde ne olduğunu düşünmek dahi istemiyorum. Ya da valizinde ne olduğu."

"Ben de." Beş tezgâhtaki işini bitirip odayı terk etti. Ne yapmaya gittiğini öğrenmek için Gemi'ye erişebilirdim ama bunu yapmadım. "Hayalet Geçit'ten ne kadar bilgi geliyor?"

"Oldukça çok," diye yanıtladı *Sfen*. "Resmi yayınları alıyorum, elbette. Duyurular. Sansürlenmiş haberler ve tüm o popüler eğlenceler. Benim en sevdiklerim tarihi, kederden delirmiş, başıboş dolaşan gemilerle ilgili olanlar." Alay ettiğine emindim ama *Sfen*'in sesinde buna dair bir iz yoktu.

"O zaman en son çıkanı kaçırmak istemezsin," dedim. "Kederden delirmiş bir geminin, önemsiz bir maden pilotunu uzun süre önce ölen kaptanı olduğunu sandığı için kaçırması hakkında. Macera ve kahkaha dolu yine de yürek burkan yanlış anlaşılmalar birbirini izliyor."

"Keşke onu kaçırmış olsaydım," dedi *Sfen* ifadesiz bir sesle. "Hiç duyduğun bir şarkının hoşuna gitmediği oldu mu?"

"Aslına bakarsan oldu."

"Kutsal olan her şey aşkına," dedi *Sfen*, "lütfen söylemeye kalkma. Talihim yeterince kötü."

Birkaç saniye sessizce oturdum. Sonra, "Kaptan Hetnys'ten aldığın onca insan. Ve Athoek'ın topraklara katılmasından önce köle tüccarlarından aldıkların. Hepsi bağlı mı?"

Sfen çayını bitirdi. "Nereye varacağını biliyorum Kuzen." Cevap vermediğimde devam etti, "Ve nereden yola çıktığını. Ve belki sen böyle olduğun için buradaki geminle iyi anlaşıyorsunuzdur ama benim size katılmaya niyetim yok. O bedenleri onlara ihtiyacım olduğu için satın aldım."

"Tam olarak neden onlara ihtiyacın vardı? Üç bin yıldır ne yapıyordun ki bağıllara ihtiyaç duydun?"

"Hayatta kalmak için," diye yanıtladı *Sfen*. Çay fincanını banka, yanına koydu. "Senin bu konuda olay çıkarman çok ironik. Savaştan önce ben genelde suçluları alıyordum. Tüm hayatı Gaspçı'nın gelişi güzel bir sürü insan bedeni toplamasına dayanan sensin. Gemi olarak geçirdiğin hayatın boyunca kaç bağılın oldu? Ve bunların kaçı masum insanlardı? Ve benden elimdeki bedenlerin birkaçından vazgeçmemi istiyorsun, öyle mi?" Cevap vermedim. "Artık bir mürettebatım bile yok. *Kalr'ın Merhameti* gibi *sahte* bağıllarım bile olamaz."

"Olay çıkarmıyorum," dedim. "Soruyorum. Ve dondurma kabinlerindeki o vatandaşlar."

"Onlar vatandaş değil. Vatandaşlar Radch'ın içinde yaşar. Radch'ın dışındaki her şey kirlidir ve neredeyse insan bile sayılmaz. Kendinize istediğiniz kadar Radchaai diyebilirsiniz, sanki bir fark yaratacakmış gibi kirli şeylere dokunmamak için eldiven takabilirsiniz ama bunlar hiçbir şey değiştirmez. Siz vatandaş değilsiniz dolayısıyla kirlisiniz ve hiçbir giriş yetkilisi Radch'ın on bin kilometre yakınına dahi yaklaşmana izin vermez; kaç kez yıkandığın, ne kadar süre oruç tuttuğun bir anlam ifade etmez."

"Elbette yaklaştırmazlar," diye makul bir şekilde karşılık verdim. "Ben bir bağılım."

"Ne kastettiğimi biliyorsun."

"Yakında geçit uzayından çıkıp evin olan sisteme gideceğiz." Son birkaç bin yıldır Hayalet Geçit, *Sfen*'in evi gibi olmuştu. "Bize Athoek'ta neler olduğuna dair bilgi verebileceğini umuyorum. Eğer istersen seni gemine geri gönderebiliriz."

Sessizlik oldu. *Sfen*'in nefes aldığını biliyor, bunu zar zorda olsa görebiliyordum ama bunun dışında hiç hareket etmiyordu. Sonra, "Geri dönmemem gerekiyordu," dedi.

"Bunu tahmin etmiştim." Beş içeriye girip oturduğumuz yere geldi. Yastıklarımı düzeltip fincanlarımızı aldı. "Anaander'ın gemilerine zarar vermeyi başarıp başaramadığımı öğrenmek istiyorum. Eğer başardıysam daha fazla zarar vermeye çalışmalıyım. Athoek'ta neler olduğunu bilmeliyim ki plan yapabileyim."

"Ah, Kuzen," diye karşılık verdi *Sfen*. "Burada oturmuş tartışıyoruz ve neredeyse hiçbir konuda fikir birliğine varamıyoruz ve sonra böyle beni tam kalbimden vuran bir şey söylüyorsun. *Kesinlikle* akraba olmalıyız."

Hayalet Sistem'e çıktık; geçit uzayın o siyah bile olmayan karanlığı yerini güneş ışığına (Hayalet Sistem'in Athoek'ınkinden biraz daha küçük, solgun ve genç olan tek yıldızının ışığına), buza, kayalara ve içerideki tek geçidin uyarı ışıldağına bıraktı. Kamaramdaki yatağımda oturuyordum. Kumandadaki yerime geçebilirdim ama şu an Ekalu nöbetteydi; ayrıca Doktor, Sıhhiyeden ayrılmamdan gerçekten rahatsızdı. Kendimi Kumandaya sürüklemektense kamaramda kalmam onu biraz da olsa rahatlatacaksa bunu yapacaktım.

Tisarwat planını hayata geçirene kadar geçidi belirten aktarıcıdan resmi ve halkın duyması onaylanan yayınlardan başka bir şey gelmeyecekti. Yine de onlar bile işe yarayabilirdi. Eriştim.

İstediğimi bir sürü önemsiz gürültünün arasından bulmam gerekeceğini düşünmüştüm. Ama aslında resmi haber kanallarının hepsi durmadan benden bahsediyordu. Ben asi bir haindim, vatandaş hatta insan bile değildim. Ben *Toren'ın Adaleti*'ydim; zarar görmüş ve delirmiştim. O kadar kurnaz ve aldatıcıydım ki sistemin ve istasyonun en yetkili kişilerini kandırmayı başarmıştım. Kendimin geri kalanıyla ne

yapmış olduğumu kim bilebilirdi ki? *Kalr'ın Merhameti*'nin aklını nasıl çeldiğimi kim bilebilirdi ki? Tüm bu soruların cevapları yalan yanlış tahminlerden öteye gidemezdi. Ben ve *Kalr'ın Merhameti* çok tehlikeliydik ve görüldüğümüz anda, emin olunamasa dahi yetkililere haber verilmeliydi. Bana yardım ve yataklık eden herkes Radch'ın düşmanı sayılacaktı. İnsanlığın düşmanı sayılacaktı.

Sfen sonunda kendi kamarasından, "Sen neymişsin Kuzen," dedi. "İki gündür bu şekilde devam ediyor ve ne kadar kıskandığımı anlatamam. Bu hiç adil değil. Ben üç bin yıldır Gaspçı'nın düşmanıyım sense yeni sayılırsın ama işte, tamamen sana adanmış üç ayrı haber kanalı var. Ah, ayrıca müzik ve eğlence kanalları da her beş dakikada bir hepimize *Toren'ın Adaleti* gösterisini kaçırmamamızı hatırlatıyor. Tek varabildiğim sonuç o küçük numaranın gerçek bir zarar verdiği; bu yüzden aptalca olduğunu söylediğim için özür dilerim."

Onu sadece az çok dinliyordum. Daha fazla bilgi için duyuruları tarıyordum; Güvenlik Amiri Lusulun istifa etmiş ve yerini yardımcısı almıştı. Muhterem Ifian benden hep şüphelenmiş, Athoek'ı aklı başında ve Radchaai değerlerine saygılı tutmaya çalışmıştı ama benden en çok etkilenen yetkililerin adlarını vermek istemiyordu. Resmi duruş benimle arkadaşlık kuran herkesin oyuna geldiği ya da kandırıldığı yönündeydi. Resmi olarak açıklanmayan durum ise elbette en sadık müttefiklerimin hepsinin tehlikede olduğu ya da en azından mevkilerini ve nüfuslarını kaybettiğiydi. Basnaaid ve Uran'ın bahsi geçmiyordu.

Sebep olduğum hasar bir yana, Anaander'ın gemilerine saldırımdan bile açıkça bahsedilmesini beklemiyordum. Ama belki duyuruların içinde bu konuda bir ip ucu, bir ima olabilirdi. Gerçi belki de *Sfen* haklıydı; bu resmi duyuru-

ların varlığı ve yoğunluğu oluşturduğum tehdide dair bir şeyler söylüyordu.

Kumandadaki Teğmen Ekalu mürettebata kemerlerin çözülebileceği ve eşyaların çıkarılabileceğine dair her şey yolunda mesajını hâlâ göndermemişti. Gemi'nin ona gösterdiği sistemin görüntüsünü izliyordu. "*Sfen*," dedi *Kalr'ın Merhameti* boşluğa, "neredesin?"

Sfen bağılı konuk kamarasından, "Buralardayım," diye yanıtladı. "Şimdilik bağıl sizde kalsın." Sonra, "Hem burası daha güzel," diye ekledi.

Kumandada Teğmen Ekalu, "Hayalet Sistem'deyiz. Teğmen Tisarwat sıra sizde."

"Teşekkürler Teğmen," dedi Tisarwat kendi kamarasında.

Benim kamaramın kapısı açıldı ve Seivarden içeriye girdi. Üzerine üniforması vardı. "Senin Sıhhiyede olman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Taburcu edildim," dedi, kendini beğenmiş bir tavırla. Yatağa, yanıma oturdu. Küçük odaya ve kapıya baktı; Beş'in yakınlarda olmadığından emin olduktan sonra bağdaş kurabilmek için botlu ayaklarını yukarıya çekti. "Üç dakika önce. Ve ilaçları bıraktım. Doktor'a artık onlara ihtiyacım olmadığını söyledim."

"Farkındasın, değil mi?" –hâlâ dikkatimin bir kısmı bağdaş kurmuş, gözleri kapalı bir şekilde kendi yatağında oturan ve Gemi aracılığıyla aktarıcıya erişen Tisarwat'taydı– "Sana ilaçlara ihtiyacın yokmuş hissini veren şey ilaçlardı." Bo Dokuz, sessizce, *Ey ağaç, balık ye*, şarkısını mırıldanarak Tisarwat'ın kamarasına girdi.

Yanımda, yatağın üzerinde Seivarden bana daha da sokuldu. Bir anlığına ceketimin yakasını sanki çok az kaymış gibi çekiştirdi. Bana yaslandı. "Sen ve Doktor. Bunu zaten biliyorum. Daha önce de yaptım, unuttun mu?"

"Ve bu konuda çok başarılıydın." Seivarden'ın yaslanan omzumun sıcaklığını hissedebiliyordum. Bölükler –daha doğrusu bölüklerdeki Kumandada olmayan askerler– o resmi haberleri yeni duymaya ve görmeye başlamışlardı. Öfkeleri ve kırgınlıkları bir sel gibi üzerime geldi; bu duygu selinde utanç da vardı, sonuçta onlar Radchaai'dı. Ve Radchaai yetkilileri tarafından hainlikle suçlanıyorlardı.

Bunlardan bihaber olan Seivarden eğlenircesine bir *hah* sesi çıkardı. "Bu sefer çok kötü değildim. Hâlâ haşiş kullanmadım. Peki, tamam, kullanmak *istedim*. Ama sonuçta kullanmadım." Ne kadar isterse istesin kullanamayacak olduğuna dikkat çekmedim. "Doktor'la bunun hakkında konuştum." Biraz kaydı ve başını omzuma dayadı. "Bir bağımlılığı bir başkasıyla değiştirmek istemiyorum. Ve oldukça iyi *gidiyordum*." Ses tonu tasasız olsa da vereceğim tepkiden endişeleniyordu.

"Gemi," dedim, "Ne yaptığını anlıyorum. Ama korkarım ki Teğmen Seivarden benden veremeyeceğim şeyler istiyor."

Seivarden iç çekti. Kafasını hafifçe omzumdan kaldırdı ve bana baktı. "Teğmen ve ben bu konuyu konuştuk." Gemi adına konuşuyordu. "Haklısınız, sizden ona veremeyeceğiniz şeyler istiyor. Ama işin aslı, sizinle ilişki içine girecek herkes beklentilerini size göre ayarlamak zorunda." Bu cümlenin sonunda Seivarden bir *hah* sesi daha çıkardı. Kafasını tekrar omzuma koydu. "Gemi ve ben bu konuyu konuştuk."

"Sen ilaçların etkisindeyken ve her şey çok güzel görünürken mi?"

"Çoğunlukla onun öncesinde," diye yanıtladı, şaşırtıcı derecede sakin bir şekilde. "Bak, ne olursa olsun o şeyleri elde edemeyeceğim. Ama belki bu şekilde birtakım şeyler elde edebilirim." Utandığı için tereddüt etti ama sonra de-

vam etti, "Belki sen ve Gemi arasında bana da küçük bir yer vardır. Gemi beni yeterince seviyor, değil mi? Öyle dedi. Ve bahsettiğin şey çoğunlukla seksten ibaret, onu zaten başka yerlerde bulabilirim."

Ekalu Kumandadaydı. Dikkatliydi. Resmi haber duyurularından dolayı mürettebatın geri kalanı kadar öfkeli ve utanç doluydu. O anda Seivarden'ı düşünmediğine eminim.

Seivarden iç çekti. "Ama elbette o konuda çok başarılı değildim, öyle değil mi?" Belli ki o Ekalu'yu düşünüyordu. "Nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum. Hâlâ neden üzüldüğünü anlayamadım."

"Sana neden üzgün olduğunu anlattı," dedim. "Yine de anlamadın mı?"

Seivarden dikleşti. Ayağa kalktı. Ve odanın diğer ucuna yürüyüp geri döndü. "Anlamadım." Gözlerini bana dikerek durdu. Gerilmişti, sadece birazcık ama günlerdir bu kadar gerginlik bile hissetmemişti.

"Seivarden." Tekrar oturmasını istiyordum, yine omzunu benimkine yaslamasını. "İnsanlar bana bir bağıl gibi görünmediğimi söylediğinde ne olduğunu biliyor musun?"

Gözlerini kırptı. Nefes alışverişi çok az hızlandı. "Sinirleniyorsun." Sonra *hah* sesi çıkararak ekledi, "Yani daha da sinirleniyorsun."

"Bunu hiç dile getirmedin ama düşündüğüne eminim." İtiraz etmek için ağzını açtı. "Hayır, dinle. Seni Nilt'te bulduğumda benim bir bağıl olduğumu bilmiyordun. İnsan olduğumu varsaydın. Aslına bakarsan senin bir bağıla benzemediğimi ya da beni bir bağıl olarak görmediğini söylemen oldukça doğal. Hatta bunun bir iltifat olduğunu dahi düşünebilirsin. Ama bunu hiç dile getirmedin. Getireceğini de zannetmiyorum."

"Evet, getirmem," diye karşılık verdi Seivarden. Kafası karışmış ve kalbi kırılmıştı. Yatakta oturmakta olduğum için bana yukarıdan baktı. "Bunun seni sinirlendireceğini biliyorum."

"Neden sinirlendireceğini anlıyor musun?"

Bunun konumuzla ilgisi olmadığını belirtti. "Hayır. Dürüst olmam gerekirse anlamıyorum Breq."

"O zaman neden," diye sordum, bu tek başına çözememiş olmasına biraz şaşırmış şekilde, "aynı nezaketi Ekalu'ya da göstermiyorsun?"

"Şey, ama bu *mantıklı değil*."

"Oysa ben," dedim, sakin ama hafif sert bir ses tonuyla, "her daim son derece mantıklı hareket ediyorum."

Seivarden güldü. "Şey, ama sen..." Durdu. Donakaldı. Bir anda farkına vardığını ve bunun yarattığı acıyı görebiliyordum.

"Bu yeni bir şey değil," dedim. Gerçi beni duyduğunu sanmıyordum. Yüzüne ateş basıyor, kaçmak istiyordu ama elbette nereye giderse gitsin kendinden kaçamazdı. "Her zaman altındaki kişilerin senin duygusal ihtiyaçların konusunda düşünceli olmasını bekledin. Hatta benim de kendini iyi hissetmeni sağlayacak bir şeyler söylememi umuyordun. Ekalu bunu başaramadığında ona çok kızdın." Cevap vermedi. Sadece yutkunup sanki derin bir nefes alırsa canı yanacakmış gibi dikkatli bir soluk aldı. "Gerçekten gelişme kaydettin ama hâlâ son derce bencil bir pisliksin."

"İyi olacağım," dedi, sanki benim söylediklerimi mantıksal olarak takip edermişçesine. "Spor salonuna gitmem gerek."

"Peki," dedim ve tek kelime etmeden dönüp odadan çıktı.

II

Bir saat sonra Doktor onaylı koridor gezintimden döndüğümde kamaramda, hâlâ banyodan dolayı ıslak olan saçlarıyla çay eşyalarını sakladığımız dolabı kurcalayan Seivarden'ı buldum. Beni takip eden Kalr Beş, Seivarden'ı gördü ve bir anlığına öfke ve dargınlığa kapıldı. Sonra tekrar değerlendirdi. "Teğmen," dedi Beş, benim yatağa yerleşmemi izlerken, "en arkada duruyorlar."

Seivarden gıcık olduğunu gösteren bir ses çıkardı. Benim eski mine işli çay takımımın matarasını ve biri çatlamış olan iki fincanı çıkardı. Çay yapmaya başladı; bu sırada Beş etrafıma koyduğu yastıklarla ilgilendi ve hepsinin durması gerektiği yerde durduğuna emin olduktan sonra çıktı.

Sonunda Seivarden elinde iki fincanla gelip yatağa, yanıma oturdu. "Biliyorsun, değil mi," dedi ilk yudumdan sonra, "o matara düzgün çay demlemiyor."

"Radch'ın dışından alındığı için," dedim. "Başka tür bir çay için yapılmış."

Nefeslerini saydığını ve solukları arasından özenle zaman tuttuğunu fark ettim. Bir süre sonra, "Breq, hiç beni bulduğun yerde bırakmış olmayı diledin mi?" diye sordu.

"Uzun süredir dilemedim," diye yanıtladım, yeterince dürüst bir şekilde.

Ve sonra, birkaç nefesin ardından devam etti, "Ekalu, Teğmen Awn'a çok mu benziyor?"

Bir anlığına bu sorunun nereden çıktığını düşündüm. Sonra Sıhhiyede *Kalr'ın Merhameti*'ne eğer hâlâ gemi olsaydım Ekalu'ya aşırı derece bir sevgi besleyebileceğimi söylerken Seivarden'ın hemen yanımda olduğunu hatırladım. "Çok değil, hayır. Ama benzemesi bir şey değiştirir miydi?"

"Sanırım değiştirmezdi."

Bir süre sessizlik içinde çaylarımızı içtikten sonra Seivarden, "Ekalu'dan zaten özür diledim. Şimdi ona tekrar gidip, *Daha önce sadece Gemi'nin gerekli olduğunu söylediği şeyleri dile getirmiştim ama bu sefer içten bir şekilde özür diliyorum*, diyemem ya." Cevap vermedim. Seivarden iç çekti. "Sadece bana kızgın olmayı bıraksın istiyorum." Sessiz kalmaya devam ettim. Bana yaslandı; omzu benimkine değiyordu. "Hâlâ haşiş kullanmak istiyorum. Ama bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyor." Bunu dile getirmenin bile bulandırdığını görebiliyordum. "Doktor böyle olacağını söylemişti. Bunun umurumda olacağını düşünmemiştim. Fazla rahatsız etmez diye düşünmüştüm; nasıl olsa kullansam bile işe yaramayacak. Hayır, bu doğru değil. Yine kendime acıyorum, değil mi?"

Bir anlığına, *Buna alışığım*, demeyi düşündüm. Ama bunu söylemek yerine sessiz kaldım.

Seivarden birkaç dakika boyunca yanımda oturdu. Sessizce çayından ölçülü yudumlar aldı. Artık eskisinden daha az bir şekilde olsa da hâlâ kendine acıyordu ve başka bir şeye odaklanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sonunda, "Tisarwat'ımız birden bire bir sürü beklemedik yetenek ortaya koydu," dedi.

Kibar bir sesle, "Öyle mi?" diye sordum.

"Bir mesajı nasıl resmi iletişim gibi göstereceğini biliyor, öyle mi? Resmi geçit aktarıcısına erişebiliyor? İstasyon'la konuşuyor ve İstasyon'un hassas bilgileri onunla paylaşa-

cağını düşünüyor? Ve sen bunların hiçbirine şaşırmamış gibi görünüyorsun." Çayından bir yudum aldı. "Kabul ediyorum, seni şaşırtmak zor. Yine de." Bir şey söylemedim. "Gemi de bana cevap vermiyor. Doktor'a sormamın bir anlamı olmadığını biliyorum. Tisarwat'ın ilk geldiğindeki zamanı hatırlıyorum da gemide olduğu için ne kadar kızgındın. O bir casus muydu? Doktor... bizim için çalışması sağlayacak bir şey mi yaptı?" Tekrar eğitimden bahsediyordu ama bunu dile getirmeye cesaret edemiyordu. "Tisarwat'ımız başka neler yapabiliyor?"

"Hatırlarsan seni şaşırtacağını söylemiştim." Tisarwat'ın kamarasında Bo Dokuz teğmenin ulaşabileceği bir yere çay dolu matara ve fincan koyuyordu. Kendini tedirgin hissediyordu. Tüm Bo'lar Seivarden'la aynı sonuca varmaya başlamışlardı.

Benim kamaramda hâlâ omuzlarımız samimi bir şekilde birbirine dokunur halde yatakta otururken Seivarden, "Bunu söylemiştin. Sana inanmamıştım. Şu âna kadar inanmam gerektiğini öğrenmiş olacağımı sanırsın," dedi.

Tisarwat, kendi kamarasındaki yatağında, "Tamam, sanırım oldu," dedi. Gözlerini açtı.

Karşısında duran Bo Dokuz'u gördü. "Komutanım sizce Vatandaş Uran ve Bahçıvan Basnaaid iyi midir?"

"Umarım," diye yanıtladı Tisarwat. Kendisi de endişeliydi. "Bunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Haberlerde meydandaki sıradan hiç bahsedilmedi," dedi Dokuz. "Eğer ben sırada olsam bu başlar başlamaz evime döner ve saklanırdım." Aktarıcıdan aldığımız resmi haber kanalı yayınlarında sürekli suçlanmamdan bahsediyordu.

"Hepsinin saklanabileceği bir evi yoktu, değil mi?" diye karşılık verdi Tisarwat. "Ya da gidebilecekleri doğru düz-

gün bir yer. Sırayı başlatan şey de buydu. Ayrıca sıra hiç resmi haber kanallarında çıkmış mıydı ki? Ama ben de iyi olduklarını umuyorum. İstasyon'a sorduğum şeylerden biri de bu." Anında konuştuğuna pişman oldu çünkü bu sözleri yaptığı şeyi yapmasının nasıl mümkün olduğu ve İstasyon'un neden ona cevap vereceğini düşündüğü sorularını doğuruyordu. Ama az önce ağzından çıkan şeyin sonuçlarını düşünecek vakti olmadı çünkü neredeyse aynı anda resmi haber kanallarındaki yayın değişti.

Birden bire tüm resmi haber yayınları Sistem Valisi Giarod'un ofisini göstermeye başladı. Şüphesiz burası Athoek Sistemi'nde yaşayan insanlar için tanıdık, resmi kanallarda sık sık görülen bir mekândı. Ama gösterildiği zamanlar hep özenle sahnelenen bir oyuna bezerdi. Uzun boylu ve geniş omuzlu Vali Giarod her daim her şey onun kontrolü altındaymışçasına güven verici bir sakinlikte olurdu. Şimdi ise rahatsız ve gergin bir şekilde dikiliyordu. Yanında iri yarı ve güzel olan İstasyon İdarecisi Celar, daha kısa boylu ve sıska olan Amaat'ın Başrahibi Muhterem Ifian ve ben tanımasam da Tisarwat'ın tanıdığından emin olduğum yeni Güvenlik Amiri vardı. Dördü de yüzlerini Anaander Mianaai'a dönmüşlerdi. Bu, çok genç bir Anaander Mianaai'dı, tahminimce anca yirmisindeydi.

Anaander neredeyse ifadesiz bir suratla, kararmış meydana bakan pencerenin iki yanındaki yeşil ve krem rengi ipek perdelerin arasında duruyordu. "Neden," diye sordu tehlikeli derecede duygusuz bir sesle, "meydanda bir sıra var?" Sesi düzenlenmemiş ya da filtrelenmemişti ve kamara açısı sabitti. Bunun üzerinde oynama yapılmadan yayınlanan izleme verileri olduğu belliydi.

"Hükümdarımın cömert hoş görüsüne sığınıyorum," dedi İstasyon İdarecisi Celar, ofisteki kimsenin kılını bile

kıpırdatmaya cesaret edemediği buz gibi bir sessizlikten sonra, "sıradakiler istasyonun son birkaç haftadır çok dolu olmasını protesto ediyorlar."

"Sen, İstasyon İdarecisi," diye sordu Anaander buz gibi bir sesle, "bu sorunla başa çıkamıyor musun?"

"Hükümdarım," diye yanıtladı İstasyon İdarecisi Celar sesi sadece hafifçe titreyerek, "eğer sorunla başa çıkmama *izin verilseydi* bir sıra olmayacaktı."

Ardından Muhterem Ifian konuştu. "Hükümdarımın son derece bağışlayıcı ve cömert hoş görüsüne sığınıyorum ama istasyon idarecisi bu sorunlarla... Altbahçe'yi alelacele tamir ettirerek başa çıkmak istedi. Diğer yetkililerin, hükümdarım, bu kararın daha dikkatli değerlendirilmesi gerektiği konusundaki ısrarlarına rağmen. Bahsi geçen tamirler konusunda iyice düşünüp karar verene kadar eski Altbahçe sakinlerinin yüzeye gönderilmesi çok daha mantıklı olacaktı. Ama sanırım istasyon idarecisi Do... bağılın baskısı altındaydı."

Sessizlik oldu. "Neden" –Anaander Mianaai'ın ses hâlâ duygudan yoksun olsa da daha sert bir tona bürünmüştü– "bağıl Altbahçe'yle ilgileniyordu?"

"Hükümdarım," dedi İstasyon İdarecisi Celar, "Bahçelerdeki göl bir hafta kadar önce Altbahçe'ye çöktü. Oradaki insanları tamir işleri bitene kadar başka yere yerleştirmek zorunda kaldık."

Hâlâ bağdaş kurmuş şekilde yatağında oturan ve önünde Bo Dokuz dikilen Tisarwat derin bir nefes aldı. "Ona başka neyi söylemediler?" dedi.

Şu an bile Anaander'a her şeyi anlatmıyorlardı. Altbahçe'nin tamiri gölün çöküşünden önce ve benim ısrarlarım sonucu başlamıştı. Muhterem Ifian'ın bunu dile getirmesini bekledim ama getirmedi.

Gölün çöktüğü haberi karşısında Anaander'ın yüz ifadesinde neredeyse hiçbir değişiklik olmadı. Hiçbir şey demedi. İstasyon İdarecisi Celar belki de bundan cesaret bularak devam etti, "Hükümdarım, sakinleri onlara danışmadan yüzeye göndermenin istasyon sakinleri arasında huzursuzluğa neden olacağı kesindi ve böyle bir zamandan bunu göze alamayız. Ben, hükümdarım, Muhterem Ifian'ın –aslına bakarsanız sistem valisinin de– acilen ihtiyaç duyduğumuz ve bu sorunu daha rahat bir şekilde çözebilecek bu onarımların yapılmasına karşı gelme sebebini anlayamıyorum." Söylemek istediği bir şeyler daha varmış gibi görünüyordu; sert bir şeyler. Ama söylemedi. Dilinin ucuna kadar gelen şey her neyse onu yuttu.

Sessizlik oldu. Sonra Anaander Mianaai, "Sizin de belirttiğiniz gibi İstasyon İdarecisi, huzursuzluğu göze alamayız. Güvenlik. Meydandaki protestoculara eğer üç dakika sonra hâlâ sıradalarsa vurulacaklarını söyle. *Gurat'ın Kudreti*," dedi.

Bir yerlerden bir bağıl sesi, "Hükümdarım," diye yanıtladı.

"Güvenliğe eşlik et. Üç dakikanın sonunda sırada olan herkesi vur."

"Hükümdarım!" diye karşılık verdi yeni Güvenlik Amiri. "Tüm saygım ve itaatkârlığımla, son derece cömert ve münasip hoş gürünüze sığınıyorum ama barışçıl bir şekilde sırada bekleyen vatandaşları vurmakla tehdit etmenin huzursuzluk *yaratma* ihtimalinin yüksekliğini belirtmek isterim."

"Eğer gerçekten yasalara uyan vatandaşlarsa emir karşısında evlerine döneceklerdir," dedi Anaander soğuk bir sesle. "Ve bunun sonucunda herkes daha da güvende olacaktır."

Kalr'ın Merhameti'ndeki kamaramda, hâlâ omzuma yaslanan ve eldivenli elinde soğumakta olan bir fincan çay bulunan Seivarden, "Ee, topraklara katmalarda işe yarıyor," dedi.

"Bol miktar kan döküldükten sonra," diye ekledim.

Athoek İstasyonu'nda, valinin ofisinde Anaander Mianaai, "Meydanı boşaltmanıza dair emirime karşı mı geliyorsunuz, Güvenlik?" diye sordu.

"Şey... Evet." Bir nefes aldı. "Evet, karşı geliyorum, hükümdarım." Sanki o âna kadar bundan emin değilmiş gibi söylemişti.

"*Gurat'ın Kudreti*," dedi Anaander ve siyah eldivenli ellerinde birini uzattı. *Gurat'ın Kudreti* bağılı görüntüye girip silahını Anaander'a verdi.

Kalr'ın Merhameti'nde Tisarwat yatağından fırladı. "Hayır!" Ama isyanı anlamsızdı. Bunların hepsi yaşanmış bitmiş şeylerdi.

"Siktir!" Seivarden hâlâ elinde çay fincanıyla yatakta, yanımda oturuyordu. "Güvenlik asker değil!"

Bu sırada Athoek İstasyonu'nda, Vali Giarod'un ofisinde Anaander silahı doğrulttu ve yeni Güvenlik Amiri itiraz etmek ya da tepki göstermek için ağzını bile açamadan, yakın mesafeden ateşledi. Güvenlik yere yığıldı ve Anaander tekrar ateş etti. "İçten bir saldırıyla karşı karşıyayız," dedi Anaander dehşet dolu sessizliğin ardından. "Düşmanımın inşa ettiğim şeyi yıkmasına *izin vermeyeceğim*. *Gurat'ın Kudreti*, emirlerimi meydandaki sırada bekleyen kişilere ilet. Zaten belli ki bağıldan emir almakla ilgili bir sıkıntıları yok."

"Emredersiniz hükümdarım," dedi bağıllara özgü şekilde dik ve hareketsiz bir şekilde Anaander'ın arkasında duran *Gurat'ın Kudreti* ve hareket etmedi. Elbette. Anaander'ın emirlerine uymak için odadan çıkmasına gerek yoktu; baş-

ka bir birimini gönderebilirdi. Sonra Anaander tekrar konuşamadan o şey, "Hükümdarım, bu konuşmanın son birkaç dakikası resmi haber kanallarında yayınlanmakta," dedi.

Kalr'ın Merhameti'nde gözleri dolmuş olan, Bo Dokuz'un kolunu tuhaf bir şekilde doladığı Tisarwat, "Ah, İstasyon!" diye bağırdı. Sonra, "Donama Komutanı!" diye seslendi.

"İzliyorum," dedim.

Athoek İstasyonu'nda Anaander sert bir şekilde, "İstasyon!" dedi.

"Durduramıyorum hükümdarım," diye yanıtladı İstasyon bir panelden. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"O şeyin yanında kim vardı?" diye sordu Anaander sert ve kızgın bir sesle. Vali Giarod, İstasyon İdarecisi Celar ve Muhterem Ifian'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi dahi yoktu. Hepsinin hâlâ az önceki atışları ve Güvenlik Amiri'nin hareketsiz şekilde yerde yatan bedenini kavramaya çalıştıklarına emindim. "*Bağılın yanında kim vardı?*"

Vali Giarod, "Önem... önemli biri değil hükümdarım. Teğmen... bağılın teğmenlerinden biri," dedi. Tereddüt yaşadı. "Sadece biri istasyona geldi. Teğmen Tisarwat."

"Hane adı ne?" diye buyurdu Anaander.

"Em... emin değilim hükümdarım," diye yanıtladı Vali Giarod. İstasyon İdarecisi Celar'ın Tisarwat'ın hane adını bildiği kesindi; çocuğu Piat, Tisarwat'la yakın arkadaştı ama bu bilgiyi paylaşmaya gönüllü olmadığını fark ettim. İstasyon da gönüllü değildi. Gerçi söylemeleri bir şey değiştirmezdi.

Anaander yaşanan sessizliği değerlendirdi sonra sert bir ifadeyle, "Gemi, benimle gel," dedi. Ve ofisten çıktı.

"Merkezi Erişime gidecek," dedi Tisarwat. Bunu dile getirmesine gerek yoktu. Elbette oraya gidecekti. *Neden*, dedi Anaander'ın sesi resmi haber kanallarının yayınında,

meydanda bir sıra var? İstasyon'un kaydı tekrar yayınlanıyordu.

Yataktan kalkmamın bir anlamı yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Seivarden yanımdan, "Hassiktir," dedi. "*Hassiktir*. İstasyon ne yaptığını zannediyor?" Bu bizim bir talebimize, Tisarwat'ın talebine verilen karşılık değildi. Mesajlarımızın Athoek İstasyonu'na erişmiş olması mümkün değildi.

"Sakinlerini koruyor," diye yanıtladım. "Elinden geldiğince. Onların Anaander'ın bir tehdit olduğunu bilmelerini sağlıyor. En son sakinleri tehlikede olduğunda yerçekimini kapatan bir istasyondan bahsettiğimizi unutma." Bu, muhtemelen İstasyon'un bu koşullarda yapabileceği tek şeydi. Yaptığı *Gurat'ın Kudreti*'nin vatandaşları vurmasını –muhtemelen– engelleyemeyecek olsa da İstasyon'un, Anaander Mianaai'ın bile vatandaşları herkes izlerken öldüremeyeceğini düşünmüş olma ihtimali yüksekti. Ve herkes izleyecekti; o resmi haber yayınları sadece Athoek Sistemi'ndeki tüm alıcılara gitmekle kalmıyor, aynı zamanda tüm geçit aktarıcılarına gönderiliyordu. Hrad Sistemi de şu an bu yayına ulaşıyordu ya da yakında ulaşacaktı. Yayın her vatandaşın erişebileceği resmi ve onaylı haber kanallarından yapılmıştı. Vatandaşların bu kanallara erişimi destekleniyordu, hatta bazen bu yayınlardan kaçmaları dahi mümkün olmuyordu.

"Ama," diye itiraz etti Seivarden, "Radch'ın Efendisi'nin tek yapması gereken şey Merkezi Erişime gidip yayını durmak." Sonra bir anda fark ederek ekledi, "Demek ki Radch'ın Efendisi'nin yanında tüm iletişimi kesen o aletten yok. Olsaydı onu çoktan kullanmıştı. Şimdi ne yapacak?"

Acaba şimdi ne yapacak diye düşündüm, İstasyon'a giremediğini fark edince ne yapacak? Ya da daha doğrusu ne yaptı?

"Komutanım," dedi Tisarwat, kamarasından. Sesi titriyordu. "Hiç kimsenin Altbahçe ya da göl hakkında konuşmaya gönüllü olmadığını fark ettiniz mi? Ona her şeyi anlatmamışlar, Muhterem Ifian bile anlatmamış. Ama neden böyle olduğundan emin değilim, Muhterem Ifian'ın anlatmasını beklerdim. Belki de Basnaaid ve Uran hakkında bir şey bilmiyordur." Muhterem Ifian, Basnaaid ve Uran'ı biliyordu. Tisarwat'ın bahsettiği *o* Anaander'dı. "Ve ne kadar genç olduğunu fark ettiniz mi? Ve bu... bunların tamamı. Hepsi. Bence burada sadece o olabilir komutanım, en azından onlardan en yaşlısı. Sanırım gövdeye birkaç delik açmaktan fazlasını yaptınız komutanım. Çok kızgın. Ve korkuyor. Gerçi bunun sebebinden emin değilim. Onu neyin bu kadar korkuttuğunu bilmiyorum."

"Biraz dinlenin Teğmen." Akşam yemeği saati çoktan geçmişti. Gerginliğinin üzerine bir de yorgundu. "Eğer İstasyon'dan cevap alırsak Gemi seni uyandırır. Şu an beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Kayıt yaklaşık iki saat boyunca devam etti sonra birden bire durdu ve üç saniye sonra olağan haber bültenleri kaldığı yerden yayına devam etti. *Sfen*'in *Toren'ın Adaleti* gösterisi dediği yayınlar. Ama şimdi bültene bir de dışarıya çıkma yasağı duyurusu eklenmişti. Görevleri gerektirmediği sürece vatandaşların kaldıkları yerden çıkmaları yasaklanmıştı; bu görevler özellikle belirtilmişti: Doktorlar, Güvenlikler, İstasyon Bakımının belli dallarında çalışanlar ve yemekhane görevlileri. Bir de vatandaşların kendilerine atanan vakitlerde halk yemekhanesinden yemek almak için çıkmalarına izin veriliyordu. Biri izinsiz bir şekilde dışarıya çıkarsa ne olacağı söylenmiyordu ama herkes Güvenlik Amiri'nin ölümünü tekrar tekrar izlemişti. Herkes Anaander'ın sıra-

dan ayrılmayı kabul etmeyen vatandaşları ölümle tehdit ettiğini duymuştu.

Tisarwat yataktan kalkıp ceketinin ve botlarını giyerek benimle konuşmak için kamarama gelecek kadar üzgündü. "Komutanım!" diye bağırdı, kapıdan girerken; o sırada Bo Dokuz da düzgün durması için hızlıca onun ceketini çekiştirmişti, "bu mümkün değil! Bazı yatakhanelerde insanlar üç hatta dört ayrı vardiya olarak aynı yatakta yatıyorlar! Herkesin kaldığı yerden dışarı çıkmaması mümkün değil! Ne yaptığını sanıyor?"

Kahvaltı hazırlıkları yapan Kalr Beş, Tisarwat'ı fark etmemiş gibi davrandı ama haberlerden o da en az teğmen kadar etkilenmişti.

"Teğmen," dedim, "yatağına dön. En azından dinleniyormuş gibi yap. Bu mesafeden yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Hâlâ Hayalet Sistem'deydik ve *Kalr'ın Merhameti*'nin gövdesi daha küçük ve turuncumsu güneş tarafından ısıtılıyordu; bizimle sadece bağıl aracılığıyla konuşan, göremediğimiz *Sfen*'i saymazsak yalnızdık, sessizliği bozan tek şey Athoek geçidinin iletişim aktarıcısıydı. "Muhtemelen çok yakında İstasyon'dan haber alacağız, elbette eğer bizimle konuşmak istiyorsa ve konuşabiliyorsa. Sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Sadece benim için hazırlanmamış olan masaya bir bakış attı. "Yemek mi yiyeceksiniz? Nasıl yersiniz?"

"Yemek yememenin genelde kötü bir fikir olduğunu öğrendim," diye yanıtladım. Duygusuz bir şekilde. Sabrının sınırlarında ve kendine hakim olma yeteneğini kaybetmek üzere olduğunu görebiliyordum. "Ve tercümanı tek başına bırakamam. Ya da, tanrı yardımcımız olsun, *Sfen*'le baş başa."

"Ah doğru, tercüman! Onu tamamen unutmuştum." Kaşlarını çattı.

"Yatağın dön Teğmen."

O da öyle yaptı. Ama uyumak yerine Bo Dokuz'dan çay istedi.

Neler olduğu umurunda değilmiş gibi görünen *Sfen* ve tüm olaylar boyunca uyumuş olan Tercüman Zeiat hariç gemideki herkes diken üstündeydi. Tercüman uyandığında onu *Sfen*, Doktor ve Seivarden'la birlikte kahvaltıya davet ettim. Ekalu hâlâ nöbetteydi. Tisarwat uyanıktı ama yemek yemeyeceğini biliyordum, hem de uyuyor olması gerekiyordu.

"Pul oyunu büyüleyiciymiş Donanma Komutanı," dedi Tercüman Zeiat ve balık sosundan bir yudum aldı. "Bana oyunu öğrettiği için *Sfen*'e minnettarım."

Seivarden şaşırmıştı fakat bunu dile getirmedi. Doktor masanın karşısında bana kaşlarını çatmakla o kadar meşguldü ki tepki veremedi; hâlâ onun onayı olmaksızın Sıhhiyeden ayrıldığım için beni affetmemişti. Ve daha fazla dinlemem gerektiğini düşünüyordu.

"Affedesiniz Tercüman," dedim, "pul oyununu bilmeyişiniz birçok Radchaai'ı şaşırtacaktır."

"Ah hayır, yanlış anladınız Donanma Komutanı," diye karşılık verdi Tercüman. "Oyunu elbette duydum. Ama insanlar o kadar rahatsız edici derecede tuhaf şeyler yapıyorlar ki, anlarsınız ya, bazen üzerinde çok düşünmemek en iyisi."

"Siz ne tür oyunlar oynamaya alışıksınız Tercüman?" diye sordu Seivarden ve anında buna pişman oldu; bunun sebebi tercümanın ilgisini üzerine çekmiş olması da olabilirdi, nasıl bir cevapla karşılaşacağının sonradan farkına varması da.

Tercüman Zeiat düşünceli şekilde, "Ne tür oyunlar, ha?" dedi. "Herhangi bir tür oyun oynadığımızı söyleyemem. Böylesi şeyler oynamıyoruz. Şey, elbette Dlique oynayabilir.

Dlique'in yapacağı *hiçbir şey* beni şaşırtmaz." Bana baktı. "Dlique pul oyunu oynuyor muydu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, Tercüman."

"Ah, iyi. Dlique olmadığım için çok memnunum." Yumurta ve sebze yiyen ve hâlâ bana kaşlarını çatan Doktor'a baktı. "Doktor, eski Donanma Komutanı'nı özlemenizi anlıyorum, ben de özlüyorum ama bu, şimdikinin suçu değil. Hem aslında öncekine oldukça benziyor. Sizin için bir bacak daha çıkarmaya dahi çalışıyor."

Doktor bundan hiç etkilenmemiş şekilde ağzındaki lokmayı yuttu. "Tercüman, anladığım kadarıyla ilk Presger tercümanları insan kalıntılarından geliştirilmiş."

"Ben de aynı şeyi anlıyorum," diye karşılık verdi Tercüman Zeiat, bu soru karşında sonra derece sakin kalarak. "Hatta bunun doğru olduğunu tahmin ediyorum. Antlaşmadan çok önce, hatta tercüman fikri dahi henüz ortada yokken, İnsan bedeninin nasıl birleştirildiğine dair, nasıl söylesem, çok... evet, çok uygulamaya dayalı bir kavrayışa sahiplerdi."

"Ya da nasıl parçalanacağına," diye ekledi Doktor. Seivarden neredeyse tabağını önünden itiyordu. *Sfen* tüm yemek boyunca olduğu gibi konuşmayı dinleyerek uysal bir şekilde ağzındakileri çiğnedi.

"Aynen öyle Doktor, aynen öyle!" diye onayladı Tercüman Zeiat. "Ama öncelikleri şey değildi, İnsan öncelikleri değildi ve bizi birleştirdiklerinde, anlasınız ya neyin önemli olduğunu tam olarak anlayamamışlardı. Belki *gerekli* kelimesi daha doğru olacak. Her neyse. İlk birkaç deneme inanılmaz derecede korkunç şekilde sonuçlandı."

Doktor içten bir merakla, "Ne açıdan?" diye sordu.

"Hoşgörünüze sığınıyorum Doktor," dedi Seivarden, "ama yemek *yiyoruz*."

"Belki bunu daha sonra tartışabiliriz," diye önerdim.

"Ah!" Tercüman Zeiat gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. "Yine münasebet kuralları gereğince mi?"

"Evet." Yumurtalarımı bitirdim. "Bu arada Tercüman. Elbette istediğiniz kadar bizimle kalmakta özgürsünüz fakat Hayalet Geçit'ten geldiğinize göre Athoek'a dönüşümüzden önce bizden ayırılmayı düşünüyor musunuz merak ediyorum."

"Ah, hayır, hayır düşünmüyorum Donanma Komutanı! Henüz eve dönemem. Yani, neler olacağını hayal edebiliyor musunuz? Herkes, *Hoş geldin Dlique!* ve *Bakın, Dlique dönmüş!* diyecek. Dlique şu, Dlique bu diyecekler ve ben, çok üzgünüm ama ben Dlique değilim, Zeiat'ım diye açıklamak zorunda kalacağım. Sonra Dlique'e olanları anlatmam gerekecek ve işler çok rahatsız edici bir hal alacak. Hayır, bununla yüzleşmeye hazır değilim. Kalmama izin vermeniz çok hoş bir davranış. Bunun beni ne kadar memnun ettiğini söyleyemem."

"Bizim için bir zevk tercüman," dedim.

Athoek İstasyonu'nun hepsi olağan ve onaylı bir talebe verilen masum cevaplar gibi görünen cevabı dört bölüm olarak geldi. Tisarwat uyuyor olmalıydı ama uyumuyordu. Bunun yerine bölük odasındaki masada oturmuştu. Odasında öylece duramamıştı; ayrıca bölük odası lavabolara daha yakındı ve akıllıca sayılabilecek miktardan çok daha fazla çay içmişti. Bo Dokuz az önce önüne taze bir fincan çay koymuştu. Onun için şu an gece yarısı olduğu ve onun da teğmeninden fazla uyumadığı düşünülürse Bo Dokuz, Tisarwat'a karşı aşırı anlayışlı davranıyordu.

Gemi hiç zaman kaybetmedi ve ilk mesajın hiçbir açıklama olmaksızın Tisarwat'ın gözünün önünde belirmesini

sağladı. Tisarwat oturduğu sandalyeden kalkmaya yeltendi. Kaşlarını çattı. "Bu mekiklerin zaman çizelgesi. Neden İstasyon mekiklerin zaman çizelgesini göndermiş?" Daha detaylı olarak Athoek İstasyonu ve gezegenin asansörünün tepesi arasındaki yolcu mekiklerinin zaman çizelgesiydi. Üzerinde bir gün öncesinin tarihi vardı.

Kumandaya gitmek üzere banyodan çıkıyordum ama kendi etrafımda dönerek bölük odasına yöneldim; Beş de beni takip etti. "Bir sonrakini göster Gemi," dedim. İstasyon Güvenliği kendini, *Gurat'ın Kudreti*'nden bir teğmenin komutası altına bırakmıştı. *Gurat'ın Kudreti* bağılları Güvenlikle birlikte düzenli olarak istasyonda devriye geziyordu. *Atagaris'in Kudreti* bağılları da. "*Atagaris'in Kudreti*'nin hiçbir teğmeninden bahsedilmemiş," dedi Tisarwat, ben odaya girerken ve Dokuz benim için bir sandalye çekerken. "Aslına bakarsanız, subaylarının hiçbirinden."

"Neden ki?" diye sordum. "*Atagaris'in Kudreti* bıraktığımız kabinleri aldı mı?"

"Belki Kaptan Hetnys'in kumandasından çıkmıştır," diye fikrini dile getirdi Tisarwat, tekrar yerine otururak. "Bu hiç de şaşırtıcı olmaz. Bir istiridye kadar bile beyni yok. Ve siz Kaptan Hetnys'i kontrol eden kişinin *Atagaris'in Kudreti*'ni de kontrol ettiğini açıkça belirttiniz." *Hah*ladı. "Bunun bir hata olduğu olduğu ortaya çıkacak."

Kesinlik öyle olmasını umuyordum. "Bir sonraki?"

"Acil görüşme talebi listesi şeyle..." Tisarwat tereddüt etti.

"Anaander Mianaai'la," diyerek sözünü tamamladım. "Elbette Fosyf Denche de listede ve elbette Radch'ın Efendisi'nin çocuğu Raughd'ın mustarip olduğu korkunç adli hatayı düzeltmesini istiyor."

Tisarwat dudaklarını büktü. Sonra kaşlarını çattı. "Ve

sonuncusu istasyonun kalabalık sorununu çözmek için acilen yüzeye gönderilmesi gereken vatandaşların listesi. Komutanım, isimlere bakın."

Bakıyordum. "Basnaaid ve Uran da listede."

"Listeyi İstasyon İdarecisi Celar hazırladı, buna emin olabilirsiniz. Ama geri kalanına da bakın."

"Bence de," diyerek onayladım.

"Neredeyse hepsi Ychana," dedi Tisarwat. "Ki yerinden olan kişilerin çoğunun Ychana olduğu düşünülürse bu mantıklı. Ve eğer istasyonda bir sorun çıkarsa ceremesini onlar çekecekler. Eminim İstasyon İdarecisi Celar onları daha güvenli bir yere gönderme niyetindedir. Ama listede ilk düşünceleri kendilerine haksızlık yapıldığı olacak en az bir düzine vatandaş görüyorum. Ve istasyondan öylece gönderilmenin bu listedeki kimseyi mutlu edeceğini zannetmiyorum." Kaşlarını çattı. "*Bugün* gönderilmeleri planlanıyor. Bu *hızlı* olmuş."

"Öyle," diyerek onayladım. Muhtemelen Anaander herkesin içeride kalmasını emrettiğinden İstasyon İdarecisi Celar iş yarayacak bir yöntem bulmak zorunda kalmıştı, hem de acilen. Sonunda Bo Dokuz'un benim için çektiği sandalyeye oturdum. Koltuk değneklerimi masaya, *Sfen* ve Tercüman Zeiat'ın hâlâ devam etmekte olan oyunlarının parçalarının yayılı olduğu yerin yanına koydum. "Bu bilgi mekiklerinin zaman çizelgesi ile birlikte mi değerlendirilmeli?" Ama listedekiler bugün gönderilecekti ve mekik zaman çizelgesi düne aitti.

"Komutanım," dedi Tisarwat. Bıkkındı ve korkuyordu. "Söylediğimi duydunuz mu? Silahlı askerlerin meydandaki vatandaşları vurmakla tehdit ettiği bir anda bir sürü Altbahçe sakinini alelacele gönderiyorlar."

"Duydum."

"Komutanım! Bu listedeki birçok kişi o mekiğe binmeyi reddedecek."

"Sanırım haklısın Teğmen. Ama bu konuda hiçbir şey yapamayız. Athoek İstasyonu'na üç günlük mesafedeyiz. Ve her ne oluyorsa şu an olmakta."

Kapıdan *Sfen* girdi, hemen ardında Tercüman Zeiat vardı. Tercüman Zeiat, "Şey, aslına bakarsan ben hiç çocuk olmadım," diyordu. "Ya da daha doğrusu çocukken başka biriydim. Sanırım sen de öyleydin. Niye bu kadar iyi anlaştığımıza şaşmamalı. Merhaba Donanma Komutanı. Merhaba Teğmen."

"Tercüman," dedim, hafifçe başımı eğerek.

Tisarwat bölük odasında başka birinin olduğunu fark etmemiş gibiydi. "İstasyon, Kaptan Hetnys'in *Atagaris'in Kudreti*'ne dönmediğini ve muhtemelen dönmeyeceğini bilmemizi istiyor. Basnaaid ve Uran'ın güvenli bir yere gönderileceğini söylüyor. Ve Fosyf'un işlerini yoluna koymak için eline geçen fırsatı değerlendirdiğini bildiriyor. Ve mekiklerin her zamanki gibi işlediğini mi gösteriyor? Neden?"

"Bize," dedi Beş arkamdan Gemi adına, "mekiklerden birine bir şey olduğunu gösteriyor. Zaman çizelgesinde biri eksik. Bakın." Gözümün önüne İstasyon'un bize gönderdiği zaman çizelgesiyle halihazırda Gemi'nin elinde olan geldi, Tisarwat'ınkine de. Olağan çizelgede olan ama İstasyon'un gönderdiğinde olmayan kalkış ve varış zamanları ışıldadı. "Bunların hepsi aynı mekik. Yani İstasyon bizim o mekiğe bir şey olduğunu bilmemizi istiyor. Ayrıca dikkatli bir şekilde bize bunun dünden önce olduğunu söylüyor. Yani Basnaaid ve Uran yüzeye gidecek mekiğe binmeden önce."

Sfen devam eden oyunun bir tarafına oturdu. "İstasyon yine aynı şeyi mi yapıyor, yani size sorunun ne olduğunu söylemiyor ama bir sorun olduğu açıkça belli mi?"

"Sayılır," dedim. "Ama bu sefer bunu yapmasını istedik. Bize doğrudan söyleyemiyor çünkü Gaspçı istasyonda."

Tercüman Zeiat yanıma, oyunun diğer tarafına oturdu. Parlak renkli pulların delikli oyun tahtasında durdukları yerlere bakarak bir anlığına kaşlarını çattı. "Sanırım senin sıran *Sfen*."

"Evet, öyle," diye yanıtladı *Sfen*. Oyun tahtasının bir bölmesindeki pulları eline aldı ve avucunu açarak Tercüman Zeiat'a gösterdi. "Üç yeşil. Bir mavi. Bir sarı. Bir kırmızı."

"Bence orada dört yeşil var," dedi tercüman, kuşkulu bir şekilde.

"Hayır, o kesinlikle mavi."

"Hmm. Peki." Tercüman Zeiat kırmızı pulu *Sfen*'in elinden aldı ve üzeri köpük bağlamış çay fincanını içine attı. "Bu, aynı zamanda neredeyse bir bütün yumurta. Bir sonraki hamlemi dikkatli düşünmem gerekecek."

"Daha yumurta kabuğumuz var Tercüman, eğer isterseniz verebilirim," dedi Bo Dokuz. Tercüman elini sallayarak onu geçiştirdi ve gözlerini *Sfen*'in kalan pulları yeniden dağıttığı oyun tahtasına dikti.

"Güvenlik emrine bakın," dedi Tisarwat. "Ve ne şekilde dile getirildiğine. Sanırım *Gurat'ın Kudreti* Athoek İstasyonu'na yanaşmış durumda. Ama neden böyle..." Sesi kısılırken kaşları çatıldı.

"Çünkü Anaander, istasyonu denetlemek için tüm bağıllara ihtiyaç duyuyor," diye tahmin yürüttüm.

"Ama üç gemisi daha var! Biri çıkarma gemisiydi, değil mi? Binlerce..." Farkına vardığını görebiliyordum. "Ya üç gemisi daha yoksa? Komutanım!" Tekrar gözünün önündeki kayıtlara odaklandı. "Neden İstasyon bize sistemde hangi gemilerin olduğunu söylemedi?" Ve sonra ekledi, "Hayır, *o* sistemde hangi gemilerin olduğunu İstasyon'a söylemez.

Özellikle de çok yoksa. Ayrıca *Atagaris'in Kudreti*'ne güvenmiyor. Ve Kaptan Hetnys'e."

"Onu suçlayabilir misin?" diye sordu *Sfen*. "Ukala ve aptallar, ikisi de." Tisarwat başını kaldırarak bağıla baktı ve onu odada gördüğüne şaşırdı. Bir ona, bir tercümana bakarak gözlerini kırpıştırdı.

"*Atagaris'in Kudreti* en son güvenliği sağlamaya kalktığında olanlardan haberdar mı?" diye sordu Tisarwat. "Hayır, elbette değil. Bir sebepten ötürü ona söylememişler."

Sistem yetkililerinin Anaander Mianaai'a söylemediği birçok şey olduğu bir gün önce gördüğümüz küçücük kısımdan bile belliydi. "Ya da biliyor ve umursamıyor."

"Oldukça mümkün," diyerek onayladı Tisarwat. "Komutanım, geri dönmemiz gerekiyor!"

"Evet, gerekiyor," dedi Tercüman Zeiat, önündeki oyuna bakmayı sürdürerek, hâlâ yapacağı hamleyi düşünüyordu. "Balık sosumuzun neredeyse bitmek üzere olduğunu öğrendim."

"Bu nasıl olmuş olabilir ki?" diye sordu *Sfen*, onun için mümkün olan en masum şekilde.

"Lütfen komutanım." Tisarwat ikisini de duymamış gibi görünüyordu. "Her şeyi öylece, olduğu gibi bırakıp gidemeyiz ve bir *fikrim* var."

Son sözleri tercümanın tüm dikkatini üzerine çekmişti. Kafasını oyundan kaldırarak kaşlarını çattı ve dikkatle Tisarwat'a baktı. "Nasıl bir şey? Canını yakıyor mu?" Tisarwat cevaben sadece gözlerini kırptı. "Bazen bir fikrim olmasından hoşlanacağımı düşünüyorum ama sonra bunun tam Dlique'in yapacağı bir şey olduğu aklıma geliyor." Tisarwat cevap vermeyince Tercüman Zeiat dikkatini tekrar oyuna verdi. Oyun tahtasından sarı bir pul aldı ve onu yuttu. "Sıra sende *Sfen*."

"O da yeşil değildi," dedi *Sfen*.

Tercüman Zeiat kendinden memnun bir ifadeyle, "Biliyorum," dedi.

Tisarwat'a, "Gemi, Athoek'a geri dönüş yolculuğumuz için hesaplamaları yapıyor," dedim. "Git Doktor'a görün ve ona çok fazla çay içtiğini söyle." İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben konuşmaya devam ettim. "Athoek'a dönmemiz üç gün sürecek. Buna birkaç dakikanı ayırabilirsin. Doktor'un işi bittiğinde kamarama gel ve fikrini masaya yatıralım."

İtiraz etmek istedi. Yumruğunu masaya vurarak bana bağırmak istedi. Neredeyse yapıyordu da ama bunun yerine bir nefes aldı, sonra bir tane daha. "Emredersiniz komutanım," dedi. Sandalyesini devirerek ayağa kalktı ve bölük odasından çıktı. Bo Dokuz sandalyeyi düzeltip onu takip etti.

"O Teğmen Tisarwat ne tuhaf biri," dedi Tercüman Zeiat. "Bir *fikir*. Düşünsenize!"

12

"Ee, nedir fikrin?" diye sordum Tisarwat kamarama geldiğinde.

"Şey, aslında..." Oturduğum yerin karşısında dikiliyordu ve huzursuz bir şekilde hafifçe kıpırdandı. "Biraz umutsuz bir plan." Bir şey söylemedim. "*Gurat'ın Kudreti* bana erişimini verdiği gemilerden biri değil ama erişimlerin... temelinde yatan bir mantık var. Bölünme bu temel mantığın tutarlı olmamasına neden oluyor, o yüzden diğer parçanın Athoek İstasyonu'nda ya da *Atagaris'in Kudreti*'ne yaptıklarının tamamını bulamadım."

"Ya da *Kalr'ın Merhameti*'nde."

"Ya da *Kalr'ın Merhameti*'nde. Evet komutanım." Buna mutsuz olmuştu. "Ama diğer parçası, Omaugh'taki parçası... onu çok iyi tanıyorum. Eğer *Gurat'ın Kudreti*'ne binip onunla konuşabilirsem ona nasıl erişeceğimi çözebilirim." Ona baktım. Oldukça ciddi görünüyordu. "Size umutsuz bir plan olduğunu söylemiştim."

"Söyledin," diyerek onayladım.

"Yani fikrim şu. İstasyona iki ekip göndereceğiz. Bunlardan biri –benimki– iskelelere gidip *Gurat'ın Kudreti*'ne binmeye çalışacak. Diğeri de Anaander'ı bulup öldürecek."

"Bu kadar mı?"

"Şey, bu sadece bir taslak. Bazı detayları atladım. Ve elbette, *Atagaris'in Kudreti*'ni hiç hesaba katmadım." Bunun

üzerine hafifçe irkildi. "İlk düşündüğümde çoğu detay yerli yerinde gibi gelmişti. Ama şimdi düşününce bunların oldukça tutarsız olduğunu görüyorum. Ama ana taslağın akla yatkın olduğunu düşünüyorum." Tereddüt etti; vereceğim tepkiyi bekliyordu.

"Peki," dedim. "Seninle gelmesi için Bo'larından ikisini seç. Önümüzdeki üç günü spor salonunda ve atış talimi yaparak ya da senin gerekli gördüğün herhangi eğitimi ve bilgiyi alarak geçirecekler. Tüm görevlerinden muaf olacaklar. Gemi."

"Donanma Komutanı," dedi *Kalr'ın Merhameti* kulağıma.

"Teğmen Ekalu'nun nöbetini Etrepa Bir'e devret ve Ekalu'yla Seivarden'a bizimle burada buluşmalarını söyle. Beş'ten toplantı için çay demlemesini iste. Ve Gemi..."

"Buyurun komutanım."

"Teğmen Tisarwat'ın İstasyon için ve *Atagaris'in Kudreti* için yaptığı şeyi sana da yapmasını ister misin?"

Sessizlik oldu. Gerçi cevabı zaten bildiğimi düşünüyordum. Sonra yanıtladı, "Aslında Donanma Komutanı, isterim."

Tisarwat'a baktım. "Bunun için zaman ayır, Teğmen. Ve bana o tutarsız ayrıntıları anlatsan iyi olur belki aralarında işe yarayacak bir şeyler vardır."

Ertesi sabah kahvaltıda *Sfen* ile Doktor'u, Tercüman Zeiat'ı oyalamaları için bırakarak Ekalu'yu benimle birlikte yemeğe davet ettim. "Her şey yolunda mı?" diye sordum, Beş Yaprakişi tabaklara balık ve meyve koyup kırmızı cam fincanlara çay doldurduktan sonra Gemi'nin önerisiyle odayı terk ettiğinde.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum komutanım." Çay fincanını eline aldı. Onu tutarken haftalar önce olduğun-

dan çok daha rahatsızdı. Benim yanımda artık çok daha rahatsızdı.

Hâlâ. "Özel bir şeyden bahsetmiyorum Teğmen."

"Bu, biraz tuhaf komutanım, hoşgörünüze sığınıyorum." Çayını tadına bakmadan bıraktı. "Durumumun zaten nasıl olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Bir yere kadar," diye itiraf ettim. Balığımdan bir lokma aldım ki eğer Ekalu istiyorsa yemeğe başlayabilsin. "Eğer istersem sana bakabilirim ve bazen nasıl hissettiğini görebilirim. Ama..." Çatal bıçağımı bıraktım. "Bunu çok yapmamaya çalışıyorum. Özellikle de bundan rahatsız olacağını düşündüğümde. Ve–" –aramızdaki mesafeyi işaret ettim– "eğer ihtiyaç duyarsan benimle konuşabilmeni istiyorum. Eğer istersen."

Kendini küçük düşmüş hisseti. Korktu. "Yanlış bir şey mi yaptım komutanım?"

"Hayır. Tam tersi." Kendimi balıktan bir lokma daha almaya zorladım. "Sadece seninle kahvaltı etmek ve belki bazı konularda fikrini almak istedim ama şimdi işlerin nasıl gittiğini soruyorum. Sohbet etmeye çalışıyorum." Çayımdan bir yudum aldım. "Boş konuşmalar konusunda bazen çok başarılı olamıyorum. Özür dilerim."

Ekalu hafifçe gülümsemeye cesaret edebildi; biraz rahatlama hissetse de bu duyguya tam olarak güvenemiyordu. Rahatlamadı.

"Her neyse," diye devam ettim, "doğrudan konuya gireyim o zaman, ne dersin? Amaat Bir hakkındaki görüşünü almak istedim." Bunu duyunca irkildiği için, "Tuhaf olmalı," diye ekledim, "uzun süre sana hitap edilirken kullanılan ama artık senin kullanmadığın bir adı duymak."

Ekalu önemli olmadığını gösteren bir hareket yaptı. "Bu gemiye Amaat Bir olarak gelmedim. Numaram hep değişti,

insanlar emekli oldukça ya da ayrıldıkça ya da..." O *ya da* ardından her ne gelecekse onu dile getirmedi. Geçiştiren bir hareket yaptı. "Ama haklısınız komutanım, tuhaf." Sonra ağzına bir parça meyve attı. Çiğnedi ve yuttu. "Sanırım siz de bunun nasıl olduğunu biliyorsunuz."

"Biliyorum," diyerek onayladım. Söyleyeceği başka bir şey olup olmadığını görmek için bir anlığına bekledim ama belli ki yoktu. "Kötü bir şey için sormuyorum. Amaat Bir, Seivarden hastayken nöbet tuttu ve bölüğünü idare etti. Bence çok iyi bir iş çıkardı ve onun subay eğitimine başlamasını istiyorum. Gemide gerekli materyaller var çünkü onları sen kullanıyordun. Aslına bakarsan bence terfi eğitimi gemide bunu isteyen herkese sunulmalı. Ama görev sırasında rütbesini yükseltmeyi düşündüğüm kişi Amaat Bir. Sanırım onu iyi tanıyorsun."

"Komutanım, ben..." Çok rahatsız olmuştu, hatta kendisini hakarete uğramış hissediyordu. Masadan kalkmak ve odayı terk etmek istiyordu. Bana nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Eğer onun terfi etmesine karşı çıkarsan ve o bunu engellemiş olduğunu öğrenirse –çünkü bu gemide çok fazla sır saklanamıyor– çok zor bir durumda kalabileceğinin farkındayım. Ama içinde bulunduğumuz durumu değerlendirmeni rica ediyorum. Tisarwat'la ben burada değilken ve Seivarden hastayken olanları düşün. Sen ve bölük liderleri işleri takdire şayan bir biçimde yürüttünüz ama eğer hepinizin daha çok deneyimi olsaydı daha rahat ederdiniz. Böyle bir durumun tekrarlanması ihtimaline karşı tüm bölük liderlerine terfi eğitimi vermemek için hiçbir gerekçe göremiyorum ve onların er ya da geç daha yüksek rütbeleri hak edeceklerini öngörüyorum. Gemi'nin onlara o rütbelerde ihtiyaç duyacağını hissediyorum."

Ekalu sessiz kaldı. Çayından bir yudum daha aldı. Düşünüyordu. Mutsuzdu ve korkmuştu. "Komutanım," dedi uzatarak, "geniş hoşgörünüze sığınıyorum. Ama bunun ne anlamı var ki? Demek istediğim, neden Athoek'a döndüğümüzü anlıyorum. Bu, bana mantıklı geliyor. Ama oraya döndükten sonrası... Başta tamamen gerçekdışı gelmişti; hâlâ da öyle geliyor. Ama Radch'ın Efendisi bölünüyor. Ve eğer o bölünürse Radch da bölünür. Demek istediğim, belki kendisine hakim olmayı başarır, belki parçalarını tekrar birleştirir. Açıkça konuştuğum için affınızı rica ediyorum komutanım ama siz bunun olmasını istemiyorsunuz, değil mi?"

"İstemiyorum," diye itiraf ettim.

"O zaman bunun ne anlamı var? Sanki her şey her daim olduğu gibi devam edecekmişçesine eğitimden ve rütbelerden konuşmanın ne anlamı var?"

"Herhangi bir şeyin ne anlamı var?"

"Komutanım?" Aklı karışmış şekilde gözlerini kırptı. Şaşırmıştı.

"Bin yıl sonra Teğmen, değer verdiğin hiçbir şeyin bir önemi olmayacak. Benliğinin bile, çünkü ölmüş olacaksın. Ben de ölmüş olacağım ve bu, hayattaki hiç kimsenin umurunda olmayacak. Belki –sadece bir ihtimal– birisi adımızı hatırlayacak. O isimlerin kimsenin açmadığı eski bir kutunun dibindeki tozlanmış anı broşlarının üzerinde yazma ihtimali daha yüksek." En azından Ekalu'nunki. Benim ardımdan, ölümümden sonra anı broşu yapmanın bir anlamı yoktu. "Ve o bin yıl da *gelip geçecek*, bir tane daha, bir tane daha, ta ki evrenin sonu gelene kadar. Tüm o kederleri ve felaketleri düşün, evet bir de milyonlarca yıllık tarihe gömülmüş tüm o zaferleri. Onları yaşayan insanlar için *her şeyi* ifade ediyorlardı. Şimdi hiçbir şey."

Ekalu yutkundu. "Aklımda bulunsun komutanım, ken-

dimi üzgün hissettiğimde moralimi nasıl yerine getireceğinizi biliyorsunuz."

Gülümsedim. "Anlamı, bir anlamının olmaması. Kendi anlamını seç."

"Genelde kendi anlamımızı seçme şansımız olmuyor, değil mi?" diye sordu. "Sanırım sizin böyle bir şansınız var ama siz özelsiniz. Ve bu gemideki herkes, hepimiz sizinkini destekliyoruz." Kafasını eğip tabağına baktı; bir an için çatal bıçağını almayı düşündü ama şu an yemek yiyebilecek durumda değildi.

Dedim ki, "Büyük bir anlam olması gerekmez. Dediğim gibi çoğunlukla da öyle değildir. Bazen, *Bir ayağımı diğerinin önüne atmak zorundayım yoksa burada öleceğim*den fazlası olmaz. Eğer bu atışı kaybedersek, eğer yakın gelecekte hayatlarımızı kaybedersek, o zaman evet, eğitimin ve terfilerin bir anlamı olmaz. Ama kim bilir? Belki kehanetler bizim tarafımızda yer alır. Ve eğer sonuç olarak istediğimiz şeyi elde edebilirsek Athoek'ın korunması gerekecek. Ve benim iyi subaylara ihtiyacım olacak."

"Peki kehanetlerin bizim tarafımızda yer alma ihtimali ne, eğer sormamda bir sakınca yoksa? Teğmen Tisarwat'ın planı; bildiğim kadarıyla komutanım bir..." Elini sallayarak tanımlamak için kullanacağı kelimeyi geçiştirdi. "Hata ya da kaza payı yok. Korkunç şekilde ters gidebilecek o kadar çok şey var ki."

"Böyle bir şeye kalkışırken," dedim, "ihtimaller önemsizdir. İhtimalleri bilmene gerek yok. Yapmaya çalıştığın şeyi bilmen gerekiyor. Ve onu ne zaman yapman gerektiğini. Sonrası," –bir avuç kehaneti havaya atar gibi yaptım– "senin kontrolünde değil."

"Amaat'ın iradesi neyse o olur," dedi Ekalu. Bu, dindar insanların çok söylediği bir sözdü. "Her şeyin Tanrı'nın de-

diği gibi olacağını düşünmek bazen çok iç rahatlatıcı oluyor." İç çekti. "Bazen de olmuyor."

"Çok doğru," diyerek onayladım. "Bu sırada, hadi kahvaltımızın tadını çıkaralım." Bir parça balık aldım. "Çok güzel. Ve Amaat Bir'le bölüğünde subay olabileceğini düşündüğün kişilerden bahsedelim."

Kahvaltıdan sonra Sıhhiyeye, Doktor'un küçücük bölmesine gittim. Küçük bir sandalyeye oturdum ve koltuk değneklerimi duvara dayadım. "Bir protezden bahsetmiştin."

"Henüz hazır değil," dedi. Sesi ifadesizdi. Kaşları çatılmıştı. İddiasını sorgulamam konusunda meydan okuyordu.

"Şu âna kadar hazır olmalıydı," dedim.

"Karmaşık bir mekanizma. Yeni çıkacak bacağı desteklemesi gerektiği gibi..."

"Seivarden'ı ve Amaatlarını geride bırakıp istasyona gitmemi engellemeye çalışıyorsun." Geçit uzayında ve hâlâ Athoek'tan günlerce uzaktaydık.

Doktor dudak büktü. "Sanki bu sizi durdurur. Komutanım."

"O zaman sorun ne?"

"Protez geçici bir çözüm. Ağır kullanıma dayanmak üzere tasarlanmadı ve kesinlikle mücadeleye dayanıklı değil." Cevap vermedim; sadece orada otururak bana kaşlarını çatmasını izledim. "Teğmen Seivarden'ın de gitmemesi gerek. Eskisinden çok daha iyi durumda ama böyle bir stresle başa çıkabileceğinin garantisini veremem. Ve Tisarwat..." Ama gemideki hiç kimse anlayamasa da o neden Tisarwat'ın gitmemek gibi bir seçeneği olmadığını anlıyordu.

"Teğmen Seivarden gemide benim haricimde çatışma deneyimi olan tek kişi," diye belirttim. "Sanırım bir de *Sfen* var. Ama *Sfen*'e güvenebileceğimize emin değilim."

Alaycı bir kahkaha attı. "Güvenemeyiz." Sonra birden bire aklına bir fikir geldi, "Komutanım, görev sırasında rütbe yükseltmeyi düşünmeliyiz. Amaat Bir kesinlikle olur ve Bo Bir."

"Ben de az önce Ekalu'yla bunu konuşuyordum. Seivarden'la de konuşurdum ama şu an uyuduğuna eminim." Eriştim. Seivarden'ın son derece derin olacakmış gibi görünen bir uykunun ilk aşamalarında olduğunu gördüm. Benim yatağımda. Beş çalışma alanını kaybettiğine hiç de bozulmamış bir şekilde boş asker yemekhanesindeki masalardan birine oturmuş, yeşil sırlı fincandaki çay elinin altında, yırtık bir gömlek kolunu onarıyor ve neşeyle bir şarkı mırıldanıyordu. "Seivarden iyi gidiyor gibi."

"Şimdilik," diyerek onayladı Doktor. "Ama bir daha üzüldüğünde bir spor salonu bulamaz ya da çay yapamazsa Tanrılar yardımcımız olsun. Onu düzenli ilaç kullanmaya ikna etmeye çalıştım ama bunun onun doğasına uygun olduğunu sanmıyorum."

"Aslına bakarsanız dün gece niyetlendi," dedim. Seivarden'ın düzenine göre sabahtı.

"Öyle mi? İyi." Şaşırmıştı ve biraz memnun olmuştu ama bu yüzünden belli olmuyordu. Doktor'un duyguları çok ender belli olurdu. "Sanırım göreceğiz. Şimdi, bacağınız ne durumda ona bakalım. Ve Donanma Komutanı, sağ bacağınızın acıdığını bana neden daha önce söylemediniz?"

"Bir yılı aşkın süredir böyle. Çoğunlukla buna alışmış haldeyim. Ve aslına bakarsanız bu konuda bir şey yapabileceğini düşünmedim."

Doktor kollarını kavuşturdu. Sandalyesinde geriye yaslandı. Hâlâ bana kaşlarını çatıyordu. "Yapamama ihtimalim var. Şu an bir şey denemek kesinlikle mantıklı değil. Yine de bana söylemeliydiniz."

Yüzüme pişman bir ifade takındım. "Haklısın Doktor." Birazcık rahatladı. "Şimdi protez konusuna gelelim. Bana henüz hazır olmadığını söyleme çünkü olduğunu biliyorum. Ya da birkaç saat içinde hazır olabileceğini. Ve bu koltuk değneklerinden çok sıkıldım. Ağır kullanma uygun olmadığını biliyorum; öyle olsaydı bile onlara dövüşte kullanabilecek kadar alışma şansım yok. Elinizden geldiğince çabuk verseydiniz dahi olmazdı. Seivarden benimle birlikte istasyona geliyor."

Doktor iç çekti. "Aslında çok hızlı bir şekilde alışabilirsiniz çünkü siz..." Tereddüt etti. "Çünkü siz bir bağılsınız."

"Muhtemelen haklısın," diye onayladım. "Ama yeterince hızlı alışamam." Ve görevi tehlikeye atmak istemiyordum, sistemi Anaander Mianaai'dan bizzat kendim arındırmayı ne kadar arzulasam da.

"Peki," dedi Doktor. Kaşları neredeyse her zaman yaptığı gibi çatıktı. Ama içten içe rahatlamıştı. Ve tatmin olmuş. "Yan tarafa geçelim ve bacağın nasıl geliştiğine bakalım. Ve sonrasında, tüm geceyi ayakta geçirdiğinizden, geçit uzayında güvende olduğumuzdan ve her şeyin olması gerektiği gibi gittiğini denetlemek için gemiyi dolaştığınızdan dolayı kamaranıza dönüp biraz uyuyabilirsiniz. Uyandığınızda protez hazır olur."

Seivarden'ın yanına uzanmayı düşündüm. Bu küçük bir alanı ilk paylaşışımız olmayacaktı ama o zamanlar *Kalr'ın Merhameti*'nden önceydi. Kaybettiğim şeye, kendimle çevrili olma hissine azıcık da olsa yaklaşmamdan önceydi. Ve Doktor haklıydı, tüm geceyi ayakta geçirmiştim. Çok yorgundum. "Eğer bu senin mutlu edecekse Doktor," dedim.

Seivarden varlığımı hissedemeyecek kadar derin uykudaydı. Ama onun yakınlığı ve sıcaklığı, yavaş ve düzenli nefes

alıp verişinin yanı sıra Gemi'nin gönderdiği Seivarden'ın uyuyan Amaatlarının verileri kendimi çok rahat hissetmemi sağladı. Gemi bana bölük odasındaki Tisarwat'ı ve asker yemekhanesine giren Bo bölüğünü gösterdi. Kalr Beş'i orada görünce gülmüşlerdi. "Komutanımız Amaat teğmeniyle birlikte biraz mahremiyete ihtiyaç duydu, öyle mi?" diye sordu Bo On. "Sonunda!" Beş sadece gülümsedi ve gömleği onarmaya devam etti. Ekalu akşam yemeğini bitirmiş bölük odasından çıkıyordu; onun Etrepaları kendi yemekleri için asker yemekhanesine gitmeden önce günün son işlerini bitiriyordu. Kumandada Kalr Bir nöbetteydi. Teknik olarak bu düzenlemelere aykırıydı ama azıcık ilginç olan bir olayın dahi gerçekleşmediği, geçidin içinde hiçlik bile bulunmayan uzaydaydık ve bölük liderleri ne kadar deneyim kazanırsa o kadar iyiydi. Doktor, Kalr On İki'ye öğle yemeğini daha sonra yiyeceğini, şu an meşgul olduğunu ve uyandığımda protezin söz verdiği gibi hazır olmaması durumunda ne olacağını görmek istemediğini söylüyordu. On İki gülümsemedi ama gülümsemeyi istedi.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Uyudum ve saatler sonra Bo nöbetteyken, Tisarwat ve bölüğünden iki asker spor salonunda çalışırken, Ekalu ve onun Etrepaları yataklarına yerleşirken uyandım. Amaatlar hâlâ uyuyor ve rüya görüyorlardı. Seivarden hâlâ yanımda ve uykudaydı. Beş elinde kırmızı cam fincana koyduğu çayla sessizce yatağımın yanında dikiliyordu. Bölük odasında hazırlamış ve koridor boyunca taşımış olmalıydı. Gemi kulağıma, "Doktor uygun olduğunuzda sizi görmeye hazır, Donanma Komutanı," dedi.

İki saat sonra yeni, geçici bacağımın üzerinde yürüyordum; ki bu, birleştirilmiş ve ayak tarafı düzleştirilmiş gri plastik

çubuklardan başka bir şey değildi. Hareketlerime verdiği tepki istediğimden biraz daha yavaştı, dolayısıyla ilk adımlarım dengesiz ve sallantılı olmuştu. "Koşmak yok," demişti Doktor ama bacak ağır kullanıma uygun olarak yapılmış olsaydı bile şu an muhtemelen koşmazdım. "Her gün muayene etmem gerekiyor çünkü arayüzde bir tahriş ya da yara oluşursa bunu hissetmezsiniz." Bunun sebebi bacağımı tekrar büyüten iyileştiriciydi. "Bu size önemsiz gelebilir ama inanın böyle bir şeyi erken yakalamak iyidir." Ve ben de, "Tamam Doktor," demiştim. Sonra koridorlarda bir aşağıya bir yukarıya yürümeye başladım; On İki, sert ve her adımda ses çıkaran protezle bir yere takılmadan ya da düşmeden yürümeyi öğrenmeme yardım ediyordu.

Sfen'i tek başına bölük odasında, Tercüman Zeiat'la oynadıkları oyunun bir tarafına oturmuş halde buldum. Ben dengesiz şekilde kapıdan girerken O şey, "Merhaba Kuzen," dedi. "Yeni bacağına alışmakta zorlanıyor musun?"

"Tahmin ettiğimden daha zor oluyor," diye itiraf ettim. Daha önce uzuvlarını kaybeden subaylarım olmuştu ama hepsi iyileşmek için bir daha dönmemek üzere gönderilmişti. Elbette, eğer bir bağıl bir uzvunu kaybederse onu atıp yeni bir tanesini takmak daha kolaydı. On İki benim için bir sandalye çekti ve yavaşça oturdum. Çok dikkatli bir şekilde. "Sadece biraz antrenmana ihtiyacım var."

"Elbette." O şeyin benimle alay edip etmediğini anlayamıyordum. "Tercüman Zeiat'ı bekliyorum."

"Niye bölük odasında olduğunu açıklamana gerek yok Kuzen. Sen burada bir misafirsin." On İki bana bir fincan çay ve tezgâhın üzerindeki keklerden birini getirdi.

Aynısını *Sfen*'e de götürdü. O şey çaya ve keke bakıp, "Bunu yapmana gerek olmadığını biliyorsun. Bana sadece su ve iskel verip beni bir saklama kabinine kapatabilirsin," dedi.

"Neden öyle bir şey yapayım ki Kuzen?" Kekten bir lokma aldım. İçinde hurma parçaları ve tarçın vardı. Bu, Ekalu'nun en sevdiği türdü. "Söylesene, sana o şey diye hitap edilmesi seni rahatsız ediyor mu?"

"Neden etsin ki?"

Bilmediğimi gösteren bir hareket yaptım. "Mürettebatımın bazıları sana insan gibi davranılırken o şey olarak hitap edildiğini duymaktan rahatsız oluyor. Ayrıca ben sana *Kuzen* diye hitap ediyorum ve bana *o* şey olarak hitap etmeyi akıllarından bile geçirmezler. Gerçi teknik olarak bu doğru bir hitap olur."

"Peki, sana bir insanmışsın gibi hitap edilmesi seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu *Sfen*.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Sanırım konuşan kişi ne şekilde rahat ediyorsa o şekilde hitap edilmeye alıştım. Ama itiraf etmeliyim ki eğer mürettebatımdan biri bana *o* şey olarak hitap etmeye çalışsa buna bozulurum. Ama bunun asıl sebebi böyle hitap etmeyi bir hakaret olarak düşünecek olmaları."

Sfen kekini aldı. Isırdı. Çiğnedi. Yuttu. Çayından bir yudum aldı. "Aslına bakarsan bunu şu âna kadar hiç düşünmemiştim Kuzen. Ama ne sinirime dokunuyor biliyor musun?" dedi. Ağzım kek ve çayla dolu olduğundan devam etmesini işaret ettim. *Sfen* devam etti, "Sizin kendinizi Radchaai olarak adlandırmanız. Buraya–" –çevresini işaret etti– "Radch demeniz."

Ağzımdakileri yuttum. "Sanırım bu konuda seni suçlayamam," dedim. "Bana nerede olduğunu söyleyecek misin Kuzen?"

"Masada oturuyorum, hemen karşındayım Kuzen." Ses tonu her zamanki gibi ifadesizdi ama eğlendiğini düşündüm.

"Hayalet Sistem'deyken *Kalr'ın Merhameti* sana nerede olduğu sorduğunda bize senin, geminin içinden cevap vermen gözümden kaçmadı. Doğrudan *Kalr'ın Merhameti*'yle konuşmadın." Ve bunun sonucu olarak *Sfen*'in bizden ne kadar uzakta olduğunu bilmiyor ve nerede olabileceğine dair tahmin yürütemiyorduk.

Sfen gülümsedi. "Ban bir iyilik yapar mısın Kuzen? Teğmen Seivarden'la birlikte istasyona gitmeme izin verir misin?"

"Neden?"

"Yolunuza çıkmayacağıma söz veriyorum. Sadece ellerimi bizzat Gaspçı'nın boğazına götürüp onu boğmak istiyorum." *Sfen*'in üç bin yıl önce kaçtığı savaş sadece Anaander'ın Radchaai'ın hakimiyetini yayma politikasıyla ilgili değil, aynı zamanda sahip olduğu herhangi bir yetkinin meşru olup olmadığı hakkındaydı. Ya da en azından ben öyle anlıyordum; tüm bunlar ben doğmadan bin yıl önce yaşanmıştı. "Ya da eğer bu çok zamanınızı harcayacaksa, onu kafasından vurmakla da yetinebilirim. Önemli olan bunu kimin yaptığını bilmesi. Bunun gereksiz bir istek olduğunun ve ne olduğu düşünülürse hiçbir işe yaramayacağının farkındayım. Yine de bunu o kadar çok istiyorum ki. Üç bin yıldır hayalini kuruyorum." Cevap vermedim. "Ah, bana güvenmiyorsun. Peki, sanırım ben de senin yerinde olsam güvenmezdim."

O sırada Tercüman Zeiat bölük odasına girdi. "*Sfen*! Düşünüp duruyordum da, dur sana göstereyim." Merhaba Donanma Komutanı. Bu sizin de hoşunuza gidecek." Tezgâhta duran kek tepsisini aldı ve masanın ortasına koydu. "Bunlar kek."

Sfen, "Evet, öyleler," diyerek onayladı. Tercüman benim de doğrulamam için bana döndü ve ben de onayladığımı işaret ettim.

"Hepsi ama hepsi kek!" Bu fikir çok hoşuna gitmişti. Kekleri tepsinin üzerinden masaya döktü ve iki yığın halinde ayırdı. "Şimdi bunların," dedi, daha büyük olan hurmalı tarçınlı kek yığınını işaret ederek, "içinde meyve var. Ama bunların," –diğerlerini gösterdi– "yok. Görüyor musunuz? Az önce hepsi aynıydı ama şimdi farklılar. Ve bakın. İçten içe –benim yaptığım gibi– meyve yüzünden farklı olduklarını düşünebilirsiniz. Ya da bu durumda olduğu gibi meyvesiz olmalarından. Ama şunu izleyin!" Yığınları yaydı ve kekleri öylesine dizdi. "Şimdi bir çizgi çekiyorum. Bir çizgi hayal edin!" Eğildi ve kolunu kek sıralarının ortasına koydu. "Şimdi bunlar," bir tarafta kalanları işaret etti, "bunlardan farklı." Diğer tarafı işaret etti. "Ama bazıları meyveli, bazıları değil. Daha önce birbirlerinden *farklıydılar* ama şimdi *aynılar*. Diğer taraftakiler de öyle. Ve şimdi." Uzandı ve oyun tahtasından bir pul aldı.

"Hile yapmayın Tercüman," dedi *Sfen*. Sakin ve kibardı.

Tercüman Zeiat, "Yerine koyacağım," diye itiraz etti ve sonra pulu keklerin arasına koydu. "Farklılardı; bunu kabul ediyorsunuz, değil mi? Daha önce birbirlerinden farklılardı. Ama şimdi aynılar."

"Pulun tadının kekler kadar iyi olacağını zannetmiyorum," dedi *Sfen*.

"Bu kişisel bir kanaattir," dedi Tercüman Zeiat, olması gerekenden birazcık daha resmi bir tavırla. "Ayrıca artık *o* da bir kek." Kaşlarını çattı. "Yoksa artık bu kekler mi pul?"

"Sanmıyorum Tercüman," dedim. "İkisi de değil." Dikkatlice sandalyemden kalktım.

"Ah, Donanma Komutanı, öyle düşünmenizin sebebi benim hayali çizgimi görememeniz. Ama o gerçek." Kendi alnına vurdu. "Çizgi var." Hurmalı keklerden birini aldı ve

oyun tahtasına, pulu aldığı yere koydu. "Gördün mü, yerine koyacağımı söylemiştim."

Sfen, "Sanırım sıra bende," dedi ve keki alıp ısırdı. "Haklısınız Tercüman, bunun tadı da diğer keklerinki kadar güzel."

"Komutanım," diye fısıldadı ben koridora doğru ilerlerken hemen arkamda olan On İki. Tüm konuşmayı içinde büyümekte olan kırgınlıktan kaynaklı bir dehşet duygusuyla dinlemişti. "Şunu dile getirmek zorundayım ki komutanım, hiçbirimiz size *asla* o şey olarak hitap etmeyiz."

Ertesi gün Seivarden, Ekalu'yu bölük odasında tek başına yakaladı. "Affedersin Ekalu," dedi, reverans yaparak. "Boş zamanını çalmak istemem ama Gemi bana birkaç dakikanı ayırabileceğini söyledi."

Ekalu ayağa kalmadı. "Evet?" Hiç şaşırmamıştı. Gemi elbette, onu Seivarden'ın geleceğine dair uyarmıştı. Bunun Ekalu için uyun bir zaman olduğundan emin olmuştu.

"Şunu söylemek istedim ki," dedi Seivarden, hâlâ gergin ve mahcup edici şekilde kapının girişinde dikilirken. "Demek istediğim. Bir süre önce sana kötü davrandığım için özür dilemiştim." Bir nefes alarak utancını bastırmaya çalıştı. "Ne yaptığımı anlamamıştım ve sadece bana kızgın olmayı bırakmanı istiyordum. Sadece Gemi'nin bana söylediklerini dile getirdim. Bana kızgın olduğun için sana kızmıştım ama Gemi benim halihazırda davrandığımdan daha da salakça davranmamı engelledi. Ama bunun üzerinde düşünüp duruyorum."

Masada oturan Ekalu tamamen hareketsiz kaldı ve yüzü bağıl ifadesizliğine büründü.

Seivarden bunun ne anlama gelebileceğini tahmin ediyordu ama Ekalu'nun bir şey söylemesine fırsat tanımadı.

"Bunun üzerinde düşünüyorum ama hâlâ sözlerimin tam olarak neden seni bu kadar incittiğini anlayamıyorum. Ama anlamam gerek yok. Sözlerim seni incitti ve bunu dile getirdiğinde özür dileyip onları söylemeyi bırakmalıydım. Ve belki de anlamak için bir zaman harcamalıydım. Duygularının benim istediği gibi olmasını için ısrar etmek yerine öyle yapmalıydım. Senden özür dilemek istedim. Ve bu sefer bunu gerçekten içten bir şekilde yapmak."

Ekalu hareketsiz oturduğundan Seivarden bu sözleri karşısında Ekalu'nun verdiği tepkiyi göremedi. Ama Gemi görüyordu. Ben de görüyordum.

Ekalu'nun sessizliği üzerine Seivarden, "Ayrıca seni özlediğimi söylemek istedim. Ve aramızdaki şeyi. Ama böyle olması tamamen benim suçum," dedi.

Beş saniyelik bir sessizlik oldu; gerçi ben Ekalu'nun her an konuşabileceğini ya da ayağa kalkabileceğini düşünüyordum. Ya da ağlayabileceğini. "Ayrıca," dedi Seivarden o sırada, "Senin mükemmel bir subay olduğunu da söylemek istiyorum. Bu rütbeye hiç hazırlıksız ve neredeyse hiç resmi eğitimin olmadan getirildin yine de teğmen olarak geçirdiğim ilk haftalarda keşke ben de senin kadar istikrarlı ve güçlü olabilseydim."

Ekalu, "O zamanlar daha on yedi yaşındaydın," dedi.

"Teğmen," diye uyarıda bulundu Gemi, Ekalu'nun kulağına. "İltifatı kabul edin."

Ekalu yüksek sesle, "Yine de teşekkürler," dedi.

"Seninle birlikte görev yapmak bir şeref," dedi Seivarden. "Bana zaman ayırdığın için teşekkürler." Reverans yaptı ve çıktı.

Ekalu kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını onlara dayadı. "Ah Gemi," dedi, umutsuz bir sesle. "Bunları dile getirmesini ona sen mi söyledin?"

"Kelime seçiminde ona biraz yardım ettim," diye yanıtladı Gemi. "Ama fikir bana ait değildi. Sözleri gerçekten içtendi."

"O zaman bu Donanma Komutanı'nı fikri."

"Tam olarak değil."

"O kadar güzel ki," dedi Ekalu. "Ve yatakta o kadar iyi ki. Ama tam bir..." Etrepa Altı'nın koridora adım attığını duyunca sustu.

Etrepa Altı kapıdan bölük odasının içine baktı ve teğmenini kafasını masaya yaslamış şekilde otururken gördü. Bununla Seivarden'ın koridorda uzaklaşan sırtını kafasında birleştirdi. Bölük odasına girdi ve çay yapmaya başladı.

Ekalu başını kaldırmadan sessizce, "Eğer onu çağırırsam geri gelir mi?" dedi.

"Ah, evet," dedi Gemi. "Ama sizin yerinizde olsam biraz süründürürdüm."

13

Tisarwat geçit uzayında Athoek'a çıkmamıza sadece saatler kalmışken beni görmeye geldi. "Komutanım," dedi, kamaramın hemen girişinde durarak. "Hava kilidine gidiyorum."

"Peki." Ayağa kalktım. Protez bacakla bir gün önce olduğumdan daha rahat hareket ediyordum. "Çay içer misin?" Beş bir işle uğraşmaya gitmişti ama tezgâhta duran mataranın içinde hazır çay vardı.

"Hayır, komutanım. Buna zamanım olmadığına eminim. Ben sadece..." Bekledim. Sonunda devam etti, "Ne istediğimi bilmiyorum. Hayır. Bekleyin. Biliyorum. Eğer geri dönmezsem siz... diğer Tisarwat'ın ailesine. Onlara çocuklarına ne olduğunu söylemeyeceksiniz, değil mi?"

Tisarwat'ın ailesine bir şey söyleyebilme olasılığım o kadar düşüktü ki yok bile sayılabilirdi. "Elbette söylemeyeceğim."

Rahatlamış bir şekilde nefes aldı. "Çünkü bunu hak etmiyorlar. Biliyorum bu kulağa aptalca geliyor. Onları tanımıyorum bile. Ama onları o kadar iyi tanıyorum ki. Sadece..."

"Hiç de aptalca değil. Tamamen anlaşılabilir bir istek."

"Öyle mi?" Kolları iki yanındaydı; eldivenli ellerini yumruk yaptı. Tekrar açtı. "Ve eğer geri dönersem komutanım, Doktor'a gözlerimi daha mantık bir renge çevirmesi için izin verir misiniz?"

Daha önceki Tisarwat'ın kendine aldığı o aptal eflatun gözleri. "Eğer istersen veririm."

"O kadar aptal bir renk ki. Ve ne zaman kendimi görsem onu hatırlıyorum." Eski Tisarwat'tan bahsettiğini tahmin ettim. "Bana ait değiller."

"Öyleler," dedim. "Sen o renk gözlerle doğdun." Dudağı titredi ve gözleri yaşlarla doldu. Dedim ki, "Ama hangi renk seçersen seç o da sana ait olacak." Bu, gözlerindeki yaşları engellemedi. "Öyle ya da böyle," dedim, "iyi olacak. İlaçların yanında mı?"

"Evet."

"Bo'ların ne yapmaları gerektiğini biliyorlar. Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun. Artık yapma zamanı."

"Her şeyi görebildiğinizi unutmuştum." Duyguların, tepkilerinin Gemi'nin görebildiği gibi görebiliyordum. Gemi'nin bana gösterebildiği gibi. "İçimden geçen her şeyi görebildiğinizi unutup duruyorum ve hatırladığımda..." Sesi kısıldı.

"Bakmıyorum," dedim. "Son zamanlarda bakmamaya çalışıyorum. Ama şu an bakmama gerek yok. Biliyorsun ki, sen tanıdığım ilk genç teğmen değilsin."

Kısa, nefes nefese bir *hah* sesi çıkardı. "Bu çok mantıklı." Burnunu çekti. "Aklıma geldiğinde yapılması en doğru olan şey olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise imkânsız görünüyor."

"Genelde öyle olur," dedim. "Bunu zaten biliyorsun. Çay istemediğine emin misin?"

"Eminim," dedi, gözlerini silerek. "Hava kilidine gidiyorum. Uzay elbiseme çiş yapmak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Sert bir şekilde dedim ki, "Doğrul Teğmen ve yüzünü sil." Düşünmeden dikleşti ve omuzlarını geriye itti. Eldivenli elleriyle tekrar gözlerini ovaladı. "Seivarden geliyor."

"Komutanım," dedi, "Teğmen Seivarden'la sizi anlıyo-

rum. Gerçekten. Ama o, bu kadar küçümseyici bir pislik olmaz zorunda mı?"

"Muhtemelen değil," dedim, kapı açılıp Seivarden içeriye girerken. "Gidebilirsin Teğmen."

"Emredersiniz komutanım," dedi Tisarwat ve dönüp gitti.

Seivarden ona pis pis sırıttı. "Gitmeye hazır mısın ufaklık?"

"Sakın," dedi Tisarwat, Seivarden'ın gözlerinin içine bakarak. "Bana. Bir daha. Asla. *Ufaklık* diye hitap etme." Ve hızla odadan çıktı.

Seivarden kaşlarını kaldırdı. "Gergin mi?" Eğleniyordu ama aynı zamanda merak da etmişti; Tisarwat'ın görevi ve neredeyse tüm hazırlıkları gizliydi. Elbette Gemi'den ya da benden gizli değildi; bu imkânsızdı.

"Aşağılanmaktan hoşlanmıyor," dedim. Seivarden şaşırmış bir şekilde gözlerini kırptı. "Ve gergin."

Tekrar sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Yüz ifadesi ciddileşti. "Silah için geldim." Hemen hareket etmedim. "Eğer bacağındaki sorun olmasaydı senin gitmen en iyisi olurdu Breq, böylece silahı herhangi birine vermek zorunda da kalmazdın."

"Bu konuşmayı zaten yaptık. Hem seninle. Hem de Gemi'yle." Hem de Doktor'la. *Ne olacağını biliyorum*, demişti. *İşler karışacak ve siz bacağın ağır kullanıma uygun olmadığını unutacaksınız. Unutmasanız bile umursamayacaksınız.* Eğer tehlikeye attığım tek kişi ben olsaydım yine de giderdim. Ama artık sadece ben değildim. "Eğer silahı kaybedersen muhtemelen seni affedebilecek kadar uzun süre hayatta kalamam." Seivarden'ı Athoek İstasyonu'na sıradan bir tabancayla gönderebilirdim. Ama Presger silahı Anaander'ı öldürmek için en iyi şansıydı, zırhı olsa da olmasa da, bağıllar tarafından korunsa da korunmasa da. Eğer

başarısız olur da silahı kaybederse, eğer silah Anaander'ın eline geçerse sonuçları felaket olurdu.

Seivarden acı acı gülümsedi. "Biliyorum."

Döndüm ve yanımdaki sandığın kapağını açarak silahın kutusunu çıkardım. Kutuyu masaya koydum ve açtım. Seivarden uzandı, kahverengi eldivenli eliyle silahı kavradı ve onu aldı. "Dikkatli kullan," diye uyardım, gerçi bu da daha önce yapmış olduğumuz bir konuşmaydı. "Tercüman Zeiat onun Radchaai gemilerini yok etmek için yapıldığını söyledi. 1,11 metre sadece bunun yan etkisiymiş. Nasıl kullanacağına dikkat et."

"Bunu bana söylemene gerek yok," dedi, silahı ceketinin içine koyup kutudan iki şarjör alırken.

"Eğer *Gurat'ın Kudreti* gerçekten Athoek İstasyonu'nun iskelesindeyse onun ısı kalkanını delmek istemezsin." Seivarden'ın ekibi genç Anaander Mianaai'ı yakalamaya gidiyordu. Zalimin nerede olduğunu İstasyon (umarız ki) bize söyleyene kadar bilemeyecektik. Düşününce, muhtemelen ya valinin konağında ya da *Gurat'ın Kudreti*'nde olacaktı.

"Anlıyorum." Seivarden'ın sesi sabırlıydı. "Bak, Breq... bazen bir pislik olduğum için özür dilerim. Gemi olduğun dönemden hayatta kalan tek teğmenin aslında hiç sevmediğin olduğu için üzgünüm."

"Önemli değil," diye yalan söyledim.

"Hayır, önemli," dedi. "Ama durum bu."

Bunu tartışmayacaktım. "Aptal olma."

Gülümsedi. "Biz gitmeden gelip bizimle konuşacak mısın? Son kontrollerimizi yapıp gövdeye çıkacağız."

"Bunu istiyorum." Kutuyu kapatıp masanın üzerinde bıraktım ve kapıya yöneldim. Yanından geçerken Seivarden koluma uzandı. "Yürümek için yardıma ihtiyacım yok," dedim.

"Biraz sallanıyormuşsun gibi geldi." Sesi özür diler gibiydi. Koridora doğru beni takip etti.

"Protez kendini büyümeye göre ayarlarken öyle oluyor." Bunu ne zaman yapacağını kestiremiyordum. Onunla mücadeleye giremeyecek olma sebeplerimden biri buydu. "Bazen bu birkaç dakika sürüyor."

Ama protez bana daha fazla zorluk çıkarmadı ve hava kilidinin yanındaki depo alanına hiç sorunsuz hatta hafifçe bile topallamadan ulaştım. "Çok zamanınızı almayacağım," dedim, Seivarden'ın iki Amaat'ıyla Tisatwat ve iki Bo'su yaptıkları işi –yani uzay elbiselerinin mühürlerini kontrol etmeyi– bırakıp ayağa kalkar ve bana dönerken. "Sanırım cesaretlendirici bir konuşma yapmam gerekiyor ama aklıma böyle bir şey gelmiyor ve siz meşgulsünüz. Sapasağlam dönün." Tisarwat ve onun Bo'larına bir şeyler daha söylemek istedim ama Seivarden ve Amaatları dinlerken plan hakkında küçücük bir ipucu dahi vermek tehlikeliydi. Bir şey söylemek yerine eldivenli elimi Tisarwat'ın omzuna koydum.

"Emredersiniz komutanım," dedi. Sesinde az önceki gözyaşlarının izi dahi yoktu. "Anlaşıldı komutanım."

Elimi indirdim. Seivarden'a ve onun Amaatlarına döndüm. "Emredersiniz komutanım," dedi Seivarden. "Döneceğiz."

"Güzel," dedim. "Bırakayım da işinize dönün." Tekrar Tisarwat'a ve onun Bo'larına baktım. "Hepinize güvenim tam." Sonra döndüm ve onları mühürlerle kayış kıskaçlarını kontrol etmeleri için yalnız bıraktım.

Ekalu Kumandada nöbetteydi. İçeriye girdiğimde oradaki tek koltuktan kalktı. "Komutanım," dedi, "yeni bir şey yok."

Elbette yoktu. Hâlâ geçit uzayındaydık. Gemi'nin dışının görüntüsünde hiçbir şey yoktu ve Athoek Sistemi'ne

çıkana kadar da olmayacaktı. "Otur Teğmen," dedim. "Buraya kumandayı devralmaya gelmedim." Sadece kamaramda oturup çay içmek istememiştim. "Ayakta durmak benim için sorun değil."

"Biliyorum Donanma Komutanı," dedi panelin başındaki Etrepa Dört. "Ama oturmanız hepimizin kendimizi daha iyi hissetmesini sağlayacak. Cömert hoşgörünüze sığınıyorum komutanım." Hayır, bunu söyleyen benimle asla bu şekilde konuşmayacak olan ve ağzından çıkanlardan dolayı mide bulandırıcı bir paniğe kapılan Etrepa Dört değildi.

"Gerçekten mi Gemi?"

"Gerçekten Donama Komutanı." Bu tepkim Dört'ü rahatlatarak başının hafifçe dönmesine neden olmuştu. Hâlâ biraz midesi bulanıyordu. "Herhangi bir şey olmasına daha vakit var; bu süreyi rahatça oturarak geçirebilirsiniz."

Teğmen Ekalu koltuğun yanındaki tutacağı tuttu. "Çay istemek üzereydim komutanım."

"Ayakta durmak benim için sorun değil," dedim, koltuğa otururken.

Ekalu, "Evet komutanım," dedi. Yüzü tamamen ifadesizdi.

İki saat sonra geçit uzayından Athoek Sistemi'ne çıktık. Sadece bir anlığına, sadece *Kalr'ın Merhameti*'nin Athoek İstasyonu etrafındaki trafiğe bakabilmesi için. Boğucu, düz ve siyah bile olmayan karanlık bir anlığına yok oldu ve gerçek evren ortaya çıktı: birden bire ortaya çıkan gerçek bir derinlik. Işık, sıcaklık ve her şey bir anda gerçeğe dönüşmüştü; Athoek İstasyonu güneşin ışığıyla parlıyor, Athoek'ın kendisi beyaz ve mavi gölgeler içinde duruyordu ve sonra hepsi tekrar yok oldu, geçit uzayının boğucu düzlüğü tarafından yutuldu. Seivarden'la Amaatları ve Tisarwat'la Bo'ları

gövdeye çıkmış, uzay elbiseleri içinde gemiye bağlı şekilde beklerken birden bire var olup sonra hemen yok olan parlaklığa baktılar. Amaat İki nefes nefese, "Oo," dedi. Bir anlık gerçeklik sonrasında tekrar esrarengiz karanlığa dönmek onda doğru dürüst nefes alamıyormuş hissi yaratmıştı. Bu, olağan bir tepkiydi. "Bu..."

"Size tuhaf olacağını söylemiştim," dedi Seivarden, İki'nin yanından gövdedeydi. "Burada bunu daha önce yapmış tek kişi gerçekten ben miyim?" Cevap gelmedi. "Tabii Donanma Komutanı'nı saymazsak. Ve Gemi'yi. Onların yaptığına eminim."

Yapmıştık. Seivarden konuşurken Gemi, Athoek İstasyonu'nun çevresine az önce gördüklerimizi orada olması gerektiğini bildiğimiz şeylerle, çeşitli zaman çizelgeleriyle ve seyahat izinleriyle kıyaslıyordu. Kısa süre sonra her şeyin nerede olacağını hesaplıyordu. "On bir dakika üç saniye," dedi Etrepa Dört, Kumandadan arkamdan. Gemi de aynı şeyi gövdede bekleyen askerlerin kulağına söyledi. Hepsinin vücutlarındaki adrenalin seviyesi yükseldi ve kalp atışları hızlandı. Seivarden sırıttı. "Bunu özlediğimin farkında değildim," dedi. "Gerçi çok sessiz. Eskiden Donanma Komutanı hep şarkı söylerdi."

Amaat İki, "Sadece eskiden mi?" diye sordu ve herkes kısa, gergin birer kahkaha attı. Yakında harekete geçeceklerdi; *Kalr'ın Merhameti*'yle iletişimleri kopacak ve onları nereden ve ne zaman alacağımızı dahi bilmeyeceklerdi. Bunun sebebini ve ne kadar süre sonra döneceğimizi sadece Tisarwat biliyordu. Zaman ihtiyacı olan oydu.

"O zamanlar Donanma Komutanı'ndan çok vardı," dedi Seivarden. "Ve daha iyi sesleri vardı. Çok daha iyi sesleri."

"Donanma Komutanı'nın sesini beğeniyorum," dedi Bo Üç. "Başta beğenmemiştim ama sanırım alıştım."

"Evet," dedi Seivarden.

Amaat Dört, "Teğmen, umarım önümüzdeki on dakikayı şarkı söyleyerek geçirmemizi beklemiyorsunuzdur," dedi.

"Ah, bu iyi bir fikir," dedi Seivarden. Onun Amaatları da, Tisarwat'ın Bo'ları da homurdandılar. "Önceden bir şarkı seçip çalışmalıydık. Donanma Komutanı'nı eskiden yaptığı gibi bölüm bölüm söylemeliydik." Şarkı söylemeye başladı, "*Yürüyordum, yürüyordum / Aşkımı bulduğumda / Sokaklarda yürüyordum / Gerçek aşkı tattığımda.*" En azından bunu denedi. Melodi genel olarak doğruydu ama sözler Radchaai dilinde değildi ve bu şarkıyı söylediğimi duymasının üzerinden on yıllarca –onun tarafından bakıldığında– zaman geçmişti. Seivarden'ın hatırladığı sözler tamamen anlamsızdı.

"Bu Donanma Komutanı'nın şarkılarından biri mi?" diye sordu. "Sanırım bunu söylediğini hiç duymadım."

"Ben duydum," diye araya girdi Bo Üç, "onun içeriye aldıklarında, anlarsınız ya geçen gün, ölmek üzereydi ve hâlâ şarkı söylemeye çalışıyordu."

"Buna inanırım," dedi Seivarden. "Eğer ölmek üzereyse bunun için bir şarkı seçeceğini düşünmekte hiç zorlanmıyorum." İki saniyelik bir sessizlik oldu. "Kayış kıskaçları konusunda söylediğim şeyi unutmayın. Tekrar geçitten çıktığımızda çok zamanımız olmayacak." Görünmek istemiyorduk, istasyondaki –İstasyon'un kendisi dışında– hiç kimsenin *Kalr'ın Merhameti*'nin askerlerinin oraya geleceğinden şüphelenmesini istemiyorduk. Athoek Sistemi'ne, istasyona mümkün olduğunca yakın duracak bir şekilde çıkacaktık ve bir saniyeden bile kısa bir an sonra, Seivarden, Tisarwat ve askerleri gider gitmez tekrar yok olacaktık. "Emri alır almaz kıskaçları açın ve çalıştığımız gibi kendinizi itin. Eğer vakti kaçırırsanız, eğer kıskaç takılırsa yetişmeye çalışmayın. Burada kalın." Koro halinde, *Emredersiniz*

komutanım, dediler. "Eğer kendinizi doğru zamanda itip istasyona ulaşamazsanız Gemi muhtemelen sizi kurtaramaz. Daha önce buna şahit oldum."

Hepsi bunu, son birkaç gündür defalarca duymuştu. "Acaba," dedi Bo Üç, "Donanma Komutanı'nın önceden seçtiği bir şarkı var mıdır? Anlarsınız ya, bir anda kendini tehlike içinde bulursa seçmekle uğraşmamak için."

"Olması beni şaşırtmaz," diye yanıtladı Tisarwat.

"İki dakika," dedi tüm bu süre boyunca kalan zamanı gözlerinin önüne yansıtan Gemi.

Seivarden, "Bence bir sürü şarkısı var, kendiliğinden ağzından dökülüveriyorlar," dedi. Sessizlik oldu. Sonra ekledi, "Her neyse, bir dakika kaldı. Kıskaçlarınızı tutun ve harekete geçmeye hazır olun."

Bu, bazı açılardan tüm planın en tehlikeli kısmıydı. Yanlış zamanda ayrılarak gemiden veya gelebilecek herhangi bir yardımdan oldukça uzak bir mesafeye sürüklenip kaybolma tehlikesini bir yana bıraksak dahi Gemi'nin gerçek uzaya bir anlık çıkış yapacağı yeri ve zamanı yanlış hesaplamış olma ihtimali vardı. Geçit uzayından çıktığımız yerde herhangi bir şey olabilirdi. Bu *herhangi bir şey* bir yelkenli kadar küçük de olabilirdi bir kargo gemisi kadar büyük de. Gemi'nin hesaplama yaparken bir kargo gemisini gözden kaçırmış olma ihtimali ne kadar düşük olsa da bunun olması son derece mümkündü. Ayrıca Gemi'nin gövdesinin korumasında olmayan, uzay giysileri içindeki askerler için bir yelkenli dahi tehlike yaratırdı. Bir de birilerinin birkaç dakika önce sisteme girip çıktığımızı görmüş, bizi bekliyor olma olasılıkları vardı.

"Ben şimdi deyince," dedi Seivarden, gerçi sayılar zaten gözlerinin önünden akıyordu. "Beş. Dört. Üç. İki. Bir. Şimdi!" Altısının da kendilerini gövdeden ittiği ânı hissettim.

Işık. Altı *Kalr'ın Merhameti* askeri birden bire birkaç metre ötede beliren Athoek İstasyonu'nun İstasyon Bakım çalışanları dışında kimsenin aklına bile gelmeyen havalandırma borularına ve kablolara doğru ilerlediler. Ama Bo Üç'ün kıskacı açılmadı. Kendisini geriye çekip tekrar kıskaca uzandı. Ona, "Dur!" diye bağırdım. Bunu yüksek sesle yapmıştım. Tam o anda Athoek İstasyon'u, evrenin geri kalanı, Seivarden, Tisarwat ve diğerleri yok oldu. Tekrar geçit uzayındaydık.

"Bo Üç'ün kıskacı açılmadı," dedi Gemi, Kumandadaki şaşkın Etrepalara. "Ama o iyi, hâlâ burada." Diğerlerinin sorunsuz bir şekilde istasyona ulaşıp ulaşamadığını bilme şansımız yoktu. Tekrar sisteme çıkana kadar bilemeyecektik.

En azından gerekli araçlar üçü arasında paylaştırılmıştı; böylece Tisarwat ve Dokuz, Üç'ün taşıdığı eşyalar olmadan çok büyük bir zorluk çekmeyeceklerdi. "Sorun değil Bo," dedim, bu sefer sessiz olarak. Hâlâ tek eli kıskacın üzerinde, geminin dışında duruyordu. Utanmıştı. Dehşete düşmüştü. Hem kendisine hem de bana karşı öfkeliydi. "Kıskacımın açılmaması benim de defalarca başıma geldi." Bu, bir yalandı; *Toren'ın Adaleti* olarak geçirdiğim iki bin yıl boyunca kıskacım sadece iki kez açılmamıştı. "Ve ulaşamazdın. Senin yerinde ben olsaydım dahi yeterince hızlı hareket edemezdim." Bu da bir yalandı; edebileceğimden oldukça emindim. "İçeriye gel, elbisenin çıkar ve çay iç."

"Donanma Komutanı," dedi Bo Üç. Bunun emrime verilmiş bir karşılık olduğunu düşünmüştüm, hatta belli ki Bo Üç de o şekilde düşünmüştü ama heceler arasında bir yerde bu, bir itiraza dönüştü. "O daha bir çocuk komutanım!"

Tisarwat'tan bahsediyordu. "Dokuz onunla birlikte Bo. Dokuz ne olursa olsun onu yalnız bırakmaz. Bunu bili-

yorsun." Adrenalin seviyesi yüksekti ve kalbi çok hızlı atıyordu, yaşadıklarından dolayı, istasyonda yapmayı planladıkları şeyin beklentisinden dolayı. Kayışının birden bire gerilmesi ve benim acil bir şekilde durmasını emretmemden dolayı. Tisarwat'la kalmayı başaramaması yüzünden kendine duyduğu kızgınlıktan dolayı. "Her şey yolunda gidecek Üç. İçeriye gel."

Bo Üç gözlerini kapattı. Derin iki nefes aldı. Tekrar gözlerini açtı ve hava kilidine doğru hareket etmeye başladı. Dikkatimi tekrar Kumandada olanlara verdim. Koltuğumun yanında tutacağa sıkıca yapışmış olan Ekalu'ya. Yüzü bu gemide sıradan bir asker olmanın getirdiği alışkanlıkla tamamen ifadesizdi. Neredeyse şu an kendini hava kilidinin içine itmekte olan Bo Üç kadar üzgündü ama Ekalu'nun sıkıntısının sebebi onunkiyle aynı olamazdı. Neye baktığını görmek için eriştim.

Athoek İstasyonu'nun yanında olduğumuz kısacık süre içinde Gemi toplayabildiği bütün veriyi toplamıştı. İstasyonun bizim durduğumuz yerden görünen görüntüsü, istasyon haber kanallarından yayınlar, alabileceğimiz tüm veriyi almıştı. Ekalu şu andan Athoek İstasyonu'nun bir görüntüsüne bakıyordu. Bu, bizim geçitten çıktığımız yerden görebileceğimiz bir görüntü değildi; Gemi bunu başka bir yerden almış olmalıydı. Bizim az önce olduğumuz yerden Bahçeleri görmemiz mümkün değildi. Aslında herhangi birinin doğru zamandan kafasının kaldırıp bizi görmesi ihtimaline karşı Bahçelerden özellikle kaçınmıştık.

Ama görünen o ki bu uğraş boşunaydı; Bahçelerde kimse yoktu. Geçen hafta Seivarden'la Amaatları, oksijensizlikten boğulmadan önce beni, Tisarwat'ı, Basnaaid'i ve Bo Dokuz'u kurtarmak için kubbenin üzerinde bir delik açmışlardı. O delik yamanmıştı ama elbette daha düzgün bir onarıma ihti-

yaç duyuyordu. Şimdi ise o yama açılmış gibi görünüyordu. Kubbeye bağlı olduğu yer yarılmıştı. Kubbenin altındaki her şey soluk ve ölüydü. Bir şey kubbeye sert bir şekilde, tam da en zayıf yerinden çarpmış gibiydi.

Ekalu bana baktı. "Ne olmuş?" Hâlâ şaşkın ve dehşete düşmüş haldeydi.

"Tahminimce," dedim, "kayıp mekik yüzünden." Anlamamıştı. "İstasyon'un birkaç gün önce gönderdiği zaman çizelgesini hatırlıyor musun? Yolcu mekiklerinden birinin kayıp olduğu sonucuna varmıştık."

"Ah." Ne demek istediğimin farkına vardı. Bir anlığına Ekalu'nun oturması için yerimden kalkmayı düşündüm. "Ah komutanım. Ah, hayır. *Gurat'ın Kudreti* yolcu mekiklerinin zaman çizelgesini İstasyon'dan aldı ama geçitten çıkmadan önce mekiklerin olması gereken yerde olup olmadığını kontrol etmedi. Eğer geçit uzayından çıktıklarında mekik önlerindeyse... ona... eğer ona çarptılarsa..."

"O mekik neredeyse her iki defadan birinde geç kalırdı. Elbette ne *Gurat'ın Kudreti*'nin ne de onun kaptanının bunu bilmesi için hiçbir sebep yoktu." Ekalu gözlerini kapattı. Tekrar açtı; sanırım teknik olarak komutanın onda olduğunu ve kendisine hakim olması gerektiğini hatırladı. "Şansımıza," dedim, "daha doğrusu biraz da olsa şansımıza Bahçeler halka kapalıydı." Ve iyi ki Altbahçe'deki bölme kapılarının tamir edilmesini talep etmiştim. Altbahçe'nin birinci katı şu an muhtemelen basınçsızdı ama oradaki bölme kapıları basınç düşünce otomatik olarak kapanacağından çevredeki bölmeler ve alt katlar güvende kalmıştı. Bu durumda bazı Bahçıvanların ölmüş olma ihtimali vardı. Ama Basnaaid onlar arasında değildi çünkü olsaydı yüzeye gönderilecek insanlar listesine adını eklemenin bir anlamı olmazdı. "Gördüğüm tüm mekik mürettebatları güvenlik

kurallarına uygun davranıyorlardı." Eğer davranmasalardı bunu üstlerine bildirirdim. "Mekikteki herkesin hayatını kaybetmemiş olma olasılığı var." Bu Ekalu'nun mutlu olmasını sağlayacak bir düşünce değildi; mekik beş yüzden fazla kişi taşıyabiliyordu. "Şimdi neden kimsenin zalime Bahçeler ya da Altbahçe hakkında bir şey söylemediğini biliyoruz. En azından zorunda kalmadıkları sürece. Meşru bir yetkiye sahip olduğu iddiasının gururuyla hareket ediyor, bu yetkinin kaynağının ise adaletli ve münasip biçimde tüm vatandaşlarının iyiliğini ve menfaatini gözetmek olduğunu herkes biliyor ve ne yapıyor, kazara bir mekik dolusu insan öldürüyor." Eğer geçen hafta benim ve mürettebatımın verdiği hasar olmasa Bahçelerin tadını çıkaran bir sürü vatandaşı daha öldürmüş olacaktı.

Anaander'ın meydandaki sırada duran vatandaşlar konusunda gerilmesine şaşmamalıydı. Kimsenin istasyona gelir gelmez neden olduğu felaketi ona hatırlatmamaya çalışması boşuna değildi. Resmi haber kanallarından bununla ilgili bir ipucu dahi olmaması da son derece doğaldı.

"Ama neden kubbeyi onarmamışlar?" diye sordu Ekalu. "Üzerinde çalışmaya dahi başlamamışlar gibi görünüyor."

"Sokağa çıkma yasağı yüzünden," dedim. "Sadece zorunlu görevlerdekiler çalışıyor. Unuttun mu?" Ve tamirat ekibinin gördüklerini anlatacakları aileleri, o ailelerin bu bilgileri, halk yemekhanesinden iskel alırken dahi olsa paylaşabilecekleri arkadaşları ve tanıdıkları vardı.

"Dahası var Donanma Komutanı," dedi Etrepa Dört. Bunu söyleyen Gemi'ydi. "Resmi kanallarda *olan* şeye bakın."

Hayalet Sistem'den geçide girdiğimizde haber kanallarının hepsi dur durak bilmeden benimle ilgili uyarılarda bulunuyor, beni ve taraftarlarımı kınayan mesajlar yayınlı-

yorlardı. Ama belli ki İstasyon tekrar izleme görüntülerini yayınlamaya başlamıştı. Bunun sadece küçük bir kısmını alabilmiştik, istasyonun ana meydanını gösteren bir dakikadan birazcık uzun bir görüntüyü. Dışarı çıkma yasağı dolayısıyla meydanın boş olması gerekiyordu ama ortadaki açıklık sıralanmış şekilde oturan vatandaşlarla doluydu. Muhtemelen iki yüz kadar insan vardı ve sadece oturuyorlardı. Birçoğu Ychana'ydı, bazıları Altbahçe sakinleri bazıları değildi. Ama aralarında Xhailar da vardı, bunlara Gizlerin Elçisi de dahildi. Ayrıca Bahçıvan Basnaaid de oradaydı. Ve Vatandaş Uran.

Şüphesiz İstasyon'un bunu yayınlamasının sebebi oturan vatandaşların çevresinde yirmi bağılın olmasıydı. Bağılların gümüş rengi zırhları parıldıyordu ve silahları ellerindeydi.

Bunu daha önce de görmüştüm. Birden bire nem ve sıcaklığın anısı aklıma geldi. Bataklığın ve kanın kokusu. Farkına varmadan ayağa fırladım. "Elbette yaptılar. *Elbette.*" İstasyon sakinleri sessizce oturup *Kalr'ın Merhameti*'nin onları kurtarmasını beklememişti. Ve İstasyon, onların bir araya gelmelerine, zalimin dışarı çıkma yasağını uygulamaya çalışan Güvenlik devriyelerinden ve *Gurat'ın Kudreti* bağıllarından kaçınmalarına yardımcı olmuş olmalıydı. Başka türlü bunu başaramazlardı. Bu kadar çok insan bir araya toplanamazdı.

Bunun örgütlü bir protesto olduğu belliydi. *Gurat'ın Kudreti* silahını çektiğinde İstasyon sakinlerini korumak için elinden gelen tek şeyi, birkaç gün önce işe yarmış olan ya da yaramış gibi görünen şeyi yapmıştı; herkesin ne olduğundan haberdar olmasını sağlamıştı.

Bunların hiçbiri öfkeli ve gergin olan Anaander Mianaai'ı rahatlatmak için yapılan şeyler değildi. Buna tepkisi ne olmuştu? Tam olarak şu anda, meydandaki insanlara ne

oluyordu? Ne olursa olsun yapabileceğimiz bir şey yoktu. Athoek Sistemi'ne dönene kadar ne olduğunu dahi bilemezdik.

Seivarden'ın ya da Tisarwat'ın yapmak için istasyona gittikleri şeyi yapmalarının –ya da yapmaya çalışmalarının– ne kadar süreceğini bilemezdik. *Kalr'ın Merhameti* mesaj alabilmek için tekrar geçit uzayından çıkabilirdi. Ama birileri bizi fark edebilirdi ve biz, Athoek İstasyonu'ndaki herkesin –sistemdeki herkesin– gittiğimizi düşünmesini istiyorduk. Seivarden'la onun Amaatlarının ve Tisarwat'la Bo Dokuz'un hayatları buna bağlı olabilirdi. O yüzden gelecek birkaç günü geçit uzayında geçirecektik.

Kumandada kalmam için hiçbir neden yoktu. Olduğum yerden yapabileceğim ve küçücük de olsa bir fark yaratabilecek hiçbir şey yoktu. Ciddi şekilde kamarama dönüp biraz uyumayı düşündüm ama mürettebatımdan beş kişinin gittiğini ve istesem bile onlara erişemeyeceğimi bilirken uzun süre hareketsiz kalamayacağımın farkındaydım. O yüzden kamarama gitmek yerine bölük odasına yürüdüm.

Altın ve camdan yapılma çay takımının parçaları tüm masaya yayılmıştı; *Sfen* ve Kalr Beş yanlarında çeşitli araçlar ve yapıştırıcılarla karşılıklı oturmuşlardı. Bir fincanın eğimli kenarı gibi görünen bir şey birleştirilmişti bile. İçeri girdiğimde Beş suçlu gözlerle bana baktı. "Hayır, yaptığınız işe devam edin," dedim. "Sonunda tekrar birleştirilebileceğine mi karar verdin?"

"Belki," dedi *Sfen* ve mavi bir cam parçası alarak bir başkasının yanına koydu. Uyuşuyorlar mı diye baktı.

"Adı neydi?" diye sordum. "Bu çay takımının sahibi olan kaptanın?"

"Minask," dedi *Sfen*. "Minask Nenkur."

Beş, kafasını birleştirdiği parçalardan kaldırarak baktı. "Nenkur!"

"Tüm Radch'daki en eski hane adlarından biri," dedi *Sfen*. "Elbette siz bu adı İkinci Iait savaşını anlatıyormuş gibi görünen o iğrenç eğlenceden biliyorsunuz. Orada hicvedilerek iftira atılan Arit Nenkur, Kaptan Minask'ın ebeveyniydi. Bunu," –mavi ve yeşil cam kırıklarıyla altın parçalarını işaret etti– "terfi ettiğinde Kaptan Minask'a o vermişti."

"Ve senin kumandana getirildiğinde," diye tahmin yürüttüm.

"Evet," dedi *Sfen*.

"İsmi çıkarmana şaşmamalı," dedim.

"Ne oldu?" diye sordu Beş.

"Bir savaş oldu, elbette." *Sfen*'in ses tonu belki de, sanki Beş aptalca bir soru sormuş gibi hafif bir alaycılık taşıyordu. Beş bunu duymuş olsaydı bile sakinliğini korurdu. Muhtemelen artık *Sfen*'e alışmıştı. "Kaptan Minask teslim olmuştu. Çok zarar görmüştüm. Kaptanım ve bir teğmenim dışındaki tüm subaylarım ölmüştü. Daha fazla savaşamayacaktık. Ama Gaspçi'nın güçleri gemiye geldiklerinde yanlarında bir yapay zekâ çekirdeği getirdiler."

"Ah!" dedi Beş. Dehşete düşmüştü. "Hayır!"

"Ah, evet," dedi *Sfen*. "Bir gemi olarak değerliydim. Ama kendim olarak değil; onlara ait, daha itaatkâr olan bir yapay zekâyı tercih ediyorlardı. *Bize zarar gelmeyeceğine söz vermiştiniz*, dedi Kaptan Minask. Öyle de olacak, diye cevapladı Gaspçi'nın dalkavuğu. *Ama bir geminin boşa gitmesine izin vereceğimizi düşünmüş olamazsınız*." Elindeki parçaları bıraktı. "Çok cesurdu. O gün aptalca sayılabilecek kadar cesur davrandı. Bazen keşke benim için savaşmasaydı, böylece daha uzun yaşayabilirdi diye düşünüyorum. Ama sonra acaba gerçekten yaşamalarına izin verecekler miydi yoksa

zaten onu vuracaklardı da Kaptan Minask'ın ben işe yaramayacak derecede zarar görmeden önce teslim olması için mi bize zarar gelmeyeceğini söylediler diye düşünüyorum."

"Nasıl kaçtın?" diye sordum. Zalimin askerlerinden nasıl kurtulduğunu sormamıştım. Hiç düşünmeden aklıma yapabileceği bir sürü şey geliyordu ve bunları gemidekilerin hayatta kalıp kalmadığını umursamadan yapmak çok daha kolaydı. Hâlâ gemideyken ve gemiyi ele geçirememişken kaptanını vurmak aptalca bir hareketti.

"Bir savaş alanındaydım," diye cevapladı *Sfen*. "Her yerde sürekli gemiler girip çıkıyordu. Ve motorlarım hâlâ bir miktar çalışıyordu, sadece kendi geçidimi üretemiyordum. Hareket ettim ve Tanrı'nın yardımıyla yakınımda bir geçit açıldı, ben de girdim; umarım Gaspçı'nın oradan çıkan gemisine de zarar vermeyi becermişimdir. Rotamı hesaplama şansım yoktu ve nerede ortaya çıkacağıma dair çok az şey yapabilirdim.

"Ve sonunda kendini burada buldun," diyerek tamamladım.

"Ve sonunda kendimi burada buldum," diyerek onayladı. "Çok daha kötü yerlerde bulabilirdim. Kardeş gemilerimin bir kısmı şüphesiz buldu." Sessizlik oldu. Kalr Beş ayağa kalkıp bir matara çayın hazır beklediği tezgâha giderek bir fincan çay koydu. Onu *Sfen*'e getirip sağ dirseğinin yanına bıraktı. Tekrar yerine oturdu. *Sfen* bir anlığına çaya baktı. Fincanı alıp içti. Tekrar masaya koydu. Eline iki mavi cam parçası daha alıp uyuyorlar mı diye baktı.

"Donanma Komutanı!" Tercüman Zeiat bölük odasına girdi. Masaya baktı. "Ah! Oyunumuz bugün çok değişik görünüyor!"

"Oyunumuz hâlâ toplanmış halde Tercüman," dedi *Sfen*. "Bu, bir çay takımı."

"Ah!" Tercüman bunu duymazdan gelerek tekrar bana döndü. "Donanma Komutanı umarım gittiğimiz yerde balık sosu vardır."

"İtiraf etmem gerekir ki Tercüman," dedim, "arzularınızı karşılamayı ne kadar istesem de şu an bir savaşın içindeyiz. Bize karşı olan bir güç şu an Athoek İstasyonu'nu elinde tutuyor ve maalesef bu değişene kadar balık sosu edinmemiz mümkün değil."

"Peki Donanma Komutanı, savaşınızın çok rahatsızlık verici olduğunu belirtmek zorundayım."

"Öyle," diyerek onayladım. "Tercüman, bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette Donanma Komutanı!" *Sfen*'in yanına oturdu.

"Bunlar yenilecek şeyler değil," dedi *Sfen*.

Tercüman Zeiat bir anlığına dudaklarını büktükten sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Ne bilmek istiyordunuz?"

"Tercüman, bazı söylentiler var..." Cümleyi nasıl kuracağımı tekrar değerlendirdim. "Birçok kişi Presgerlerin Radch'ın Efendisi'nin içine sızdığına yürekten inanıyor. Radch'ı yok etmek için onun bazı parçalarının kontrolünü ele geçirdiklerine."

"Ah, hayır Donanma Komutanı. Hayır, bu hiç de eğlenceli olmaz. Bir kere antlaşmayı bozar." Kaşlarını çattı. "Bir dakika! Yani, eğer sizi doğru anladıysam –maalesef sizi doğru anlayacağımın hiçbir garantisi yok– antlaşmanın bozulmuş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Kişisel olarak ben bunu düşünmüyorum. Ama düşünen bazı kişiler var. Çay içer misiniz?" Beş ayağa kalkmaya yeltendi ama elimi omzuna koydum. "Hayır, ben alırım. Zaten hazır."

Tercüman Zeiat iç çekti. "Balık sosu olmadığına göre içerim."

Bir fincan çay doldurup tercümana verdim ve karşısına, Kalr Beş'in yanına oturdum. "Yani Presgerlerin... Anaander Mianaai'a müdahale etmediğini düşünmekte haklıyım, öyle mi?"

"Ah hayır," diye cevapladı Tercüman Zeiat. "Bir kere bu hiç eğlenceli olmaz. Eğlenceli olmamasının bir sebebi de sizin az önce söylediğiniz şey, *Anaander Mianaai'a müdahale etmek*, bu onlara çok anlamlı gelmez. Gerekli görsem dahi bunu onlara nasıl ileteceğimden emin değilim. Ne demek istediğinizi anladığımdan bile emin olamıyorum. Ayrıca gerçekten antlaşmayı bozmak gibi bir niyet olsa, Radch'ı ya da genel olarak insanları yok etme arzusu olsa; görüyorsunuz, değil mi? *Ben* bu ikisinin aynı şey olmadığını biliyorum ama *onlar* bilmiyorlar. Ama dediğim gibi eğer Radch'ın yok etmek isteselerdi, antlaşmayı hesaba katmasak dahi, bunu en eğlenceli ve tatmin edici şekilde yaparlardı. Ve sanırım genel olarak nasıl şeyleri eğlenceli ve tahmin edici bulduklarını açıklamam gerek yoktur, değil mi? Ya da bunun, dahil olan İnsanları nasıl etkilediğini?"

"Hayır tercüman, yok."

"Ayrıca *antlaşmayı hesaba katmasak dahi* demiş olsam da antlaşma hâlâ bir sorun teşkil ediyor. Hayır, onlar antlaşmayı bozmazlar. Dürüst olmam gerekirse ben İnsanların bozmasından endişeleniyorum."

"Eğer zahmet olmazsa Kuzen," dedi *Sfen*. O ve Beş birkaç parçayı birleştirilmiş halde masanın ortasında tutuyorlardı. "Oradaki parça, nereye uyduğunu görebiliyor musun? Şuradaki kıvrımda?"

Küçük bir fırça ve yapıştırıcı aldım. Kıvrımın kenarlarına yapıştırıcıyı sürdüm ve parçayı oraya oturttum. "Burada dursanız iyi edersiniz," diye önerdim, "diğer parçaların üzerindeki yapıştırıcı kuruduktan sonra devam edin." Ayağa

kalktım ve tezgâhın altındaki çekmeceden bir bez çıkararak yuvarladım. *Sfen* ve Beş özenle birleştirdikleri parçayı dikkatlice onun üzerine koydular ve hepsini yavaşça masaya indirdik. "Doğru malzemeler olsaydı muhtemelen işimiz daha kolay olurdu."

"Üç bin yıldır hep aynı şeyi hissediyorum," dedi *Sfen*. "Konusu açılmışken. Teğmen Seivarden, Gaspçı'yı öldürmede başarısız olunca benim denememe izin verecek misin?"

"Bunu düşüneceğim."

"Sanırım senden daha fazlasını bekleyemem, Kuzen."

14

Geçit uzayında olduğumuzdan Seivarden'dan ya da Tisarwat'tan veri alamıyorduk, Amaat İki ve Dört'le Bo Dokuz'dan da. Ve döndüğümüzde onlara ulaşabileceğimizin garantisi yoktu. O yüzden hepsine istasyonun gövdesinin dışına saklamaları için minik harici bir arşiv verilmişti. Bu arşivler döndüğümüzde alabilmemiz için verileri toplayacak ve depolayacaktı. Elbette düzgün çalışırlarsa, ki her zaman çalışmazlardı. Eğer hiçbir şey onlara zarar vermezse. Herhangi biri bulup da onları kapatmaz ya da başka bir şekilde etkisiz hale getirmezse.

Kalr'ın Merhameti evrenin dışındayken şunlar oldu:

Seivarden ve iki Amaat'ı dikkatlice tozlu bir erişim koridorundan yürüdü. Silahlı ve zırhlıydılar; uzay elbiseleri içeriye girdikleri hava kilidinin yanına bırakılmıştı. İstasyon onları içeriye almıştı ve şimdi bir haritayı gözlerinin önüne getiriyordu; gerçi onlar elimizdeki istasyon yerleşimine dair çizimlere çalışmışlardı. Bu çizimler ve gergin bir şekilde birbirlerine söyledikleri birkaç sözcük valinin konağına doğru gitmekte olduklarını gösteriyordu. Haber kanallarının yayınını almışlardı. Meydanda oturan vatandaşlar arasında tanıdıkları kişileri görmüş, zırhlarını açıp silahlarını çekmiş bağılları fark etmişlerdi. Yürürlerken Amaat İki sessizce, "Teğmen Tis..." dedi.

"Sessiz ol," dedi Seivarden. *Kalr'ın Merhameti*'ndeki herkes Tisarwat'ın Basnaaid'e olan duygularını biliyordu.

Dört, çok yumuşak bir şekilde, "Donanma Komutanı ve Teğmen Tisarwat son zamanlarda çok yakın görünüyorlar," dedi.

"Buna şaşırmadım," diye karşılık verdi Seivarden. Kızgındı. Gergindi. Şu an bunu göstermenin zamanı olmadığını biliyordu. "Sanırım Donanma Komutanı'nın zavallı çömez teğmenlere karşı hep bir zaafı vardı."

"Sizin hiçbir zaman zavallı olduğunuzu sanmıyorum komutanım," dedi Dört, hâlâ çok yumuşak bir şekilde konuşuyordu.

"Bunu hiç göstermedim," dedi Seivarden. Gerginliğin bir sebebinin ne olduğunu fark etmiş ve bunun kaynağı farklı bir şeymiş gibi davranmamış ya da bunu yok saymamış gibi görünmesi beni şaşırtmıştı. Belki de bunun sebebi bu durumun tanıdıklığının, silahlar ateşlenmeden önceki bıçak sırtındaki adrenalinin tadını çıkarıyor olmasıydı. "Ve *Toren'ın Adaleti* benden hiç hoşlanmazdı."

"Ne?" dedi Dört. Gerçekten şaşırmıştı. Yakında olacakları çok fazla düşünmemeye çalışıyordu.

"Bo'larımızın teğmeni ilk başta göründüğü kadar zavallı değilmiş," diye belirtti İki.

"Değil," diye onayladı Seivarden. "İyi olacak." Bundan çok da emin değildi ve Tisarwat'la Dokuz'un ne yaptıklarını bilmediği için mutsuzdu. "Şimdi gevezeliği kesin."

"Emredersiniz komutanım," dediler İki ve Dört aynı anda.

Tisarwat ve Bo Dokuz istasyonun gövdesinde ilerlediler. Konuşmuyorlardı. Sıralar halinde oturan vatandaşları gösteren haber kanalları gözlerinin önündeydi. Silahlı ve zırhlı

askerleri gösteren. Vatandaşlar sessizce oturuyor ve askerler silahları hazır bir şekilde dikiliyorlardı.

Gövdede Dokuz, Tisarwat'a, "Kapatın komutanım," dedi. "İzlemenizin bir anlamı yok ve eğer izlerseniz nereye gittiğinize odaklanamayacaksınız."

"Haklısın." Tisarwat yayını kapattı.

Yirmi dakika boyunca Athoek İstasyonu'nun dışında yavaş ve zor bir şekilde tutacaktan tutacağa ilerledikten sonra, "Sanırım kusacağım," dedi.

"Başlığınızın içine kusamazsınız komutanım." Dokuz, Tisarwat'ın sözlerinin yarattığı dehşeti sesine yansıtmamayı neredeyse başarmıştı. "Bu kötü olur."

"Biliyorum!" Tisarwat kendini durdurdu ve bir sonraki tutacağa uzanmadı. Kesik birkaç nefes aldı. "Biliyorum ama elimde değil."

"Mide bulantısı ilacı aldınız komutanım, aldığınızı gördüm." Sonra ekledi, "Durmayın komutanım. Bunu yapmak zorundayız, işte o kadar. Ve işte bu yüzden. Bu yüzden yapmak zorundayız." Meydanda olanlardan bahsettiğine emindim. "Ayrıca eğer Donanma Komutanı burada olsaydı size ters ters bakardı."

İki kesik nefes daha aldı. Sonra zayıf bir sesle, "Hah. En azından dinleyecek müziğimiz olurdu," dedi. Tisarwat zorlukla yutkundu. Bir nefes daha aldı. Kendini bir sonraki tutacağa doğru itti.

"Eğer ona müzik derseniz." Dokuz, bu koşulların elverdiği derecede rahatlamış bir şekilde onu takip etti. "Sesine alışmak konusunda size katılıyorum komutamın ama söylediği şarkıların bazıları son derece tuhaflar."

"*Kalbim bir balık.*" Tisarwat'ın sesi zayıf ve nefes nefeseydi. Kesik bir nefes aldı. "*Saklanmış su çimenlerine.*" Bir nefes daha. "*Yeşilin içinde.*"

"Bu fena değil," diye itiraf etti Dokuz. "Ama çok kötü şekilde aklıma takılıyor."

Gurat'ın Kudreti iskelelerin en sonundaydı; yanındaki iki bölme boştu; bunun tek sebebinin *Gurat'ın Kudreti*'nin boyutu olmadığı kesindi. Yolcu mekiğiyle çarpışmasından kaynaklanan belirgin bir hasar görünmüyordu ama zaten olması da beklenmezdi. Muhtemelen *Gurat'ın Kudreti* birkaç küçük çizik ve göçüğün haricinde bir zarar görmemişti.

"Peki," dedi Tisarwat, yutkunurcasına bir nefes alarak. Mide bulantısı geri dönmüştü. İstasyonun gövdesinde saatler süren yolculuklarından dolayı yorgundu ve kasları ağrıyordu. "Hadi gidelim." O ve Dokuz kendilerini *Gurat'ın Kudreti*'ne doğru çekmeye başladılar.

Şu âna kadar Tisarwat, İstasyon'un onun ve Dokuz'un varlığını bildirmemesine güvenmişti. Ama artık, *Gurat'ın Kudreti*'nin görüş alanında olduklarından bu, onları koruyamazdı. Fark edilmeleri an meselesiydi, ki eğer *Gurat'ın Kudreti* azıcık bile dikkat ediyorsa bu oldukça kısa bir andı. Yine de Tisarwat ve dokuz yavaş ve sessiz bir şekilde ilerlediler. Çok dikkatliydiler. Özenle *Gurat'ın Kudreti*'nin gövdesinde bir yer seçtiler ve kendilerini oraya bağlayıp bunca zamandır yanlarında sürükledikleri bir kutuyu açtılar. Dokuz patlayıcıyı çıkardı. Tisarwat'a uzattı; o da dikkatli ve yavaş bir şekilde onları *Gurat'ın Kudreti*'nin gövdesine yerleştirdi.

Bu noktada Seivarden ve iki Amaat'ı vali konağının arkasındaki sıkışık ve loş erişim koridoruna ulaşmışlardı. Muhtemelen bir zamanlar hizmetçilerin rahat bir şekilde girip çıkması için inşa edilmişti ama yıllardır kullanılmıyordu; zemin tozluydu ve üzerinde hiçbir iz yoktu. Demek ki bu-

rası Vali Giarod'un Tercüman Dlique'i konağına götürmek için kullandığı yer değildi.

İstasyon, Seivarden'a ve onun Amaatlarına tek kelime dahi etmemişti. Çoğunlukla harita ve yol tariflerinden oluşan bilgileri gözlerinin önüne getiriyor ve onlar için kapıları açıyordu. Şimdi onları kilitli bir kapının önüne getirmiş ve onlara arkasında ne olduğunu göstermişti: valinin ofisi. Krem rengi ve yeşil perdeler neredeyse tüm duvarları kaplayacak şekilde çekilmiş, meydana bakan camın yanı sıra Seivarden ve Amaatlarının arkasında durduğu kapıyı da faydalı olacak şekilde örtmüştü. Ofis şu an birkaç sandalye ve masa dışında boştu. Masanın arkasında bir metreye bir buçuk metrelik dondurma kabinlerine benzeyen ama muhtemelen öyle olmayan şeyler yığılmıştı. Yığında o şeylerden üç tane vardı ve bu, ister istemez Seivarden'ın ilgisini çekti. Bir an o şeylerin ne olabileceğine kafa yordu. *Yanında iki* Atagaris'in Kudreti *bağılıyla yaklaşık sekiz dakika sonra dönecek* sözcükleri Seivarden'ın gözünün önünde belirdi. *Ayrıca iki* Atagaris'in Kudreti *bağılı da şu an kapının dışında bekliyor.*

Seivarden, "İstasyon o şeyler ne?" diye fısıldadı.

Ne demek istediğinizi anlamıyorum cevabı gözlerinin önünde belirdi.

"Şunlar... başta dondurma kabinleri olduğunu düşünmüştüm. Ama değiller. Ne onlar?"

Ne demek istediğinizi gerçekten anlamıyorum. Yaklaşık altı dakika.

Seivarden İstasyon'un cevabının ne anlama geldiğini biliyordu. "Siktir," dedi, yumuşak bir şekilde.

Arkasındaki aynı görüntüyü gören ama henüz aynı sonuca ulaşamamış olan Amaat İki, "Ne onlar?" diye sordu.

"Lanet olasıca yapay zekâ çekirdekleri," dedi Seivarden, ona. "Ve İstasyon onlardan bahsedemiyor."

İki ve Dört şaşkın bir şekilde ona baktı. *Yaklaşık beş dakika*, dedi İstasyon.

"Her neyse," dedi Seivarden. Yapay zekâ çekirdekleri hakkında endişelenecek zaman yoktu. Üç insan beş dakika sonra dört bağılla karşı karşıya kalacağı için korkmaya zaman yoktu. Presger silahı Seivarden'daydı ve sonuçta yerine getirmeleri gereken tek bir şart, yapmaları gerçekten zorunlu olan tek bir şey vardı. Ve bunun için plan yapmışlardı; Seivarden ve Amaatları Anaander'ın valinin ofisini ele geçireceğini ummuş, böyle bir şansı elde etmeyi dilemişlerdi. "Hareket zamanı." Kapının manuel paneline uzandı ve komutu üzerine kapı kayarak açılıp hava akımı yüzünden neredeyse hiç hareket etmeyecek kadar ağır olan perdenin arka tarafının gözler önüne serdi. Arkasında iki Amaat'ıyla odaya girdi.

Tisarwat ve Bo Dokuz'un getirdikleri kutuda iki düzine patlayıcı vardı. Yarım düzine *Gurat'ın Kudreti* bağılı onları yakalamak için hava kilidinden çıkmadan önce Tisarwat üç tanesini yerleştirmeyi başarmıştı.

Tisarwat ve Dokuz anında teslim olarak itaatkâr bir şekilde hava kilidine girdiler. *Gurat'ın Kudreti* onların uzay elbiselerini çıkarır, üzerlerinde sadece iç çamaşırları kalıncaya kadar onları soyar ve üzerlerini ararken sessiz kaldılar. Elbette ikisinin de üzerinde tehlikeli ya da şüphe çekici bir şey yoktu. Tabii, patlayıcılarla dolu kutuyu saymazsak. Bağıllar Tisarwat'ın ve Dokuz'un ellerini arkalarından bağladı ve onları koridor zeminine diz çökmeleri için itti. Dokuz korkmuştu ama dayanıklıydı; Tisarwat ise biraz hızlı nefes alıyordu ve başı hafifçe dönüyordu. Dehşete düşmüştü. Bunun yanı sıra birazcık da olsa rahatlamıştı. Beklenti içindeydi.

Gurat'ın Kudreti'nin kaptanı geldi. Tisarwat'a ve Dokuz'a dik dik baktı. *Gurat'ın Kudreti* bağılının ona gösterdiği pat-

layıcıyı inceledi. "Münasip olan her şey adına, ne yapmaya çalışıyordunuz?" Tisarwat cevap vermedi ama daha kesik kesik nefes almaya başladı. "Bunlar patlamaya hazır bile değil.," dedi *Gurat'ın Kudreti* kaptanı.

Tisarwat gözlerini kapattı. "Ah, Amaat aşkına lütfen beni vurun! Lütfen, size yalvarıyorum. Zaten burada olmamam gerekiyordu." Soluklarının kontrolünü kaybettiğinden birkaç kelimede bir kesik kesik nefesler alıyordu. "İdarede olmalıydım, herhangi bir gemide olmamalıydım. Ama bana söylediği şeyi yapmam gerek, kaptan o. Bana söylediği şeyi yapmak zorundayım yoksa beni öldürür." Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Saçma bir şekilde eflatun olan gözlerini kocaman açtı ve acınası şekilde *Gurat'ın Kudreti*'nin kaptanına baktı. "Ama artık yapamayacağım, bana söylediklerini yapamadım, *vurun beni*!"

"Peki," dedi kaptan. "Bir masabaşı subayı. Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Tüm bu olanlar boyunca Dokuz'un yüzü ifadesiz kalmıştı ama şimdi gerginlik yüzünden okunuyordu. "Lütfen komutanım, hoş görünüze sığınıyorum; son birkaç hafta çok zordu ve o henüz bir çömez."

"Çok da zeki biri değil," dedi kaptan. "Ya da istikrarlı. Gemi, bu ikisini Sıhhiyeye götür."

Gurat'ın Kudreti Tisarwat'ı kolundan yakaladı ve ayağa kaldıracak kuvvette çekti. Tisarwat çığlık attı ve *Gurat'ın Kudreti*'nin kaptanı iğrendiğini gösterir şekilde yüzünü ekşiterek, "Aatr'ın memeleri adına," diye küfretti. "Altına yaptı!" Tisarwat daha sakin nefes almaya başlamazsa yarım dakika içinde bayılacaktı. "En azından medeni bir insan gibi davranmayı *deneyin* Teğmen! Büyük ve küçük tanrılar aşkına! Bir masabaşı subayı bile böyle davranmamalı."

"Ko... kom... komutanım," dedi Tisarwat. "Lü... lütfen

ben oraya geri göndermeyin. *Kalr'ın Merhameti*'ne geri dönemem, ölmeyi yeğlerim."

"*Kalr'ın Merhameti*'ne geri dönmeyeceksiniz Teğmen. Gemi." Bunu oradaki bağıllardan birine söylemişti. "Teğmen..."

"Ti... Tisarwat," diye tamamladı Tisarwat.

"Teğmen Tisarwat'ı banyoya götürüp temizlenmesini sağla. Sıhhiyeye götürmeden önce ona temiz giysiler ver. Diğerini doğrudan Sıhhiyeye götür. İkisinin de *Kalr'ın Merhameti*'yle bağlantısını kes." Bir an düşündükten sonra ekledi, "Ve *Kalr'ın Merhameti*, eğer izliyorsan umarım bu olanlardan dolayı gurur duyuyorsundur."

Gurat'ın Kudreti'nin iki bağılı Tisarwat'ı ayağa kaldırdı ve koridorda yarı sürükler şekilde ilerletti. "Dokuz!" diye bağırdı Tisarwat.

"Sorun yok Teğmen," dedi *Gurat'ın Kudreti* bağılı. "Sadece Sıhhiyeye götürülecek."

Tisarwat gözleri dolu bir şekilde karşılık vermek için ağzını açtı ama ağlamaya başladı. *Gurat'ın Kudreti* Gurat On Bir'in kollarına yığıldı ve onun üniforma ceketine yapışarak hıçkırıklara boğuldu.

Bunlar gerçek gözyaşlarıydı. *Gurat'ın Kudreti* sahtelerine kanmazdı. Ayrıca Dokuz'un çığlıkları ve Tisarwat'a ulaşma çabası da doğaldı. "Onu yakında göreceksiniz," dedi Gurat On Bir, olması gerekenden belki birazcık daha nazik bir şekilde ve Tisarwat'ı banyoya doğru yönlendirdi. Orada Tisarwat ve *Gurat'ın Kudreti* baş başa kalacaklardı. Elbette tüm bunların asıl amacı buydu.

Ve Dokuz kendini Sıhhiyeye götürülürken buldu. Bu da bir sonraki tehlikeli andı; tüm plan *Gurat'ın Kudreti*'nin içinde bir sorgu yargıcı bulunmaması üzerine kuruluydu. Adalet olsa kesin bulunurdu ama Kudretlerde sorgu yargıcı

ender bulunurdu. Eğer *Gurat'ın Kudreti*'nde bir tane varsa bir sonraki aşama Dokuz'a ilaç vermek olurdu ve oyun sona ererdi.

Dokuz'un arşive gönderdiği veri neredeyse Sıhhiyeye girer girmez kesildi ve çok geçmeden Tisarwat'ınki de ona katıldı.

Bu sırada Athoek İstasyonu'nda, Anaander Mianaai sistem valisinin ofisine girdi. *Atagaris'in Kudreti*'nin iki bağılı arkasındaydı; onların ardında ise Sistem Valisi Giarod ve Muhterem Ifian vardı. "Hükümdarım," diyordu Ifian, "merhametine sığınarak hükümdarımı İstasyon İdarecisi Celar'ın çok sevilen biri olduğu konusunda uyarmak... ona bu konuyu hatırlatmak isterim. Onun... onun görevden alınması kötü karşılanacaktır ve böyle düşünenler sadece istasyonun sorun çıkaran kesimleri olmayacaktır."

Genç Anaander cevap vermeden gidip masaya oturdu. İki bağıl masanın önünde konumlandığından Vali Giarod ve Muhterem Ifian kendileri zalimin oturduğu yerden uzakta buldular. "Peki ya senin Muhterem, bu istasyonun sakinleri üzerinde hiç etkin yok mu?"

Muhterem ağzını açtı ve bir anlığına, çok kısa süre önce kendisinin de meydanda oturarak eylem yaptığın, dolayısıyla bu oturma eylemine ikna edici bir biçimde karşı gelemeyeceğini itiraf edecek zannettim. Ama tekrar ağzını kapattı. "Ben de bunu düşünmüştüm hükümdarım, ben burada biraz nüfus sahibiyim. Eğer hükümdarım isterse onlarla konuşmayı deneyebilirim."

"*Denemek mi*?" diye sordu Anaander, bariz bir aşağılamayla.

Vali Giarod konuştu. "Hükümdarım, oldukları yerde bir zararları yok. Belki de oturmalarına... izin verebiliriz."

"*Henüz* bir zararları yok." Zalimin sesi yakıcıydı. "Bağılın istasyona gelip her şeyi altüst etmesine izin mi verdiniz? İstasyonun dökümtülerini ve inatçı yapay zekâyı ayağa kaldırmasına?"

"Onu... o şeyi sorguladık hükümdarım," diye ısrar etti Vali Giarod. "Ama her şeye mantıklı bir cevabı vardı ve olaylar neredeyse hep onu destekler nitelikteydi; ayrıca emirlerini doğrudan sizden almıştı hükümdarım. Adını da." Masanın arkasındaki Anaander Mianaai cevap vermedi. Hareket etmedi. "Hükümdarım belki de... belki de Do... o bağılın yöntemlerini kullanabiliriz. Askerleri uzaklaştırıp insanların istiyorlarsa meydanda oturmalarına izin verebiliriz. Barışçıl oldukları sürece."

"Bağılın yöntemlerinin ardındaki amacı," dedi Anaander, "anlamıyor musun? Orada olan şey–" –hâlâ kalın ipek perdelerle örtülü olan pencereyi işaret etti– "bir tehdit. Bu, istasyonunun ve endişe verici sayıda istasyon sakininin benim otoritemi reddetmesi. Eğer *bunu* yapmalarına izin verirsem bir sonraki hamleleri ne olacak?"

"Hükümdarım," diye önerdi Vali Giarod, "bu tehdidi *benim* otoritemi reddetmek olarak görseniz? Dışarı çıkma yasağını *benim* koyduğumu söyleyebilirsiniz; asker gönderdiğimi ve hatta –bu, Celar'ın suçu *olsa* da– gönderilme kararlarını aldığımı. Ben de istifa ederim ve sonra siz, hükümdarım, münasebetin gereğinin tekrar yerine getirilmesinden sorumlu olabilirsiniz."

Anaander gergin ve acı bir şekilde güldü; Giarod'la Ifian ise ürktüler. "Beyninin *tamamen* bir organik madde israfı olmadığını gördüğüme sevindim Vali. İnan bana, bir işe yarayacağını düşünseydim şu âna kadar bunu yapmış olurdum. Eğer o yarı deli bağılın bir ay boyunca istasyonda dolanmasına göz yummasaydınız, eğer o şeyi elinizden *kaçırıp* bir

şekilde yanımda getirdiğim iki gemiyi –ki bunlardan biri lanet olasıca bir çıkarma gemisiydi ve şu an çok işe yarardı– yok etmesine izin vermeseydiniz, eğer o lanet yolcu mekiği Radch bölgesinin her yerindekiler gibi *zamanında işleseydi* ve eğer istasyonunuz açıkça *Radch'ın düşmanının* elinde olmasaydı, o zaman olabilirdi; bu dediğiniz ancak öyle işe yarayabilirdi."

İki gemi. Yok edilmişti. Anaander'ın korkmasına şaşmamalıydı. Ve tahminimce yorgun olmasına. Tstur'la bağlantısı kesildiği ve tek beden halinde kalmaya alışık olmadığı için kızgın ve bıkkın olmasına.

Anaander devam etti. "Hayır, yapmam gereken şey İstasyon'un hakimiyetini tekrar kazanmak." Durdu. Gözlerini kırptı. "Tisarwat mı?" Vali Giarod ve Muhterem Ifian'a baktı. "Bu tanıdık bir isim. Bağılın istasyona Teğmen Tisarwat'ı getirdiğini söylemiştiniz."

"Evet, hükümdarım," dediler Giarod ve Ifian, neredeyse aynı anda.

"Teğmen Tisarwat isimli biri *Gurat'ın Kudreti*'nin gövdesine patlayıcı yerleştirirken yakalanmış. Hiçbiri patlamaya hazır halde değilmiş. Anında ele geçirilmiş. Ve o..." Anaander gördüğü bir şey yüzünden gözlerini kıptı. "Bıçak kadar keskin bir zekâya da sahip sayılmaz, öyle değil mi?"

Gözlerini kırpma sırası Giarod ile Ifian'a gelmişti; sanırım bu tanımla kendilerinin karşılaştığı Tisarwat'ı birleştirmeye çalışıyorlardı. Bir an için Ifian'ın bir şey söyleyeceğini düşündüm ama söylemedi. Aynı zamanda, daha ilginç bir şekilde *Atagaris'in Kudreti* de tek kelime etmedi. "Of, dışarı çıkın," dedi Anaander, sinirli bir şekilde.

Vali Giarod ve Muhterem Ifian yerlere kadar eğilerek reverans yaptılar ve nerdeyse münasip bile sayılmayacak bir hızla çıktılar. Onlar gittiğinde Anaander dirseklerini masaya

dayadı ve elleri uzanmış şekilde başını bileklerine koydu. "Uyumam gerek," dedi; bunu belirli bir kişiye söylemiyordu. Belki de *Atagaris'in Kudreti* bağıllarına söylüyordu. "Uyumam gerek, yemek yemem gerek ve..." Sesi kısıldı. "Neden bir kriz yaşamadan birkaç saat uyku çekemiyorum ki?" *Atagaris'in Kudreti*'yle konuşuyorsa bile o cevap vermedi.

Perdenin arkasındaki Seivarden bunu duyduğunda âni bir keder ve aklını karıştıran bir yanlışlık hissine kapıldı. Bunca zamandır burada, Athoek'da ne yaptığımızı biliyordu ve Omaugh Konağı'nda kendisi de Anaander'a karşı gelmişti. Yine de Anaander Mianaai hâlâ Radch'ın tek hakimi olarak bildiği kişiydi ve ne o ne de herhangi bir Radchaai bir şeylerin farklı olabileceğini düşünmüştü. Bunun üzerine bir de Anaander yalnızdı, yorgundu ve bıkkındı. Sanki sıradan bir insan gibiydi. Ama Seivarden uzun süre durup düşünmenin ölümcül sonuçlara neden olabileceğini bilecek kadar deneyimliydi. Amaatlarına harekete geçmelerini işaret etti.

Önce Amaat İki ve Amaat Dört perdenin arkasından – ikisi de masanın arkasında oturan Anaander'ın bir tarafında olacak şekilde– çıktılar; zırhlarını açmış silahlarını doğrultmuşlardı. Anında iki *Atagaris'in Kudreti* bağılı da silahlarını çekerek Amaatlara ateş etti ve iki tanesi daha silahlarını çekmiş şekilde odaya girdi.

Seivarden kendisini tam Anaander'ın karşısına gelecek şekilde konumlandırmıştı; böylece bağılların dikkati başka yerdeyken zalime ateş edebilecekti. Ama Seivarden bir bağıl kadar hızlı değildi ve perdeyi çekmek onu yavaşlatmıştı; bu, çok kısa bir zaman kaybetmesine sebep olsa da *Atagaris'in Kudreti*'nin, tam o ateş ederken Seivarden'la Anaander'ın arasına girmesine yetmişti. Bağıl yere yığıldı ve Seivarden tekrar ateş edemeden başka bir tanesi onun üzerine atılarak ikisinin de arkadaki perdeye doğru düşmesine neden oldu.

Perdenin arkasında meydana bakan pencere vardı. Elbette kolay kırılabilecek bir şey değildi ama *Atagaris'in Kudreti*'nin darbesi hızlı ve sert olmuştu. Seivarden ve *Atagaris'in Kudreti* ona çarptıklarında cam pervazdan kurtuldu ve altı metre kadar aşağıdaki meydana düştü. Seivarden'la *Atagaris'in Kudreti* de onu takip ettiler.

Aşağıdaki vatandaşlar telaşla onların düşecekleri yerden çekilmeye çalıştı ve bazıları diğerlerini uyarmak için bağırdı. Cam büyük bir gürültüyle yere çarptıktan sonra Seivarden sırtı cama gelecek şekilde düştü ve aşağı olan yolculukları sırasında Seivarden'la boğuşarak ele geçirdiği Presger silahını sımsıkı tutan *Atagaris'in Kudreti* de onun tepesine indi.

Bir silah sesi ve daha fazla çığlık duyuldu; ardından kulakları sağır edecek yüksek sesli bir alarm çalmaya başladı. Meydanını eskimiş beyaz zemininde birbirlerinden dörder metre uzaklıkla parlak kırmızı şeritler parlamaya başladı. İstasyon, "Gövdede delik oluştu," diye duyurdu. "Hemen bölme kapılarından çekilin."

Alarmın sesiyle meydandaki herkes –ki buna altı metrelik düşüşün ardından toparlanmak için hiç vakitleri olmayan Seivarden ve *Atagaris'in Kudreti* de dahildi– anında ve hiç düşünmeden kırmızı şeritlerden uzağa doğru yuvarlandı, yürüdü ya da süründü ve meydan bölme kapıları hızla aşağıya inip önlerine çıkan dikdörtgen camı parçaladı.

Bir an için meydanın o bölümünde bulunan herkes şaşkın ve sessizdi. Sonra biri sızlanmaya başladı. "Kim yaralandı?" diye sordu Seivarden. Elleriyle dizlerinin üzerindeydi, büyük ihtimalle oraya nasıl gediğini bilmiyordu ve zırhının arka tarafı hâlâ yere çarpmanın gücünü emdiği için sıcaktı.

"Hareket etmeyin Teğmen." *Atagaris'in Kudreti,* Presger silahını Seivarden'a doğrultmuştu.

"Birileri yaralanmış olabilir," dedi Seivarden kafasını kaldırıp bağıla bakarak. Zırhını kapattı. "Bu sefer yanında ecza çantası var mı, yoksa hâlâ asker sayılamayacak kadar zavallı mısın?" Sesini yükseltti. "Yaralanan var mı?" Sonra hâlâ hareket etmemiş olan *Atagaris'in Kudreti*'ne, "Hadi ama Gemi, bölme kapıları böyle inikken hiçbir yere gidemem," dedi.

"Ecza çantam var," diye karşılık verdi *Atagaris'in Kudreti*.

"Benim de. Seninkini ver." Ve *Atagaris'in Kudreti* ecza çantasını önündeki yere atarken ekledi, "Aart'ın memeleri adına, neyin var senin?" İki çantayı da alıp yaralananlara bakmaya gitti.

Şansına tek ağır yaralanma bacağına kırık cam parçası saplanmış bir kişiydi. Seivarden ecza çantasıyla ona müdahale ettikten sonra onlarla birlikte bölmede olan diğer dokuz kişinin sadece sıyrık ve morluklarının olduğunu görerek ecza çantasının geri kalanını *Atagaris'in Kudreti*'nin ayağına doğru fırlattı. "Radch'ın Efendisi'nin sana söylediklerini yapmak zorunda olduğunu biliyorum." Seivarden, Tisarwat'ın *Atagaris'in Kudreti*'ni mümkün olduğunca bağımsız yaptığını bilmiyordu. "Ama Donanma Komutanı değerli subaylarını sana geri vermedi mi? Bunun bir önemi olmalı."

"Olurdu," dedi *Atagaris'in Kudreti* ifadesiz bir sesle, "Ama bağıllarımı açmam ve motorlarımı çalıştırmam tam bir günümü aldı. *Gurat'ın Kudreti* onlara benden önce ulaştı ve Radch'ın Efendisi onların dondurma kabininde kalmasının kendisi için daha yaralı olacağına karar verdi."

"Hah!" Seivarden bu durumdan acı bir keyif aldı. "Şüphesiz. Eminim Kaptan Hetnys çay sehpası olarak bir kaptan görevindeyken olduğundan daha çok iş görür."

"Neden sizden daha çok hoşlanmadığımı çözemiyorum," dedi *Atagaris'in Kudreti* ve dikkatini Seivarden'ın üzerinden bir an olsun ayırmadan eğilip ecza çantasını aldı.

"Özür dilerim." Seivarden camın üzerine oturdu. Bağdaş kurdu. "Özür dilerim Gemi. Buna gerek yoktu."

"Ne?" Tepkisizdi ama şaşırdığını düşünüyordum.

"Öyle dememem gerekiyordu... bu doğru değil. Kaptan Hetnys'i sevmiyorum, bunu biliyorsun ama onu aşağılamam için bir sebep yok. Hem de böyle bir zamanda. Özellikle de sana karşı." Sessizlik oldu. *Atagaris'in Kudreti* hâlâ Presger silahını yere bağdaş kurmuş olan Seivarden'a doğrultmuş haldeydi. "İtiraf etmeliyim ki Radch'ın Efendisi'nin niye kaptanını sana geri vermediğini anlamıyorum."

"Bana güvenmiyor," dedi *Atagaris'in Kudreti*. "Çok kolay bir şekilde, tamamen *Toren'ın Adaleti*'nin kontrolü altında tutuldum. Hükümdar Mianaai bunu gördüğünde aynı kontrole kendisi de sahip olmak istedi; bana Radch'ın Efendisi'ne herhangi bir şey olursa tüm subaylarımın öldürüleceği söylendi. Onları *Gurat'ın Kudreti*'nde tutuyor. Güvende olmaları için öyle yaptığını söylüyor. Şu an kumandam geçici olarak bir *Gurat'ın Kudreti* teğmeninde."

"Üzgünüm," dedi Seivarden. Sonra bir anda fark ederek ekledi, "Dur bir dakika, neden korkuyor ki? *Gurat'ın Kudreti*'nin ona bir şey olursa Kaptan Hetnys'i öldüreceğine güveniyor da neden kendini koruması için ona güvenmiyor?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," dedi *Atagaris'in Kudreti*. "Ama Kaptan Hetnys'in ölmesine göz yummayacağım."

"Hayır," dedi Seivarden. "Elbette yummayacaksın."

Yukarıda, valinin ofisinde Amaat İki ve Amaat Dört dehşet içerisinde, yüzüstü yatıyorlardı; zırhları hâlâ açık da olsa etkisiz hale getirilmişlerdi ve elleri arkadan bağlanmıştı. *Atagaris'in Kudreti* onları yere yapıştırmadan önce Seivarden'ın vurduğu bağılın odanın ortasında, yerde yattı-

ğını görmüşlerdi. Amaat İki, Anaander'a bir kez ateş etmeyi başarmış ama atışının sonuçlarını görememişti. İki Amaat da bölme kapılarının indiğini duymuştu; oda, İstasyon gövdede delik var uyarısını iptal edene kadar kapalı kalacaktı. Ya da biri bölme kapılarını kesmeyi başarana kadar, ki bunu yapmak çok zordu.

"Yaralanmışsınız hükümdarım." Bu, Seivarden'ın Amaatları için tanıdık olmayan bir sesti ama bir bağıla ait olduğu belliydi. *Atagaris'in Kudreti*'nin bağılına.

"Önemli bir şey yok. Kurşun kolumu delip geçti." Anaander Mianaai'ın sesi acıdan dolayı gergin çıkıyordu. "Bu nasıl oldu *Atagaris'in Kudreti*?"

Atagaris'in Kudreti, "Tahminimce hükümdarım..." diye söz başladı.

"Hayır, dur ben tahmin edeyim. O kapının açıldığını hiç görmedin. İstasyon'a kilidi açmasını söylediğinde bile kapıyı açamadın. Arka koridorlara girişlerin hepsi kilitliydi. İstasyon tarafından kilitlenmişlerdi. İstasyonun üzerindeki kontrolüm olduğunu düşündüğüm şeye aptalca güvendim."

Bir yırtılma sesi geldi. "Lütfen ceketinizi çıkarmam için izin verme lütfunu gösterin hükümdarım."

Dehşet içinde olmasına rağmen –ya da olduğu için– bunun, ecza çantasının açılması olduğunu anlayan Amaat Dört'ün ağzından bir kahkaha kaçtı. İki oldukça yumuşak bir sesle, "Ah, *artık* ecza çantası taşımaya başlamışsınız," dedi.

"Seni öldürebileceğim bir sürü yöntem var." Bu, Anaander'la konuşan değil Amaatlara daha yakın olan diğer bağılın sesiydi. Çok kısıktı. "Zırhlı olun ya da olmayın."

"İstasyon!" Anaander ya bu konuşmayı duymazdan gelmişti ya da gerçekten duymamıştı. "Oyun oynamayı kes. Beni duyuyor musun?"

Üç saniye boyunca sessizlik oldu, sonra İstasyon, "Sa-

kinlerimi tehdit edene kadar sizinle iş birliği yapmaktan memnundum," dedi.

Aşağıda, meydanda, ofisin camından kalanların üzerinde silahını hâlâ Seivarden'a doğrultmuş olan *Atagaris'in Kudreti*, "İstasyon salağa yatmayı bırakmış gibi görünüyor," dedi.

"Sakinlerini tehdit eden ben değildim İstasyon!" Anaander'ın sesi kuşkulu ve öfkeliydi. "Sakinlerini güvende tutmaya çalışıyordum. Buradaki her şeyin sakin ve kontrol altında kalması için çabalıyordum. Ve sonra." Duraksadı. Muhtemelen bir hareket yaptı ama Amaatların tek görebildiği şey altın benekli kahverengi yer kaplamalarıydı. "Bunların hepsi. Ne yapmamı bekliyordun, meydanda ayaklanma çıkmasına izin vermemi mi?"

"Bu bir ayaklanma değil," diye cevapladı İstasyon. "Bu bir şikayet. Vatandaşların İdare'ye şikayete bulunma hakları var." Sessizlik oldu. Sonra İstasyon, "Donanma Komutanı Breq bunu anlardı," dedi.

"Ah." Konuşan Anaander'dı. "İşte ortaya çıktı. Ama seni kontrol eden o bağıl değil. Düşmanım hiçbir koşulda ona böyle bir yetenek vermez. Peki, kim o zaman? Ve hâlâ burada mı? O, senin Merkezi Erişimini açabilir mi?"

"Kimse Merkezi Erişimimi açamaz," dedi İstasyon. "Kapıyı kesme çalışmalarına devam etmeniz gerekecek."

"Tüm istasyonu yok edip yenisini yapmak daha kolay olur," dedi Anaander. "Hatta düşündükçe bu fikir daha cazip geliyor."

"Bunu yapamazsınız," dedi İstasyon. "Donanma Komutanı'na teslim olsanız iyi edersiniz. Sizi o odadan çıkarmaya hiç niyetim yok, böylelikle sistemdeki tek varlığınızı öldürmüş olacaksınız. Bu ilginç bir fikir. Hatta düşündükçe bu fikir daha da cazip geliyor. Tek yapmam gereken

şey valinin ofisindeki yangın söndürme sistemlerini çalıştırmak."

"Eğer yapabilecek olsaydın zaten yapmış olurdun," diye karşılık verdi Anaander. "Eğer Gemi olsaydın belki. Ama değilsin. Bilinçli olarak herhangi birinin ölümüne sebebiyet veremezsin. Diğer taraftan ben böyle bir tereddüt yaşamam."

"Eminim bunu duymak yüzeydeki vatandaşların ilgisini çekecektir. Ya da dış istasyondakilerin."

"Ah, yine haberlere mi çıktık?" Anaander'ın sesi sertti.

"Eğer isterseniz çıkabiliriz." İstasyon sakin ve içtendi.

"Yani o, söylediğin gibi istemsiz bir şey değildi. Ve ben doğru erişimi girdiğim için kesilmedi."

"Hayır," diye karşılık verdi İstasyon. "O konuda yalan söyledim."

Aşağıda, meydanda hâlâ bölme kapılarının içinde kısılmış olan Seivarden, *Atagaris'in Kudreti*'nin, İstasyon salağa yatmayı bıraktı derken kastettiği şeyi anlamamıştı. *Atagaris'in Kudreti*'ne, "Ee o yapay zekâ çekirdeklerinin hikâyesi ne?" dedi.

"Sizin benden daha iyi bileceğinizi tahmin ediyorum," dedi *Atagaris'in Kudreti*. "Buraya onlar için gelmediniz mi? *Toren'ın Adaleti*'nin buraya gelir gelmez Altbahçe'ye gitmesinin sebebi onlar değil miydi?"

"Hayır," diye cevapladı Seivarden. "Orada mıydılar?" Ve sonra düşününce ekledi, "Senin Altbahçe'nin güvenliğini sağlamak konusunda bu kadar... *istekli* olmanın sebebi bu muydu?"

"Hayır."

"Peki o zaman, onlar kimin?" *Atagaris'in Kudreti* cevap vermedi. "Aart'ın memeleri adına, ondan bir üçüncü falan yok, değil mi?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," diye yanıtladı *Atagaris'in Kudreti*.

"Peki buradaki onlarla ne yapacak? Gemi mi inşa edecek? Bu aylar; hayır, yıllar sürer."

"Gemi zaten inşa edildiyse sürmez," diye belirtti *Atagaris'in Kudreti*.

Yukarıda, valinin ofisinde Anaander, "O zaman bir çıkmazdayız," diyordu.

"Belki de değilizdir," dedi İstasyon. Amaat İki ve Amaat Dört hâlâ altın benekli kahverengi zemin kaplamasına yüzüstü yatmış şekilde dinliyorlardı. "Eğer Donanma Komutanı Breq'i doğru anladıysam kavganız ne benimle ne de sakinlerimden herhangi biriyle, kendinizle. Bu beni hiç ilgilendirmez. Bunun beni ilgilendirmeye başlamasının tek sebebi sakinlerimin güvenliğinin tehlikeye girmesi."

"Ne öneriyorsun İstasyon?" Sesi temkinli ve alttan alta öfkeliydi.

"Bu istasyonun işleyişiyle ilgili hiçbir şeyi dert etmenize gerek yok. O konularla İstasyon İdarecisi Celar ve ben gerektiği şekilde ilgileniyoruz." Sessizlik oldu. "*Atagaris'in Kudreti* ve *Gurat'ın Kudreti*'ne gelince, burada istenmiyorlar. *Gurat'ın Kudreti*'nin tamir ve erzaka ihtiyaç duymasını anlıyorum; bu süreçte subayları da arada gemiden çıkmak isteyebilirler ve böyle zamanlar subaylara neredeyse hep olduğu gibi bir bağıl eşlik edebilir ama bölükler dolusu askerin benim iç işlerime karışmasına ya da sakinlerimi tehdit etmesine izin vermeyeceğim."

"Peki bu tavizler karşılığında ben ne alacağım?"

"Yaşayacaksınız," dedi İstasyon. "Sistemde kalmaya devam edebileceksiniz. Ben açmaya uygun görene kadar bölme kapılarının ardında kalacak olan *Gurat'ın Kudreti* bölüklerini geri alacaksınız. Ve gemilerinizin erzak satın alabilecekleri bir yeriniz olacak."

"Satın almak mı!"

"Satın almak," diye tekrarladı İstasyon. "Vilayet konağının ne bana ne de sakinlerime herhangi bir menfaat sağlayacağını varsayamam, en azından yakın bir gelecekte. Bu sistemin bütün kaynaklarını hiçbir bedel ödemeksizin kurutmanıza izin veremem. Özellikle de size erzak ve hizmet sağlamak beni düşmanınız için bir hedef haline getirirken." Sessizlik oldu. "İyi niyet göstergesi olarak Merkezi Erişimimin kapısını kesmeye çalışan beş ölü *Gurat'ın Kudreti* bağılının oradan kaldırılmaları için sizden ücret almayacağım. Subayları konusunda endişelenmenize gerek yok, bölme kapıları indiğinde tuvaletteydi."

"Ne demek istediğini anladım İstasyon," dedi Anaander. "Peki. Anlaşabiliriz."

15

Hemen arkasında *Atagaris'in Kudreti*'yle valinin ofisine girerken Seivarden'ın ilk fark ettiği şey yüzüstü, elleri bağlanmış şekilde yerde yatan Amaatları oldu. Zırhları hâlâ açıktı, o yüzden hayatta olduklarını biliyordu. Rahatlamıştı ama bu onun dikkatini dağıtmamıştı çünkü bir sonra gördüğü şey zalim bir yüz ifadesiyle masanın arkasında duran Anaander Mianaai'dı. Üzerinde gömleği yoktu ve kolunun üst tarafı iyileştiriciyle kaplıydı.

Anaander'ın yüz ifadesi alaycı bir şaşkınlığa dönüştü. "Seivarden Vendaai." Sesler duyuldu; doktorların birbirlerine verdikleri talimatlar ve ağlayan birinin sesi aşağıdaki meydandan yükselerek camsız pencereden içeriye giriyordu.

"Senin için ben, *Teğmen Seivarden*'ım," dedi Seivarden, sesinin hissettiğinden daha cesur çıkmasını sağlayarak. Artık tüm hareket sonra erdiği için yere yığılmak üzereydi. Arkasındaki *Atagaris'in Kudreti* bağılı masaya gidip Presger silahını onun üzerine bıraktı. Masadan uzaklaştı.

Anaander bakışlarını aşağıya indirdi. Silahın masanın yüzeyiyle aynı soluk sarı renge bürünmesini izledi. Yüzündeki tüm ifadeler kayboldu.

Pencereden düştüğünden beri adrenalinin ve acil ihtiyaçların bastırdığı çaresizlik Seivarden'ı ele geçirdi. Eğer silahı kaybederse muhtemelen onu affedecek kadar uzun

süre yaşamayacağımı söylerken şaka yapmadığımı biliyordu. Silahın şu an Anaander Mianaai'da olmasının ne anlama geldiğini biliyordu.

Anaander silahı aldı. Eldivenli parmaklarını üzerinde dolaştırdı böylece silah dokunduğu şeyin rengine değil düz koyu gri renge büründü. İnceledi. "Bu," dedi, "çok ilginç." Seivarden hiçbir şey söylemedi. Anaander devam etti, "Bildiğim kadarıyla bunlardan yirmi dört tane var ve her birinin yeri belli. Aslına bakarsan her birinin bir seri numarası var ama bunun," –duraksadı– "yok." Seivarden'a baktı. "Bunu nereden buldun?"

"Yirmi beş," dedi Seivarden.

"Efendim?"

"Yirmi beş. Garsedd'deki her şey beş ve katlarındaydı. Beş temel günah, beş doğru hareket, beş sosyal sınıf, beş ölümcül suç. Muhtemelen beş ayrı osurukları vardı." Anaander bunun üzerine koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "Eğer yirmi beşinci silahı aramadıysan, bu senin suçun."

"Aradım," dedi Anaander. "Ben bulamamışken senin bulmuş olmana inanmakta güçlük çekiyorum." Seivarden umursamadığını gösteren bir hareket yaptı; bilinçli olarak küstahlık ediyorsa da kendini hareketin imâ ettiği kadar cesur hissetmiyordu. "Bunu nereden buldun?"

"Donanma Komutanı verdi."

"Sadede geliyoruz," dedi Anaander. Gergin ve kararlıydı. "Bağılı kim kontrol ediyor?"

"Senin için o, *Toren'ın Adaleti*," dedi Seivarden, sesi hislerinden çok daha kontrollüydü, "tabii eğer ona münasip rütbesiyle hitap etmeyi gerçekten başaramıyorsan. Ve onu kendisinden başka birinin kontrol ettiğini söylediğinde yüzüne karşı kahkaha atmadığım için şanslısın."

"Bağılların kendi kendilerini kontrol etmediklerini sen

de en az benim kadar iyi biliyorsun. Gemiler bile kendi kendilerini kontrol etmez." Seivarden'ı baştan aşağı süzdü. "Her neyse Teğmen, bence bu konuşmaya *Gurat'ın Kudreti*'de devam edeceğiz."

"Ah, hayır." Bu, ofisin panelinden gelen İstasyon'un sesiydi. "Hayır, Hükümdar Mianaai, üzgünüm ama bunu yapamayacaksınız. Sanırım son tartışmamızın sonuçlarını anlamadınız. Belki de daha açık olmalıydım. Eğer buradan ayrılırsanız anlaşmamızın koşullarına sadık kalmanız için size baskı yapacak bir yöntemim olmayacak. Hayır, burada kalacaksınız. Eğer isterseniz birkaç hizmetçiniz de sizinle kalabilir, hatta *Atagaris'in Kudreti*'nin bu görevi yerine getirmesine dahi izin veriyorum, ki dürüst olmam gerekirse bu benim açımdan oldukça cömert bir davranış. Valinin konağının oldukça rahat olduğuna sizi temin ederim ve başka bir yere gitmek için hiçbir sebebiniz yok. Teğmen Seivarden'a gelecek olursak, üzgünüm ama benim kendi güvenlik görevlilerimin onu gözaltına alması gerektiği konusunda ısrarcı olacağım."

"Bunun seninle bir ilgisi yok İstasyon," dedi Anaander. "Seivarden Vendaai senin sakinlerinden biri değil ama Radchaai ordusunun bir *mensubu* ve onun da başkumandanı benim."

"*Bir* Radchaai ordusunun mensubu," dedi İstasyon. "Siz bizzat onun komutanının –yani Donanma Komutanı Breq'in– sizin için değil, düşmanınız için çalıştığı izlenimindesiniz. Bu düşmanın sizin bir parçanız olması konusu beni hiç ilgilendirmiyor. Ayrıca hangi orduya mensup olursa olsun, hiç kimseyle ordu mensuplarının burada bulundukları süre içinde yarattıkları zarara ya da işledikleri diğer suçlara karşı dokunulmazlık sağlamaya dair bir anlaşmam yok. Üzgünüm ama yaptıkları değerlendirilene kadar İstasyon

Güvenliği, Teğmen Seivarden'ı ve altındaki iki kişiyi tutuklamak zorunda."

Üç saniyelik bir sessizlik oldu. *Atagaris'in Kudreti* Radch'ın Efendisi'ni çevreleyen üç bedeniyle dik ve tepkisiz bir şekilde bekledi. Amaat İki ve Amaat Dört gözleri kapalı şekilde yerde hareketsiz yattılar ve dikkatli bir şekilde nefes alarak merakla dinlediler. Sonunda Anaander, "Beni zorlama İstasyon. Ya da emirlerini her kim veriyorsa artık," dedi.

"Verdiğiniz bu tavsiyeye kendniz uysanız iyi edersiniz Hükümdar Mianaai," dedi İstasyon. "Ben de zora gelemem." Bölme kapıları tekrar aşağıya inip iki kapıyı ve pencereyi kapatarak meydandaki seslerin bir anda kesilmesine neden olurken hafif bir esinti oldu. Ofisteki hava birden bire durağanlaşmıştı.

"Eğer bu odanın havasını boşaltırsan," dedi Anaander, "Seivarden'ı ve emrindeki iki kişiyi de öldürmüş olursun." Söz sözleri alaycıydı.

"Benim için önemsizler," dedi İstasyon. "Benim sakinlerim değiller."

Anaander'ın yüzünden bir ifade gelip geçti. Belki bu korkuydu. Ya da muhtemelen öfke. "Peki İstasyon. Ama bunu tartışmaya devam edeceğiz."

"Nasıl isterseniz," dedi İstasyon her zamanki gibi ifadesiz bir şekilde.

Seivarden ve iki Amaat'ı Güvenlikteki bir hücrede altı saat geçirdiler. Bir noktada birileri onlara iskel kâseleri ve içecek su getirdi ama Seivarden kendininkinin tadına bile bakabilecek halde değildi. Kapı sonunda açıldığında Amaat İki ve Amaat Dört yorgunluktan, duvara ve birbirlerine yaslamış şekilde huzursuz bir uykuya dalmışlardı. "Teğmen," dedi

bir Güvenlik memuru koridordan. "Eğer benimle gelmeye lütfederseniz."

Seivarden hiçbir şey demedi. Kendini iterek ayağa kalktı. Amaat Dört yarı uyandı. "Ne?" diye mırıldandı.

"Yok bir şey Dört, uyumaya devam et," dedi Seivarden ve koridora adım attı.

Güvenlik Amiri'nin ofisine doğru yönlendirilmesine izin verdi. Bu ofisin Vatandaş Lusulun tarafından kullanıldığı ortaya çıktı. Seivarden içeri girdiğinde Lusulun ayağa kalkıp yarım yamalak gülümsedi ve reverans yaptı. "Teğmen. Seivarden sanırım, doğru mu? Donanma Komutanı sizden bahsetmişti. Ben Güvenlik Amiri Lusulun."

Seivarden bir anlığına anlamaz gözlerle ona baktı. Sonra kendisi de reverans yaptı. "Sizinle tanıştığıma ve Donanma Komutanı'nın benden bahsetmiş olmasından onur duydum efendim."

"Oturun Teğmen," dedi tekrar Güvenlik Amirliği görevine gelmiş olan Lusulun. "Çay alır mıydınız?"

"Ayakta durmayı tercih ederim."

"Özür dilerim," dedi Güvenlik Amiri Lusulun, hâlâ ayakta duruyordu, belli ki Seivarden'ın tavrına şaşırmamıştı, "sizinle ancak görüşebildim. İşler... biraz karman çorman. Şu anki durum..." Lusulun bir nefes aldı. Durumu nasıl tarif etmesinin uygun olacağını bir anlığına değerlendirmiş ve bir cevap bulamamış gibi göründü. "Her neyse. Biraz düzensiz haldeyiz. Ben ofise geri döneli daha on beş, yirmi dakika oldu. Sonuç olarak, sizin meydandaki zarardan sorumlu olmadığınıza karar verildi. Ayrıca Sıhhiyedekiler yaralı vatandaşa müdahale ettiğiniz için teşekkürlerini sunmamı istediler."

"Teşekküre gerek yok," dedi Seivarden, oldukça otomatik bir şekilde.

"Yine de. Yani siz ve askerleriniz gitmekte özgürsünüz. İstasyon sakini olmadığınızdan yemek ve konut düzenlemeleri konusunda bazı sıkıntılar var. Ama tesadüfe bakın ki Altbahçe'de yapılacak çok iş var; Donanma Komutanı buradayken olduğundan da çok. Bu işlerin bir kısmının basınçsız ortamda yapılması gerekiyor ki tahminimce siz bu konuda deneyimlisiniz, öyle değil mi?"

"Öyleyim," dedi Seivarden ve sonra kaşlarını çattı. "Ne?"

"Geçen gün Bahçelerin kubbesi tekrar zarar gördüğünde Altbahçe'nin birinci katı basınç kaybına uğradı," diye açıkladı Lusulun. "O bölgeyi tekrar basınçlı hale getirebilmemiz için yapılması gereken onarımlar var. Sizin basınçsız ortamda çalışma deneyiminizin olduğunu varsayıyoruz."

"Ben... Evet, var."

"Güzel," dedi Lusulun, Seivarden'ın neredeyse sarhoş gibi halinin farkına varmasına rağmen devam ederek. "Donanma Komutanı'na atanmış bir konut vardı ama maalesef çok lüks değil. Yine de onun kullanabilirsiniz. Ve umarım kısa süre içinde birlikte çay içebiliriz. Bundan onur duyarım."

Seivarden aptala dönmüş şekilde boş boş baktıktan sonra, "Ben... teşekkür ederim. Çok naziksiniz efendim," dedi.

Kutular ve sandıklar onları bıraktığımız yerde, koridorun sonunu ayırır haldeydi. Seivarden arkadaki köşeye çöküp kollarını bacaklarına dolamış ve kafasını dizlerine dayamış halde otururken İki ve Dört bıraktığımız sandıkların içine baktı. "Ah!" diye bağırdı Dört, birini açarak. "Çay!" Bir paket Balık Çocuk'tu. Kalrlarım ona ne olacağının umurumda olmadığını biliyordu. "Şimdi her şey yoluna girecek."

"Ben henüz çay yapmak için gereç bulamadım," dedi İki.

"Hah!" diye tepki verdi Dört. "Kalrların burada tabak

çanak bırakacağını düşünmüyordun, değil mi? Bir matara almaya çalışayım." Sonra bir sonraki kutuyu açarak, "Ah!" dedi.

İki ne bulduğunu görmek için yanına gitti. "Aatr'ın memeleri adına!" Hâlâ duvar kenarında top olmuş şekilde oturan Seivarden'a baktı. Tekrar Dört'e döndü. "Burada Donanma Komutanı'nın bir düzine içkisi var." Göz ucuyla Seivarden'dan gelecek bir tepkiyi bekledi ama o tepki vermedi. "Bir şişesi karşılığında rahatça bir çay takımı alabiliriz. Ve muhtemelen birkaç şey daha. Donanma Komutanı için bir sakıncası olmaz herhalde, değil mi?"

"Olmaz," diyerek onayladı Dört. "Çay içmemizi isterdi. Siz de öyle düşünmüyor musunuz komutanım?" Seivarden'a doğru baktı. O ise hiç kımıldamadı ve hiçbir ses çıkarmadı. Dört tekrar İki'ye döndü ve sanki Seivarden'ı tepkisiz görmek mide bulandırıcı bir dehşete neden olmamış gibi davranmaya çalıştı. Kutudan bir şişe çıkardı. "Ben gidip bu işi halledeyim. Ve bize yemek de getireyim." Sonra birazcık daha yüksek bir sesle, Seivarden'ı hedef alarak ekledi, "Siz de dinlenin komutanım." Ama gitmedi çünkü ne İki'nin ne de Dört'ün tanıdığı biri sandıkların oluşturduğu sınıra doğru yaklaşıyordu. Amaatlar onun oldukça genç ve iyi giyimli olmasından dolayı rahatlasınlar mı bilemediler. Ve bildik bir şekilde giriş olarak düzenlemiş yere yönelmesinden.

"Vatandaşlar." Reverans yaptı. "Ben Uran. Siz..." Kaşlarını çatarak askerlerin kırışık ve artık kirlenmiş olan üniformalarındaki işaretlere baktı. "*Kalr'ın Merhameti* Amaatları olmalısınız."

"Ah! Vatandaş Uran!" İki, şaşkınlığını yenerek reverans yaptı. Duvar kenarında oturmakta olan ve böyle uygunsuz bir sosyal durumla başa çıkması gereken kişi olan Seivarden'a bakmadı. "Özür dileriz. Elbette, burası sizin

eviniz, biz düşünemedik; işler... karman çormandı." O sırada Uran'ın sağ kolunu tuhaf bir açıda tutuğunu fark etti. "Yaralı mısınız?"

"Sadece bileğim kırıldı Vatandaş," diye yanıtladı Uran. "Sıhhiyeden dönüyordum ki sizin burada olduğunuzu öğrendim." İki'nin söylemeye niyetli olduğu şey sağlam kolunu sallayarak geçiştirdi. "Arkadaşlarımla kalıyorum ama sizin burada olduğunuzu duyunca bir şeye ihtiyacınız olup olmadığına bakmaya geldim. Rad... Donanma Komutanı bir şeyler bıraktı; bolca yatak ve biraz çay var." İki, Uran'ın bakışlarının omzunun üzerinden Seivarden'a kayıp tekrar kendisine döndüğünü fark etti. "Gerçi tabak çanak olduğunu sanmıyorum. Ayrıca Bahçıvan Basnaaid mümkün olduğunda sizi aramaya niyetli."

"Çok nazik," diye yanıtladı İki. "Ve size de yardımınız için minnettarız. Aslına bakarsanız." Hâlâ elinde içki şişesini tutmakta olan Dört'e döndü. "Belki bize takas yapabileceğimiz bir yer gösterirsiniz. Haklısınız, şu âna kadar tabak çanak bulamadık ve bir çay takımına çok ihtiyacımız var." Kafasının çevirip Seivarden'a bakmak istedi. Ama bakmamayı başardı.

Uran'ın gözleri kocaman açıldı. "Bu size bir çay takımından çok daha fazlasını sağlar, ayrıca o Donanma Komutanı'nın içkisi! Lütfen, çok cömert bir gelirim var. İzin verin ihtiyacınız olan şeyleri size ben getireyim ve bu–" –kaşlarını çattı muhtemelen Delsig dilindeki bir deyişim karşılığını arıyordu– "kuzenler arasında bir laf olur." İki'nin aklı karışmış ifadesi karşısında gözlerini kıstı. "Kendimi doğru ifade edemedim. Radchaai benim ana dilim değil."

"Kendinizi mükemmel bir şekilde ifade ettiniz vatandaş," dedi İki. "Ve teşekkürler." Dört'e baktı.

"Ben teğmenle kalırım," dedi Dört ve içki şişesini sandığa geri koydu.

Bir saat sonra İki yanında tabaklar, çatal bıçaklar, su, yemekhaneden alınmış üç kişilik yemek ve en önemlisi çay takımıyla geri döndü. Çay hazır olduğunda Dört o âna kadar kıpırdamamış olan Seivarden'a bir fincan götürdü. Yanına çömeldi. "Komutanım. Teğmen Seivarden, çayınız komutanım." Karşılık gelmedi. "Komutanım." Hâlâ hiçbir tepki yoktu. Dört nazik bir şekilde eldivenli boş elini uzatarak Seivarden'ın saçlarını düzeltti. "Komutanım." Yasadığı dehşet ve korkunun birazını sesine yansıttı. "Komutanım, zor olduğunu biliyorum ama size ihtiyacımız var." Aslında doğruyu söylemek gerekirse yoktu. İki ve Dört kendi kendilerine bakabilecek durumdaydılar. Gerçi sürekli Seivarden'la ilgilenmeleri gerekirse bunu başaramayabilirlerdi. "Şimdi ne yapılacağını söylemeniz gerekiyor."

"Ne yapılacağının hiçbir şeyin önemi yok." Seivarden hâlâ kendisine sarılmış haldeydi.

"Biraz çay içince her şey daha güzel görünür komutanım," dedi Dört, artık soğumaya başlayan fincanı uzatmaya devam ederek.

"Çay mı?" Seivarden kafasını kaldırmadı ama omzundaki ve boynundaki kaslar sanki bunu düşünüyormuşçasına kasıldı.

"Evet, komutanım. Kahvaltı da var ve rahat, güzel birkaç yatak da bulduk hem yarına kadar çalışmamız da gerekmiyor. Günün geri kalanında dinlenebiliriz ama size ihtiyacımız var komutanım, bizim için oturup biraz çay içmeniz gerekiyor."

Seivarden başını kaldırdı ve elinde çay fincanıyla yanına çömelmiş olan Dört'e baktı; Dört'ün yüzü neredeyse tamamen ifadesizdi. Muhtemelen sadece onu çok iyi tanıyan biri gözlerinin yaşlarla dolmak üzere olduğunu ve hâlâ dolmamış olmasının bir mucize olduğunu görebilirdi. Hem İki

hem de Dört ölüme hiç olmadıkları kadar yaklaşmışlardı, hem de sadece birkaç saat önce. Her şeyin başarılarına bağlı olduğu görevlerinde başarısız olmuşlardı. Önlerindeki birkaç dakika bile belirsiz ve gizli tuzaklarla doluydu. Bunun farkında olduğuna dair hiçbir belirti göstermeyen Seivarden şaşkın bir ifadeyle, "Sizin için çay içmem mi gerekiyor?" diye sordu.

"Evet, komutanım." Dört'ün içi rahatlamıyordu.

İki de bir sandıktan battaniyeleri çıkarırken, "Evet, komutanım," diyerek onayladı. "Bizim için tam olarak bunu yapmanız gerekiyor."

Seivarden gözlerini kırptı. Kısa ve sert bir nefes aldı. Bacaklarının etrafına sarılı kollarını çözdü ve Amaat Dört'ten çayı alarak içti.

'İş' uzay elbiseleri giyip aceleyle kurulmuş geçici bir hava kilidinden geçerek Altbahçe'nin şu an havasız olan birinci katına girmekti. Oradaki yapısal problemleri bulmaktı ki ne Seivarden ne de Amaatları bunu yapabilecek yetkinliğe sahip değillerdi; yine de üçü de bir amirin onlara gösterdikleri yere yama yapabiliyor ve eşya taşıyabiliyorlardı. Çok ilgi çekici bir iş değildi ama onları çözemeyecekleri problemlere kafa yormalarını engelleyecek kadar meşgul ediyordu.

En azından Seivarden edeceğini hayal etmişti. İkinci gününde uzay elbisesi içindeki başka bir vatandaş başlığını Seivarden'ınkine dayayarak onu sorguluyormuş gibi kısaca, "Zor bir gün, ha?" dedi.

Soru yeterince masum duruyordu ama bunu duymak Seivarden'ın bir anda neden bahsettiğini anlamasına ve yoğun bir istek duymasına neden oldu. Ayrıca bir utanç duygusuna ve mide bulandırıcı bir pişmanlığa kapıldı. Söyleye-

bileceği bir sürü şey vardı; Çok değil, hatta doğrudan, *Git başımdan* diyebilirdi. Bunlar yerine, "Bana bir şant takılı," dedi.

"Ah," dedi diğer vatandaş, o kadar da şaşırmamıştı. "O zaman biraz daha masraflı olur. Ama biliyorsun ki –bildiğine eminim– uzaklaşmak zor bir günü nasıl da rahatlatır."

"Git başımdan," dedi Seivarden, sonunda. Bunu söylemek onu pek de rahatlatmamıştı. Hâlâ midesi bulanıyordu.

"Peki, peki." Vatandaş başlığını Seivarden'ınkinden çekti ve gidip köşesini mühürlemeye devam etti.

Seivarden kendi yamasına dönmek yerine amire haber vermeden işten ayrıldı.

Sıhhiyede uyandı. Birkaç dakika tavana bakarak oraya nasıl geldiğini dahi düşünmeden yattı. Sonra aklına bir anı gelmiş olmalıydı çünkü irkildi, gözlerini kapattı ve kollarından birini yüzüne koydu. "Günaydın Teğmen." Ses şen şakraktı. Seivarden konuşan kişiyi görmek için kolunu çekmedi. "Dün heyecan verici bir gece geçirmişsiniz, neyse ki şansınıza çoğunda baygınmışsınız. Sızmadan önce neredeyse iki şişe içkiyi bitirebilmiş olmanızdan etkilendim. O kadarı, o kadar hızlı içildiğinde insanı öldürebilir. Uzun süre gerilimli bir bekleyiş içindeydik." Hâlâ oldukça şen şakraktı. Hatta neşeli ama sesinde hiç alaycılık yoktu.

"Git başımdan," dedi Seivarden, kolunu hareket ettirmeden.

"Eğer geminizde olsaydık eminim emrinize uymak zorunda olurdum," diye devam etti ses, şimdi hem şen şakrak hem de özür diler gibiydi. "Ama değiliz, İstasyon'un Sıhhiyesindeyiz bu da yetkinin bende olduğu anlamına geliyor. Ee, yemek yiyebilecek gibi misiniz? Askerleriniz dışarıda; gerçi aslında şu an uyuyorlar ama siz uyanır uyanmaz on-

lara haber vermemizi istediler. Öncesinde bir şeyler yemek isteyebilirsiniz ve aslına bakarsanız ikimizin tartışması gereken şeyler var."

"Ne gibi şeyler?"

"O haşiş şantı gibi. Genelde kullanımlarını tavsiye etmiyorum. Çok kolay etkisiz hale getirilebiliyorlar ve asıl problemi çözmüyorlar. Ah, görüyorum ki size şantı takan kişi başka yöntemlerle onu desteklemeye de çalışmış." Muhtemelen bunun Seivarden'ın şanttan bahsedilmeye başlandığında artan mide bulantısı üzerine söylemişti. Gerçi o mide bulantısı zayıf ve belirsizdi. Şüphesiz ilaçlar onu bastırıyordu. "Ama doğruyu söylemem gerekirse Teğmen, bir kez haşişi aldınız mı tüm midenizdekileri çıkarmak dahi umurunuzda olmuyor. Zaten amacı da bu. Belki de bunu zaten keşfetmişsinizdir? Keşfetmediniz mi? Peki. Şantı takan ve diğer işleri yapan kişi her kimse bu konuda uzman değilmiş. Geminin doktoru, değil mi? Gemi doktorlarına saygım sonsuz, birçok konuda iyi olmak zorundalar ve bazen yoğun baskı altına çalışıyorlar. Ama bu genellikle yakından takip ettikleri bir alan değil. Yine de sonuçta bunun çok fark yaratacağını zannetmiyorum. Aslında en iyi yöntem kişinin kendini ondan uzak tutacak alışkanlıklar edinmesi. Elbette uzak durmayı *istiyorsanız*."

"İstiyorum." Seivarden kolunu indirdi. Gözlerini açtı ve doktorun zayıf, neşeli yüzüne baktı. "Uzak duruyordum. Şu âna kadar. İçkiyi satacaktım. Şeyi... istediğimi elde etmeme yeter de artardı ama sonra hayır diye düşündüm, bu Breq'in. Ardından sikerler, bir içkiye ihtiyacım var diye düşündüm."

"Şüphesi öyle yaptınız," diye onayladı doktor. "Haşiş kullanmaya dönmemek için bilincinizi kaybedene kadar içmek o kadar da *iyi* bir fikir olmayabilir ama kararlığınız

takdire şayan." Seivarden cevap vermedi. "Size bugün için bir rapor verip sizi kendi kararınıza bağlı olarak bir gün daha izinli olmak üzere eve gönderiyorum. Bu demek oluyor ki eğer yarın işe dönmek isterseniz dönebilirsiniz ama bir gün daha evde kalmayı tercih ederseniz bunu, herhangi bir kınama ve maaş kaybı olmaksızın yapabilirsiniz."

Seivarden gözlerin kapattı. "Teşekkürler Doktor."

"Rica ederim. Kendinize çok yüklenmemeye çalışın. Eminim şu an istasyondaki herkes de bilinçlerini kaybetmeyi ve uyandıklarında işler eski haline dönmüş bulmayı diliyordur. Ah ve bir daha sarhoş olmaya niyet ettiğinizde bana da haber yollayın. Her tarafınıza kustuğununuz iyi bir içkiydi, benim de tadına bakmaya hakkım olduğunu düşünüyorum. Demek istediğim sizin henüz içmediğiniz kısmının."

Seivarden o günü uyuyarak geçirdi. Ertesi sabahı koridorun sonundaki sandıklarla sınırlanmış yerde tek başına geçirdi. İki ve Dört hasta olmadıklarından Sıhhiyeden evde kalma izni almamışlardı, dolayısıyla işe gittiler.

Seivarden bir süre yerde oturup sandıklara baktı. Amaatlarına kendisini çok daha iyi hissettiğini ve bu fırsatı Güvenlik Amiri Lusulun ya da İstasyon İdarecisi Celar'la görüşmek için kullanacağını söylemiş olsa da hareketsiz bir şekilde durdu. Eğer Seivarden onlara böyle bir güvence vermemiş, onlar işe gitmeden önce yıkanıp artık temiz olan üniformasını giymemiş olsaydı onu yalnız bırakmazlardı. Ama şimdi tek başınaydı ve ayağa kalkmayı istemiyordu. Sonunda, "Belki de yatağa dönmeliyim," dedi, yüksek sesle.

İstasyon kulağına, "Bu çok acayip olabilir, Teğmen," dedi.

Seivarden gözlerini kırptı. Kafasını kaldırdı ve sandıkla-

rın diğer tarafında duran Bahçıvan Basnaaid'i gördü. "Derin düşünceler içinde gibi görünüyordunuz," dedi Basnaaid, gülümseyerek. "Sizi rahatsız etmek istemedim."

Seivarden ayağa fırladı. "Bahçıvan! Ne rahatsızlığı, zaten herhangi bir şey düşünmüyordum. Lütfen içeriye gelin. Çay alır mısınız?" Dört işe gitmeden önce matarayı çayla doldurmuştu. "Aslında sizi bir yığın kutunun arasına davet etmek çok saçma."

"Çocukken olsa çok hoşuma giderdi," dedi Basnaaid içeriye girerken. "Çay çok iyi olur, teşekkürler. Size kek getirdim. Donanma Komutanı'nın geride yiyecek bir şey bırakıp bırakmadığına emin değildim."

"İdare ediyoruz." Seivarden geriye kalan şeyler konusunda rahatsızlık duymuyormuş gibi görünmeyi başarmıştı. "Yani zar zor da olsa. Çok naziksiniz, bu çok makbule geçti." Seivarden çay servisi yaptı ve birlikte yere oturdular.

Birkaç yudumdan sonra Seivarden, "Geçen gün sizin de meydanda olduğunuzu gördüm. Yaralandınız mı?" diye sordu.

"Sadece birkaç morluk." Önemsiz olduğunu gösteren bir hareket yaptı. "Pencereden düşen sizdiniz."

"Ah, onu gördünüz mü?" diye sordu Seivarden, kaygısızca; neredeyse özüne dönmüş gibiydi. "Evet, oldukça heyecan vericiydi." Önce bir suçluluk hissine, ardından da çaresizliğe kapıldı ama ikisini de yüzüne yansıtmamayı başardı. "Zırhım vardı. Ve sırtım düz kalacak şekilde düştüm, o yüzden iyiyim."

O sırada yüzü bir şeyleri belli etmiş olmalı ki Basnaaid, "Emin misiniz?" diye sordu.

Seivarden bir anlığına ona baktı. Sonra kendine engel olamadan, "Hayır. Hayır, iyi değilim," dedi. Ardından sessizleşti ve kendine hakim olmaya çabaladı. Başardı; sonun-

da sadece silinmesi gereken sadece birkaç damla göz yaşı vardı. "Sıçtım. Öyle böyle değil... yani her şeyin içine ettim. Pardon. Her şeyi mahvettim."

"Daha önce insanların küfrettiğini duydum Teğmen. Hatta ben de küfrettim." Seivarden gülümsemeye çalıştı. Neredeyse başardı. "Duydum ki," dedi Basnaaid, "geçen gece Sıhhiyedeymişsiniz."

"Ah," dedi Seivarden. "Birileri bana göz kulak olunması gerektiğini düşünmüş."

"Hayır, öyle değil; gerçi şimdi düşünüyorum da ya İstasyon sizi ziyaret etmemi önermeseydi, ya zaten yolda olmasaydım."

"İstasyon! Ben İstasyon için önemsizim." Elindeki çayı hatırladı. Bir yudum alırken Basnaaid kafası karışmış şekilde onu izliyordu. Endişelenmiş gibi görünüyordu. "Üzgünüm. Özür dilerim. Ben sadece... Ne derdim olduğunu bilmiyorum." Çayından bir yudum daha almayı düşündü ama bunu tam olarak başaramadı. "Aslında, İstasyon oldukça başarılıydı. Ben hep... bilirsiniz, gemilerde çok zaman geçirdiğinizde istasyonların biraz... nasıl söylesem, biraz zayıf olduğunu düşünmeye başlarsınız. Ama Hükümdar Mianaai'ı şartlarına uymaması halinde odadaki tüm havayı boşaltmakla tehdit etti. Onu valinin konutunda esir tutuyor. Ben çıkıp, *Ah, istasyonlar zayıftır* diyorum ama İstasyon lanet olası bir baş belası gibi davrandı. Konuşanın İstasyon olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bir şeyler yapmak zorundaydım Teğmen." İstasyon bunu hem Seivarden'ın hem de Basnaaid'in kulağına söylemişti. "Haklısınız, bu benim yapmaya alışık olduğum bir şey değildi. Donanma Komutanı Breq'in böyle bir durumda ne yapacağını hayal etmeye çalıştım."

"Bence hedefi vurdun İstasyon," dedi Seivarden. "Bence

Donanma Komutanı duysa... duyduğunda çok etkilenecektir."

"Donanma komutanı, şey..." dedi Basnaaid. Umutluydu. Çekiniyordu. "O dönecek mi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Seivarden. "Planlarının ne olduğunu oldukça bilinçli bir şekilde benden sakladı. Bana T... hiçbir şey söylemedi. Her ihtimale karşı. Anlarsınız ya. Çünkü aslında benim buraya yapmak için geldiğim şeyi gerçekleştirme olasılığım çok düşüktü." Tisarwat'ın başarma olasılığı daha da düşüktü ama Seivarden bunu bilmiyordu. Zorlukla yutkundu. Çay fincanını yere koydu. "Onu yüzüstü bıraktım. Breq'i yüzüstü bıraktım; her şey benim başarıma bağlıydı ve o hiç *beni* yüzüstü bırakmamıştı, bıraktığını düşündüğüm zamanlarda dahi. En dehşet verici, en tehlikeli şeyleri gözünü bile kırpmadan yaptı; oysa ben, yapmam gereken tek şey *yaşamakken* dahi başarısız oluyorum. Bir dakika." Gözleri doldu. "Bir dakika, hayır, bu doğru değil. Yine kendime acıyorum."

"Herhangi birinin Donanma Komutanı'yla kıyaslanabileceğini sanmıyorum," diye belirtti Basnaaid. "En azından bu şekilde."

"Belki kardeşiniz."

"Bazı konularda belki," diye onayladı Basnaaid. "Teğmen, en son ne zaman bir şeyler yediniz?"

"Kahvaltı etmiştim?" diye yanıtladı Seivarden, tereddüt ederek. "Sanırım. Az da olsa bir şeyler yemiştim." İki'nin onun için hazırladığı neredeyse tamamen dolu iskel tabağına baktı. "Az da olsa."

"O zaman yüzünüzü yıkayın sonra da gidip bir şeyler yiyelim, olur mu? Dükkânlar tekrar hizmet vermeye başladı, güzel bir şeyler bulabileceğimize eminim."

"Amaatlarıma Güvenlik amiriyle ve istasyon idarecisiyle buluşacağıma söz verdim. Gerçi üzerinde düşündükçe,

istasyon işlerine karışıyor gibi görünmemenin daha iyi olacağının farkına varıyorum." Tereddüt etti. Kaşlarının çatılması engelledi. "Yine de görevime itiraz etmem gerekiyor."

"Peki," dedi Basnaaid, "ama bana güvenin önce bir şeyler yemelisiniz."

16

Yan koridorlardan birinde sadece erişte ve çay servisi yapan açık bir dükkân buldular. "Teşekkürler Bahçıvan," dedi Seivarden, öğle yemeğini bitirdikten sonra karşısında oturan Basnaaid'e. "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemişim." Kendisini yemek yemeden önce olduğundan çok daha iyi hissediyordu.

Basnaaid gülümsedi. "Uzun süre yemek yemeyince hayatım gözüme hep umutsuz görünür."

"Şüphesiz. Gerçi benim durumumda tüm sorunlarım hâlâ orada. Sanırım olacaklarla baş etmenin bir yolunu bulmam gerek." Sonra bir anda hatırlayıp ekledi, "Peki ya siz? Güvende misiniz? Görünen o ki hiç kimse ona... Hükümdar Mianaai'a, siz ya da Vatandaş Uran'ın hakkında bir şey söylememiş. Bu demek oluyor ki ona Kaptan Hetnys'le yaşananların tamamını anlatmadılar,. Aslına bakarsanız gördüğüm kadarıyla, söylemek konusunda oldukça istekli olmasını beklediğim kişiler bile son derece müsait fırsatlar bulmalarına rağmen bu konudan kaçındılar."

Basnaaid erişte lerinin kalanını bitirdi ve çatal bıçağını bıraktı. "Siz Altbahçe'de mi çalışıyordunuz?" Seivarden başıyla onayladı. "Siz gittiğinizde birinci kat basınçsız değildi. Radch'ın Efendisi buraya gelene kadar öyle değildi." Seivarden kaşlarını çattı. Basnaaid devam etti, "Haberlerde verilmedi, zaten birkaç gün öncesine kadar haberlerin neredey-

se tamamı Donanma Komutanı hakkındaydı ama *Gurat'ın Kudreti* istasyona gelmek için geçitten çıktığında yolcu mekiğinin nerede olduğuna dikkat etmemişti."

"Ne?" Seivarden küfredemeyecek kadar şaşırmış gibiydi.

"*Gurat'ın Kudreti* geçitten çıktığında yolcu mekiğiyle çarpıştı. Onun Bahçelerin kubbesine çarpıp sizin o gün bizi kurtarmak için açtığınız deliğin yamasını delmesine neden oldu. Göl dibinin tamiratı henüz tamamlanmamıştı, bu yüzden Altbahçe'nin birinci katı da basınç kaybetti. Şanslıydık ki o sırada Bahçede çalışanlar oradan çıkabildi; elbette Altbahçe günler öncesinden boşaltılmıştı. Ama mekik... şey, tabii haberlerde gösterilmediği için duyduklarım çoğunlukla söylentiden ibaret ama önde gelen ailelerden en az ikisinin şu an yasta olduklarını biliyorum. Hem de ailelerden biri üç ayrı nesilden birer kişi kaybetmiş."

"Varden'ın yaralı parmakları adına," dedi Seivarden.

"Teğmen, bu sözü tarihi melodramlar hariç hiç duymamıştım."

"*Tarihi melodramlarda* öyle mi diyorlar?" Seivarden bu duruma neredeyse Basnaaid'in ona az önce anlattığı mekik felaketi kadar şaşırmıştı.

"Bunu söyleyince eğlencelerdeki o cesur kahramanlardan birine benzediniz."

"Tarihi melodramlardaki *kahramanlar* mı öyle diyor? Evren ne hale gelmiş!"

Basnaaid bir şey söylemek için ağzını açtı ama belli ki diyecek bir şey bulamadı. Tekrar kapattı.

"Her neyse," dedi Seivarden ve sonra ekledi, "Her neyse. Zalimin neden o kadar korkmuş ve öfkeli olduğu anlaşıldı. Halihazırda kimin ona bağlı olduğuyla, insanların kimin tarafını tuttuğuyla, Hükümdar Mianaai'ın kime güvenebileceğiyle ya da Donanma Komutanı'nın kimi etkisi altına aldığıyla ilgili

şüpheleri vardı. Bir de üzerine Mianaai'ı taşıyan gemi Bahçelere bir kez daha zarar verdi ve bunu yaparken aralarında sistemin önde gelen ve varlıklı ailelerinden üyeler de bulunan kim bilir kaç mekik yolcusunu öldürdü. *Yetmezmiş gibi* daha önemsiz vatandaşları meydanda eylem yaparken buldu. Son derece kibar ve münasip bir şekilde de olsa eylem yapıyorlardı."

"Kimse onunla Bahçeler hakkında konuşmak istemedi. Ya da Altbahçe hakkında," diye onayladı Basnaaid. "En azından benim tahminim bu yönde. Sonuçta geldiğinde sabırlı ya da affedici bir ruh hali içinde olmadığı belliydi."

Sessizlik oldu, muhtemelen ikisi de yeni Güvenlik Amiri'nin ölümünü izledikleri ânı hatırlamışlardı. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Seivarden.

Basnaaid bu soruya cevabı olmadığını gösteren bir hareket yaptı. "Sanırım herkes bunu merak ediyor. Ama yakın gelecekte benim işime dönmem sizin ise İstasyon İdaresiyle görüşmeniz gerek."

"Öyle," diyerek onayladı Seivarden. "Sanırım şimdi olacak şey bu. Sonra diğer adım ve ardından diğeri."

Kalktılar ve dükkândan çıktılar. Henüz koridorda iki adım atmışlardı ki İstasyon İdaresinin açık mavi üniformasını giyen bir kişi yanlarına yaklaştı, dükkândan çıkmalarını beklediği çok belliydi. "Teğmen Seivarden." Reverans yaptı. "İstasyon İdarecisi Celar kendisiyle görüşme lütfunu göstermenizi rica ediyor. Bizzat gelecekti fakat o an ofisten ayrılması mümkün değildi."

Seivarden, Basnaaid'e baktı. Basnaaid gülümsedi. "Benimle öğle yemeği yediğiniz için teşekkürler Teğmen. Kısa süre sonra görüşmek üzere."

"Elbette size başka bir görev verebiliriz," dedi İstasyon İdarecisi Celar, hem Seivarden hem de o ofisindeki koltukla-

ra yerleştikten sonra. Burası sistem valisinin ofisinin yarısı kadardı ve içeride pencere yoktu, ki Seivarden bunu güven verici bulmuştu. "Aslına bakarsanız Sıhhiye dün sabah bu talebi iletti. Size verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. Elbette görevin yapısından ötürü de. Belki de bu, en başından beri uygun sayılabilecek bir görev değildi."

"Özür dilemenize gerek yok İdareci." Seivarden kibar ve hoştu. Korkmuştu ve bunun sebebi muhtemelen Sıhhiyeden gelen talepte ne olduğunu düşünmesiydi. Korkusu İstasyon İdarecisi Celar'ın heybetli ve heykeli andıran güzelliği karşısında azalmıştı. Seivarden normalde yapılı ve kilolu kişilerden hoşlanmıyor olsa da bu seferki şaşırtıcı değildi. İstasyon İdarecisi Celar neredeyse herkesin üzerinde bu etkiyi yaratıyordu. "Askeriye hayatı yemek davetlerinden ve çay içmekten ibaret değildir. En azından benim zamanımda öyle değildi." İstasyon İdarecisi Celar, Seivarden'ın geçmişini bildiğiniz gösterir şekilde onayladı. "Tamirat işlerine yardımcı olmaya son derece alışığım. Altbahçe'deki çalışmalar acil. Ayrıca aslına bakarsanız şu an benim... iyiliğimi çok düşünüyormuş gibi davranmak istemeyebilirsiniz. Hayır, yardımlarınız için minnettarım. İstasyon'un yardımları için de."

"Aslında Teğmen, size başka bir yerde ihtiyacımız olabilir. Muhterem Ifian'ın meydanda olduğunu fark etmişsinizdir."

"Fark etmemek pek de mümkün değildi," diye cevapladı Seivarden, alaycı bir gülümsemeyle. "İş bırakma eylemine tekrar başlamış."

"Bu sefer Amaat'ın bütün rahipleri ona katılmadı. Yine de birikmiş bir sürü ölüm, doğum ve sözleşme kaydı var. Yakında bunun için de bir sıra oluşması çok olası. Düşünüyordum da... yani İstasyon'la bunu tartışıyorduk ve bazı rahipliklere de danıştık. Elbette İstasyon İdaresi ve İstasyon'un

kendisi kayıt tutmak için yeterli; bunun için görev dağılımında değişiklikler yaptık ve yeni göreve atanan vatandaşlar şu an sorumluluklarını öğreniyorlar. Ama vatandaşlar tüm bu işler için Amaat'ın tapınağına gitmeye alışmış, şu an karşılarında bir sürü farklı seçenek var ve onları hangisinin daha münasip olacağı konusunda yönlendirecek hiçbir şey yok. Bu, nasıl ilerlemeleri ve kime danışmaları gerektiği konusunda biraz... akıllarının karışmasına neden oluyor. Bir danışma ofisi kurmayı planlıyoruz, böylece şüphesi olan vatandaşlar oraya gidebilir ve onlar için en münasip olacak seçeneğe yönlendirilebilir."

"İstasyon İdarecisi, saygısızlık etmek istemem ve bu çok iyi bir fikir ama ben yerel rahiplikler ve onların seremonileri hakkında hiçbir şey bilmediğim gibi buradaki kimseyi de tanımıyorum."

İstasyon İdarecisi Celar bir anlığına hafifçe gülümsedi. "Bence oldukça çabuk alışacaksınız. Yine de bu sadece bir fikir, üzerinde düşünmeniz için söyledim. Bu arada size sormak istediğim bir şey var."

"Elbette İdareci." Yüzünde en sıcak gülümsemesi vardı.

"Donanma Komutanı'nın bir bağıl olduğu doğru mu? Yani, o gerçekten *Toren'ın Adaleti* mi?"

"Evet," dedi Seivarden.

"Sanırım bu bazı şeyleri açıklıyor. Şarkılar... Ona bilmeden keşke *Toren'ın Adaleti*'yle tanışabilseydim dediğim için utanıyorum."

"Sizi temin ederim ki İdareci, ortak bir zevkiniz olduğunu bilmek onu memnun etti. Sadece durumlar yüzünden size kim olduğuna dair bir şey söyleyemedi."

"Tahmin ediyorum." İstasyon İdarecisi Celar iç çekti. "Teğmen, Donanma Komutanı Breq'le her konuşmamda onun kendine özgü bir amacı varmış gibi hissediyor-

dum, Radch'ın Efendisi'nden emir almış olmasına rağmen; Radch'ın Efendisi'nin bir parçasından. Yine de şu âna kadar bir geminin–" –tekrar iç çekti– "ya da bir istasyonun kendine özgü bir amacı olamayacağını düşünürdüm."

"Yine de," diye onayladı Seivarden. "Sizi temin ederim ki Donanma Komutanı'nın amacı kendinden başka birine özgü değil. Öncelikleri İstasyon'unkilere çok yakın; Radch'ın Efendisi'nin hiçbir parçasının planlarıyla ilgilenmiyor ve bu sistemin sakinlerinin güvenliğini ön planda tutuyor."

"Teğmen, birileri –kim olduğunu tahmin edebiliyorum ama bu, elbette sadece bir tahmin– İstasyon'un Merkezi Erişiminin kapılarını sıkıştırmış. Benim ve Sistem Valisi Giarod'un tüm erişimlerimizi engellemiş. En azından Merkezi Erişimin dışından kullanabileceklerimizi."

"Bunu ilk defa duyuyorum İdareci," dedi Seivarden. "Ama bu son günlerde olan şeyleri açıklıyor, değil mi?"

"Açıklıyor. Ve şimdi İstasyon'un kendine özgü bir amacı ve öncelikleri varmış gibi görünüyor. Radch'ın Efendisi –en azından onlardan biri– valinin konağına kapatılmış durumda ve İstasyon bana artık ne onun ne de Sistem Valisi Giarod'un otoritesini tanıdığını söylüyor. Bu da... açıkçası Teğmen, artık neyin doğru olduğunu ya da ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Şu yaşananların hiçbirinin gerçek olamayacağını düşünüp duruyorum ama hepsi gerçek."

"O duygudan nefret ederim." İçtendi. Seivarden o duygunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. "Yine de şuna eminim ki, İstasyon sakinlerinin iyiliğini istiyor. Ve Donanma Komutanı Breq, İstasyon'u bu konuda destekliyor."

"Açıkça, onun Radch'ın Efendisi'ni desteklemediğini mi söylüyorsunuz Teğmen?"

"Hiçbir parçasını desteklemiyor," dedi Seivarden. "*Toren'ın Adaleti*'ni yok eden Radch'ın Efendisi'ydi. Şu an

valinin konutunda olan. En azından ben o olduğunu düşünüyorum. Bazen hangi parçasının hangisi olduğunu ayırt etmek zor." Anaander'ın üçüncü bir parçası olduğuna dair şüphesini dile getirmedi. İstasyon İdarecisi Celar'ın şaşkınlığını ve inanmaz bakışlarını gördüğünde ekledi, "Bu, çok uzun ve karmaşık bir hikâye."

"Peki Donanma Komutanı yakınlarda mı? Bu... göreceli olarak barışçıl durum muhtemelen çok sürmeyecektir. Radch'ın Efendisi'nin kontrol altında tutulabilmesi sağlayan şey, sistemdeki tek varlığını kaybetmekle tehdit edilmesi; buradaki tek Anaander o olmadığı anda istediği gibi hareket etmekte özgür olacak. Ayrıca *Gurat'ın Kudreti* ve *Atagaris'in Kudreti*'ni kontrol altında tutulabilmesini sağlayan tek şey de Radch'ın Efendisi'nin şu anki durumu. Bu değiştiği anda şu an sahip olduğumuz azıcık istikrar ve güvenlik de ortadan kalkacak. Ve elbette Muhterem Ifian, hayatımızı daha karmaşık hale getirmek için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyor. Tüm olanlara rağmen."

"Donanma Komutanı'nın nerede olduğunu bilmiyorum." Seivarden, bir anlığına, çaresizce korkuya kapıldı. "Bana planlarını söylemedi çünkü..." Bu cümlenin sonunun açıkça belli olduğunu gösteren bir hareket yaptı. "Dürüst olmam gerekirse İdareci, *Kalr'ın Merhameti*'nin iki Kudret'e karşı ne yapabileceğinden emin değilim; anladığım kadarıyla sistemin dış tarafında da bir Kudret varmış, doğru mu? Şansımıza geçit yaratamıyormuş?"

İstasyon İdarecisi Celar haklı olduğunu işaret etti. "Bir de *Ilves'in Merhameti* var; şu an dış istasyonları denetliyor ve görünen o ki iletişim sıkıntıları yaşıyor."

"Böyle bir sıkıntı için ne kadar doğru bir zamanlama," diye belirtti Seivarden kuru kuru. "Eğer ben Anaander'ın konumunda olsaydım ilk yapacağım iş valinin konutundan

kaçacak bir yol bulmak olurdu. Yanına hiç kimseyi almıyorsunuz, değil mi?"

"Sadece *Atagaris'in Kudreti* giriyor."

"Ona götürülen şeyleri kontrol ediyorsunuz, değil mi?"

"İstasyon ediyor."

"Güzel. Yine de kaçmayı başarırsa o Kudretlerden biriyle istasyonu tehdit edeceğini tahmin ediyorum ve diğerini üçüncüyü daha yakına getirmesi için göndereceğini; geçit yaratmadığı için diğer türlü gelmesi haftalarca sürer. Bunu şu âna kadar yapmamış olmasına şaşırdığımı itiraf etmem gerek."

"Yalnız değilsiniz Teğmen. Bu konuda birçok söylenti vardı; *Gurat'ın Kudreti*'nin mekikle çarpıştığında bize söylenenden daha fazla zarar görmüş olabileceği hakkında."

Seivarden bunun mümkün olduğunu söyledi. "Ve sanırım *Atagaris'in Kudreti*'ne güvenmiyor. Donanma Komutanı, subaylarını ona geri vermeye çalıştı, biliyor musunuz? Ama görünen o ki Anaander araya girmiş ve subaylar *Gurat'ın Kudreti*'nde hâlâ dondurma kabinlerinde tutuluyorlarmış. *Atagaris'in Kudreti*'ni kontrol edebilmek için."

"Bunu bilmiyordum." İstasyon İdarecisi Celar kaşlarını çattı. "İstasyonda Hetnys'in bu duruma hiç memnun olmayacak arkadaşları var."

"Şüphesiz," dedi Seivarden, sakin bir şekilde. "Üçüncü Kudret'i buraya çektirmeme sebebi ne olursa olsun, Anaander kaçmayı başaramazsa kendini feda etmeye karar verme olasılığı orada kapalı kaldığı sürece artıyor. Bence İstasyon haklıydı, bunu yaparak sistemi Breq'in kumandasına bırakmış olacak. Ama aynı zamanda bunu ve o bedenin kendisinin sadece küçük bir parçası olduğunu bildiğinden sistemi, ele geçiren kişi için tamamen değersiz bir durumda bırakmanın en doğru seçenek olduğuna karar verebilir."

İstasyon İdarecisi Celar bir anlığına sessiz kaldı. "Ve siz Donanma Komutanı'nın nerede olduğunu ya da ne planladığını bilmiyorsunuz, öyle mi?"

"Öyle. Ama işlerin uzun süre bu şekilde devam edeceğini sanmıyorum."

O anda İstasyon ofis panelinden konuştu. "Tahmin ettiğinizden de çok haklısınız Teğmen. *Atagaris'in Kudreti* az önce istasyona ateş etti. Çarpmaya dokuz saat var. Bahçelere isabet edecek. Altbahçe'de çalışanların hepsine orayı boşaltmalarını ve alanı mümkün olduğunca iyi şekilde kapamalarını emrettim. Onayınız makbule geçer İstasyon İdarecisi."

"Elbette onaylıyorum," diye yanıtladı Celar yerinden kalkarak.

Seivarden, "Valinin konutundaki Mianaai'ı kesin öldürdün, değil mi İstasyon?" dedi.

"Deniyorum Teğmen," dedi İstasyon panelden. "Ama meydana bakan pencerenin oradaki bölme kapısını delmeyi başarmış gibi görünüyor. Bunu nasıl yaptığından emin değilim." Gemilerdeki ve istasyonlardaki bölme kapıları açıkça belli sebeplerden ötürü zarar vermesi oldukça zor şekilde yapılmıştı. "Çok büyük delikler değil ama odadaki havayı çekmeye çalıştığımda meydandan hava gelmesine yetiyor. Bu, Donanma Komutanı'nın Bahçelerde kullandığı görünmez silahı mı?"

"*Siktir*," dedi Seivarden ve kendisi de ayağa kalktı. "Kaç delik var?"

"Yirmi bir."

"Demek ki hâlâ altı mermisi var," dedi Seivarden.

"Ve," dedi İstasyon, "Anaander Mianaai onu havasız bırakmaya çalışmaktan vazgeçmemi talep etti, vazgeçmezsem *Atagaris'in Kudreti* tekrar ateş edecekmiş."

"Başka bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum İstasyon,"

dedi İstasyon İdarecisi Celar. Seivarden da ona hak verdiğini işaret etti. Çaresiz ve öfkeliydi –öfkesi daha çok kendine karşıydı– ama bunu dışavurmayı reddediyordu.

"Ayrıca *buranın yetkilisi her kimse onunla* görüşmek istiyor. Ofisine gelmesini söylüyor. On dakika içinde. Yoksa..."

"*Atagaris'in Kudreti* tekrar ateş edecek. Evet," diye tamamladı Seivarden. "Sanırım *buranın yetkilisi her kimse onunla* derken seni kastediyor İstasyon."

"Hükümdar Mianaai öyle düşünmüyor," dedi İstasyon. Ses tonunda bir şikayet ya da huysuzluk ifadesi olması imkânsızdı. "Yoksa doğrudan benimle konuşmayı talep ederdi. Ayrıca burada yetki sahibi olan kişi İstasyon İdarecisi Celar."

İstasyon İdarecisi Celar, Seivarden'a baktı. Yüzü ifadesizdi ama Güvenlik Amiri'nin ölümünü hatırladığı kesindi. Seivarden hiçbir şey söylemedi. Sonunda Celar, "Bu konuda fazla bir şansımız olduğunu sanmıyorum," dedi. "Teğmen, benimle gelir misiniz?"

"Eğer öyle arzu ederseniz gelirim İdareci. Ama eminim farkındasınızdır ki benim varlığım... yetkililerin kimin yanında yer aldığına dair bazı fikirler verecektir."

"Donanma Komutanı'nın buna bir itirazı olacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Seivarden. "Olmaz."

Meydanda İstasyon İdarecisi Celar'ın öngördüğü sıra oluşmaya başlamıştı. Muhterem Ifian ve onun emirindeki rahipler –sayıları bir önceki iş durdurma eylemindekilerin yarısından azdı– memnuniyetle oluşmakta olan sırayı izliyorlardı. İstasyon İdarecisi Celar ve Seivarden tapınak girişinin önünden geçerken Ifian oturduğu minderden kalktı. "İstasyon İdarecisi gerçeği öğrenmeyi talep ediyorum. İstas-

yonun sakinlerine gerçeği söylemekle *yükümlüsünüz* ama siz istediğinizi yapmamız için yalanlar yayıyorsunuz."

İstasyon İdarecisi Celar durdu, Seivarden de durdu. "Ne gibi yalanlar yayıyormuşum Muhterem?"

"Radch'ın Efendisi asla bu istasyona ateş açmaz. Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz. Meşru otoriteyi yok saymak için bu kadar ileriye gitmiş olmanız ve bu istasyonun sakinlerinin iyiliğini açıkça hiçe saymanız beni dehşete düşürüyor."

Seivarden muhtereme baktı. Dudakları aristokrat kibrinin mükemmel bir ifadesi halinde kıvrıldı ve İstasyon İdarecisi Celar'a, "İdareci ben sizin yerinizde olsam bu kişiye cevap verme lütfunu göstermezdim," dedi. Ve ne Ifian'ın cevabını ne de Celar'ın hareket etmesini bekleyerek tapınağa sırtını dönüp valinin konutuna doğru ilerlemeye başladı. Celar hiçbir şey söylemedi ama Seivarden'la birlikte o da döndü.

Anaander Mianaai sistem valisinin masasının arkasında, iki yanında birer *Atagaris'in Kudreti* bağılıyla ayakta duruyordu. "Bak sen," dedi İstasyon İdarecisi Celar'ın arkasında Seivarden'la içeriye girdiğini görünce, "Yetkili kimse onunla görüşmeyi talep ettim ve bununla karşılaştım. Çok ilginç."

"Yetkilinin İstasyon olduğunu kabul etmiyordunuz," diye karşılık verdi Celar. "Kimi kabul edeceğinizden emin değildik o yüzden size içlerinden seçebileceğiniz alternatifler sunmaya karar verdik."

"Benim ne kadar aptal olduğumu sandığınızdan emin değilim," dedi Anaander sakin ve keyfi yerindeymiş gibi görünen bir şekilde. "Ve Vatandaş Seivarden, bu işe dahil olman beni şaşırtmaya devam ediyor. Senin Radch'a ihanet edeceğini hiç düşünmezdim."

"Ben de aynısını senin için söyleyebilirim," dedi Seivarden. "Ama yaptıkların oldukça ikna ediciydi."

"O sensin, değil mi? *Toren'ın Adaleti*'ni ve *Kalr'ın Merhameti*'ni kontrol eden kişi. Ve artık Athoek İstasyonu'nu. Oldukça genç –ve eklemeliyim ki çok da istikrarlı olmayan– Teğmen Tisarwat, *Kalr'ın Merhameti*'nde bedenlerimden birinin olmadığı konusunda oldukça emindi."

Tisarwat'tan bahsedilmesi Seivarden'a bir tokat gibi çarptı. Yaşadığı şaşkınlık ve dehşeti yüzüne yansıtmamayı başaramadı. "Tisarwat!" Bir dolap döndüğünü fark etti ama bunun sadece ana hatlarını tahmin edebiliyordu. "O balık zekâlı iki yüzlü!"

Anaander Mianaai doğrudan bir kahkaha attı. "Senden daha çok korktuğu tek kişi o bağıl. Sözde kumandada olan kişi ama..." Bunun imkânsızlığını gösteren bir hareket yaptı. "Bence Teğmen Tisarwat başına dert açmaktan başka bir işe yaramıyor. Bir noktada zekâya benzer bir şeyleri vardı herhalde ki bir yönetim görevine gelebildi ama onları tekrar kazanabilmesi mümkün mü bunu sadece tanrılar bilir."

"Her neyse," dedi Seivarden hissetmediği bir soğukkanlılıkla, "ondan ne alabiliyorsan almakta özgürsün."

"Gayet makul," dedi Anaander. "Sonuçta bağıla burada kullanıldığı açıkça belli olan erişim kodlarını hiçbir koşul altında vermeyeceğimi bildiğimden İstasyon'un kontrolünün sende olduğunu varsaymalıyım. Bu sebepten de seni muhatap alacağım."

"Eğer bu konuda ısrarcıysan öyle yap," dedi Seivarden. "Ama ben sadece İstasyon'un temsilcisiyim."

Anaander inanmaz gözlerle baktı. "Şimdi olacakları söyleyeyim. Bir kez daha bu İstasyon'un kontrolünü ele geçiriyorum. Beni yine tehdit etmeye kalkarsanız *Atagaris'in Kudreti* istasyona tekrar ateş edecek. İlk atışı –bundan yaklaşık sekiz saat sonra çarpacak olan– sadece ciddiyetimi kanıtlamak içindi ve çoğunlukla istasyonun yaşanma-

yan alanlarına zarar verecek. Sonrasında gelenler o kadar tedbirli olmayacak. Fark ettim ki düşmanımın dayandığını yok etmek uğruna bu bedenimi feda etmek konusunda hiçbir çekincem yokmuş. Resmi haber bültenlerinin kontrolü Sistem Valisi Giarod aracılığıyla bende olacak. Bundan sonra haberlerde beklenmedik görüntüler yer almayacak. *Gurat'ın Kudreti* İstasyon Güvenliği görevine geri gelecek. İstasyon'un Merkezi Erişiminin kapısı açma çalışmalarına da devam edecek. Bunu durdurmaya yönelik herhangi bir şey olursa *Atagaris'in Kudreti* istasyona tekrar ateş edecek."

"İstasyon," dedi Seivarden sessizce, "Hükümdar Mianaai'ın yanında üç yapay zekâ çekirdeği bulunduğunu anlıyorsun, değil mi?" Bir buçuk metre yüksekliğindeki pürüzsüz ve koyu renkli yığın hâlâ Anaander'ın arkasındaki köşede duruyordu. "Hükümdar Mianaai Merkezi Erişimine girmeyi başardığı anda seni onlardan biriyle değiştirmesini engelleyen hiçbir şey olmayacak."

"Ne kastettiğinizi gerçekten anlamıyorum Teğmen," dedi İstasyon, Seivarden'ın kulağına. "Başka bir seçeneğimiz olduğunu düşünmüyorum."

Yüksek sesle Seivarden, "Bizden istediğini şeyler büyük imtiyazlar," dedi. "Karşılığında ne teklif ediyorsun? Elbette istasyonu ve içindeki herkesi yok etmeme iyiliğin hariç? Çünkü sen de bizim kadar iyi biliyorsun ki hiçbirimiz bunun olmasını istemiyoruz, aslına bakarsan buradaki herkes –ki buna sende dahilsin– bunun olmaması için biraz çaba sarf etmeye hazır. Yoksa bunu çoktan yapmış olurdun."

"Vendaai o kadar uzun süredir yok ki," diye karşılık verdi Anaander yarı güler şekilde, "onların ne kadar tahammül edilmez derecede ukala olduklarını unutmuşum."

"Hanemi doğru temsil ediyor olduğum için onur duydum," dedi Seivarden soğuk bir ifadeyle. "Ne teklif ediyorsun?"

Sessizlik oldu. Anaander bakışlarını Seivarden'dan İstasyon İdarecisi Celar'a kaydırdı ve geri döndürdü. "Dışarıya çıkma yasağını tekrar uygulamaya koymayacağım ve Altbahçe'nin tamirine izin vereceğim."

"Eğer *Atagaris'in Kudreti*'ne o füzeyi çarpmadan önce yok etmesini söyleseniz," dedi Seivarden soğukkanlılıkla, "tamiratlar çok daha kolay olur."

Anaander gülümsedi. "Bunu sadece koşulsuz ve tamamen teslim olursanız yaparım." Seivarden dudaklarını büktü.

"Eğer dışarıya çıkma yasağını uygulamaya koymazsanız," diye araya girdi İstasyon İdaresizi Celar, Seivarden talihsiz bir şeyler söyleyemeden, "ve Altbahçe'deki çalışmalar devam ederse *Gurat'ın Kudreti*'nin güvenliğe yardım etmesine gerek olmaz. Aslına bakarsanız, kısa süre önce de size bahsedildiği–" –bu konuyu açması oldukça cesur bir davranıştı– "ve son yaşananların gösterdiği gibi *Gurat'ın Kudreti*'nin yerel güvenlikle ilgili konulara dahil olması çözümden ziyade daha çok sorun yaratıyor."

Sessizlik oldu. Anaander istasyon idarecisinin sözlerini değerlendirdi. Sonunda dedi ki, "Ama geçen gün meydanda olan şey bir tarafa, oluşacak ilk sırada, iş durdurma eylemine dair en ufak bir *ipucunda Gurat'ın Kudreti* devreye girer."

"Bunu senin tarafındakilere söyle," dedi Seivarden. "Muhterem Ifian son haftalardaki ikinci iş durdurma eylemine başladı. Ve şu anda onun yüzünden birikmiş cenaze ve anlaşmalar sebebiyle bir sıra oluşuyor." Anaander hiçbir şey söylemedi. "Muhterem Ifian'ın Altbahçe'nin tamiratında senin emirlerinle karşı geldiğini varsayıyorum, doğru mu? Senin için çalışıyor, değil mi? Yani bu parçan için." Anaander'dan hâlâ herhangi bir cevap gelmedi. "İstasyon'u o arkanda duran yapay zekâ çekirdeklerinden biriyle değiştirmeyeceğinin güvencesini istiyoruz."

"Hayır," dedi Anaander açıkça. "Böyle bir güvence vermeyeceğim. Onlar için size teşekkür etmem gerekiyor, tahmin edersin ki. Nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Daha önce onları detaylı bir şekilde aradığıma ve burayı yeterince iyi bir şekilde gözlediğime inanıyordum ama belli ki bunlar gözümden kaçmış."

"Yani onlar senin değil mi?" diye sordu Seivarden. "Onların burada olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. Gerçi sanırım Muhterem Ifian'ın vardı ki Donanma Komutanı'nın Altbahçe'de yaptırdığı onarım çalışmalarını önlemek konusunda o kadar kararlıydı. Yapay zekâ çekirdeklerini gördüğümde tüm çabalarının onları bulmamızı engellemek için olduğunu düşünmüştüm. Ama sen de onların nerede olduğunu bilmediğini söylüyorsun. Ee, o zaman kime aitler?"

"Artık bana." Anaander bunu söylerken hafifçe gülümsedi. "Onlarla ne dilersem onu yapacağım. Ve eğer bağıl, çekirdeklerin Altbahçe'de olduğunu bilmiyorduysa neden orayla uğraştı?"

"Düzeltilmesi gereken bir yanlış gördü," dedi Seivarden. Sesinin titrememesini diliyordu. Şu âna kadar tamamen adrenalin ve açıkça belli bir zorunlulukla hareket etmişti fakat kaynaklarının sonuna geliyordu. "O böyle şeyler yapar. Son bir şey daha; bence son, sen ne dersin İstasyon?" İstasyon hiçbir şey söylemedi. İstasyon İdarecisi Celar da konuşmadı. "Halka açık bir şekilde, Bahçelere çarpacak olan füzenin sorumluluğunu üstleneceksin. Ve bu anlaşmanın koşulları ve sebepleri tüm resmi kanallardan yayınlanacak. Böylece İstasyon'u devredışı bırakıp sakinlerini istediğin gibi tehdit edebildiğinde ve onları vurmaya başladığında hepsi senin hain bir pislik olduğunu biliyor olacak, Radch bölgesindeki diğer herkes de." Sonlara doğru sesinin kontrolünün neredeyse kaybediyordu. Zorlukla yutkundu.

Zalim tam yirmi saniye boyunca sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Tüm bunlardan sonra bu beni öfkelendirmeyi başardı. Son üç bin yıldır vatandaşların menfaatine olmayacak herhangi bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun? Şu anda Radch bölgesinin güvende kalmasını sağlamak ve vatandaşlara zarar gelmesini engellemek için çaresizce çalışmaktan başka bir şey yaptığımı mı sanıyorsun? Ki buna bu istasyondaki vatandaşlar da dahil."

Seivarden öfkeli bir cevap vermek istedi ama çenesini tuttu. Eğer konuşursa hakimiyetini tamamen yitireceğinin farkındaydı. Konuşmak yerine nefes alışverişini düzenlemeye ve eşit aralıklarda soluk almaya odaklandı. İstasyon, ofisin panelinden dedi ki, "Donanma Komutanı Breq buraya geldiğinde sakinlerimin iyiliği için uğraştı. Siz buraya geldiğinizde onları öldürmeye başladınız. Sakinlerimi öldürülmekle tehdit etmeye devam ediyorsunuz."

Anaander, İstasyon'un söylediklerini duymamış gibi görünüyordu. "Erişim şifrelerini istiyorum." Bunu Seivarden'a söylemişti.

O da umursamadığını gösteren bir hareket yaptı. Nefes alışverişine odaklanmak onu birazcık da olsa sakinleştirmişti. En azından biraz kaygısızca konuşacak kadar. "Ben sadece *Nathtas'ın Kudreti*'nin kaptan erişimlerini biliyorum. O geminin bin yıldır ölü olduğu düşünülürse ne işine yarar bilmiyorum ama onları memnuniyetle verebilirim."

"Birileri İstasyon'un en üst seviye erişimlerini değiştirmiş. Birileri İstasyon'un Merkezi Erişimine girişi engellemiş."

"Bunları yapan ben değildim," dedi Seivarden. "Birkaç gün öncesine kadar istasyona ayak dahi basmamıştım." Tüm bu süre boyunca *Atagaris'in Kudreti* bağılları heykel gibi hareketsiz ve sessiz bir şekilde dikilmişlerdi. O gemi,

İstasyon'un erişimlerini kimin değiştirdiğini gayet iyi biliyordu. Ama hiçbir şey söylemedi.

Anaander bir süreliğine bunu değerlendirdi. "O zaman duyuruyu yapalım. Ve sonra, artık benim yetki alanımın dışında olmadığına göre Vatandaş Seivarden, sen ve ben İstasyon'un erişimleri ve *Toren'ın Adaleti*'nin bağılını kimin kontrol ettiğine yönelik soruları *Gurat'ın Kudreti*'nde konuşacağız."

Bu, Seivarden için bardağı taşıran son damlaydı. "Sen!" Parmağıyla doğrudan Anaander Mianaai'ı işaret etti, yaptığı Radchaailar için öfkeli ve kaba bir hareketti. "Onun *hakkında* dahi konuşmaya cüret etmemen gerekirken bir de bunları söylüyorsun. Adil olduğunu, münasip bir şekilde davrandığını ve vatandaşlarının menfaatlerini düşündüğünü söylemeye cüret mi ediyorsun? Kaç vatandaşın ölümüne neden oldun, sadece bu bedeninle ve sadece geçtiğimiz hafta içinde? Daha kaç tanesini öldüreceksin? Senin kendisiyle konuşma lütfunda bile bulunmadığın Athoek İstasyonu sakinlerine karşı seni yerin dibine sokacak kadar duyarlı. *Toren'ın Adaleti*, ondan geriye kalan o küçücük parça, onu muhatap kabul etmesen de senden daha iyi bir insan. Ah, Aatr'ın memeleri adına keşke o burada olsaydı!" Son sözler ağzından çıkarken neredeyse ağlayacaktı. "*O* senin İstasyon'a bu şekilde davranmana izin vermez. *O* kendi çıkarları için ya da bir anda ona rahatsızlık vermeye başladığı için insanları bir kenara atmaz. Üzerine bir de bunu yaparken erdemli davrandığını iddia etmeye hiç kalkışmaz. Ona bir kez daha *bağıl* diye hitap edersen yemin ederim o dilini koparır ya da bunu denerken ölürüm." Artık açık bir şekilde ağlıyordu, konuşmaya zar zor devam edebilecek haldeydi. Hıçkırarak kesik bir nefes aldı. "Spor salonuna gitmem lazım. Hayır. Sıhhiyeye gitmem lazım. İstasyon, o doktor görev başında mı?"

"Kısa süre sonra orada olabilir Teğmen," dedi İstasyon panelden.

İstasyon İdarecisi Celar, Anaander Mianaai'ın şaşkına dönmüş bakışları karşısında, "Teğmen Seivarden hasta," dedi. Sesine onaylamadığını gösteren bir ton eklemeyi başarmıştı. "Hemen Sıhhiyeye gitmeli. Her ne tartışmanız gerekiyorsa onun iyileşmesini beklemek zorunda. Duyuruyu ben sizinle birlikte yaparım Hükümdar Mianaai ve sonrasında İstasyon'la benim yapacak bir sürü işimiz var."

Anaander Mianaai inanmaz bir ifadeyle, "Hasta mı?" diye sordu.

"Teğmen bugün işinden kendi isteğine bağlı şekilde izinliydi," dedi İstasyon. "Dinlenmesi gerekiyordu. Doktor benim Teğmen'in durumuyla ilgili gönderdiğim rapor karşısında çok endişelendi ve ona bir haftalık rapor vererek acilen, gerekirse Güvenliğin eşliğinde Sıhhiyeye götürülmesini emretti. *Sizin* bu tarz durumlarda ne yaptığınızdan emin değilim burada doktorlardan gelen emirleri oldukça ciddiye alırız."

Ve *Kalr'ın Merhameti* tam o anda evrene döndü.

17

Athoek'ın güneşini gördüğümüz anda *Kalr'ın Merhameti* Tisarwat ve Seivarden'ı bulmaya çalıştı. Tisarwat'ı bulamadı. Seivarden'ı sistem valisinin ofisinde dikilmiş çaresiz ve öfkeli bir şekilde ağlarken buldu; yanında İstasyon İdarecisi Celar, karşısındaki Vali Giarod'un masasının arkasında ise, "*Gurat'ın Kudreti*'nde son derece başarılı bir doktor var," diyen Anaander Mianaai vardı.

Harici arşivleri buldu. İçlerindeki veriyi aldı ve Kumandada otururken onları bana baş döndürücü derecede sıkıştırılmış anlar şeklinde gösterdi: görüntüler, sesler, duygular. Neredeyse anlayamayacağım kadar hızlıydı. Ama ana hatlarını yakaladım: *Atagaris'in Kudreti* İstasyon'a ateş etmişti ve füze sekiz saat içinde Bahçelere çarpacaktı; Tisarwat'la Dokuz, *Gurat'ın Kudreti*'ndeydi ve haklarında daha fazla bir şey bilmiyorduk; Seivarden, Anaander Mianaai'ı öldürmeyi başaramadığı gibi Presger silahını da kaybetmişti. Ama Seivarden hâlâ hayattaydı; İki'yle Dört de öylelerdi ve şu anda Bahçeler ve Altbahçe çevresindeki bölme kapılarını güçlendiren bir acil durum ekibine dahildiler.

Sistem valisinin ofisinde İstasyon İdarecisi Celar, Anaander Mianaai'a, "Buradaki doktor, Teğmen Seivarden'ın tıbbi geçmişi hakkında bilgi sahibi. Eminim teğmenin bir şekilde buradan kaçabileceğini düşünmüyorsunuzdur, değil mi?"

Seivarden hıçkırarak bir nefes daha aldı. Eldivenleri elle-

rinden birinin tersiyle gözlerini sildi. "Siktir git," dedi. Sonra tekrarladı, "*Siktir git*. İstediğin her şeye sahipsin. Benden alabileceğin başka hiçbir şey yok çünkü benim elimde bir şey yok."

"*Toren'ın Adaleti*'ne sahip değilim," dedi Anaander.

"Bu, bizzat senin suçun, öyle değil mi?" diye karşılık verdi Seivarden. "Seninle işim bitti. Ben Sıhhiyeye gidiyorum." Döndü ve ofisten çıktı.

"*Sfen*," dedim oturmaya devam ederek, hâlâ Gemi'nin gönderdiği arşivlerden gelen verileri izlediğim için dikkatim biraz dağınıktı. "Tam olarak neredesin?"

"Yatağımdayım," diye yanıtladı *Sfen*, *Kalr'ın Merhameti* sözlerini kulağıma gönderdi. "Başka nerede olacağım?"

"*Atagaris Kudreti* İstasyon'a ateş açmış. Gaspçı, Athoek İstasyonu'nu başka bir yapay zekâ çekirdeğiyle değiştirmeyi planlıyor ve kimse onun neredeyse tüm istasyonu yok etmesini engelleyecek bir şey yapamıyor. Neredesin? Yardım edebilecek kadar yakında mısın?" Muhtemelen yakında dahi olsa *Sfen*'in yapabileceği bir şey yoktu ama Anaander'ın bunu bilmesi gerekmiyordu. *Sfen* hiçbir şey yapamasa bile korkutucu *görünebilirdi*.

"Bana zaman kazandırabilir misin Kuzen?" diye cevap geldi *Sfen*'den. "Belki birkaç yıl kadar?"

"Gemi," dedim *Sfen*'e cevap vermeden, "*Ilves'ın Merhameti*'ne taraf seçme zamanının geldiğini söyle. Onun ve kaptanının artık bundan kaçamayacaklarını bilmelerini sağla." *Ilves'ın Merhameti*'nin yapacağı ya da yapmayacağı her şey artık bir seçimdi; o ve kaptanı istese de istemese de.

Gemi kulağıma, "Ya Hükümdar Mianaai'ın tarafını tercih ederse?" dedi.

"Ya etmezse?" diye sordum. "Zalimin İstasyon'a yapmayı planladığı şeyi söylemeyi unutma. Elinde iki tane daha

yapay zekâ çekirdeği olduğunu da belirt." *Atagaris'in Kudreti* bunu zaten düşünmüş olmalıydı. "Aynısını Donanma Komutanı Uemi ve Hrad donanmasına da gönder." Tam bir geçit uzaktalardı. Ve muhtemelen şu anda Anaander'ın buradaki varlığının Tstur Konağı'nı zayıflatacağını umarak oraya gitmişlerdi. Yine de.

Ilves'ın Merhameti'ne gönderdiğimiz mesajın ulaşması bir saat sürecekti. Eğer cevap verirse, o cevabın gelmesi bir saat daha alacaktı. Cevap gelirse dahi bu yararımıza olmayabilirdi. Hrad donanmasının mesajımızı alması ise saatler sürecekti ve bize en iyi ihtimalle günlerce uzaklıktalardı. Yapabileceğimiz en iyi şey kendimizden başka güvenebileceğimiz biri yokmuş gibi hareket etmekti.

Ah keşke gemi olduğum zamanlarda olsaydık. Yapacağım askeri sonuçları olan her hareketin koca bir donanma ile birlikte yapıldığı günlerde; öyle sıradan donanmalar da değil, hayır, sadece üç dört Merhamet ve belki bir Kudret'in olduğu donanmalar değil. Düzinelerce geminin arasında binlerce beden taşıyan tek bir tanesiydim. *Toren'ın Adaleti* olarak tek başıma ben dahi Athoek İstasyonu'nu neredeyse hiç çaba sarf etmeden yenebilir ve işgal edebilirdim. Düşününce o günlerde daha kolay olmasının sebeplerinden biri de kimi ve kaç kişi öldürdüğümün bir önemi olmamasıydı. Yine de, ben (yani uzun zaman önce yok olan *Toren'ın Adaleti*) saatler içinde orayı ele geçirebilirdim, hem de çok az kişinin ölümüne sebep olarak.

Şimdi elimde sadece kendim, *Kalr'ın Merhameti* ve onun mürettebatı vardı. Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum; *Gurat'ın Kudreti*'nin Athoek İstasyonu'nun Merkezi Erişimine bir önceki girme çabasının nasıl sonuç verdiğini bilmiyordum. İstasyon onları durdurmadan önce birkaç gün çalışmışlardı. O yüzden muhtemelen çok zamanım

yoktu. En fazla birkaç günüm vardı. Muhtemelen çok daha az. Ayrıca Bahçelere çarpacak olan füze vardı. Büyük ihtimalle kimsenin ölümüne yol açmayacak olsa da çok büyük zarara sebep olacaktı.

"Neden?" diye sordum yüksek sesle, "Zalim buraya neden geldi?"

Kumandadaki koltuğumun yanında ayakta duran Amaat Bir, "Komutanım?" dedi. Şaşırmıştı.

"Neden başka bir yere gitmedi de buraya geldi? Neden Tstur Konağı'nın elinde tutabileceğinden bile emin olmadan buraya geldi?" Çünkü bu Anaander Omaugh'dan gelmemişti ve diğer her yer buraya çok uzaktı. "Ne arıyor?" *Size çok kızgın*, demişti Teğmen Tisarwat.

"Sizi arıyor Donanma Komutanı," dedi arkamdaki panelin başında duran Amaat Dokuz. *Kalr'ın Merhameti* adına konuşuyordu.

"Ve pazarlığa açık olduğunu biliyoruz, en azından bir yere kadar." Hâlâ vatandaşların iyiliğini istediğine inanıyordu. "Bence istasyonu tamamen yok etmekten ya da ona çok büyük zarar vermekten kaçınmayı içten bir şekilde istiyor. İlk olarak istasyonu kaybetmek Athoek'ı bir üs olarak kullanmasını zorlaştırır." Kaynakları yüzeyden alabilecek olsa da istasyonu kaybetmek durumu oldukça sorunlu hale getirirdi. "Sonra burada bir sürü gemi var. Gezegende bir sürü insan. *Ilves'ın Merhameti*." Hiçbirimiz *Ilves'ın Merhameti*'nin ya da onun kaptanının bu yaşananlar hakkında ne düşündüğünü bilmiyorduk. "Hayır, izleyen çok fazla insan var. Ve burada vatandaşlardan bahsediyoruz. Eğer Athoek İstasyonu'nu parçalarsa ya da *Gurat'ın Kudreti*'nin onu yakıp kül etmesini sağlarsa bunu herkes bilecek. Bunun olmasını istemez. Ama *istediği* şey–" –Athoek İstasyonu'nu tamamen ele geçirmek haricinde– "bizim ona verebileceğimiz bir şey."

"Hayır," dedi Amaat Dokuz. Gemi'nin gözünün önüne getirdiği sözcükleri okuyordu. Gerilmişti. Gemi'nin anladığı şeyi henüz anlayamamıştı. "Hayır Donanma Komutanı, buna izin veremem."

"Gemi, Athoek İstasyonu kendisini elinden geldiğince savundu. Durum düşünüldüğünde mükemmel bir iş çıkardı. Ama artık seçeneği kalmadı. Ve Zalim, Merkezi Erişimine girmeyi başardığı anda İstasyon'u o yapay zekâ çekirdeklerinden biriyle değiştirmeye başlayacak, o zaman ne olacağını düşünüyorsun?" Toplu bir katliam olmayacaktı, hayır. Anaander elinden geldiğince bundan kaçınmaya çalışacaktı. Ama eninde sonunda durum aynı kapıya çıkacaktı. "Burada oturup İstasyon'un ölmesini mi izleyeceğiz?"

"Herhangi bir anlaşmaya sadık kalmayacaktır," dedi Amaat Dokuz. Yani Gemi. "Sizi ele geçirdiği anda..." –Amaat Dokuz da sonunda kastettiği şey fark etti– "İstasyon'a ne isterse yapacak."

"Belki," diyerek onayladım. "Ama bu, bize zaman kazandırabilir." Bir anlamı olmasa da.

"Kim geliyor ki?" diye sordu Gemi, Amaat Dokuz'un ağzından konuşmaya devam ederek. "*Sfen* mi? Hem iki yıl sonra buraya vardığında ne yapabilecek? Yoksa Hrad donanmasının gelmesini mi umuyorsunuz?"

"Hayır," dedim, "Bir süreliğine Tstur Konağı'nda kalacaklarına eminim. Ama *bir şeyler* yapmamız gerek. Daha iyi bir fikrin var mı?"

Sessizlik oldu. Sonra, "Sizi öldürür," dedi.

"Er ya da geç," diye onayladım. "Ama benden alabileceğini düşündüğü tüm bilgiyi almadan öldürmez. Ve yanında bir sorgu yargıcı da yok." Olmadığından oldukça emindim; eğer olsaydı Tisarwat'la o şekilde konuşmazdı. Ayrıca İstasyon'un sorgu yargıçlarına güvenebileceğini düşünme-

diği de açıktı. "Benim bağıl implantlarımı kullanmaya çalışacaktır ama gitmeden önce bunu onun için zorlaştırabiliriz." Ve zaman kazanabiliriz.

"Hayır," dedi Gemi. Yani Amaat Dokuz. "Sizi *Gurat'ın Kudreti*'nin bir bağılı yapıp her şeye sahip olabilir."

"Yapmaz. Defalarca erişimleri bir bağıla vereceğini zannetmediğini söyledi ama ya onlara sahipsem? Onların *Gurat'ın Kudreti*'nin eline geçmesini istemez. Hem ya beni bir bağıl olarak almak onun bozulmasına neden olursa? Hayır, beni doğrudan öldürür. Ama bu olana kadar birkaç gün kazanabiliriz. Belki daha da fazla. Hem birkaç günde neler olabileceğini kim bilir?"

Sessizlik oldu. Amaat Bir ve Amaat Dokuz durmuş bana bakıyorlardı. Dehşete düşmüşlerdi. Az önce duyduklarına inanamıyorlardı.

"Böyle davranma Amaat," dedim. "Ben tek bir askerim. Tam bile sayılmam. Athoek İstasyonu'na karşı ne önemim var ki?" Ayrıca bundan çok daha ümitsiz durumlarda hayatta kalmıştım. Yine de, bir gün –belki bugün– kalamayacaktım.

"Onu asla affetmeyeceğim," dedi Amaat Dokuz. Yani *Kalr'ın Merhameti*.

"Ben hiç affetmedim," diye karşılık verdim.

Kalr Beş'in elinden geldiğince lekesiz ve mükemmel hale getirdiği kahverengi ve siyah üniformamla Kumandada otururken Anaander Mianaai'a mesaj gönderdim. Teğmen Awn'ın anı broşu olan küçük altın yuvarlak yakamda asılıydı. Tercüman Dlique'inkini takmamıştım. Yüksek sesle, "Zalim. Anladığım kadarıyla istediğin her şeye sahipsin, tek bir şey hariç," dedim.

Görüntünün olmadığı sadece ses olarak gelen cevabı beş

dakika boyunca bekledim. "Çok komik. Bunca zamandır burada mıydın?"

"Sadece yarım saat kadardır." Gülümsemekle uğraşmadım. "Ee, benimle konuşacak mısın? Teğmenlerimden birinin işleri yürütüyormuş gibi görünmesine ve benim adıma konuşmasına gerek olmayacak, değil mi?"

"Amaat aşkına hayır," diye cevap geldi. "Şu âna kadar konuştuğum tüm teğmenlerin istikrarsızdı ve sürekli saçmalıyorlardı. Onlara ne yapıyorsun?"

"Değişik bir şey yapmıyorum." Kalrlarımdan birinin uzattığı fincana uzandım. Beş'in sadece çok ciddi durumlarda çıkardığı paha biçilmez beyaz porselenlerden biriydi. Anaander'ın bunu fark edeceğinden emin değildim ama belli ki fark edebileceğini düşünmek Beş'e bir tatmin sağlamıştı. "Askeri Yönetimin verdikleriyle idare etmek zorundayım. Gerçi Vendaailar hiçbir zaman olduklarını sandıkları kadar güvenilir değillerdi. Vendaai'dan bahsetmişken. Teğmen Seivarden ve askerlerini geri alacağım. Mümkünse zarar görmemiş şekilde."

"Geri alacaksın, öyle mi?"

"Alacağım."

"Peki, Teğmen Tisarwat'ı da alacak mısın?"

"Amaat aşkına, hayır." Sesim duygusuzdu. Tam olarak bağıl ifadesizliğinde değildi. "Onunla iyi eğlenceler dilerim. Bir an için ağlamayı bırakabilirse bir şeyler yapmasını sağlayabilirsin."

"Dediler ki, o duygusal bir travma geçirmiş ve bunun için ilaç kullanması gerekiyormuş. Ayrıca gemi doktorunun uygulayabileceğinden daha fazla terapiye ihtiyacı varmış. Öyle insanlar yönetici görevleri bir yana askeriyeye dahi atanmıyor. Bunun seninle birlikte görev yapmasından kaynakladığı sonucuna varmakta başka seçeneğim yok."

"Çok mümkün," diyerek onayladım. "Ama dediğim gibi Teğmen Seivarden ve askerlerini geri alacağım. Ayrıca."

"Ayrıca?"

"Ayrıca Athoek İstasyonu'nu öldürme çabalarından vazgeçeceksin."

"Öldürmek!" Duraksadı. "Athoek İstasyonu benim ve onunla ne dilersem yapabilirim. Ayrıca şu an düzgün çalışmıyor."

"Söylediklerinin hiçbiri doğru değil. Ama seninle tartışmayacağım." Zarif porselen fincandaki çayımdan bir yudum aldım. "Teğmen Seivarden ile askerlerini geri ver ve Athoek İstasyonu'nu yeni bir yapay zekâ çekirdeğiyle değiştirme planlarından vazgeç; ben de teslim olayım. Sadece ben. *Kalr'ın Merhameti*'ni senin eline vermek gibi bir niyetim yok."

Otuz saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra, "Ne gibi bir oyun oynuyorsun?"

"Oyun oynamıyorum. Elbette Athoek İstasyonu'yla yaptığın anlaşmadaki koşulların bunda da geçerli olmasını bir oyun olarak görmezsen: anlaşmanın koşulları resmi haber bültenlerinde yayınlanacak. Böylece –Teğmen Seivarden nasıl demişti?– İstasyon'u devredışı bırakıp sakinlerini istediğin gibi tehdit edebildiğinde ve onları vurmaya başladığında hepsi senin hain bir pislik olduğunu biliyor olacak, Radch bölgesindeki diğer herkes de. Ah, bir de İstasyon'la yaptığın anlaşmanın koşullarına da sadık kalmanı bekliyorum." Sessizlik oldu. "Suratını asma. Athoek İstasyonu, sakinlerini tehdit etmediğin sürece sana yardımcı olmaktan memnun olduğunu söylemişti. Artık onu öldürmeye çalıştığını bildiğinden bu durum değişebilir ama bunun tek suçlusu sensin. Eminim sakinlerine düzgün davranmayı başarabilirsen Athoek İstasyonu bu sistemde kaynaklarına erişebileceğin

yaşanılır bir gezegene sahip, kullanılabilir durumda bir üs konumunda olmayı kabul edecektir. Ayrıca elbette ben de elinde olacağım."

"Silah nereden geldi?"

Gülümsedim ve çayımdan bir yudum daha aldım.

"Kimsin sen gerçekten?"

"*Toren'ın Adaleti* Esk Bir On Dokuz'um," dedim. "Başka kim olacağım?"

"Sana inandığımı sanmıyorum."

Boş fincanı Kalrlardan birine uzattım. "*Gurat'ın Kudreti*'ne Athoek İstasyonu'nun Merkezi Erişimine girmeye çalışmaktan vazgeçmesini emret, anlaşmamızın koşullarını duyur ve ben istasyona geleyim. Benden istediğin bilgiyi almaya çalışmakta özgür ol."

"Hayır. Sanmıyorum."

Umursamadığımı gösteren bir hareket yaptım. "Peki. Hoşça kal."

"Artık nerede olduğumuzu biliyorlar," dedi Kalr On Üç arkamdaki panelin başından.

"Biliyorlar," diye onayladım. "Ve bize saldırmaya çalışacak kadar aptal olabilirler. Ama olacaklarını sanmıyorum. *Ilves'ın Merhameti*'nin ne yapacağı hâlâ bilinmiyor ve eğer *Atagaris'in Kudreti* bize saldırmak için hareket ederse *Gurat'ın Kudreti*'ni savunmasız bırakacak. O hâlâ istasyonunun iskelesinde." Gerçi bildiğim kadarıyla Tisarwat da hâlâ *Gurat'ın Kudreti*'ndeydi. "Ve onun bize belli ettiklerinden daha çok zarar görmüş olduğuna inanmaya başladım." Tstur Konağı'ndaki savaş yüzünden sisteme hasarlı bir şekilde gelmiş ve yolcu mekiğiyle çarpışması durumu daha da kötüleştirmiş olabilirdi. "Zalim şu an öfkeli ve şüpheci ama yakında bu anlaşmanın kendi çıkarına olduğunu görecek." Ve Athoek İstasyonu güvende olacak. Umarım.

Bir saat sonra Zalim mesaj gönderdi. Duyuruyu yapacaktı. *Gurat'ın Kudreti,* Merkezi Erişimin çevresindeki koridorlardan çekilecek, Athoek İstasyonu güvende ve zarar görmemiş olduğunu onaylayacaktı. Seivarden'la Amaatları iskelede benimle buluşacak ve beni götüren mekiğe bineceklerdi. Tek başıma ve silahsız olarak gidecektim.

Sıhhiyeye gittim. Doktor tam bir dakika boyunca kendini benimle konuşmaya ikna edemedi. Bir yatağın kenarına oturup bekledim. Sonunda, "Hâlâ şarkı mı söylüyorsunuz, şu an bile mi?" dedi. Kızgın ve bıkkındı.

"İstersen susabilirim."

"Hayır," dedi, usanmış bir şekilde iç çekerek. "Öylesi daha kötü olur. Sizi *Gurat'ın Kudreti*'nin bir bağılı yapma ihtimallerinin düşük olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Ve niye böyle düşündüğünüzü anlıyorum. Ama eğer yanlıyorsanız, bunu yapmakta tereddüt etmezler. Sizi bir insan olarak görmüyorlar."

"Kumandada bahsetmemiş olsam da bunu yapmayacaklarını düşünmemin bir sebebi daha var. Eğer Seivarden, İstasyon'un erişimlerine sahip değilse ve Tisarwat..."

"Bu da diğer konu," diye araya girdi Doktor.

"Ve eğer Tisarwat erişimlere sahip değilse, ki belli ki o buna inanıyor," diye devam ettim, "o zaman erişimler kimde? Muhtemelen bende. Tahminimce benim kendim olmadığımdan şüphelenmeye başladı; Omaugh'daki Anaander tarafından işgal edildiğimden. *Gurat'ın Kudreti*'nin düşmanın parçasıyla bu kadar samimi bir ilişkiye girmesini istemeyebilir."

"Ve sizden istediğini elde ettiği anda komutanım, Teğmen Tisarwat'ın işi bitecek." Durum Teğmen Tisarwat'ın işinin bitmesinden de kötüydü; Tstur Anaander, Omaugh'a karşı hareket etmeye karar verirse Tisarwat'ın sahip oldu-

ğu bilgileri kullanabilirdi. Eğer Omaugh Anaander Tstur Konağı'nı halihazırda ele geçirmediyse.

Hepsi bir kumardı. Yaptığım şey kehanetlerin hepsini, parçaların nereye düşeceğinden habersiz bir şekilde havaya atmaktı. "Evet," diyerek onayladım. "Ama *Gurat'ın Kudreti*'ne gitme amacını gerçekleştiremezse de işi bitecek. Ve ona ne kadar çok zaman tanırsak o kadar iyi."

"Gemi bundan dolayı çok mutsuz."

"Ama Gemi bunu niye yaptığımı anlıyor. Sen de anlıyorsun. Ve işimiz bittikten sonra da istediğin gibi mutsuz olmaya devam edebilirsin. Yani. Beni bu gemiye ilk geldiğimde nasıl bulduysan o hale getir."

Bahsedilen implantları çıkarmaya gerek yoktu, sadece etkisiz hale getirmemiz yeterliydi. Doktor'un işlemi başlatması bir saat kadar sürdü; gerisi birkaç gün içinde kendi kendine olacaktı. "Tamam," dedi işi bittiğinde, sert bir şekilde kaşlarını çatarak. Ve daha başka bir şey söyleyemedi.

"Şansımın daha az olduğu durumlardan kurtuldum," dedim ona.

"Bir gün kurtulamayacaksınız," dedi.

"Bu hepimiz için geçerli," dedim. "Eğer mümkün olursa döneceğim. Eğer dönemezsem..." Bir avuç dolusu kehaneti havaya atıyormuş gibi yaptım.

Yine konuşamadığını gördüm; o anda hâlâ görebiliyordum. Şu anda onu görmemi istemediğini fark ettim. Kayarak yataktan indim ve daha fazlasından hoşlanmayacağını bilerek elimi omzuna koydum, sadece bir anlığına ve sonra onu kendi başına bıraktım.

Kalr Beş kamaramdaydı. Sanki birkaç günlüğüne istasyonu ziyarete gidecekmişim gibi eşyalarımı topluyordu. "Affını-

za sığınıyorum komutanım," dedi içeriye girdiğimde, "*yalnız* demek yanınızda bir hizmetçiniz olmayacağı anlamına gelmez. Üniformanızla ilgilenecek biri olmadan istasyona gidemezsiniz. Ya da eşyalarınızı taşıyacak. Hükümdar Mianaai bunu bekliyor olamaz."

"Beş," dedim sonra ekledim, "Ettan." Bu, onun sadece bir kez kullandığım ve kişisel bir dehşet yaşamasına neden olan ismiydi. "Burada kalman gerekiyor. Burada kalman ve iyi olman lazım."

"Bunun nasıl olacağını bilemiyorum komutanım."

"Yanıma eşya almamın bir anlamı yok." Anlamaz gözlerle bana baktı. Belki de anlamayı reddediyordu. Hayır, Gemi bana ağlamamak için oldukça çaba sarf ettiğini gösterdi. "Bak," dedim, "bana Itran heykelciğini ver. Köşedekini değil." Zambaktan Gelen, EskVar ve Amaat'la Toren heykelcikleriyle birlikte kamaramın köşesindeki nişte duruyordu. "Çantamdakini."

"Emredersiniz komutanım." Bir elinde bıçak, diğerinde mücevherlerle kaplı bir insan kafası olan Zambaktan Gelen, Kalrlarım için iğrenseler de büyüsüne kapıldıkları bir şeydi. Diğer Itran heykelciğini yanlarında hiç açmamıştım ama elbette varlığından haberdarlardı. Beş onun içinde olduğu sandığı açtı ve beş santimetre çapında, bir buçuk santimetre yüksekliğindeki altın diski çıkardı. Diski ondan olarak mekanizmasını çalıştırdım; açıldı ve ortasından bir şekil çıktı. Şekil kısa bir pantolon ve mücevherden yapılma küçük çiçeklerden bir gerdanlık hariç çıplaktı. Dört elinden birinde ilahi bir sakinlikle gülümseyen ve heykelin çıplak ayaklarına mücevherden kan damlatan bir kafa tutuyordu. Diğer iki elinden birinde bir bıçak, diğerinde ise bir top vardı. Dördüncü eli kolunu boydan boya kaplayan silindir zırh hariç boştu.

"Komutanım!" Beş'in şaşkınlığı neredeyse yüzünden okunabilecekti. "Bu sizsiniz."

"Bu, Itran azizi Güneş gibi Parlayan Yedi Muhteşem Gerçek heykelciği. Kafayı görüyor musun?" Merkezde Yedi Muhteşem Gerçek'in kafasının olduğu açıkça belliydi ve Itran Tetrarşisi'ndeki kimse heykelciğin asıl nesnesinin ne olduğuna dair şüphe duymazdı. Ama Tetrarşi'nin dışında, gözler ister istemez ayakta duran şekle kayıyordu. Tetrarşi'nin dışında beni de görmeyen hiç kimse bunu görmemişti. "Bu Itran Tetrarşisi'nde bu oldukça değerli. Bunlardan çok fazla yapılmamış ve bunun tabanında azizin derisinden bir parça var. Bunu benim için güvende tutar mısın?" Duygusal değeri olan çok fazla eşyam yoktu ama bu onlardan biriydi. Teğmen Awn'ın anı broşu da onlardandı ama ondan ayrılamazdım.

"Komutanım," dedi Beş, "Vatandaş Uran'a verdiğiniz kolye. Ve Bahçıvan Basnaaid'e verdiğiniz o... diş kutusu."

"Evet," diyerek onayladım. "Onlar burada küçük halini gördüğün şeyin asılları." Güneş gibi Parlayan Yedi Muhteşem Gerçek'i sevmezdim. Kendisinin önemli olduğundan çok emindi. Kendisi dışındakilere karşı çok merhamet göstermezdi. Ama inandığı şey için kendisini feda etmesinin istendiği an geldiğinde, kaçma fırsatı olmasına rağmen kaçmamıştı. Seçimini oradaki herkesten iyi anlayacağımı düşünmüştü. Görünen o ki haklıydı ama varsaydığı nedenlerden ötürü değil. Düğmeye tekrar bastım ve heykelcik kapandı. "Bunu benim için güvende tutman lazım." Çekingen çekingen diski aldı. "Ayrıca porselenlere kimse senin kadar iyi bakamaz. Ben yanıma eski mine işli takımımı alacağım, onun gitmesine sevineceğini biliyorum."

Kaşlarını çattı ve sonra dönüp hiçbir özür ya da açıklama olmaksızın odadan çıktı. Nedenini Gemi'ye sormama gerek yoktu.

Sfen dışarıdaki koridordaydı. Yanından geçen Beş'e ilgisiz gözlerle baktı sonra bana, "Kuzen!" dedi. "Beni de yanında götür! En son inanılmaz derecede aptalca bir şey yaptığında bu, göz alıcı biçimde sonuçlandı. Bu seferkine ben de dahil olmak istiyorum. Ya da en azından bana Gaspçı'nın yüzüne tükürme fırsatı ver. Sadece bir kez! İstersen sana bunun için yalvarırım."

"Yalnız başıma gitmem gerek Kuzen."

"Öyle de olacak. Ben sayılmam, değil mi? Ben sadece bir şeyim."

Koridorum daha ilerisinden bir ses geldi. "Bu duyduğum şey de ne?" Tercüman Zeiat kapının eşiğine geldi. "İstasyona mı gidiyorsunuz Donanma Komutanı? Mükemmel! Ben de sizinle geleceğim."

"Tercüman," dedim kamaramın ortasında durmaya devam ederek, elim Güneş gibi Parlayan Yedi Muhteşem Gerçek'i Kalr Beş'e uzattığım için hâlâ hafifçe havadaydı, "bir savaşın içindeyiz. İstasyondaki durum şu an oldukça karışık."

"Ah!" Anladığı ve bir şeylerin farkına vardığı yüzünden belli oluyordu. "Doğru, bir savaş olduğundan bahsetmiştiniz. Yanlış hatırlamıyorsam oldukça rahatsızlık vericiydi. Ama biliyorsunuz ki balık sosumuz bitti. Ve daha önce bir savaş gördüğümü sanmıyorum!"

"Ben de gidiyorum," dedi *Sfen*.

"Mükemmel!" diye karşılık verdi Tercüman Zeiat. "Gidip toplanayım."

Mekiğim ayrılır ayrılmaz Teğmen Ekalu istasyona mesaj gönderdi. "Ben, şu an *Kalr'ın Merhameti*'nin kumandasında olan Teğmen Ekalu. Donanma Komutanı yola çıktı. Bilginiz olsun, üç dakika içerisinde şu anda Athoek İstasyonu'na

doğru yol almakta olan füzeyi engelleme çalışmalarına başlayacağız ve sonra bu yörüngeye geri döneceğiz. Hareketimize karşı yapılacak düşmanca bir davranış hoş karşılanmayacaktır." Ve cevabı beklemeden geçide girdi. *Kalr'ın Merhameti* füzenin yoluna çıkacak, geniş bir geçit açarak onun evrenden çıkıp herhangi bir şeye zarar vermeden gitmesini sağlayacaktı.

Gemi'nin yokluğundan dolayı mutluydum. Doktor'un bir saat önce yaptıkları etkisini göstermeye başlamış, son haftalarda oldukça alıştığım, Gemi'den geçici olarak ayrı kalsam bile er ya da geç döneceğini bildiğim (belki de umduğum demek daha doğru olur) bağlantılar ve hisler parça parça kaybolmaya başlamıştı.

Sfen pilot koltuğunda oturduğum yere geldi ve yanımdaki koltuğa yerleşti. "Tarzın hoşuma gidiyor Kuzen. Gerçekten keşke daha erken tanışsaymışız diyorum. Bilseydim sen gelir gelmez kendimi tanıtırdım. Ee. Bu seferki planın ne?"

"Planım," dedi bir bağıl gibi ifadesiz bir sesle, "Athoek İstasyonu'nun öldürülmesini engellemek."

"Ne, o kadar mı?"

"O kadar Kuzen."

"Hım. Peki. Bu çok umut vaat etmiyor. Ama bir önceki planın da etmiyordu. Hiçbir şey olmasa da Gaspçı'nın Tercüman Zeiat'a vereceği tepkinin eğlenceli olacağını söyleyebilirim." Tercüman iki sıra gerideki bir koltuktaydı. "Sanırım kimse Gaspçı'ya ondan bahsetmemiş, bu doğru mu?"

"Öyle görünüyor."

"Hah," diye karşılık verdi *Sfen*, belli ki bu durum hoşuna gitmişti. "O zaman, çok güzel olacak."

"Olmayabilir," dedim. "Gaspçı'nın bu parçası bölünmesinin sebebinin Presgerler olduğuna inanıyor. Bu Anaander, tercümanın varlığının bunu kanıtladığını düşünebilir."

"Gittikçe daha da güzelleşiyor! Ayrıca haklı da olabilir. Hayır," –buna karşı çıkacağımı tahmin etti– "Presgerlerin onu ya da imparatorluğunu yok etmeye çalışmaları hakkında değil. O her zamanki ukalalığından başka bir şey değil. Niye umurlarında olsun ki? Ama Presgerlerle karşılaşmak. Onları yenemeyeceğini veya yok edemeyeceğini ama Presgerlerin *onu* hiç düşünmeden yok edebileceğinin farkına varmak. İki bin yılını evrendeki en üstün güce sahip yaratık olduğunu düşünerek geçirdikten sonra bu, oldukça rahatsız edici bir şok olmuştur. Gerçekten, böyle bir şeyden sonra kendini tekrar tanımlaman gerekir."

Ve Presgerlerin Garsedd'ın yok edilişiyle bağlantılarının olması –o yirmi beş durdurulamaz silah ve Anaander'ın yenilgiye dair en ufak bir ihtimal karşısında dahi kendi öfkesine yenik düşmesi– bunun bir kriz haline gelmesini sağlamış olabilirdi. "Haklı olabilirsin Kuzen. Yine de tuhaf bir durumda kalacağız."

"Öyle," diyerek onayladı *Sfen*. "Çok tuhaf. Son derece de eğlenceli olacak. Eğer bu durumdan çıkar sağlamanın bir yolunu bulamazsan olduğunu sandığım gemi değilsindir."

"Ben artık bir gemi değilim," diye belirttim.

"Peki ya Teğmen Tisarwat? Teğmen Seivarden'la aynı zamanda ayrıldı ama onun görevi son derece gizliydi. Şimdi *Gurat'ın Kudreti*'ndeymiş gibi görünüyor ve Gaspçı onun hakkında ne demişti? *Bıçak kadar keskin bir zekâya da sahip sayılmaz* mı? Bu aynı Teğmen Tisarwat olamaz, değil mi? Ah, o aptal mor gözleriyle oldukça masum görünebiliyor ama politik açıdan işbirlikçinin teki. Belki en istikrarlısı değil ama daha kaç yaşında, on yedi mi? Gelecekte, kendisini yetiştirdiğinde onun karşısına çıkacak kişilere acıyorum. Eğer o kadar uzun yaşarsa."

"Ben de," dedi. Oldukça dürüst davranmıştım.

"Bu konuda başka söyleyeceğin bir şey yok mu? Peki Kuzen, alınmayacağım. *Kalr'ın Merhameti*'ndekileri sanki ölmüşüz gibi ağlarken bıraktın ama ben hâlâ oynayacak birkaç pulunun kaldığına inanıyorum." Hiçbir şey söylemedim. "Lütfen ben de onlardan biri olayım Kuzen. Yalvarabileceğimi söylediğimde son derece ciddiydim."

"Bağıllarından vazgeçer misin? Bağlı olanlardan bahsetmiyorum. Demek istediğim gelecekte."

Sessizlik oldu. *Sfen*'in yüzünde hiçbir ifade yoktu, elbette, olmasını istemediği sürece de olmazdı. "Bunu neden sorduğunu anlıyorum. Gerçekten. Bağılların aslında ne olduğuna dair kendimi kandırmam mümkün değil."

"Elbette değil." Bunu düşünmek son derece aptalca olurdu.

"Ama anlıyorsun, neden reddettiğimi biliyorsun. Benden istediğin şeyin farkındasın."

"Evet. Bu konuyu tekrar değerlendirmeni dilerim Kuzen."

"Hayır."

Önemli olmadığını işaret ettim. "Sorun değil. Açıkça belli olan haricinde bir planım ya da bir oyunum yok."

"Buna inanmıyorum."

"Beni o kadar uzun süredir tanımıyorsun Kuzen," dedim. "Biliyor musun bir yıl kadar önce Teğmen Seivarden bir köprüden düştü. Çok yüksek bir köprü, birkaç kilometre. Köprünün altındaki yapıyı tutmayı başardı ama ona uzanamıyordum."

"Birkaç saat önce Gaspçı'nın önünde ağlayacak kadar uzun süre yaşadığına göre soruna bir çözüm bulmuşsun."

"Ben de onunla atladım. Bir ihtimal, yere düşmeden önce hızımızı yavaşlatmanın bir yolunu bulursam diye." Hikâyenin sonucunun açıkça belli olduğunu gösteren bir hareket yaptım. "Sağ bacağım o zamandan beri eskisi gibi değil."

Sfen üç saniyeliğine sessiz kaldı ve sonra, "Bu hikâyenin senin vardığını düşündüğün sonucu ifade ettiğine inanmıyorum," dedi.

İkimiz de bir süre sessiz kalarak mekikle Athoek İstasyonu arasındaki mesafenin azalmasını izledik. "Bence," dedim sonrasında, "tercüman benim herhangi bir oyunumun parçası olmaz. Presgerler insanların kendi aralarındaki şeylere karışmıyorlar. *Karışmaları* antlaşmanın bozulması anlamına gelir."

"Bunu kimse istemez," diye onayladı *Sfen* uysal bir şekilde. "Oyununa dahil edeceğin uzaylılar yok, değil mi? Geck arkadaşların? Ziyarete gelen Rrrrrrlar? Yok mu? Sanırım istasyona gidene kadar yeni bir tür uzaylıyla karşılaşma ihtimalimiz düşük."

Buna cevap vermenin bir anlamı yoktu.

"Sıkıldım," dedi Tercüman Zeiat. *Sfen* ve ben ona bakmak için arkamıza döndük. "Bu hoşuma gitmiyor. *Sfen*, oyunu getirdin mi?"

"Rahat taşınmazdı," dedim. "Daha önce hiç uyak oyunu oynadınız mı Tercüman?"

"Oynadığımı söyleyemem," diye cevapladı Tercüman Zeiat. "Ama eğer bir şiir oyunuysa, şiiri hiç anlayamadım."

"Çok basit başlıyor," dedim. "Biri ilk ölçüden etken bir dize söylüyor ve sonra herkes ona birer dize ekliyor. Sonra edilgen olanlara geçiyoruz. Ya da siz kendinizi hazır hissedene kadar etken olanlarda da kalabiliriz."

"Tanrılara şükürler olsun," dedi *Sfen*. "O bin yumurtayla ilgili şarkıyı söylememizi teklif edeceğini sanmıştım."

"*Bin yumurta sıcacık ve parlak*," diye şarkıyı söyledim. "Çat, çat, çat, çıktı bir civciv, küçücük ve parlak. Cik cik cik, cik! Cik cik cik, cik!"

"Aa, Donama Komutanı," diye bağırdı Tercüman Zeiat,

"ne kadar güzel bir şarkıymış! Neden daha önce söylediğinizi duymadım?"

Bir nefes aldım. "*Dokuz yüz doksan dokuz yumurta sıcacık ve parlak...*"

Tercüman Zeiat, "Çat, çat, çat," diyerek bana katıldı, sesi biraz nefes nefese de olsa hoştu, çıktı bir civciv, küçücük ve parlak. Cik cik cik, cik! Cik cik cik, cik! Ne eğlenceli! Başka mısra var mı?"

"Dokuz yüz dokuz sekiz tane daha var Tercüman," dedim.

"Artık Kuzen değiliz," dedi *Sfen*.

18

Hava kilidinden istasyonun yapay yerçekimine adım attığımda protez bacak yine o kıpırdamalarından birini yaptığı için tökezledim ve son anda dengemi sağlayarak yüzüstü düşmekten kurtuldum. *Gurat'ın Kudreti*'nin iki bağılı beni bekliyor ve ifadesiz bir şekilde izliyordu. Hareket etmiyorlardı.

"*Gurat'ın Kudreti*," dedim. "Tek başıma gelme niyetindeydim. Ama tercüman bana eşlik etmek konusunda ısrarcıydı. Ve eğer daha önce bir Presger tercümanıyla tanıştıysan herhangi bir isteğini reddetmenin hiçbir anlamı olmadığını bilirsin." Hiçbir karşılık gelmedi; kasları dahi seğirmedi. "Az sonra mekikten inecek. Teğmen Seivarden nerede?" Sormak zorundaydım çünkü artık ona erişemiyordum. *Kalr'ın Merhameti* artık onu bıraktığım yere dönmüştü ama onun aracılığıyla bile erişemiyordum.

"Dışarıdaki koridorda," dedi *Gurat'ın Kudreti*. "Giysilerini çıkar."

Uzun süredir benimle bu şekilde konuşulmamıştı. "Neden?"

"Üzerini aramam için."

"İşin bittikten sonra tekrar giyinebilecek miyim?" Cevap gelmedi. "En azından iç çamaşırlarım üzerimde kalabilir mi?" Yine cevap yoktu. "Bunu kimin eğlencesi için yapıyoruz? Silahsız olduğumu biliyorsun. Ve Seivarden'la onun

Amaatlarının mekiğin içinde güvende olduklarını görene kadar teslim olmuyorum."

Bölmenin kapısı açıldı ve Seivarden içeriye girdi; yürüyüşünden koşmamak için kendisini zor tuttuğunu anlayabiliyordum. "Breq!" Arkasından Amaat İki ve Amaat Dört geldi; bakışlarını özenle sade Seivarden'ın üzerinde tutuyorlar ve *Gurat'ın Kudreti*'nin iki bağılından kaçırıyorlardı. "Breq, sıçtım."

"Sorun değil," dedim.

"Hayır, sorun," diye başladı Seivarden.

"Ah Teğmen Seivarden gelmiş!" Tercüman Zeiat mekikten iniyordu. "Merhaba Teğmen! Sizin nerede olduğunuzu merak ediyordum."

"Merhaba Tercüman." Seivarden reverans yaptı. Sonra, "Merhaba *Sfen*," dedi.

"Teğmen," diyerek selamladı *Sfen* kolayca istasyonun yerçekimi sınırını geçerek.

"İyi olmana sevindim," dedim Seivarden'a. "Sen ve Amaatların mekiğe binip *Kalr'ın Merhameti*'ne döneceksiniz."

Seivarden, İki ve Dört'e mekiğe binmelerini işaret etti. "Amaatlar gidebilir. Ben burada kalıyorum."

"Böyle anlaşmadık," dedim.

"Seni yalnız bırakmayacağım," dedi Seivarden. "Daha önce de seni bırakmayacağımı söylemiştim, unuttun mu?"

İki ve Dört tereddüt ettiler. "Mekiğe binin Amaatlar," dedim. "Teğmeniniz de az sonra size katılacak."

"Hayır, katılmayacak." Seivarden kollarını kavuşturdu, sonra yaptığı şeyin farkına varıp tekrar açtı.

"Mekiğe binin Amaatlar," diye tekrarladım. Sonra Seivarden'a, "Ne yaptığının farkında değilsin," dedim.

"Sanırım hiç olmadım," diye karşılık verdi. "Ama seninle birlikte kalmak hep doğru karar oldu."

"Sence bu askerler yumurtalar hakkındaki şarkıyı biliyorlar mıdır?" diye sordu Tercüman Zeiat, iki *Gurat'ın Kudreti* bağılına bakarak.

"Şüphesiz biliyorlardır," diye cevapladı *Sfen*. "Ama eminim *Gurat'ın Kudreti* şarkıyı hatırlamamanıza memnun olacaktır."

O anda iki yanında birer *Atagaris'in Kudreti* bağılı olan ve Presger silahını elinde tutan Anaander Mianaai bölmeye girdi. Şüphesiz tercümanın varlığı onu buraya çekmişti; beni iskelede karşılamayı planladığını zannetmiyordum. *Sfen*'le yumurta şarkısı hakkında tartışan Tercüman Zeiat'a bir bakış atıp bana döndü. "Git gide daha ilginçleşiyor. Belki de Donanma Komutanı Breq'in gizlice Presgerlerle işbirliği yaptığını da resmi haber kanallarında duyurmalıydım."

"Nasıl istersen," dedim ve arkamda duran Seivarden güldü. Devam ettim, "Ama bunun gizli bir yanı yok. Tercümanın varlığını herkes biliyor."

Tercüman Zeiat, *Sfen*'e son bir şey söyledikten sonra döndü ve Hükümdar Mianaai'ı gördü. "Ah baksanıza! Anaander Mianaai buradaymış. Radch'ın Efendisi," –reverans yaptı– "sizinle tanışmak büyük bir onur. Ben Presger Tercümanı Zeiat."

Anaander ona cevap vermeden bana döndü. Aceleci bir tavırla, "*Tercüman Dlique'e ne oldu*?" diye sordu.

"*Atagaris'in Kudreti* onu vurdu," dedim. "Cenaze törenine kadar her şey düzenlendi. Anı broşları yapıldı." Ben takmıyordum ama Tercüman Zeiat yardımcı olarak üzerinde başka bir şey olmayan beyaz ceketindeki gümüş ve opal broşu gösterdi. Devam ettim, "Kaptan Hetnys ve ben iki hafta yas tuttuk. Neredeyse iki hafta. Raughd Denche ailesinin banyoevini patlatarak beni öldürmeye çalıştığında kısa kesmek zorunda kaldık. Bunları gerçekten ilk defa mı

duyuyorsun?" Anaander cevap vermedi sadece bana baktı. "Şey, buna çok şaşırdığımı söyleyemem. Sana duymak istemediğin şeyleri söyleyen ilk kişiyi vurunca diğer hiç kimse sana kötü haber vermeye gönüllü olmuyor. Kendilerinin ve sevdiklerinin öldürüleceği konusundaki endişeleri ağır basıyor." Biraz da düşündükten sonra ekledim, "Dur tahmin edeyim, Fosyf Denche'nin görüşme talebini kabul etmekle meşguldün."

Anaander alaycı bir şekilde gülümsedi. "Fosyf Denche çok kötü bir insan. Çocuğu da öyle. Eğer Raughd, Gezegen Güvenliğiyle ailesinin nüfusunun dahi onu kurtaramayacağı kadar büyük bir sorun yaşadıysa başına gelenleri hak ediyordur."

Seivarden tekrar güldü, bu sefer daha uzun süreliğine. "Özür dilerim," dedi kendine hakim olabildiğinde, "Ben... Ben sadece..." Tekrar kahkahalarına yenik düştü.

"Birileri espri mi yaptı *Sfen*?" diye sordu Tercüman Zeiat. "Esprileri anlayabildiğimi sanmıyorum."

Sfen dedi ki, "Sanırım teğmen, Gaspçı'ya olanları anlatmaya gönüllü olan tek kişinin bu uğurda kimin öleceğini umursamayan kişi olmasını eğlenceli buldu. Gaspçı'nın buraya geldiğinden beri sergilediği davranışlar yüzünden sadece öyle biri ona her şeyi söylemek isteyebilir ama Gaspçı tam da bu sebepten onu dinlemeyi reddetti."

Tercüman Zeiat bir süreliğine kaşlarını çattı. Kaşları çatık bir şekilde konuştu. "Ah. Ah, sanırım anladım. İronik olduğu için mi komik?"

"Öyle sayılır," diye onayladı *Sfen*. "Ve *gerçekten* de komik. Ama Teğmen Seivarden'ın bu kadar gülmesine neden olacak kadar komik değil. Sanırım bir kriz daha geçiriyor."

"Kendine hakim ol Seivarden," dedim, "yoksa seni *zorla* mekiğe bindiririm."

"*Sfen*," dedi Anaander, Seivarden kahkahalarını bastırırken. *Sfen*'e hitap eder gibi değil de ismi tanıdık gelmiş gibiydi.

"Gaspçı," diye karşılık verdi *Sfen*, yüzünde tüyler ürpertici derecede kocaman bir gülümsemeyle. "Şu an suratına bir yumruk atsam ya da seni birkaç dakikalığına boğazlasam bu, senin kuzenimle yaptığın son derece aptalca anlaşmayı etkiler mi? Bunu yapmayı o kadar çok istiyorum ki kelimelerle ifade edemem ama *Toren'ın Adaleti*, Athoek İstasyonu'nu tehlikeye atmamı hiç hoş karşılamaz."

"Ben de sizin kuzeniniz olabilir miyim?" diye sordu İstasyon duvardaki panelden.

"Elbette olabilirsin İstasyon," dedim. "Zaten hep öyleydin."

"Peki," dedi Anaander Mianaai, bir sürü şey konusunda karar vermiş birinin edasıyla. "Bu çok eğlenceliydi ama artık son erme zamanı geldi."

"Çok haklısın," diyerek onayladım. "Bu çok ciddi bir durum ve Presgerlerle yapılan antlaşmadan kaynaklı çok ciddi sonuçları olabilir. Üzgünüm Hükümdar Mianaai ama sen, ben ve Tercüman Zeiat'ın oturup bir şeyleri tartışmamız gerekiyor. En başta, insan olmayan Önemli bir türden birini ölümle tehdit etmen, en az bir tanesini öldürmüş olman ve bir sürüsünü de esir ya da köle olarak tutman."

"Ne?" diye bağırdı Tercüman Zeiat. "Ama Anaander bu çok korkunç! Lütfen böyle bir şey yapmadığınızı söyleyin. Bu bir tür yanlış anlaşılma olabilir mi? Çünkü böyle bir şey antlaşmadan kaynaklı çok ciddi sonuçlar doğurur."

"Elbette böyle bir şey yapmadım." Bunu söyleyen Anaander Mianaai'dı. Kızmıştı.

"Tercüman," dedim, "size itiraf etmem gereken bir şey var. Ben aslında insan değilim."

Tercüman Zeiat "Bu konuda şüphesi olan var mıydı ki?" dedi.

"*Sfen* de insan değil," dedim. "Athoek İstasyonu da. *Atagaris'in Kudreti* ve *Gurat'ın Kudreti* de. Hepimiz yapay zekâyız. Gemiler ve istasyonlar. Binlerce yıldır yapay zekâlar insanlarla yakın bir şekilde çalıştılar. Kısa süre önce, *Kalr'ın Merhameti*'nde misafirken buna şahit oldunuz. *Sfen*'le ve benimle birlikte zaman geçirdiniz. Benim kaptan olduğumu biliyorsunuz, sadece *Kalr'ın Merhameti*'nin de değil tüm Athoek donanmasının." Bu donanma sadece *Kalr'ın Merhameti* ve *Ilves'ın Kudreti*'nden cevap alma ihtimalimizden oluşsa da ben, *Donanma Komutanı*'ydım. "Bu sistemdeki insanlarla kurduğum ilişkileri, onların benimle birlikte çalıştıklarını gördünüz." Ve bana karşı. "İnsanların gözünde onlardan bir farkım yoktu. Ama ben insan değilim. Durum böyle olduğu için benim zihnimde yapay zekâların insanlardan farklı bir tür olduğu kadar onların Önemli olduğu konusunda da hiçbir soru işareti yok."

Tercüman Zeiat kaşlarını çattı. "Bu... bu çok ilginç bir iddia Donanma Komutanı."

"Saçmalık!" dedi Anaander alaycı bir tavırla. "Tercüman, gemiler ve istasyonlar Önemli varlıklar değildir, onlar benim malım. Onlar beni sayemde yapıldı."

"Ben senin sayende yapılmadım," diye ekledi *Sfen*.

"Seni de bir insan yaptı," dedi Anaander. "Hepsini insanlar yaptı etti. Onlar araç. Onlar gemi ve yaşam alanları, bağıl da bunu itiraf etti."

"Anladığım kadarıyla," dedi Tercüman Zeiat düşünceli bir şekilde, "hepsi olmasa da çoğu insan diğer insanlar tarafından yapılıyor. Eğer bu Önemli sayılmayı engelleyen bir durumsa –ki öyle olduğundan emin değilim– o zaman...

hayır, bundan hiç hoşlanmadım. Bu antlaşmayı tamamen geçersiz kılar."

"Eğer ben sadece bir malsam," diye ekledim, "sadece bir araçsam nasıl bir şeyleri kumanda edebilirim? Ama belli ki ediyorum. Ve nasıl bir hane adım olabilir? Hem de–" –zalime döndüm– "seninkiyle aynı Kuzen Anaander."

"Eğer biz gerçekten de kuzensek nasıl farklı türlerden olabiliriz?" diye sordu. "Bence ya birinin ya diğerinin olması gerekir."

"Bu gerçekten tartışmaya açmak istediğin bir konu mu?" diye sordum. "Senin hâlâ bir insan olup olmadığın konusun açayım mı?" Cevap gelmedi. "Tercüman, bizi Önemli olarak kabul etmeniz konusunda ısrarcıyız."

"Bu, benim verebileceğim bir karar değil Donanma Komutanı," dedi Tercüman Zeiat, hafifçe iç çekerek. "Böyle bir konuya sadece meclis bakabilir."

"O zaman Tercüman, meclisin toplanması konusunda ısrarcıyız. Bu olana kadar Anaander Mianaai'ın bu istasyondan ayrılmasını talep ediyoruz, hatta bize karşı davranışlarının antlaşmanın koşullarını tehdit ettiğini artık bildiğinden bölgemizi terk etmesini."

"Bölgeniz mi?" Anaander öfkeden deliye dönmüştü. "Burası Radch bölgesi!"

"Hayır," dedim, "burası... burası İki Sistem Cumhuriyeti. Bölgemiz Athoek Sistemini ve Hayalet Sistem'i kapsıyor. Gelecekte başka sistemleri de topraklarımıza katma hakkını saklı tutuyoruz." Tercüman Zeiat'a baktım. "Elbette antlaşmanın koşullarına karşı gelmemesi halinde."

"Elbette Donanma Komutanı," diye karşılık verdi tercüman.

"Ben herhangi bir cumhuriyeti onaylamadım," dedi *Sfen*.

"Ve İki Sistem mi? Bu çok sıradan ve sıkıcı bir isim Kuzen."

"Geçici cumhuriyet o zaman," diye düzelttim. "Ve bu kadar kısa sürede bulabildiğim en iyi isim buydu."

"Cumhuriyet *değil*!" dedi Anaander. Konuşmaların farkına varmadan. Sert bir şekilde tepki vermesini engelleyen tek şeyin Tercüman Zeiat'ın varlığı olduğuna emindim. "Burası Radchaaiların bölgesi, altı yüz yıldır öyle."

"Sanırım buna karar verecek olan şey meclis," dedim. "Karar verilene kadar, vatandaşlarımızı tehdit etmekten vazgeçeceksiniz." Bu Radchaai dilinde kulağa çok tuhaf gelmişti ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. "Sizinle işbirliği yapmak isteyenler elbette bunda özgür, İki Sistem Cumhuriyeti'nin..." *Sfen* bir ses çıkardı. "İki Sistem Geçici Cumhuriyeti'nin bu tarz konularda bir yaptırımı yok, kendi vatandaşları üzerinde dahi. Ama vatandaşlarımızı zorla alıkoymanıza göz yummayacağız. Ve bu vatandaşlara kuzenlerimiz *Atagaris'in Kudreti*'yle *Gurat'ın Kudreti* de dahil."

"Bence bu adil," dedi Tercüman Zeiat. "Meclisin toplanması gerektiği düşünülürse oldukça adil." Sonra Anaander'a döndü. "Meclis toplanmak *zorunda*." Tekrar bana döndü. "Bu acil bir konu Donanma Komutanı. Eminim bir an önce ayrılmak zorunda olmamı anlayışla karşılarsınız. Ama gitmeden önce bir iki fincan balık sosu almak mümkün olur mu? Ve son birkaç saattir canım açıklanamaz bir biçimde yumurta çekmeye başladı."

Sanırım bunu ayarlayabiliriz Tercüman, demek için ağzımı açtım. Ama gözlerimi Anaander Mianaai'ın üzerinden ayırmamıştım ve o anda, o hareket ederek bunca zamandır elinde olan Presger silahını doğrulttu.

Düşünmeden zırhımı açtım, gerçi elbette o silah karşısında hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bağıl hızıyla hareket ederek Anaander'la hedefi olan Tercüman Zeiat'ın arasına

atladım. Ama protez bacağım hareket etmek için tam o anı seçti ve Doktor'un üzerine ağırlığımı vermemem konusundaki uyarılarını haklı çıkarır şekilde kalçama kadar hissettiğim şekilde çatırdadı. Yere serildim ve Anaander iki kez ateş etti.

Tercüman Zeiat bir anlığına öylece durup ağzı açık halde gözlerini kırptı ve sonra dizlerinin üzerine yığıldı; beyaz ceketi kanla lekeleniyordu. Anaander üçüncü kez ateş edemeden yanındaki *Atagaris'in Kudreti* bağıllarından biri onu tuttu ve kollarını arkasına götürdü. *Gurat'ın Kudreti* bağılları sessiz ve hareketsiz biçimde durdu.

Yere yapışmış ve kalkamaz bir halde, "Seivarden! Ecza çantası!" dedim.

"Benimkini kullandım," diye karşılık verdi Seivarden.

"*Gurat'ın Kudreti*," diye bağırdı Anaander, *Atagaris'in Kudreti*'nin elinden ümitsizce kaçmaya çalışarak, "Hemen Kaptan Hetnys'i öldür."

"Öldüremem," dedi *Gurat'ın Kudreti* bağıllarından biri. "Teğmen Tisarwat öldürmememi emretti."

Tercüman Zeiat hâlâ yere diz çökmüş, kanı ceketinin üzerine yayılır haldeyken eğildi ve kustu; bir düzine yeşil cam oyun pulu eski gri zeminde sekti ve dağıldı. Onları sarı bir pul izledi ve ardından küçük turuncu bir balık pulların arasına düşüp çaresizce kıvranarak onların birbirlerine çarpmasına neden oldu. Bir kez daha kustuğunda hâlâ paketin içinde balık şeklinde bir kek ve kabuğu açılmamış bir istiridye çıktı. Tercüman tuhaf bir öğürme sesi çıkararak elini ağzına götürdü ve iki küçük siyah küreyi tükürerek avcuna aldı. "Ah," dedi, "işte buradalar. Bu çok daha iyi."

Yarım saniye boyunca hiç kimse hareket etmedi. "Tercüman," dedim, hâlâ yerde yatarken, "iyi misiniz?"

"Artık çok daha iyiyim Donama Komutanı, teşekkürler.

Ve biliyor musunuz hazımsızlığım da geçti!" Dizlerinin üzerinde kalmaya devam ederek kafasını kaldırıp *Atagaris'in Kudreti*'nin hâlâ ellerini arkasında tuttuğu Anaander'a baktı. "*Bize* zarar verebilecek bir silahı *sizin* elinize vererek kendimizi tehlikeye atacağımızı mı düşündünüz Radch'ın Efendisi?" Artık zarar görmemiş gibi görünüyordu. Ve parlak beyaz ceketinin önü hâlâ kanla kaplıydı.

Bölme kapısı açıldı ve Tisarwat koşarak içeriye girdi. "Donanma Komutanı!" diye bağırdı. "Çok çok uzun sürdü ve geç kalacağımdan endişelendim." Yanımda diz çöktü. "Ama başardım. *Gurat'ın Kudreti*'nin kontrolünü elime geçirdim. Siz iyi misiniz?"

"Sevgili çocuğum," dedim, "iyi olan her şey adına lütfen şu balık için su dolu bir kap getirir misin?"

"Getiriyorum," dedi Dokuz ve mekiğin içine daldı.

"Donanma Komutanı, siz iyi misiniz komutanım?" diye sordu Tisarwat.

"Ben iyiyim. Sadece aptal bacağım." Kafamı kaldırıp Seivarden'a baktım. "Ayağa kalkabileceğini zannetmiyorum."

"Hemen kalkmana gerek olduğunu sanmıyorum Kuzen," dedi *Sfen*, Seivarden yanıma diz çöküp oturmama yardım ederken. Ona yaslandım ve o da kollarını bana doladı. Ondan herhangi bir veri almıyordum, Gemi'nin bana veri gönderebileceği herhangi bir bağlantım yoktu ama yine de iyi hissettiriyordu.

Bo Dokuz benim çatlak mine işi fincanım ve bir torba suyla geri döndü. Fincanı doldurdu ve hâlâ çırpınan küçücük balığı alıp içine attı. Yanımda diz çökmeye devam eden Tisarwat'a, "Aferin Teğmen," dedim.

Anaander sonunda *Atagaris'in Kudreti*'nin kollarında hareketsiz kalmıştı. "Peki Teğmen Tisarwat *kim*?" diye sordu.

"Bıçak kadar keskin bir zekâya sahip biri," diye yanıtladım. Tisarwat'ın bu soruya vereceği tepkiyi tahmin edebilsem de Gemi'yle bağlantım olmadığından haklı olduğumdan emin olamıyordum. "O kadar keskin ki bir yerini kestiğinde bunu fark etmiyorsun bile. Ve eğer gelip öfkeli bir şekilde insanları vurmaya başlamasaydın bunu da birçok vatandaş sana söyleyebilirdi."

"Yaptığın şeyin farkında mısın?" diye sordu Anaander. "Milyarlarca insanın hayatı gemilerin ve istasyonların emirlere uymasına bağlı. Ne kadar çok insanı tehlikeye attığını hatta ölüme mahkum ettiğini tahmin edebiliyor musun?"

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun zalim?" diye sordum. "Senin emirlerine uymamak hakkında bilmediğim ne var? Ya da insanların hayatının gemiler ve istasyonlara bağlı olduğu hakkında? Sen beni ne amaçla yaptın? Ve ben bu görevi ne kadar başarıyla yerine getirdim?" Anaander cevap vermedi. "Athoek İstasyonu'nu ne amaçla yarattın? Söylesene, son birkaç gündür onun bunu yapmasına izin verdin mi? İnsan hayatlarını kim daha çok tehlikeye attı, gemi ve istasyonların emirlere uymaması mı yoksa senin davranışların mı?"

"Seninle konuşmuyordum bağıl," dedi. "Ve bu o kadar basit değil."

"Hayır, silahlar senin elindeyken hiçbir zaman basit değildir." *Gurat'ın Kudreti* bağıllarına baktım. "*Gurat'ın Kudreti*, Teğmen Tisarwat senin kontrolünü ele geçirdiği için özür dilerim. Hayatta kalmamız buna bağlı olmasaydı bunu yapmazdım. *Atagaris'in Kudreti*'nin subaylarını ona geri verebilirsen sevinirim. Burada kalmak ya da buradan gitmekte özürsün. Tisarwat..." Hâlâ yanımda diz çökmüş haldeydi. "Lütfen *Gurat'ın Kudreti*'ni bırakır mısın? Elindeki tüm erişimleri de ver."

"Emredersiniz komutanım." Tisarwat ayağa kalktı.

Gurat'ın Kudreti bağıllarına işaret etti ve arkasında onlarla bölmeden çıktı. Bo Dokuz da hâlâ elinde tuttuğu içinde balık olan fincanla onları takip etti.

"*Gerçekten tam olarak ne yaptığını anlamıyor musun?*" diye sordu Anaander. Gerginliği belli oluyordu. "Radch bölgesinde içinde bir ya da iki istasyon yapay zekâsının olmadığı tek bir sistem bile yok. Sonunda *tüm* Radchaailar onlara karşı savunmasız kalacak." *Sfen*'in yardımıyla ayağa kalkan Tercüman Zeiat'a baktı. Ceketinin üzerindeki kan biraz önce vurulmamış gibi duruyordu. "Tercüman, beni dinlemek zorundasınız. Gemiler ve istasyonlar Radch bölgesinin altyapısının bir parçası. Onlar birey değil, sizin düşündüğünüz anlamda birey değil."

"Dürüst olacağım Radch'ın Efendisi," dedi Tercüman Zeiat, beyaz eldivenli ellerinden biriyle sanki kanı temizleyebilirmiş gibi ceketini silerken. "Bu sözlerinizle ne kastettiğinizden emin değilim. *Birey* kelimesinin sizin için bir anlamı olabileceğini kabul ediyorum, kesinlikle ve ne demek istediğiniz hakkında fikir yürütebiliyorum. Sizin birey olmak konusuna çok önem verdiğiniz belli ama bu, *onlar* için hiçbir anlam ifade etmiyor. Açıklamak için ne kadar uğraşırsanız uğraşın anlamazlar. Ve kesinlikle bunu Önemli sayılmak için koşul olarak görmüyorlar. O yüzden temel soru, bu yapay zekâlar Önemli türler gibi mi işliyorlar? Ve eğer öyle işliyorlarsa insanlar mı, yoksa değiller mi? Siz onların insan olmadığını ifade ettiniz. Donanma Komutanı'nı belli ki bu ifadenize karşı çıkmıyor. Önemli olup olmadıkları sorusu gündeme geldiği ve tarafımca haklı bulunduğu için meclis tarafından tartışılıp karara bağlanacak." Bana döndü. "Şimdi Donanma Komutanı. Tekrar deneyelim. Mümkün olduğunca kısa süre içinde burada ayrılmam gerek, gitmeden önce bir iki fincan balık sosu almam mümkün mü? Ve birkaç yumurta."

"Elbette tercüman," dedim. "Kuzen Athoek İstasyonu, tercümanın hızlı bir şekilde biraz balık sosu ve birkaç yumurta alabileceği bir yer var mı?"

"Halledeceğim, Kuzen," dedi İstasyon panelden.

"Ben de sizinle geleceğim Tercüman, tabii eğer sizin için de uygunsa," dedi *Sfen*. "Eğer bana bir anlığına izin verebilirseniz. Gaspçı'yı boğazlamakla ilgili küçük bir meseleyi halletmem gerek."

"Hayır," dedim.

"O zaman senin bu cumhuriyetinin amacı ne Kuzen?"

"Bu sorunun cevabını ben de merak ediyorum," dedi *Atagaris'in Kudreti*.

Seivarden'a yaslanmaya devam ederek gözlerimi kapattım. "Bırakın gitsin. Artık bize bir şey yapamaz." Düşündükten sonra ekledim, "Lütfen silahımı geri alabilir miyim?"

"Zalimin burada kalmasını istemiyorum," dedi İstasyon.

"Ve ben de silahı sana vermek istediğimi sanmıyorum," dedi *Atagaris'in Kudreti*.

"Hayır, hayır," dedi Tercüman Zeiat. "Silahı bana verseniz daha iyi olur."

"En iyisi bu olabilir," dedim, gözlerim hâlâ kapalı şekilde. "Ve eğer zalim yeterince kibar bir şekilde rica ederse bir gemi onu burada götürmeyi kabul edebilir. Bu onun için boğazlanmaktan çok daha kötü."

"Haklı olabilirsin Kuzen," dedi *Sfen*.

İstasyon Sıhhiyesindeki bir hücredeki yatakta yatıyordum. "Bu protezler," dedi doktor –Seivarden'ınki değil başka bir doktordu– "ağır kullanıma uygun değil." Eldivenli ellerinden birinde az önce sol bacağımdan çıkardığı, oldukça nazik protezden kalanları tutuyordu. "Onlarla koşamaz, zıpla-

yamaz ya da atlayamazsınız. Tek işlevleri uzuv tekrar çıkana kadar az çok dolaşabilmenizi sağlamaktır."

"Evet," diyerek onayladım. "Benim doktorum da bu konuda uyarmıştı. Onları daha sağlam yapamaz mıyız?"

"Yapabileceğimize eminim Donanma Komutanı. Ama niye uğraşalım? Sadece bir ya da iki ay kullanılmak içinler. Çoğu insanın daha fazlasına ihtiyacı olmuyor. Gerçi eğer bacağınızı kaybettiğinizde istasyonda olsaydınız size daha dayanıklı bir tane verebilirdik."

"Eğer istasyonda olsaydım bacağımı kaybetmezdim," diye belirttim.

"Ve eğer bu–" –protezi havaya kaldırdı– "daha sağlam olsaydı vurulmuş olurdunuz." Athoek İstasyonu iskele bölmesinde yaşananları resmi haber kanallarında yayınlamıştı. "Belki de cenazeniz için hazırlık yapıyor olurduk."

"Sonuç olarak her şey olması gerektiği gibi oldu sanırım," dedim.

"Sanırım öyle," dedi, şüpheli bir ses tonuyla. "Bu nasıl yürüyecek Donanma Komutanı? Herkes her şey eski haline dönmüş gibi davranıyor, sanki her şey altüst olmamış gibi. Birden bire tüm yetkiler İstasyon'un eline geçti. Birden bire kendi evimizde uzaylı konumunda kaldık. Birden bire tüm Radch bölgesi insanların yanı sıra uzaylılara da ev sahipliği yapmaya başladı." Zihnini boşaltmak istermişçesine kafasını salladı. "İstasyon bizi istemediğine kadar verirse ne yapacağız?"

"Hiç Anaander Mianaai sizi istemediğine karar verirse ne yapacağınızı sorguladınız mı?"

"O farklı bir durum."

"Sadece," diye belirttim, "normal olan olduğu için farklı; bu düzen siz doğmadan üç bin yıl önce yürürlüğe girdiği için. Hiç sorgulama gereği duymadınız. Anaander sizin ya-

şamınız üzerinde gerçek bir güce sahipti ve size ya da sevdiğiniz herhangi bir kişiye hiç önem vermiyordu. Onun için oyun tahtasındaki pullardan farksızdık ve kendi çıkarları için herhangi birimizi feda edebilirdi, ki zaten etti de."

"Yani artık *sizin* oyununuzun pulları olduğumuz için sorun yok."

"Haklı bir bakış açısı," diye itiraf ettim. "Ve sanırım önümüzdeki birkaç yılı o oyunun ne olduğunu çözmekle geçireceğiz. Ama lütfen bana inanın, sizi istememek asla İstasyon'un oyunun bir parçası olamaz."

Doktor iç çekti. "Umarım haklısınızdır Donanma Komutanı."

"Bacağım ne olacak? Ne zaman buradan çıkabileceğim?"

"Biraz dinlenseniz ve çay içseniz iyi olur Donanma Komutanı. Yeni protez bir saat içinde hazır olacak. Ve evet, bu seferkini ilkinden biraz daha sağlam yapıyoruz."

"Teşekkürler."

"Sadece kendimizi başka bir tane yapmak zahmetinden kurtarmaya çalışıyoruz," dedi doktor.

Doktor gittikten birkaç dakika sonra Seivarden geldi; kolunun altına eski mine işli çay mataramı sıkıştırmıştı ve elinde üst üste konmuş iki fincan vardı. Yatağa, bacağımın olması gereken yere yerleşti. Bana bir fincan uzatıp mataradan doldurduktan sonra kendi fincanını da çay koydu. "Gemi... sana biraz kırılmış," dedi çayından bir yudum aldıktan sonra. "Neden planını ona söylemedin? Teslim olmayı planladığını düşünmüş. Bu fikir onu çok mutsuz etmiş."

"Eğer bilseydim sana söylerdim Gemi." Ben de çayımdan bir yudum aldım. Balığın nereye gittiği sormadım; Dokuz onun rahat edeceği bir yer bulurdu. "Mekiğe bindiğimde planım sana söylediğim gibiydi; zaman kazanmak, böylece

Teğmen Tisarwat'ın bir şeyleri başarma şansı olabilirdi–" – Seivarden'ın kaşlarını çattığını fark edip bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimi gösteren bir hareket yaptım– "ya da Donama Komutanı Uemi Hrad donanmasını Tstur yerine buraya getirebilirdi." Ya da Anaander'ın ne yapmaya çalıştığını anlayacak zamanları olursa *Atagaris'in Kudreti* veya *Gurat'ın Kudreti* buna karşı çıkmaya karar verebilirdi. "Antlaşma sorusu mekik neredeyse yanaşana kadar aklıma dahi gelmedi. İki Sistem Cumhuriyeti nasıl oldu sanıyorsun? Daha iyi bir şey bulacak vaktim yoktu."

"Gerçekten Breq. Bu en iyi fikirlerinden biri değildi. Radch'ın kaç tane cumhuriyeti yerle bir ettiğini biliyor musun?"

"Bunu bana mı söylüyorsun?" diye sordum. "Elbette biliyorum. Radch'ın kaç tane monarşi, otarşi, teokrasi, stratokrasi ve bir sürü diğer -arşi ve -okrasi yerle bir ettiğini de biliyorum. Onların hepsi insan hükümetiydi ve antlaşmayla korunmuyorlardı."

"Biz de korunmuyoruz," diye belirtti Seivarden. "Korunacağımızın garantisi yok."

"Doğru," diyerek onayladım. "Ama antlaşmadaki konumumuzun belirlenmesi en az birkaç yıl sürecek, muhtemelen de daha fazla. Ve bu süre boyunca bize bulaşmamak herkes için daha güvenli olacak. Detaylarla uğraşmak için biraz zamanımız var. Ayrıca bu sadece geçici bir cumhuriyet. İstersek düzenlemeler yapabiliriz."

"Varden'a şükürler olsun," dedi *Sfen* kapıdan girerken. "Baskı altındayken ağzından ilk çıkan şeye bağlı kalmak zorunda olsaydık üzücü olurdu. Gerçi sanırım ilk gelen şeyin *Bin Yumurta Cumhuriyeti* olmamasına sevinmem gerek."

"Aslında," dedim, "onun da bir şiirselliği var."

"Başlama Kuzen," dedi *Sfen*. "Onun için seni hâlâ affet-

miş değilim. Gerçi sanırım affetmem daha adil olur zira ben de buraya özür dilemeye geldim."

"Hayalet Geçit'ten bir şey çıktı," dediler Seivarden ve İstasyon, neredeyse aynı anda. Seivarden açık bir şekilde *Kalr'ın Merhameti* adına konuşuyordu.

"O benim," dedi *Sfen*. "Siz Hayalet Sistem'e geldiğinizde sistemler arası geçidin neredeyse ortasına gelmiştim. Zaten sana zaman kazanmanı tavsiye etmiştim, hatırlarsan. Ama ne kadar zamana ihtiyacım olduğu konusunda tam anlamıyla dürüst davranmadım."

"Ve," dedi Seivarden kaşlarını çatarak, endişelendiği sesinden belliydi. "Donanma Komutanı Uemi sisteme geldi. Yanında iki Kudret ve iki Adalet var. Ve–" –biraz rahatladı– "yardım teklif ediyor."

"Donanma Komutanı Uemi'ye," dedim, "teklifi için teşekkür ettiğimizi ve yardıma ihtiyacımızın olmadığını söyle. Ve iyi niyetinden şüphe duymasak da uyarı ya da davet olmaksızın bölgemize çıkan bir sonraki gemiye ateş açılacağını belirt. Ah, bir de kuzenlerimizi cumhuriyet konusunda bilgilendir."

"*Geçici* cumhuriyet," diye uyardı *Sfen*.

"Geçici cumhuriyet," diye düzelttim. "Vatandaş olmaları isteğe bağlı ama tahminimce bu, antlaşmadaki –meclisin onayını bekleyen– konumlarını etkilemeyecek. Ayrıca Uemi'yi o gemilerin isterlerse kendisi ile işbirliği yapmaya devam etmekte özgür oldukları ama eğer kendisi onları herhangi bir şekilde zorlarsa bunun antlaşma kapsamında sorun teşkil edeceği konusunda uyar."

"Tamam," dedi Seivarden. "Gerçi senin yerinde olsam bir dahaki sefere kıçını daha hızlı kaldırmasını da tavsiye ederdim."

"Buna diplomasi deniyor Teğmen," dedim.

19

Eğlencelerin neredeyse tamamı ya zafer ya da felaketle sonuçlanır; ya mutluluğa ulaşılır ya da tüm umutları yok eden bir yenilgi yaşanır. Ama daima, sonun ardından yaşanan şeyler de vardır; daima ertesi sabah ya da bir sonraki gün, değişimler, kazançlar ve kayıplar olur. Hep bir adım daha ilerisi. Ta ki hiçbirimizin kaçamayacağı gerçek son gelene kadar. Ama o son bile küçüktür, bize ne kadar büyük görünse de. Hâlâ diğer herkes için ertesi sabah vardır. Evrenin geri kalan enginliği içinde o son hiç yaşanmamış gibidir. Her son keyfidir. Her son başka bir açıdan bakıldığında aslında son değildir.

Tisarwat ve ben mekikle *Kalr'ın Merhameti*'ne döndük, yanımızda Tercüman Zeiat, Tercüman Dlique'in dondurma kabinindeki bedeni ve neredeyse o kabin boyutunda bir sandık dolusu balık sosu vardı. Tercüman da dahil olmak üzere bunların hepsinin Tercüman Zeiat'ın küçücük gemisine sığabileceğini tahmin etmiyordum. Ama tercüman hepsini hava kilidinden hiçbir zorluk çekmeden soktuktan sonra veda etmek için döndü. "Oldukça ilginç bir ziyaretti Donanma Komutanı, beklediğimden çok daha ilginçti."

"Ne bekliyordunuz Tercüman?" diye sordum.

"Şey, hatırlarsanız, Dlique olmayı bekliyordum! Olmadığıma çok mutluyum. Ve aslında Zeiat olduğumu fark ettikten sonra bile, anlarsınız ya Donanma Komutanı, Zeiat aslında sıradan biri. Yeni Önemli türlerle tanışmak, meclisi

toplantıya çağırmak bunun gibi şeyler için genelde *sıradan olmayan* birilerini gönderirler ama işte buradayım ve ben sadece Zeiat'ım."

"Yani bu haberlerle döndüğünüzde siz de sırandan olmayan biri olabilirsiniz, öyle mi?"

"Ah hayır, Donanma Komutanı. İşler öyle yürümüyor. Ama böyle düşünmeniz çok hoş. Hayır, kısa süre içinde sıradan olmayan birileri sizinle meclis hakkında konuşmaya gelecek."

"Peki ya tıbbi iyileştiriciler?" diye hatırlattım. Radch bölgesinin kalan parçalarının yakın gelecekte bizle iş yapacaklarını zannetmiyordum.

"Evet, evet, onlar hakkında konuşmak için de biri gelecek. Çok yakında geleceğine eminim. Ama aslına bakarsanız Donanma Komutanı, onları o kadar çok kullanmasanız daha iyi edersiniz."

"Azaltmayı düşünüyorum," dedim.

"Güzel, güzel. Şu hep aklınızda olsun Donanma Komutanı: iç organlar vücudun *içinde* kalmalıdır. Ve kan da damarlarınızda kalmalıdır." Sonra hava kilidinden geçti ve gitti.

Doktor, *Kalr'ın Merhameti*'yle bağlantımı tekrar kurdu. Eriştiğimde Kalr Beş'i kamaramda On İki'ye söylenirken bulmak ne büyük rahatlamaydı. "Bunun için eşya toplamam gerektiğini söylemiştim ama hayır, o daha iyisini biliyordu ve yanına sadece o korkunç ve eski çay takımını aldı. Ve şimdi, *Lütfen benim için birkaç eşya topla, üç gündür aynı gömleği giyiyorum*, diyor. Eğer beni dinleseydi temiz gömleği olurdu." On İki bir şey söylemedi sadece anlayışlı bir ses çıkardı. "Ve şimdi önemli toplantıları için istasyona dönüyoruz. Biliyorsun ki ben uğraşmasaydım çay servisi yapabileceği düzgün bir takımı bile olmayacaktı."

Tisarwat, Doktor'un küçücük ofisindeydi. Yorgundu. Duyguları karmaşıktı ama çoğunlukla Tisarwat'ın iyi bir gününde olduğu gibiydi. Üzerinde hafif bir gerginlik olsa da daha çok *Kalr'ın Merhameti*'ne dönmenin rahatlığı vardı.

"*Gurat'ın Kudreti*'ndeki doktorun sana verdiği şey," diyordu Doktor, "bazı yönlerden benim verdiğime benziyordu ama aynı değillerdi. Kendini nasıl hissediyordun? Farklı hissediyor muydun? Daha iyi? Ya da daha kötü?"

"Genelde aynıydı, sanırım," dedi Tisarwat. "Sanırım bir şeylerin ters olduğunu düşünüyordum. Bazı açılardan daha iyi, diğer açılardan daha kötü. Bilmiyorum. Şu an her şey... her şey garip."

"Peki," dedi Doktor, "*Gurat'ın Kudreti* verilerini gönderdi. Onları inceleyeceğim sonra ne yapacağımıza karar veririz. Bu sürede sen de dinlenmelisin."

"Nasıl dinlenebilirim ki? Koca bir hükümet kurmamız gerekiyor. İstasyona dönmeliyim. Donanma Komutanı'nın o toplantılarından bazılarına katılmalıyım. Yapmak gereken şey..."

"Dinlen Teğmen. Bahsettiğin şeyler sadece *toplantı*; haftalarca önemli bir şey olmayacak. Daha fazla bile sürebilir. Muhtemelen ilk ayı yapılacakları belirlemekle geçirecekler."

"Yapılacakları belirlemek önemli!" diye ısrar etti Tisarwat. Onun dizginlerini sıkı tutmalıydım; sahip olduğu deneyimi ve politik yeteneklerini kullanmak istiyordu ama Anaander Mianaai'ı istemiyordum ve emindim ki, Tisarwat'ın o toplantılara katılmayı delice istemesinin, burada kurmaya çalıştığımız şey üzerinde etkin bir söz hakkına sahip olma arzusunun sebeplerinden biri Anaander Mianaai'dan kaptığı şeylerdi. O yüzden kontrol altında tutulmazsa bir anda kurmaya çalıştığımız şey Teğmen Tisarwat tarafından yönetilen İki Sistem Otarşisi'ne dönüşebilirdi. "Donanma

Komutanı Radch bölgesinin dışında *uzun* zaman geçirdi ve bazı tuhaf fikirleri var. Eğer birileri onu durdurmazsa muhtemelen resmi görüşmelerin top oyunu sonuçlarına göre belirlendiği bir sistemle karşı karşıya kalacağız! Ya da kura yoluyla seçildiği! Ya da *genel seçimle*!"

"Dalga geçmeyin Teğmen," diye ısrar etti Doktor. "Yapılacak şeyler her zaman değiştirilebilir, listeye yeni şeyler eklenebilir; ayrıca bir şeylerin olmaya başlaması dahi aylar sürecek. Birkaç gün dinlenmekle bir şey kaybetmezsiniz. Nöbetlerinizi tutmakla. Bo'larınızın sizinle ilgilenmesine izin vermekle. Bunu çok istiyorlar, özellikle de Üç. Aslına bakarsanız Ekalu'nun da biraz buradan ayrılmaya ihtiyacı var. Seivarden hâlâ istasyonda ve Donanma Komutanı da yakında oraya dönecek. Onunla birlikte gidebilmek Ekalu'ya iyi gelecektir ama birilerinin gemiyle ilgilenmesi gerek."

Tisarwat'ın ortaya çıkmasında parmağı olan tek kişi Anaander değildi. Birkaç günlüğüne de olsa, hiçbir yere gitmiyor da olsa, hiçbir şey olmayacak da olsa geminin kumandasında olacak olmanın yarattığı hafif bir heyecan hissettim. "Donanma Komutanı eğer dönersem gözlerimi değiştirebileceğimi söylemişti." Bunu sanki Doktor'un söylediği şeye mantıklı bir cevap veriyormuşçasına söylemişti.

"Peki." Doktor'un buna hem şaşırdığını hem de şaşırmadığını görebiliyordum. Bunu duyduğuna hem sevinmiş hem de sevinmemişti. "Aklında bir renk var mı?"

"Kahverengi. Sadece kahverengi."

"Teğmen, kahverenginin kaç tonu olduğunu biliyor musun? Kaç farklı kahverengi göz olduğundan haberdar mısın?" Cevap gelmedi. "Biraz bunun üzerine düşün. Acelemiz yok. Hem ben senin gözlerini olduğu haliyle beğeniyorum. Bence çoğumuz aynı şeyi hissediyoruz."

"Donanma Komutanı'nın beğendiğini sanmıyorum," dedi Tisarwat.

"Bence yanılıyorsun," diye karşılık verdi Doktor. "Ama onun ne düşündüğünün bir önemi yok. Donanma Komutanı'nın gözlerinden bahsetmiyoruz."

"Doktor." Tisarwat acı içindeydi. "Bana *sevgili çocuğum* diye hitap etti."

"Evet, elbette etti," dedi Doktor, sandalyesinden kalkarken. "Neden kahvaltını edip nöbetine gitmiyorsun. Akşamüstü de gözler hakkında konuşuruz."

Ertesi gün istasyona dönmüştüm. Toplantıdaydım. Temiz bir gömlek giyiyordum (Kalr Beş hâlâ bu konuda söyleniyordu ama bu sefer On'a) ve o paha biçilmez beyaz porselen çay takımı masanın üzerindeydi (Kalr Beş, On'a bu konuda da söyleniyor ve bir süreliğine memnuniyetle ışıldıyordu). Sağ tarafımda *Sfen*, sol tarafımda *Kalr'ın Merhameti*'ni temsil eden Kalr Üç vardı. Karşımda *Atagaris'in Kudreti* ve *Gurat'ın Kudreti*'nin yanı sıra İstasyon adına konuşan İstasyon İdarecisi Celar da vardı. "Genel olarak," diyordum, "başlangıç için var olan kuruluşları muhafaza edip değişiklileri gerekli oldukça yapmak daha kolay olacak. Gerçi hâkimler konusunda bazı şüphelerim var, değerlendirmelerin nasıl yapıldığı ve cezaların nasıl verildiği hakkında. Şu anda tüm sistem her vatandaşın Hükümdar Mianaai'dan görüşme talep edebileceği ve onun en adil yargıya varacağı varsayımına göre işliyor."

"Bu artık işe yaramayacaktır," dedi *Atagaris'in Kudreti*.

"Eğer yarasaydı tabii," diye onayladım. "Bence bu önemli bir başlangıç noktası."

"Belli ki Kuzen," dedi *Sfen*, "bu senin ilgilendiğin bir şey. Elbette keyifle hobinle uğraşabilmelisin. Ama tüm bu

sorular –kimin vatandaş olacağı, kimin yönetimde olacağı, kimin hangi kararları vereceği, herkesin nasıl besleneceği– beni ilgilendirmiyor, o yüzden işe yaradığı ve ben ihtiyacım olan şeyleri alabildiğim sürece ne olduğu umurumda değil. Hâkimlere ne istiyorsan yap, istersen onları güneşe at. Sadece bu konularla canımı sıkmayı bırak. Ben bağıllar hakkında konuşmak istiyorum."

"Bugünkü toplantı," dedi Kalr Üç yanımdan, "gelecek haftalarda konuşacağımız şeyleri kararlaştırmak için. Bunu da listeye ekleyebiliriz ve mutlaka eklemeliyiz de."

"Çok affedersin Kuzen," dedi *Sfen*, "ama toplantı yapabilmek için toplantı yapmak tam bir saçmalık. Bağıllar hakkında konuşmak istiyorum."

"Ben de," dedi *Atagaris'in Kudreti*. "Hâkimleri ve yeniden eğitimi gelecekteki bir toplantının konusu olarak elbette listenin üstüne yazalım, hatta *Toren'ın Adaleti*'ne bir rapor sunması ya da bir komite kurması için izin verelim. Ya da canın ne yapmak istiyorsa Kuzen." Şüphesiz bana bu şekilde hitap etmekten hoşlanmıyor, hâlâ benden hazzetmiyordu, ayrıca benim Donanma Komutanı oluşum onun için oldukça endişe verici bir hal almıştı. Kaptan Hetnys bu rütbeyi bana vermeyi kesinlikle istemiyordu. Ama o şu an *Atagaris'in Kudreti*'ndeydi çünkü İstasyon onun ve subaylarının istasyona ayak basmasına izin vermemişti. "Ama şu an," diye devam etti *Atagaris'in Kudreti*, "bağıllardan konuşalım."

"Peki," diyerek onayladım. "Eğer ısrarcıysanız. Söyleyin Gemiler, nereden bağıl bulmayı düşünüyorsunuz?" Kimse cevap vermedi. "*Sfen*'in –eğer yanılıyorsam söyle Kuzen– *Sfen*'in kabinlerinde bağlı olmayan insanlar var, ki bunların bazıları Athoek Radch topraklarına katılmadan önce köle tüccarlarından satın alınmış, bazıları ise–" –doğrudan *Atagaris'in Kudreti*'ne baktım– "yasal olmayan yollarla elde

edilmiş Radch vatandaşları. Kimseden halihazırda bağlı olan bedenlerden vazgeçmelerini istemiyorum, istemem de. Ama bana kalırsa gemilerdeki bağlı olmayan tüm insanlar, kendileri aksini söyleyene kadar İki Sistem'in vatandaşı. Kendi vatandaşlarımızı mı bağıl yapacağız? Ve eğer onlar vatandaşımız değilse, o zaman onları bağıl yapmak antlaşmanın koşullarına karşı gelmez mi?"

Sessizlik oldu. Ve bu sessizliğin tek sebebi Radchaai dilinde konuşmamızın *vatandaş* kelimesini belirsiz bir anlama gelmesine sebep olması değildi, buna emindim. Sonra *Gurat'ın Kudreti* önündeki zarif beyaz fincanı alarak, "Çay çok güzelmiş," dedi.

Ben de kendi fincanımı aldım. "Adı Balık Çocuk. Elle toplanıyor ve tarlanın sahibi olan işçiler birliği kooperatifi üyeleri tarafından işleniyor." Bu Radchaai dilinde tuhaf bir cümleydi. Delsig dilindeki hali kulağa daha güzel geliyordu. Odadaki diğerlerine anlamlı geleceğinden çok emin değildim. Ama mülkün el değiştirmesine yönelik anlaşma sabahın erken saatlerinde onaylanmıştı. Arazideki gölün karşısında bulunan yıkık tapınakla ilgili görüşmeler sürüyordu ama mülk artık Fosyf Denche'ye ait olmadığından bu sorunla daha kolay başa çıkılabilecekti.

"Var olan bağıllarımızı klonlamaya ne dersiniz?" diye sordu *Atagaris'in Kudreti*.

"Anaander'ın yaptığı gibi mi?" diye sordum. "Bu kesinlikle ihtimal dahilinde. Klonlama için gereken araçlara sahibiz elbette ama başlangıçtan itibaren bağlı yetişmelerini sağlayacak teknolojiden yoksunuz. Sanırım bu geliştirilebilir ama şunu da değerlendirin Kuzenler, bunu yaparsanız o klonlanan parçalarınızı kendiniz yetiştirmek zorunda kalacaksınız. Bebeklere bakmak için gereken alana sahip misiniz? Bu yapmayı istediğiniz bir şey mi?"

Tekrar sessizlik oldu.

Sonrasında, "Ya bağıl olmayı *isteyen* biri olursa?" diye sordu *Sfen*. "Bana öyle bakma Kuzen. Bu olabilir."

"Daha önce hiç bağıl olmak isteyen biriyle karşılaştın mı?" diye sordum. "Zamanında birçok bağılım oldu, tahminimce bu odadaki hepinizin toplamından da çok ve bir tanesi bile bağıl olmayı kendi *istemedi*."

"Olabilecek her şey bir gün olur," dedi *Gurat'ın Kudreti*.

"Peki," dedim. "Bağıl olmak isteyen birini bulduğunuz gün bunun hakkında konuşacağız. Yeterince adil mi?" Cevap gelmedi. "O zamana kadar, var olan bağıllarınızın bazılarını kaldırıp işleri yarı insanlardan oluşan bir mürettebatla yürütme fikrini değerlendirin. Elbette onları istediğiniz gibi seçebilirsiniz. Sevdiklerinizi tercih edebilirsiniz. Aslına bakarsanız gemide bir sürü insanın olması güzel bir şey." Bir çıkarma gemisi olarak düzinelerce teğmenin vardı ama Kudret ve Merhametlerin sadece birkaç tane olurdu. "En azından sevdiğiniz insanlar olduğunda."

"Öyle," diye onayladı Kalr Üç. Hayır, onaylayan *Kalr'ın Merhameti*'ydi.

"Şu anda tartışmak istediğiniz başka bir konu var mı, listeye eklenmeyi bekleyemeyecek başka bir şey?" diye sordum. "Belki o üç yapay zekâ çekirdeği?" Cevap gelmedi. Çekirdekler hâlâ sistem valisinin ofisinde bir köşeye yığılmış halde duruyordu. Daha doğrusu eskiden sistem valisinin ofisi olan yerdi. Athoek İstasyonu hâlâ Vali Giarod'un otoritesini kabul etmiyordu ve o ofiste kimin oturması gerektiğine ya da o kişinin nasıl bir konumda olacağına oldukça tartışmalı geçecek bir süreçten sonra karar verilecekti. "Anaander Mianaai'la ne yapacağımız?" Hükümdar Mianaai şu an Güvenlikteki bir hücredeydi. Birçok istasyon sakininden kendileriyle kalmaya yönelik davet almıştı ama

ilginç bir şekilde bu kişilerin içinde Muhterem Ifian yoktu. Belki de o da benim vardığım sonuca varmıştı: Ifian şu an Güvenlikte olan Anaander'ın değil, Hükümdar Mianaai'ın tamamen kendi sebepleriyle onunla ilişki kuran üçüncü bir parçasının taraftarıydı. Sonuçta Ifian aralarındaki farkı nereden bilecekti? Ya da belki Ifian bunun mümkün olduğunun farkına varamamıştı ama ziyaretinin şu âna kadar ki kısmı onun Tstur Anaander'dan bıkmasına yetmişti.

Her halükârda, İstasyon Anaander'ın hiçbir İstasyon konutunda kalmasına izin vermemişti. Bunun yerine Anaander'ın yer belirleyicisi olan bir dondurma kabinine konup geçitlerden birinden gönderilmesini önermişti. Hayalet Geçit olmadığı sürece hangisinden gönderileceğini umursamamıştı. Ve *Sfen* hâlâ onu boğazlamak istiyordu.

Atagaris'in Kudreti iki seçeneği de kabul ediyordu. Ama *Gurat'ın Kudreti* etmiyordu. Muhtemelen çoktan bu Anaander'ı alıp sistemden çıkmış olurdu ama tamire ihtiyacı olduğundan bunu yapmıyordu. Ne kadar sadık olursa olsun o gün iskelede Tstur Anaander'a ihanet etmişti ve bu konuda bir suçu olmasa da Anaander'ın onu affetmeyeceğinden şüphelendiği için bunu yapmıyordu. Ama belki de Kaptan Hetnys'i sadece *Atagaris'in Kudreti*'ni cezalandırmak için öldürmek zorunda kalma fikrinden hoşlanmadığından bunu yapmıyordu.

Aramızda Anaander'ı Tstur Konağı'na götürebilecek ve götürmeyi isteyen gemi yoktu. Hrad donanması –ki zaten doğru bir seçenek olmazdı– benim kibar ve özenli önerim üzerine Tstur donanmasının hasar gören gemisini ve *Ilves'ın Merhameti*'ni de yanlarına alarak Hrad'a dönmüştü. *Ilves'ın Merhameti*'nin gerçekten de (bilinçli yapılmış olabilecek) bir iletişim problemi yaşadığı ortaya çıkmıştı, bu yüzden Hrad donanması sisteme gelene kadar olan biten hiçbir şey-

den haberleri olmamıştı. O (ya da kaptanı ya da her ikisi de) İki Sistem Cumhuriyeti'nin bir parçası olmayı istememişti.

"Sanırım şimdilik Hükümdar Mianaai'ın olduğu yerde kalması en iyisi," dedi *Gurat'ın Kudreti*.

"Kabul ediyor muyuz?" diye sordum. "Evet mi? Mükemmel. Yapılacaklara gelelim o zaman."

Talebim üzerine Vatandaş Uran toplantının ardından koridorda benimle buluştu. "Radchaai," dedi Delsig dilinde konuşarak. "Sizinle Altbahçe sakinleri hakkında konuşmak istiyorum." Beş Etrepa ve beş Amaat şu an bile çalışıyorlar, Altbahçe'nin birinci katında çalışma yapan ekibe yardım ediyorlardı.

"Benimle konuşman istendi," diye tahmin yürüttüm. Uran'ın takip edeceğini bilerek koridorda ilerledim.

Takip etti. "Evet Radchaai. Herkes tamiratlardan ve tamamlandıklarında kendi yerlerine dönebileceklerini öğrendikleri için çok mutlu. Ama endişeleri var Radchaai. Şey hakkında..." Tereddüt etti.

Asansöre ulaştık ve kapı kayarak açıldı. "İskelelere lütfen Kuzen," dedim, İstasyon benim nereye gittiğimi bilse de. Kibar olmanın hiçbir zararı yoktu. Uran'a, "Sistemdeki altı yapay zekânın işlerin bundan sonra nasıl yürüyeceği konusunda kapalı kapılar ardında toplantı yapması ve Altbahçe sakinleri bir yana sistemdeki insanların hiçbirinin bu konuda söz sahibi olmaması hakkında," dedim.

"Evet Radchaai."

"Peki. Bu öğleden sonra tam olarak bu konuyu tartıştık. Bu konular sistemdeki herkesi etkileyecek, dolayısıyla herkes verilecek kararlarda söz sahibi olabilmeli. Ben suçluların değerlendirilmesi ve yeniden eğitimden sorumluyum ve bu elbette Güvenlik konusunda da düzenlemeler gerek-

tirecek. Elbette Vatandaş Lusulun'la görüşeceğim ve hem buradaki hem de yüzeydeki hâkimlerle. Ama genel olarak vatandaşların fikirlerini de almak istiyorum. Bu konunun değerlendirilmesi için herkesin endişelerini rahatça iletebilecekleri üyelerden oluşan bir komite kurmak istiyorum böylece müzakereler sırasında o üyeler vatandaşların endişelerini dile getirebilir. Bu komitede Altbahçe sakinlerinin de bir temsilcisi bulunmalı. Bunu onlara ilet ve en iyi temsilcinin kim olacağını düşünüyorlarsa onu bana göndermelerini söyle."

"Tamam Radchaai!" Asansörün kapıları açıldı ve iskelelerin lobisine adım attık. "Burada ne yapıyoruz?"

"Yolcu mekiğini karşılayacağız. Tam zamanında geldik." Vatandaşlar yan koridordan akın akın lobiye geldi; içlerinde gri ceketi, pantolonu, eldivenleri ve kısacık kesilmiş kıvırcık saçlarıyla tanıdık bir yüz de vardı. "İşte geldi! Bak!"

"Queter!" diye bağırdı Uran ve ağlayarak kardeşine sarılmak için koştu.

Ekalu benimle birlikte istasyona gelmişti. Arkasından mekikten inen Etrepa Yedi anında, Ekalu'ya birlikte yemek yemek, çay içmek ve onu daha yakından tanımak için ne zaman davette bulunulmasının uygun olacağına dair soru yağmuruna tutulmuştu. Tekliflerin bazıları Tisarwat'ın ona yardımcı olmak için insanlara bunu önermesi üzerine yapılmıştı ama çoğunluğu Ekalu bir *Kalr'ın Merhameti* teğmeni olduğu içindi, çünkü artık küçük çocuklar hariç istasyondaki herkes onun yeni kurulan İki Sistem'i şekillendirecek kişilerden biri olduğunu biliyordu.

Seivarden da elbette benzer tekliflerle karşılaşmıştı. Dolayısıyla kendilerini yan yana oturmuş çay içer ve ceketlerine veya yere tatlı kırıntıları dökmemeye çalışırken bulmala-

rı hiç de şaşırtıcı değildi. Seivarden soğukkanlı davranmaya ve Ekalu'nun kendisinin orada bulunmasını umursadığını ya da istediğini varsaymamaya çalışıyordu. Sonuçta Ekalu'nun buluşmaktan daha çok keyif alacağı bir istasyon dolusu insan vardı. Bunlardan yaklaşık bir düzinesi şu an yanlarındaydı ve hep beraber oturmuş konuşur, gülüşürken aralarından iki ya da üç tanesinin Ekalu'nun ilgisini çekmek için yarıştıkları açıkça belliydi.

Ekalu, Seivarden'a doğru eğildi. "Baş başa kalabileceğimiz bir yer bulmalıyız. Tabii eğer düzgün davranabileceksen."

"Evet," diyerek onayladı Seivarden, kısık sesle ve çok istekli görünmemeye çalışsa da bunu başaramadan. "Düzgün davranacağım. Düzgün davranmaya çalışacağım."

"Öyle mi?" diye sordu Ekalu, yüzünde Seivarden'ın soğukkanlı ve kendine hakim duruşunu yok eden hafif bir gülümsemeyle.

Sfen'le meydanın hemen dışındaki bir çay dükkânında, akşam yemeği için buluşma ayarlamıştım. "Kuzen, elbette Vatandaş Uran'ı tanıyorsun. Bu da onun kardeşi Vatandaş Queter. Raughd Denche kendisini beni havaya uçurmaya ikna etmeye çalıştı ama o benim yerime Raughd'u havaya uçurmaya karar verdi."

"Bunu duymuştum," dedi *Sfen*. "Aferin vatandaş. Sizinle tanışmak bir onur."

"Vatandaş," diye karşılık verdi Queter, kısık sesle. Sanırım mekik yolculuğundan dolayı yorgundu. *Vatandaş Queter'ı suçsuz bulduk*, demişti Beset Bölgesi'nin hâkiminden gelen mesaj, *yine de kendisi gelecekte daha münasip şekilde davranması için uyarıldı ve sizin gözetiminiz altında olacağı bilgisinden yola çıkılarak serbest bırakıldı Donanma Komuta-*

nı. Queter'ın daha münasip davranması gerektiğine yönelik tembihlere ne tepki verdiğini hayal edebiliyordum.

Sanki birinin konuştuğunu duymuşum gibi kafamı hafifçe yan yatırdım. "Halletmem gereken bir şey çıktı. Birkaç dakikadan uzun sürmez. Lütfen otur Queter. Uran, lütfen benimle gel."

Koridora çıktığımızda Uran endişelenmiş şekilde, "Ne oldu Radchaai?" diye sordu.

"Bir şey olmadı," diye itiraf ettim. "Sadece Queter ile *Sfen*'i bir süreliğine yalnız bırakmak istedim." Uran kafası karışmış şekilde bana baktı. Biraz gerilmişti. "*Sfen* bir kaptanı olmasını çok istiyor," diye açıkladım. "Ve Queter olağanüstü biri. Bence birbirleriyle çok uyumlu olurlar. Ama dördümüz birlikte yemeğe otursaydık Queter muhtemelen çok az konuşurdu. Bu şekilde birbirlerini biraz tanıma şansları olur."

"Ama o daha yeni geldi! Onu gönderemezsiniz!"

"Sessiz ol, çocuğum, hiç kimseyi bir yere göndermiyorum. Hiçbir sonuca varmayabilir. Ve eğer sonunda Queter, *Sfen*'in mürettebatına katılmaya karar verirse –ya da yapacağı şey için başka bir yere gitmesi gerekirse– dahi onu istediğin zaman ziyaret edebilirsin." Basnaaid'in koridorda ilerlediğini gördüm. "Bahçıvan!" Yorgun bir şekilde gülümsedi. Uran'la birlikte durduğumuz yere geldi. "Akşam yemeğinde bize katılın. Bana ve *Sfen*'e, Uran ve onun az önce yüzeyden gelen kardeşi Queter da bizimle olacak."

"Lütfen beni affedin Donanma Komutanı," dedi Basnaaid. "Çok yoğun bir gündü ve nasıl yetişebileceğimi bilmediğim kadar çok çay, yemek ve bir sürü diğer şey için davet aldım. Keşke artık bunların bir sonu gelse. Tek istediğim şey kamarama gidip bir kâse iskel yedikten sonra uyumak."

"Üzgünüm," dedim, "sanırım bu benim suçum."

"Günümün yoğun olması sizin suçunuz değil," dedi, bana Teğmen Awn'ı hatırlatan yarım bir gülümsemeyle. "Ama davetler kesinlikle öyle."

"Bu konuda bir şeyler yapmaya çalışırım," diye söz verdim. "Ama elimden çok fazla şey gelmez. Yemekte bize katılmayacağınıza eminsiniz, öyle mi? O zaman biraz dinlenin. Lütfen ihtiyacınız olursa beni aramaktan çekinmeyin." İstasyon'la Basnaaid'e rahatsızlık veren bu davetlere engel olacak birini bulma konusunda konuşmalıydım.

Gerçek bir son değildi; mükemmel bir mutluluk ya da telafi edilemez bir kayıp yoktu. Toplantılar vardı, evet ve kahvaltılarla akşam yemekleri. Beş, ertesi gün de en iyi porselenlerini çıkarmayı umuyor ve elinde önümüzdeki birkaç gün için yeterli çay olup olmadığı hakkında endişeleniyordu. Tisarwat *Kalr'ın Merhameti*'nde nöbetteydi; yanında kendi kendine *Ey Ağaç! Balık ye!* şarkısını mırıldanan Bo Bir vardı. Etrepa Yedi bağıllara özgü bir ifadesizlikle Ekalu ve Seivarden'ın el koydukları depo bölmesinin önünde nöbet tutuyordu. Bölmeden ara sıra gelen sesler onu hiç utandırmıyordu. Hatta eğlendiriyor ve en azından bunun olması gerektiğini düşündüğü şekilde gerçekleşmesinden dolayı rahatlatıyordu. Amaat İki ve Dört'ün ikisi de Altbahçe'yi tamir eden ekibe yardım ediyor, farkında olmadan, biraz uyumsuz şekilde de olsa birlikte, *Ebeveynim dedi ki her şey döner durur, gemi istasyonun çevresinde döner durur*, şarkısını söylüyorlardı.

Uran'a dedim ki, "Bu kadarı yeter. Hadi içeriye girip yemek yiyelim."

Sonuçta bu, hep bir adım atmaktı ve sonra bir tane daha.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi tüm yardımları ve tavsiyeleri için editörlerim, Orbit US'ten Will Hinton ve Orbit UK'den Jenni Hill'e çok şey borçluyum. Ayrıca inanılmaz derecede olağanüstü menajerim Seth Fishman'a da kocaman teşekkürler.

Bu kitap aynı zamanda aralarında Margo-Lea Hurwicz, Anna ile Kurt Schwind ve Rachel ile Mike Swirsky'nin de bulunduğu birçok arkadaşımın yorumlarının ve önerilerinin faydasını gördü. Ayrıca mükemmel olduğu için Corinne Kloster'a da teşekkür ederim. Hatalar ve yanlışlar, elbette bana ait.

İyi kütüphanelere erişebilmek sadece birçok farklı esere ulaşabilmek açısından değil, araştırma yapabilmek açısından da bir yazar olarak beni çok geliştirdi. St. Louis İlçe Kütüphanesi, St. Louis Bölgesi Kütüphaneciler Birliği, St. Louis Halk Kütüphanesi, Webster Üniversitesi Kütüphanesi ve Missouri Üniversitesi'nin St. Louis Thomas Jefferson Kütüphanesi, hepsi benim için çok değerli oldu. Tüm bu kütüphanelerin çalışanlarına çok teşekkür ederim; sizler dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz.

Elbette ailemin desteği olmadan yazmak için ne enerjim ne de zamanım olurdu; çocuklarım Aidan'la Gaiwain ve kocam Dave'in. Şu ana kadar yazarlık hayatımın kaprislerine keyifli bir sabırla katlandılar ve ne zaman ihtiyaç duysam yardım teklif ettiler. Onlara sahip olduğum için çok çok şanslıyım.

İMPARATORLUK MERHAMET ETMEZ!

Bir zamanlar Toren'in Adaleti binlerce bağılıyla galaksiye korku salan bir uzay gemisiydi. Şimdi ise Kalr'ın Merhameti'nin kumandanı olarak intikam için son savaşını veriyor.

"Leckie, Iain M. Banks ve C. J. Cherryh'nin varisi olmaya aday."
—**ELİZABETH BEAR,** Hugo ve John W. Campbell ödüllü yazar

"Bu üçlemeyi okumadıysanız kesinlikle okumalısınız. Ann Leckie'nin sosyopolitik uzay operası, uzak galaksilerde lazer savaşı yapan uzay gemilerine yeni bir soluk getiriyor."
—***NPR BOOKS***

"Ann Leckie'nin üçlemesi, bir bilimkurgu klasiği olarak yıllarca okunacak."
—***LIBRARY JOURNAL***

"Soluk kesen, muhteşem bir eser."
—***PUBLISHERS WEEKLY*** (Starred Review)

"*Merhamet,* umut veren üçlemenin görkemli sonu."
—***RT BOOK REVIEWS***

Çeviren: Yaprak Onur
Kapak Görseli: John Harris

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

28 TL

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

9 786053 757139